

every

STAEDTLER
rasoplast

Revisions

OUT OF LOVE

แสดงความรัก

FIRST
SCALE: 1/4"

TRAINEE

SENIOR INTERIOR DESIGN

afterday เขียน
LetmedieALONE ภาพ

ผมรักพี่พอร์ช

เบื้องหน้าเส้นทางชีวิตของผม มีเขาเดินนำอยู่เสมอ
แผ่นหลังของเขาคือสิ่งที่หัวใจผมเฝ้าติดตามมานานหลายปี
และรู้ดีว่าเขามองใครอีกคนมาตลอดไม่เปลี่ยนแปลง
แต่แล้วผมก็มีโอกาสได้อยู่ใกล้เขาอีกครั้ง
จนเมื่อมีเหตุการณ์ไม่คาดฝันเกิดขึ้นระหว่างเรา
เกิดเป็นแรงผลักดันให้ผมมีความกล้าที่จะทำบางสิ่งบางอย่าง
เพื่อให้พี่พอร์ชหันมามองผม
แม้สายตานั้นจะเต็มไปด้วยความเกลียดชังก็ตาม

...

ทางที่ผมเดินต้องกลายเป็นวงกตแห่งความเจ็บปวด
และผมได้แต่หวังว่าความรักในแบบที่ผมเลือก
จะเป็นทางออกที่ถูกต้องสักที

Out of Love ♥ แสดงความรัก by afterday

ผมมีความเชื่อว่าคนเราจะทำอะไรได้ดีต้องมีแรงบันดาลใจในระดับหนึ่ง
และมันก็น่าทึ่ง ตรงที่สามารถเปลี่ยนตัวเองเป็นพลังงาน
เพิ่มเป็นแรงขับเคลื่อนที่ทำให้เราสามารถทำอะไรสักอย่างให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีได้

ซึ่งแต่ละคนก็จะมีต้นตอและที่มาของพลังนั้นแตกต่างกัน แปรผันไปตามเพศ นิสัย และอายุ
บ้างคือตุ๊กตาตุ๊ก สักตัว บ้างคือลูกบอลสลักลูก โดขึ้นหน่อยก็อาจจะเป็นรถสักคัน หรือคอนโดสักห้อง

มันเป็นเหมือนของรางวัลล่อใจที่ทำให้ความมุ่งมั่นในตัวเริ่มทำงาน

แน่นอนว่าผมเองก็ไม่ใช่ข้อยกเว้น ต่างกันเพียงแค่แรงบันดาลใจของผมไม่ใช่ของเล่น
ไม่ใช่รถยนต์ ไม่ใช่คอนโดหรูใจกลางเมือง ไม่ใช่แม้แต่เงินสด หรือของรางวัลใดจากนุพการี

หากแต่เป็น...ลูกชายของเพื่อนสนิทคุณแม่ที่โตกว่าถึงแปดปี

ตั้งแต่จำความได้เขาคือเป้าหมายในทุกเรื่องของผม ไม่ว่าตั้งใจทำอะไรสักอย่างมีภาพเขาคอยอยู่ที่เส้น
ชัย

เขาเป็นแรงผลักดัน เป็นเหมือนพลังงานให้มุ่งมั่นทำทุกอย่างที่จะหล่อหลอมให้ผมเติบโตขึ้นเป็น
ผู้ชายที่ดีที่สุด

เป็นคนที่คู่ควรและสามารถยืนเคียงข้างเขาได้อย่างไม่อายใคร

แม้ว่าเป้าหมายสุดท้ายที่แท้จริงของผมนั้นจะอยู่ห่างไกลเกินคำว่าเอื้อมมือถึงไปอย่างไม่ติดฝุ่น
และถึงแม้ว่าสักทีสปีดแรงบันดาลใจ หรือก็รอยความหลงใหลจะไม่พอทำให้ความหวังเป็นจริง
แต่ผมก็ไม่เคยเลิกล้มความพยายามที่จะพัฒนาตัวเองเลยสักครั้ง

เพราะคนที่ยืนคอยอยู่ ณ ปลายทาง...เป็นผู้ชายที่ตัวผมในตอนนี้อยู่ไม่สามารถเอาชนะได้เลยจริงๆ

♥ 1

‘เปิดบ้านธราธิวัฒน์ ครอบครัวสมบูรณ์แบบ’

ผมกวาดตาอ่านหัวข้อข่าวที่ถูกแชร์กันในโลกโซเชียลลวกๆ ระหว่างนั่งรอประชุมกับอาจารย์หัวหน้าภาควิชา

สมบูรณ์แบบจั้นเธอ...

ความหมายของคำว่าสมบูรณ์แบบของสังคมปัจจุบันคืออะไร
มีหน้าที่การงานที่ดี มีอำนาจพร้อมบริวาร มีบ้านหลังใหญ่ มีรถนอกขับ มีเงินเยอะจนใช้ทั้งชีวิตก็หมด

และ...มีความสุขยิ่งกว่าใคร

หากต้องมีทั้งหมดนั้นถึงเรียกว่าสมบูรณ์แบบละก็ ชีวิตของผมคงห่างไกลจากคำนั้นอยู่ไกลทีเดียว

“ดูอะไรอยู่วะ”

ผมละสายตาจากหน้าจอโทรศัพท์มือถือของตัวเองหันไปมองเพื่อนสนิทที่มานั่งรอเป็นเพื่อนตั้งแต่ครึ่งชั่วโมงก่อน “เรื่อยเปื่อยนะ”

“แล้วนี่เมื่อไหร่จะเริ่มประชุม” อีกฝ่ายบิดขี้เกียจ “ต้องรอแบบนี้ทุกศุกร์ไม่เบื่อบ้างหรือไง”

“มันเป็นหน้าที่” ผมยิ้ม “อีกอย่างก็ใกล้งานวัฒนธรรมแล้วด้วย มีอะไรต้องคุยเยอะ”

“จ๋า พ่อคนดี”

“ช่วยๆ กัน”

เดี๋ยวก่อน หรือตามองผม “เห็นแบบนี้แล้วมันใช่จริงๆ เพราะแบบนี้สาวๆ เลยหลงมัวกันทั้งมหา’ลัย
ใจ แก๊งผู้ชายเขาเกลียดกันขนาดไหนแล้วรู้ตัวปะ”

ผมหัวเราะ ขี้เล่นตลอดเลย “เดี๋ยวก็นี่เราไม่สนใจผู้หญิง”

“ผู้หญิงสนที่ไหน รูปหล่อ หุ่นดี บ้านรวย มีสมอง เขาอยากจะขอมึงกันทั้งนั้นแหละ”

“ถ้ามันขอมึงกันง่ายขนาดนั้นก็ดีสิ” ผมจะได้หลุดพ้นจากสถานะแบบนี้เสียที

“ทำหอย” เต๋ลดีบ่าผม “ว่าแต่พี่คนนั้นของมึงกลับมาแล้วไม่ใช่หรือไง ได้เจอบ้างยัง”

ผมชะงัก ใจเต้นแรงขึ้นแม้ว่าจะไม่ทันได้ยินชื่อของเขา แค่ว่าพูดถึงก็เหมือนจะหายใจไม่ออกแล้ว “...”

“ถนนท์” เสียงทุ้มของอาจารย์เอ๋แยแทรกขึ้นก่อน ผมหันไปยกมือไหว้อีกฝ่าย ก่อนจะพยักหน้าให้เต๋ลที่ขอตัวไปรอข้างนอก

“ขอโทษที่ให้รอนานนะ พอดีติดคุยซีรีส์กับรุ่นพี่เธอ”

ผมยิ้มรับ “ไม่เป็นไรครับอาจารย์ ผมรอได้”

“เป็นอะไรหรือเปล่า” อาจารย์เลิกคิ้ว “หน้าเครียดๆ”

“อ้อ เปล่าครับ” ผมรีบเอ่ยปาก เรียกสติที่หลุดออกจากร่างกลับมา “ผมเอาลิสต์รายชื่อคนที่จะตั้งในงานวัฒนธรรมปลายเดือนหน้ามาให้อาจารย์ตรวจสอบครับ”

“เธอเช็คดูแล้วใช่ไหม”

“เช็คเบื้องต้นแล้วครับ คิดว่ามีปัญหาอยู่สองจุด ผมแยกไว้ให้แล้ว” ผมหยิบเอกสารทั้งหมดขึ้นมาวางให้อาจารย์ดู พยายามมีสมาธิกับสิ่งที่พูด แม้ว่าใจจะไม่ได้จดจ่อเลย...

“รอนานหรือเปล่า” ผมเอ่ยปากกับคนที่นั่งเล่นเกมในโทรศัพท์รออยู่หน้าห้องประชุม คราวนี้คุยนานคิดว่าอีกฝ่ายคงเบื่อแย่แล้ว

“นานโคตร คุยไรนักหนา” เต๋ลบ่น แต่ดูไม่จริงจัง “ฟ้ามืดแล้วเนี่ย”

“ยังงั้นวันนี้ก็ไปค้างบ้านเราไม่ใช่หรือ”

“เออ ค็นนี้จะดูหนังสักสามเรื่อง”

ผมหัวเราะ “จะนอนในห้องดูหนังเหมือนครั้งก่อนเลยก็ได้นะ”

“ตั้งใจอย่างนั้นแหละ โชฟาห้องดูหนังมึงใหญ่กว่าเตียงห้องกูอีก”

“ปะ จอดรถไว้หลังตึก”

เราลงอาคารเรียนอ้อมไปด้านหลังตึก เดินไปที่รถบีเอ็มซีดำของผมที่จอดนิ่งอยู่ ผมหันไปมองอีกฝ่าย แล้วยกกุญแจรถขึ้นสูง “อยากขับไหม”

“ได้จริงดิ”

“ก็เห็นบนว่าสอบใบขับขี่มาแต่ไม่ค่อยได้ขับ”

“ใจดีสุดๆ เลยพี่นะ” อีกฝ่ายยิ้มรับ กุญแจรถจากผมไปถือแล้วเดินไปขึ้นรถฝั่งคนขับอย่างอารมณ์ดี ผมหัวเราะ “ขับอย่าเร็วแล้วกัน”

ระหว่างทาง คนขับก็ชวนคุย “เออ นะ”

“ว่า”

“ตกลงเรื่องที่คุยค้างไว้นี้ยังงั้น”

ผมเม้มปาก ความจริงไม่ค่อยอยากพูดถึงเท่าไร “ทำไมอยู่ๆ ถามถึง”

“ก็จำได้ว่ามึงเคยบอกเขากลับต้นปีนี้ นี่มันก็เลยมาสักพักแล้ว”

“จำได้ด้วย” เพิ่งรู้ว่าเพื่อนตัวเองความจำดีขนาดนี้

“จะจำไม่ได้ได้ยังไงล่ะวะ ช่วงมัธยมมึงพูดถึงเขาแทบทุกวัน ยิ่งตอนเขาไปนี่แทบขาดใจ”

“พูดเกินไปแล้ว”

เติลยักไหล่ “ตามทีเห็น จะบอกว่ามึงลืมไปแล้วหรือไง”

ใครจะไปลืมได้ลงละ รู้สึกมาตั้งแต่เด็ก รักเขามาทั้งชีวิต ถ้ามันหายไปจากหัวไฉ่กายขนาดนั้นก็ดีสิ ผมคงไม่ต้องรู้สึกเหมือนถูกทิ้งให้เฝ้ารออะไรอยู่คนเดียวโดยไม่มีหวังแบบนี้ แต่ถึงอย่างนั้นคนที่เป้นต้นเหตุของเรื่องทั้งหมดก็ไม่ใช่เขา แต่เป็นตัวผมเองมากกว่า...

“ซี้ซลาด...”

“อะไรนะ” เติลหันมามองเล็กน้อย

ผมยิ้ม สายหน้า “เปล่าหรอก ตั้งใจขับเถอะน่า หิวแล้ว”

“ใครใช้ให้มึงคุยนานละ กูก็หิวโคตรเหมือนกัน จะทุ่มึงแล้วเนี่ย”

“ให้คนที่บ้านเตรียมไว้แล้ว” พูดแล้วก็เอื้อมมือไปเปิดเพลงวิทยุ หันมองออกนอกหน้าต่าง หยดบทสนทนาเพียงเท่านั้น

เราขับรถเข้าทางประตูเล็กด้านข้าง จอดใต้หลังคาถัดจากประตูบ้าน

เติลดับเครื่องก่อนจะหันมาพูด “วันนี้บ้านใหญ่เจียบเร็วนะ พ่อมึงไม่อยู่เหรอ”

“ไปญี่ปุ่นกับคุณหญิง”

“อ้อ” อีกฝ่ายตรงรับในคอ “แล้วไม่มีใครอยู่บ้าน?”

“พี่พี่ขอยุ่ ไปกินข้าวกันเถอะ” ผมปลดเข็มขัดนิรภัยแล้วลงจากรถ เดินนำเพื่อนสนิทเข้าไปในบ้าน
ถอดรองเท้าวางบนชั้นแล้วหันไปยิ้มให้คนในบ้าน

“ยินดีต้อนรับกลับบ้านค่ะคุณนะ”

“สวัสดีครับ”

“อาหารตั้งโต๊ะเรียบร้อยแล้ว จะรับเลยไหมคะ”

ผมยิ้ม และพยักหน้า “ครับ”

เรานั่งลงที่โต๊ะอาหาร กินกันแค่สองคนแต่กับข้าวหลายอย่างวางเต็มโต๊ะ ไม่บ่อยนักที่จะกินเป็นงาน
กับข้าวร่วมกันแบบนี้

โดยปกติแล้วบ้านธราธิวัฒน์จะกินอาหารของใครของมัน

จัดเป็นชุดเหมือนๆ กัน หรือแล้วแต่สั่ง ไม่กี่ยกมาเป็นงานทีละอย่างไม่แต่ต้องของคนอื่น
อย่าว่าแต่ยกของขอบหรือไม่ขอบให้ใคร จะขอชิมในงานคนข้างๆ ยังดูประหลาดเลย
เพราะแบบนี้ผมเลยไม่ค่อยไปบ้านใหญ่และจะกินข้าวคนเดียวที่บ้านนี้ประจำ

หากถามว่านานแค่ไหนแล้ว...ก็ตั้งแต่แม่ไม่อยู่นั้นแหละ

“ทำไมกินน้อยจังวะ”

ผมเลิกคิ้ว หันไปมองอีกฝ่าย “ว่าไงนะ”

“กุถามว่าทำไมมึงกินน้อย” เติลพยักหน้ามาที่จานผม “เหลืออีกตั้งครึ่ง มึงวางช้อนแล้ว”

“ข้าวเยอะอะ อืม” ผมยิ้ม “ตีกแล้วด้วย”

“อืมอะไรวะ นี่มึงผอมลงตั้งเยอะ”

“ไม่หรอกนา” แคไม่อยากอาหารสักเท่าไร ตั้งแต่ต้องกินคนเดียว มันก็ไม่อร่อยเหมือนที่เคย “เอาข้าวอีกไหม”

“ไม่เอาแล้ว นี่กุสองจานแล้วเนี่ย”

“งั้นถ้าอ้มแล้วขึ้นห้องกัน”

เราลุกจากโต๊ะแล้วเดินขึ้นบันไดไปชั้นสอง ห้องผมอยู่ในสุดติดกับฝั่งสระว่ายน้ำเล็กหลังบ้าน เข้าห้องนอนมาผมก็ตรงไปหยิบผ้าเช็ดตัวผืนเล็กผืนใหญ่ออกมาวางรองสองชุด แล้วหันไปหาคนที่ทั้งตัวนั่งเอนหลังอยู่บนโซฟาหน้าทีวี

“ไปอาบน้ำปะ เดี่ยวจะได้ไปห้องดูหนัง”

คู่สนทนาปิดมือไปมา “มึงอาบก่อนเลย เดี่ยวกูขอนั่งย่อยแป๊บนะ”

“โอเค อาบนานนิดนึงนะ ถ้าวไมไหวก็ไปอาบห้องแขกข้างๆ ก็ได้”

“ตามสบาย รอมึงอาบเป็นชั่วโมงก็ทำมาแล้ว ชิน”

“อย่าบ่นละกัน” ผมหัวเราะ รื้อเอาชุดนอนจากตู้มาถือคิดว่าผ้าเช็ดตัววางทับแล้วเดินเข้าห้องน้ำ

“อ้าว อาบแล้วหรอ” ผมเอ่ยปากถามเมื่อเดินออกจากห้องแล้วเห็นอีกฝ่ายในชุดนอนนั่งรอที่โซฟา ไหนเมื่อก็บอกล่วงแล้ว

เติลใช้ผ้าขนหนูผืนเล็กเช็ดผมเปียๆ ของตัวเองแล้วยิ้มช้า “รอจนกูไปอาบอีกห้อง ออกมามึงยังไม่เสร็จเลย”

“ก็บอกแล้วว่าอาบนาน แชนัวร์อน”

เติลหัวเราะ “ครับๆ”

“จะไปห้องดูหนังเลยไหม นอนนั่นเลยใช้ปะ”

“อือฮิ”

“งั้นไปกัน” ผมพยักหน้าเรียกเมื่อเห็นอีกฝ่ายยังนั่งนิ่ง

“นั่งแป๊บนึงดิอะ”

“หืม” ผมยิ้ม เดินเข้าไปนั่งเก้าอี้ตัวข้างๆ เอื้อมมือไปหยิบผ้าห่มผืนเล็กที่วางพาดพนักเก้าอี้ยามาคลุมขา แอร์หนาวไปไหมเนี่ยวันนี้ “มีอะไร ไม่อยากดูหนังแล้วเหรอ”

“เปล่า พอดีก็มีเรื่องจะถามนิดนึง” เด็ดว่า เลื่อนกรอบรูปขนาดเล็กคันตามาตรงหน้า “เมื่อกี้กุหาสำลีแล้วเห็นรูปนี้ซ่อนอยู่ในตู้”

“...” ก็ว่าเก็บจนลืมไปแล้วนะ

“ที่คุยค้างไว้ อย่าเลี้ยงดี”

“ไม่รู้...”

“ตัดใจแล้วเหรอ”

ถามมาแบบนี้แล้วจะให้ตอบยังไงดีละ “...”

“อะเจียน”

“ถามอะไรเล่า เรื่องมันก็ผ่านมามากหลายปีมาแล้ว” ใจเต้นซ้าๆ หนอยณะ อย่ามีปฏิกิริยาขนาดนี้สิ

“ก็ถ้าช่วงนี้มึงไม่เหม่อบ่อยๆ ทำเหมือนใจลอยไปไหนสักที่ กูก็คงไม่ห่วงหรอก” เด็ดสายหน้า “กับพีนาวก็เลิกไปแล้วไม่ใช่เหรอ ยิงน่าห่วงใหญ่”

“เรื่องพีนาวไม่เกี่ยวสักหน่อย”

“ไม่เกี่ยวได้ไง ตอนมึงคบกับพี่เขาถูกตกใจแทบแย่”

“มีอะไรให้ตกใจล่ะ เราจะมีแฟนสักคนมันแปลกยังไง”

“ก็ถ้ามึงคบกับเขาแล้วดูมีความสุขก็คงไม่แปลกหรอก”

ผมเม้มปาก “ช่างมันเถอะน่า”

“ไฉนะ”

“ไปดูหนังเถอะ เพิ่งได้เรื่องใหม่มาวันก่อนพอดี” ผมยังยืนยันที่จะไม่พูด เห็นแบบนี้แล้วคู่สนทนาก็ยอมความ

“อะๆ แล้วแต่มึงละกัน” เด็ดสายหน้า พออีกฝ่ายขยับลุกผมเลยเดินนำออกจากห้องนอน

ใจจริงไม่ค่อยอยากพูดถึงเรื่องนี้สักเท่าไร เพราะเกี่ยวกับพีนาว...ผมเองก็รู้สึกผิดไม่น้อยเหมือนกัน

[----- ♥ -----]

วันต่อมาผมกลับถึงบ้านเร็วกว่าปกติ เห็นรถคุณพ่อจอดอยู่หน้าบ้านใหญ่
แม่บ้านเดินเข้าเดินออกชนกระเป๋าสีเสื้อผ้าและข้าวของหลายอย่าง ยืนมองแล้วก็ถอนหายใจ

กลับมาทันแล้วสินะ...

เดินเข้ามาในบ้าน ตรงไปนั่งที่โซฟาปลดกระดุมสองเม็ดบนอกก่อนจะกระพือเล็กน้อย มองไปรอบๆ
ไม่เห็นใครเลย

ปกติแล้วบ้านเล็กจะมีแม่บ้านอยู่สองคน แต่คิดว่าคงไปช่วยกันยกของให้คุณพ่อกับคุณหญิงกันหมด

ความจริงแล้วก็คงไม่มีใครอยากมาทำงานบ้านนี้นักหรอก

เพราะถ้าจะให้เรียงลำดับความสำคัญก็คงจะต้องไล่จากคนในบ้านหลังใหญ่ทั้งหมดเสียก่อน

ถ้าเทียบกัน การมาทำงานให้ผมก็คงไม่ใช่เรื่องน่ายินดีสักเท่าไร

ผมถอนหายใจอีกครั้ง ก่อนจะล้วงหยิบโทรศัพท์มือถือในกระเป๋ากางเกงออกมาเมื่อมันส่งเสียงร้อง
“ว่าไง”

[ถึงบ้านยังวะ]

“เพิ่งถึงนี่แหละ”

[เรื่องฝึกงานอะ สรุปรึ๊งจะไปทำที่เดียวกับกูหรือเปล่า กูจะได้รียีนพร้อมกัน]

“ยังไม่แน่ใจ...อาจจะต้องไปทำที่บริษัทพ่อ” ผมว่า “หรือเต้จะมาทำกับเราละ”

[ไม่เอาอะ กูอยากทำบริษัทเล็กๆ ก่อน] อีกฝ่ายรีบพูด ผมเองก็อยากเหมือนกัน ทำบริษัทเล็กแล้วได้
จ้างงานหลายอย่าง แต่ถ้าเอาตรงๆ คือไม่อยากเข้าไปยุ่งกับธุรกิจของพ่อตอนนี้เลย

“เออเต้” ผมเรียกปลายสาย เมื่อหันไปเห็นแม่บ้านเดินเข้ามาใกล้ ทำท่าเหมือนจะพูดอะไรสักอย่าง
“เดี๋ยวไว้เราโทรกลับนะ” ถ้าให้เดาก็คงเป็นพ่อเรียกผมไปพบนั่นแหละ...

ไม่ชอบบรรยากาศแบบนี้เลยให้ตาย

ต้องทำยังงัยบ้างนะ หลังตรง ตาไม่หลุกหลิก ยิ้มเล็กน้อย ผงกหัวตอบรับ มีหางเสียงท้ายคำ
อ้อ...เกือบลืมนกมัดกระดุมให้เรียบร้อย

เดินเข้าไปเห็นพ่อกับคุณหญิงนั่งพักอยู่ที่โซฟา "สวัสดีครับคุณพ่อ สวัสดีครับคุณหญิง" ผมยกมือไหว้
แล้วเอ่ยปาก

"อืม" พ่อพยักหน้ารับ "นั่งสิ"

ผมเดินไปนั่งที่โซฟาขวามือของพวกท่าน ยิ้มบางและรอให้ผู้ใหญ่เป็นคนพูด

"เป็นยังงัยบ้าง" พ่อหันมาสบตา "ไม่ได้เห็นหน้านาน"

"สบายดีครับ เพิ่งส่งงานไป ที่บ้านก็ไม่มีปัญหาอะไรครับ"

"มะรืนก็จะปิดเทอมแล้วนี่"

"ครับ แต่ปิดเทอมนี้ผมมีต้องฝึกงานครับ"

"ฝึกงาน?"

ผมพยักหน้ารับ "ครับ"

"ให้มาทำที่บริษัทของบ้านเราสิคะ" ให้ตายเถอะ...คุณหญิง "เครื่องมือเป็นหุ้นส่วนกับเพื่อนคุณ"

"อืมก็ดี เพราะยังงัยสักวันก็ต้องมาช่วยดูแลฝั่งนั้นอยู่แล้ว"

"แต่ว่า..."

พ่อเลิกคิ้ว สายตาดูดูขึ้นเล็กน้อย "ติดตรงไหนหรือไง" แน่นนอนว่าเขาไม่ชอบคนขัดใจ ยังมีข้อโต้แย้ง
ยั้งแล้วใหญ่

"...ไม่ติดครับ"

"งั้นจันทร์หน้าเข้าไปที่บริษัท" พ่อว่า "ช่วงนี้มีคนมาช่วยดูแลอยู่ เตียวให้เด็กไปบอกไว้"

"ครับ"

"จะว่าไปเธอก็รู้จักนี่"

"ผมเธอครับ"

พ่อพยักหน้า “ลูกชายคุณนาง เพื่อนของแม่เธอ หุ่นส่วน TR Design”

“...” ป้านางเพื่อนแม่ แล้วลูกชายป้านาง...

ผมชะงัก ตัวแข็ง หัวใจเต้นเร็ว มือเย็นและชื้นไปด้วยเหงื่อ คิดว่าหน้าคงซีดจนคนมองสังเกตเห็น

“เป็นอะไร”

“...เปล่าครับ” ผมเม้มปาก

“งั้นก็เท่านี้แหละ ไปพักผ่อนไป” อีกฝ่ายพูดเสียงเรียบ พยักหน้าไปที่ถังกะดาดบนโต๊ะสองใบ “นั่นของเธอ ไม่รู้ว่าชอบหรือเปล่า ลองเอาไปใช้ดู”

“ขอบคุณครับ ผมขอตัวเลยนะครับ” ผมยกมือไหว้พวกท่าน หยิบถังสองใบนั้นมาถือแล้วเดินออกจากบ้านใหญ่มา

ตอนนี้ผมเข้าไปหมด ไม่รู้ว่าดีใจ เสียใจ หรืออะไรกันแน่ ไม่ได้เจอกันมานานมากแล้ว ถ้านับจริงๆ ตั้งแต่แม่เสียเมื่อเจ็ดปีก่อนก็ไม่ได้เจอกันอีกเลย แล้วจะให้มาเผชิญหน้าตอนนี้...

กลับขึ้นห้องนอนของตัวเองมา ผมก็ร้องของฝากออกจากถัง เป็นกระเป๋าสะพายกับนาฬิกาแบรนด์ดังราคาสูง

ผมไม่ค่อยชอบใช้ของพวกนี้เท่าไร แต่ถ้าใช้ของไม่มีียี่ห้อ ดูไม่ดีก็จะถูกกว่าอีก สำหรับคนที่แบกนามสกุลธรรวิวัฒน์ไว้อย่างผมจะทำอะไรก็ต้องคิดให้เยอะเสียหน่อย เพราะแค่ที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ก็เหมือนจะเป็นปัญหามากพอแล้ว

ผมวางของทั้งหมดลงที่โต๊ะ หันไปมองกรอบรูปที่เต็มหยิบออกมาเมื่อวานแล้วถอนหายใจ เดินเข้าไปใกล้แล้วจับให้หันมา รอยยิ้มมุมปากของคนในรูปยังเหมือนครั้งล่าสุดที่เห็น

นานแค่ไหนแล้วที่ไม่ได้หยิบมาดู นี่ยังมีอีกเป็นอัลบั้มในลิ้นชักข้างตู้เสื้อผ้า สะสมมาตั้งแต่เด็ก ทั้งขอแม่บ้าง เซฟจากเฟซบุ๊กบ้าง ให้คนไปถ่ายบ้าง เรียกได้ว่าพอโตขึ้นใช้เงินเป็นก็จ้างให้คนไปตามไปสืบเป็นว่าเล่น มาถึงตอนนี้มองกลับไปก็เริ่มกลัวตัวเองแล้วเหมือนกัน

ผมชอบเขา...ชอบตั้งแต่ครั้งแรกที่พบ

เราเจอกันที่บ้านนี้เมื่อสิบสองปีก่อน ช่วงนั้นป้านางมาหาแม่ที่บ้านบ่อยๆ ในบางครั้งก็จะเอาลูกชายมาด้วย

เป็นการพบกันครั้งแรกที่ประทับใจที่สุดสำหรับเด็กแปดขวบอย่างผม จำได้ติดตาเลยสำหรับเหตุการณ์ตอนนั้น

ผมเล่นบอลอยู่กับลูกแม่บ้านที่ถนนใหญ่แล้วบอลเกิดกลิ้งออกไปไกลเลยวิ่งไปเก็บ ไม่รู้ว่ารถมาจากไหนขับเร็วตรงมาหา

อาจจะเพราะความตกใจเลยทำให้ตัวแข็งขยับไม่ออก ได้อีกฝ่ายที่ออกมาตามพุงเข้ามาช่วยทัน

ตอนนั้นผมร้องไห้เหมือนโลกจะแตก ยิ่งตอนเห็นรอยแผลที่ข้างขมับของเขาก็ก็นั่งสะเทือนใจ โทษตัวเองไปพักใหญ่
แต่นอกจากที่เล่ามาทั้งหมดนั้นสิ่งหนึ่งที่ตราตรึงอยู่กลางใจผมมาถึงทุกวันนี้คือรอยยิ้มและฝ่ามืออบอุ่นของอีกฝ่าย

รู้ตัวอีกทีผมก็เฝ้ามองแต่เขา ไม่แน่ใจว่าตอนไหนที่ตอบตัวเองไปว่าไม่สนใจผู้หญิงหรืออันที่จริงผมอาจจะไม่สามารถรักได้ทั้งผู้หญิงและผู้ชาย ไม่สามารถสนใจใครได้นอกจากเขาเท่านั้น...

ผมพยายามพัฒนาตัวเอง พยายามฝึกตัวเองให้สามารถเทียบเคียงเขาได้
แม้ว่าแผ่นหลังกว้างนั้นจะไกลออกไปทุกครั้งที่ยกหน้ามอง
เราไม่ได้สนิทกัน ไม่ได้เจอกันบ่อย และความรู้สึกของผมก็ไม่เคยสื่อไปถึงเขา

แต่ไหนแต่ไรมาเขามักจะมีคนคนนึงอยู่ข้างกาย คนที่เขาให้ความสำคัญยิ่งกว่าใคร

คนที่พิเศษจนผมไม่อาจเสนอตัวเป็นคู่แข่ง

จนถึงวันที่เราต้องห่างกันเป็นทวีปมันก็ยังทำให้แน่ใจว่าความรู้สึกของผมมันไม่มีความหมายพอ

ในที่สุดก็เริ่มตัดใจไปแล้ว...ทำไมถึงต้องวนกลับมาเจอกันในช่วงเวลานี้ด้วยนะ

♥ 2

“ถามจริง”

ผมพยักหน้า เป็นการตอบรับคำถามของอีกฝ่าย

“อะไรจะบังเอิญได้เบอร์ใหญ่ขนาดนี้วะ” เด็ลหัวเราะ “ไม่ได้เจอกันมานานโคตร บทจะได้เจอก็ง่ายๆเลย”

นั่นสิ ไฉนตอนที่อยากเจอแทบตายก็หนีหาย พอตอนนี้ไม่อยากเจอดันโผล่มาเสียนี่...

“ไปฝึกงานกับเราปะเดิ้ล”

อีกฝ่ายเลิกคิ้ว “ดูทำหน้าที่ ไม่อยากเจอมากหรือไง”

“เราไม่รู้...” จะบอกว่าไม่อยากเจอก็พูดไม่เต็มปาก เรียกว่าไม่พร้อมคงจะเหมาะกว่า

“กลัวอะไรอยู่”

กลัวใจตัวเองนี่แหละ... “ไม่อยากกลับไปเป็นบ้าแล้ว”

“โอกาสมาแล้วไม่ใช่หรือไง” เตี้ยยิ้ม เอื้อมมือมาวางบนไหล่ผม “ไม่ได้ใกล้ชิดกันแบบนี้มานานแล้ว ลองดูหน่อยดีไหม”

“เราจะสู้คนนั้นของเขาได้ยังไง” แค่คิดยังไม่กล้าเลย “เราไม่อยากแทรกกลางใคร”

“อย่างน้อยก็ไม่ต้องหนีอีก”

“เผชิญหน้าไม่เห็นจะมีประโยชน์อะไรเลย”

เตี้ยส่ายหน้า “อาจดีกว่า มึงรู้ได้ไงว่าเขาคบกันแล้ว”

“แล้วมีเหตุผลอะไรที่จะไม่คบ” ยังจำรอยยิ้มและสายตาของพี่พอร์ชตอนมองเขาได้อยู่เลย ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าคิดยังไง เหมือนเอาคำว่ารักมาแปะอยู่กลางหน้าผาก “ใกล้ชิดกันขนาดนั้น จะมีใครเข้าไป รุนวายได้อีก...ขนาดเรายังรู้ตัวเลย”

“คิดไปเองอะเก่งจริง”

“เออน่า” ผมถอนหายใจ ก่อนจะหันไปสบตาอีกฝ่าย “...ไปฝึกด้วยกันนะ”

คู่สนทนายิ้ม ก่อนจะถอนหายใจ “ทำหน้าที่แบบนี้ก็ต้องตอบตกลงสิ” เตี้ยว่าแล้วเอื้อมมือมาปล้ำหัวผมเบาๆ “เออ ไปก็ไป”

ผมหัวเราะ “ขอบคุณ”

“เออ เลี้ยงข้าวกูด้วย ชูชิ”

“ได้เลย” ผมยิ้มกว้าง “เดี๋ยวเตรียมเอกสารฝึกงานเผื่อด้วยเลยโอเคไหม”

“เออออ” เตี้ยลากเสียง ลุกขึ้นยืน “ไปเหอะ มึงมีประชุมงานมหาลัยไม่ใช่หรือไง”

“อืมใช่” ผมพยักหน้า “เดี๋ยวกลับไปเลยนะไม่ต้องรอ น่าจะนาน”

“โอเคๆ แล้วเจอกันคืนนี้”

“กลับตีๆ”

เติลยิ้มรับ โบกมือให้ผมแล้วเดินแยกไป

ผมลงจากอาคารตรงไปที่ตึกรวม ดูนานพีกาแล้วเห็นว่ายังมีเวลาเลยแวะไปซื้อกาแฟที่ร้านระหว่างทาง ขณะขึ้นรถก็มีคนมาสะกิดไหล่จากด้านหลัง หันไปมองแล้วยิ้มมุมปาก

“จิ้ง”

“ไม่ได้คุยกันนานเลยนะ เดี่ยวเราสั่งน้ำแป็บ” เธอเอ่ยปากด้วยรอยยิ้ม ก่อนจะหันไปสั่งเครื่องดื่ม

ผมมองหน้าหวานๆ ของคนตรงหน้าแล้วอมยิ้ม จิ้งเป็นเพื่อนคณะเดียวกันแต่คนละภาค เราเคยคุยกันช่วงหนึ่งเมื่อปีที่แล้ว เธอเป็นผู้หญิงน่ารัก พูดจาตรงไปตรงมา ยังจำตอนที่อีกฝ่ายมาออกชอบแล้วผมตอบกลับไปว่าไม่สนใจผู้หญิงได้อยู่เลย ใครจะไปคิดล่ะว่าจิ้งยังยืนยันที่จะลองคุยต่ออยู่ดี แต่ถึงอย่างนั้นความสัมพันธ์ระหว่างเราก็ไม่เคยคืบหน้าไปมากกว่าเพื่อน และพอนานไปก็ห่างหายกันไปเอง

“สบายดีใช่ไหม” อีกฝ่ายหันมาชวนคุย

“สบายดีครับ จิ้งล่ะ”

“เราก็สบายดี งานเยอะนิดหน่อย” จิ้งหัวเราะ สำรวจใบหน้าผม “แต่คงไม่เท่าเธอหรอก ดุสิตาคล้าหมด”

“เพิ่งส่งงานนะ ตาเลยยังไม่ทันหายดำ”

“นอนบ้างนะจ๊ะ”

“ครับ” ผมยิ้ม “แล้วจิ้งส่งงานหรือยัง”

“เพิ่งเรียบร้อยเมื่อวานเลย เหลือแต่ฝึกงานรอกเรด”

“สบายอยู่แล้ว จิ้งเก่งจะตาย”

“ยังปากหวานเหมือนเดิมเลยนะ”

“เฮ้อ เราพูดจริงๆ”

เธอยิ้ม เอื้อมมือมาดึงแก้มผม “อย่าน่ารักให้มากนักสิ เพื่อนในภาคเราพูดถึงกันแทบทุกคนเลยนะ”

“นินทาเราทั้งภาคเลยหรอ”

“ใช่แล้ว” อีกฝ่ายหัวเราะ สายหน้าไปมา “พูดกันหมดว่าเป็นของแรร์ประจำคณะ” จบคำเธอก็เงยหน้าสบตา “นะยังเหมือนเดิมหรือเปล่า”

“อืม” ผมพยักหน้า เข้าใจคำถามดี “เราก็เหมือนเดิมนั้นแหละ” ยังคงรักได้แต่คนนั้นเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนไปเลย...

จึงพยักหน้า ยิ้มบางอย่างเข้าใจ “แล้วนี่ณะจะกลับบ้านหรอ”

“เดี๋ยวเราไปประชุมกิจกรรมต่อ จังละ”

“เรามาขอเอกสารฝึกงาน” เธอว่า “เอ้อ ที่คินนี่ปีเราเหมาร้านกินเลี้ยงกัน นะไปหรือเปล่า”

“ไปสิ จังไปไหม”

“ไปจ้า งานเสร็จทั้งที่ต้องไปปลดปล่อยหน่อย”

“ไม่พลาดอยู่แล้วนะ” ตอบรับอีกฝ่ายไป แล้วเอื้อมมือไปรับแก้วกาแฟจากแม่ค้า หยิบเงินจ่ายให้ แล้วหันมาหาหญิงสาว “จันเดี๋ยวเราไปก่อนนะจิง”

“จ้า แล้วเจอกันคินนี่นะ”

“แล้วเจอกันครับ” ผมยิ้ม บอกลาเธออีกครั้งก่อนจะเดินออกมา แล้วมุ่งหน้าไปที่ห้องประชุม ตอนนี้น่าจะมากันเกือบครบแล้ว

เมื่อมาถึงก็เห็นหัวหน้าแต่ละภาคแต่ละชั้นปีนั่งล้อมวงกันเรียบร้อย ผมยิ้มและยกมือไหว้ทักทายรุ่นพี่รุ่นน้องในคณะ ก่อนจะเดินเข้าไปร่วมวงด้วย

หลังจากผมกลับไปเปลี่ยนเสื้อผ้าที่บ้าน ทุ่มครึ่งก็ขับรถมาจอดที่ลานกว้างข้างร้านอาหารที่จองไว้ เต็มมาถึงตั้งแต่ครึ่งชั่วโมงก่อน ปานนี้คงเต็มไปเป็นขวดแล้ว ปกติคณะผมดื่มกันหนัก ยิ่งเที่ยวด้วยกันหลายคนยิ่งเมาเร็ว

จอดรถเสร็จก็ตรงเข้าร้าน ส่วนใหญ่ยืนต้นอยู่หน้าเวที มีบางกลุ่มนั่งเล่นเกมกันที่โต๊ะประปราย ผมหันไปสบตาเข้ากับจิงเสียก่อน ฝ่ายนั้นยกมือโบกไปมาเรียกให้เดินไปหา

“คิดอยู่เลยว่านะไปไหน” เธอเอ่ยทัก

“ประชุมกันไปนิด พอดีต้องกลับไปเปลี่ยนเสื้อผ้าด้วยเลยยิ่งซ้ำ” ผมว่า “กินกันไปเยอะแล้วเหอเนี่ย”
แก้มแดงกันเป็นแถบ ท่าทางคิ๊นนี้ผมต้องไปส่งจิ้งที่บ้านแน่ๆ ดืมที่ไรมาตลอดเลย

“นิดหน่อยจ้า” จิ้งตบเบาะข้างๆ ตัวเอง “ณะนั่งก่อนสิ”

ผมยิ้มรับ แล้วขยับเข้าไปนั่งข้างๆ “นี่หมวย นี่ไอซ์ เพื่อนในภาค ณะน่าจะยังไม่เคยคุย”

“ยินดีที่ได้รู้จักครับ เรานะ”

“พวกเรารู้จักกันอยู่แล้วละ” หมวยว่า “รูปหล่อ ตัวสูง หุ่นดี บ้านมีดั่ง”

ผมหัวเราะ “นั่นสโลแกนเราเหอ”

“แล้วตอนนี้ณะมีแฟนหรือยัง” ไอซ์ถามต่อ “เราถามได้ไหม”

“ได้สิ ตอนนี้ยังไม่มีเหอ”

“ถ้าเปิดรับสมัครเมื่อไหร่อย่าลืมบอกเรานะ เตรียมใบพร้อมแล้ว” เธอหัวเราะ

“ก็รู้เนี่ยว่าเราไม่รับผู้หญิง” ผมเอ่ยปากด้วยรอยยิ้ม ขอบแหย่แบบนี้ตลอด ทั้งที่ก็รู้กันหมดแล้ว

ทั้งสองคนยุปาก ทำหน้าเสียดาย “บอกไว้ก่อนเผื่อวันนึงจะสนใจ”

ผมยิ้มซ้ำ เต๋ยวนี้ผู้หญิงเขาไม่ถือกันแล้วหรือไงเนี่ย “ถ้าถึงวันนั้นแล้วเราจะบอกนะ”

“ไม่ได้นะ บอกไว้แล้วไงว่าคนนี่ของเรา” จิ้งแทรกขึ้น เอื้อมมือมาคล้องแขนผม

“อะไรยัยจิ้ง” ไอซ์โวย “ซี้ตู่ว่าเป็นของตัวเองตลอด”

“เฮ้เรื่องจริง นี่จองไว้ตั้งแต่ปีที่แล้ว” คนข้างๆ ผมว่า “ถ้าณะจะคบกับผู้หญิงสักคน ต้องเป็นเราถูกไหม”

“ครับ” ผมยิ้มกว้าง อย่างที่บอกไปว่าจิ้งเป็นผู้หญิงที่น่ารัก นิสัยก็ดี คิดว่าคงเข้ากันได้ไม่ยาก หากว่า
สักวันผมสามารถรักคนอื่นได้ และคนนั้นจะเป็นเธอก็คงไม่เสียหายอะไร

แต่ก็แค่สักวันละนะ...

[----- ♥ -----]

ตื่นเต้นจนหัวใจจะหลุดออกมาอยู่แล้ว

ไม่กล้าบอกใครเลยว่าเมื่อคืนนอนก็โง่ง ตื่นก็โง่ง และใช้เวลาแต่งตัวอยู่หน้ากระจกนานเท่าไร ไม่ได้รู้สึกประหม่าจนทำอะไรไม่ถูกขนาดนี้มานานแล้ว ผมจินตนาการถึงตอนที่จะได้เจอเขาทั้งคืน รู้สึกปวดหัวเพราะพักผ่อนไม่พอ ถ้าเลือกได้ตอนนี้อยากจะหักพวงมาลัยเลี้ยวกลับบ้านเสียเลย

ไม่ต้องเจอกันแล้ววันนี้...

“หน้ามึงซีดมากเลยไอ้ณะ” เติ้ลที่นั่งอยู่ข้างคนขับเอ่ยปากเรียกสติผมกลับเข้าร่าง

“เหรือ” ผมยกหลังมือปาดไต้จมูกตัวเองไปมา

“มึงกินข้าวหรือยังเนี่ย”

“นิดหน่อย”

“นอนไม่หลับละสิ”

ผมถอนหายใจ “ก็ประมาณนั้นแหละ ยังคิดไม่ออกเลยว่าจะทำยังไงตอนเจอเขา”

“ก็ทำตัวปกตินั่นแหละ” อีกฝ่ายหัวเราะ “ใจเย็นๆ ดี”

“เติ้ลว่า...เขาจะจำเราได้ไหม”

“ก็คงไม่ถึงขนาดลืมไปเลยปะ”

ไม่ขนาดลืมจั้นเหรือ... “แต่มันก็เจ็ดปีแล้วนะ”

“อาจจะไม่ถึงกับจำอะไรได้ละเอียด แต่ก็คงไม่ขนาดลืมไปเลยที่เคยเจอกันเหรือ”

“...” เขาจะจำเหตุการณ์นั้นได้ไหม จะติดอยู่ในใจเหมือนที่ผมเป็นหรือเปล่า หรือว่าไม่สำคัญจนลืมไปหมดแล้ว

“หน้ามึงเหมือนคนจะเป็นลมเลย” อีกฝ่ายว่า “วะซื้อกาแฟ หรือของหวานๆ หน่อยปะ”

ผมสายหน้า “ไม่เป็นไร” รีบๆ เจอให้มันจบดีกว่า ยิ่งปล่อยเวลาให้นานไปก็ยิ่งเครียด

ใช้เวลาพักใหญ่กว่าจะถึงที่หมาย ผมแลกบัตรแล้วขับไปจอดในอาคารเหมือนพนักงานทั่วไป
คิดว่าถ้าพอรู้คงโดนดอีก แต่ผมไม่อยากถูกจับตามองตั้งแต่วันแรกที่เข้ามาทำงาน
อย่างน้อยๆ ก็ขอให้ได้ฝึกงานเหมือนนักศึกษาทั่วไปโดยไม่ต้องแบกนามสกุลไว้บนหัวเถอะ

ใจผมเหมือนจะพังให้ได้...

“เซี่ย...หล่อจิบหาย” ผมได้เสียงของเต๋ลดังเข้าหู แต่ไม่มีสติแม้แต่จะแปลความหมาย ดวงตาจับจ้อง
ไปที่คนตรงนั้น รู้สึกเหมือนวิญญาณหลุดออกจากร่าง หัวใจมันเต้นแรงจนเจ็บ ผมกำลังคลืนไส้ รู้สึก
อยากเดินออกจากตรงนั้นจับใจ

พี่พอร์ช

ติก...

ให้ตายเถอะเราสบตากันแล้ว นั้น...เขากำลังเดินมาหรอ กำลังเดินมาจริงๆ ไข้ไหม ใจเย็น...ใจเย็นๆ
ก่อนนะ!

หายใจเข้าลึกๆ ก่อน ว่าแต่วิธีหายใจให้ปกติเนี่ยมันทำยังไงล่ะ

“นะ”

อย่าสั้นขนาดนี้สิ คุณมือตัวเองไว้เถอะ

“นะ!”

ผมสะดุ้งเฮือก หันไปมองเต๋ลที่ตีบาผมแรงๆ เมื่อครู่ “อะ...ว่าไง”

“พี่พอร์ชเขาพูดได้ยีนหรือเปล่า”

ผมปาดขมับตัวเอง เหงื่อออกขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่รู้ พักหน้ารับก่อนจะหันกลับไปมองหน้าเขา ก่อน
หลบตาหลบแทบจะทันที

“สวัสดีครับ” ผมยกมือไหว้ ตามองที่กระดุมเสื้อของอีกฝ่าย

“สวัสดี พี่ชื่อพอร์ช นั่นเต๋ล ส่วนเราอะไข้ไหม”

“คะ...ครับ” เรายืนใกล้กันขนาดนี้ครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่ะ เมื่อก็ผมเห็นตัวเองในดวงตาเขาด้วย แะ
แล้ว...

“ไปแนะนำตัวเองกับคนในแผนกก่อน เผื่อว่าจะมีใครเรียกให้ช่วยอะไรจะได้สะดวก” เสียงทมึง จมขึ้นกว่าที่เคยได้ยินตั้งเยอะ

เขาพาเราไปทำความรู้จักกับคนอื่นในแผนก และแนะนำทีละคนสั้นๆ ซึ่งผมเองก็จำใครไม่ค่อยได้สักเท่าไร

เพราะไม่รู้อย่างไรถึงสามารถเลิกแอบมองตามอีกฝ่ายได้สักที เผลอที่ไรก็คอยแต่จะหลบหาอยู่ทุกครั้ง

จนกระทั่งสิ้นสุดการแนะนำตัวผมก็ยังไม่มีความสนใจสักนิด

“เดี๋ยวจะพาไปโต๊ะประจำของพวกเรา” พี่พอร์ชพูดไปด้วยระหว่างเดินนำพวกผมไปข้างใน “เตรียมงานไว้ให้ช่วยแล้ว มีโปรเจกต์ของพี่เป็นโรงแรมที่หัวหิน กับโปรเจกต์โชว์รวมรถตรงลาดพร้าวของพี่เลย หัวหน้าอีกทีมหนึ่ง ยังไงเดี๋ยวให้ตกลงเลือกกันเอง”

“ผมขอทำโชว์รวมแล้วกันครับ” เดิ้ลแทรกขึ้น ผมเลยรีบหันไปมองหน้า “จะฆ่าผมหรือไง!”

“ไม่ตกลงกับเพื่อนก่อนหรือ” คนโตกว่ายิ้มมุมปาก นัยน์ตาคมหรือลึกละเอียด ตัวตนที่พอได้เห็นใกล้ๆ ก็ทำเอาผมรู้สึกเหมือนจะตายให้ได้

“ไม่ต้องหรอกครับ พอดีผมชอบรถมาก แล้วมันก็คงอยากทำโรงแรมด้วย”

“จริงหรือ” ผมสะดุ้งทันทีเมื่อเขาหันมาทางผม “ซัดใจนะ”

“เออ...เปล่าครับ แค่ออกใจนิดหน่อย” โอ๊ย ผมพูดอะไรออกไปเนี่ย

อีกฝ่ายหัวเราะ “นี่โต๊ะทำงานของพวกเรา อยู่ใกล้ๆ กับห้องพี่” เขาชี้นิ้วไปทางห้องกระจกด้านซ้ายมือ ม่านมู่ลี่ถูกเปิดขึ้นเกินครึ่งทำให้สามารถเห็นโต๊ะทำงานตัวใหญ่ที่ตั้งอยู่ในนั้น “มีอะไรก็ไปบอกได้ เค้าประตูก่อนนะ”

“ครับ” เราขานรับพร้อมกัน แต่คิดว่าเสียงผมคงเบาจนได้ยินแค่เดิ้ล

“จัดของอะไรให้เรียบร้อยไปก่อน เดี่ยวพี่ขอเคลียร์งานสักพัก แล้วจะเรียกไปคุยเรื่องโปรเจกต์” เขาเอ่ยปาก หันไปมองเดิ้ล “ส่วนเรา เดี่ยวอีกสักสิบห้านาทีเดินไปหาพี่เลยที่โต๊ะได้เลย จำโต๊ะพี่เขาได้ไหมตอนแนะนำตัวเมื่อกี้”

เดิ้ลพยักหน้า “ได้ครับ”

“เดิ้ล!” ผมหันไปโวยคนข้างๆ ทันทีที่อีกคนเดินไป

“ไม่ต้องมาเรียกกุเลย” อีกฝ่ายหันมาชี้หน้า “นี่มันโอกาสของมึงนะ ได้ทำงานร่วมกับพี่พอร์ชถ้ามึงไม่ทำตอนนี้แล้วจะทำตอนไหน”

“แค่นินใจเขาเราก็ตายแล้ว” ผมหลบหน้าตัวเอง “จะให้ทำงานด้วยได้ยังไง”

“ถ้ามึงอยากได้เขา มึงต้องทำได้ทุกอย่าง”

“เราบอกแล้วไงว่าตัดใจแล้ว”

“ไม่รู้ พลิกวิกฤตให้เป็นโอกาสซะ” เดิ้ลชี้หน้า “ระหว่างทำงานที่นี้มึงต้องแน่ใจให้ได้ว่าเขาคบกับคนนั้นหรือยัง ถ้ายังไม่คบก็หาทางสารภาพรักซะ จะเกิดมาเพื่อแอบรักแล้วตายไปหรือไง” พูดเสียวยาวเลย “เสียของจริงๆ อุตส่าห์เกิดมามีทุกอย่างที่เพศตรงข้ามอยากได้ เอามาให้กูไหม”

นี่เก็บกดอะไรมาหรือเปล่า “เดิ้ล...”

“เลิกพูด กูไปเข้าห้องน้ำละ เดี่ยวจะไปหาพี่เลย” อีกฝ่ายพูดจบก็ไม่รอให้ผมตอบกลับสักคำ วางกระเป๋าลงที่เก้าอี้ทำงาน แล้วหยิบสมุดจดกับปากกาเดินหนีไปทันที ผมเม้มปาก หันไปมองคนที่นั่งอยู่ในห้องกระจกตรงนั้นแล้วลอบกลืนน้ำลาย

วันนี้ผมจะมีชีวิตรอดได้ถึงตอนเย็นหรือเปล่า...

“นั่งก่อน”

ผมพยักหน้า เดินเข้าไปนั่งลงที่เก้าอี้ตรงข้ามกับเจ้าของห้อง ตอนนี้มีเพียงโต๊ะทำงานกันระหว่างกลาง คนอื่นอาจจะไม่รู้สึกว่าใกล้ แต่ถ้าเทียบกับระยะเวลาหลายปีที่ไม่ได้เจอกันความใกล้ชั้ระดับนี้ก็ทำเอาใจเต้นไม่เป็นจังหวะแล้ว

พี่พอร์ชดูเป็นผู้ใหญ่กว่าภาพล่าสุดที่ผมจำได้ เขาสุขุมขึ้น ดูดีขึ้น หล่อและมีเสน่ห์กว่าในรูปภาพไม่รู้กี่เท่า

จังหวะการพูดรวมไปถึงน้ำเสียงดึงดูดคนได้ไม่ยาก เป็นผู้ชายแบบที่ใครๆ เห็นก็ต้องหลงรักแน่นอน ขนาดผมเองพยายามเท่าไรรยังเลิกคิดถึงไม่ได้เลยสักที

ตอนนี้พี่พอร์ชมีอะไรเปลี่ยนไปบ้าง จะคบกับคนคนนั้นหรือยัง ดูแลเขาดีเหมือนที่ผ่านมาเลยใช่หรือเปล่า

ยังมองเขาด้วยสายตาอ่อนโยนเหมือนที่ผมเคยเห็นอยู่ใช่ไหม

ผมเม้มปากกวาดตามองไปทั่วใบหน้าของเขา หน้าตาดีหมดจดจริงๆ นั้นแหละ ผลอที่ไรก็ลืมหูลืมตาจ้องค้างทุกครั้ง ริมฝีปากบางๆ ที่ขยับขึ้นลงนั้นจะนุ่มแค่ไหน สัมผัสมาแล้วก็คน

ถ้าได้จูบจะรู้สึกยังไงนะ...

“ณนนท์”

ผมสะดุ้ง “ขอโทษครับ ผมเหม่อไปหน่อย”

เขามวดคิ้วเล็กน้อย พยักหน้ารับอย่างไม่ถือสา “พอเราฝากให้พี่ช่วยดูให้”

“...ครับ”

“แต่ถึงจะเป็นลูกเจ้าของบริษัทก็ไม่ได้มีสิทธิ์เหนือคนอื่นนะรู้ไหม”

“ผมก็หวังว่ามันจะเป็นแบบนั้นเหมือนกันครับ” ผมเอ่ยปาก ไม่ได้อยากให้คนรู้สึกนึกว่าตัวเองเป็นใคร
ลอบมองเห็นอีกฝ่ายเลิกคิ้วและอมยิ้มเล็กน้อย ผมจะละลายลงไปกองที่พื้นแล้ว...

“น่าเสียดายก็ฟังดูดีนี่ แต่ทำไมไม่มองตาเวลาคุย”

จะให้ผมมองนานๆ ได้ยังไง แค່หายใจร่วมกันในห้องก็จะแย่แล้ว “...”

“สำคัญนะเรื่องนี้”

“...” ผมก็เป็นแค่กับพี่คนเดียวนั่นแหละ

“แต่เอาเถอะ ใช้โปรแกรมอะไรเป็นบ้าง”

“ก็...โปรแกรมพื้นฐาน กับพวก Autocad , 3dmax , Photoshop , Iilustrator ประมาณนี้ครับ”

“อืม” เขาพยักหน้า ก้มลงอ่านเอกสารในมือ “น่าจะต้องใช้ทั้งหมดนั่นแหละ”

“โรงแรมที่ทำตอนนี้ตั้งอยู่หัวหิน กำลังอยู่ในขั้นตอนพัฒนาดีไซน์ ฟรีเชนต์ไปแล้วสองรอบ เหลือแค่
อีกหลายส่วน เซฟไฟล์ให้แล้วก็เอาไปศึกษา” อีกฝ่ายพูดพลางยื่นเอทานอลฮาร์ดดิสก์ให้ ผมพยัก
หน้าแล้วรับมาถือ “พูดหน้าจะพาไปประชุมด้วยเพราะเดี๋ยวเราต้องช่วยทำดีปกับเคลียร์แบบ”

“ครับ”

“ระหว่างศึกษางานก็ไปดูห้องแม่ทที่เรียล ต้องเลือกให้เสร็จก่อนไปประชุม เดี่ยวเอาลิสต์ให้” พี่พอร์
ชว่า เงยหน้าสบตาผมที่แอบสำรวจใบหน้าเขาอยู่

และเมื่อประสานสายตากันผมก็ก้มหน้าลงทันที “ครับ”

ได้ยินเสียงเขาหัวเราะเบาๆ ในคอ “มีอะไรสงสัยหรือเปล่า”

“มะ...ไม่มีครับ”

“อ้อฮิ ถ้าไม่มีอะไรแล้วก็ไปศึกษางานดู หลังพักเที่ยงเดี๋ยวพาไปดูแม่ท”

“ครับ” ผมพยักหน้ารับ ลุกจากเก้าอี้ถอยออกมาก้าวหนึ่งแล้วหมุนตัวเดินออกจากห้อง ยังไม่กล้าสบตา
เขาตรงๆ เกินสิบวิเลย รู้สึกเหมือนจะถูกจับความรู้สึกได้ตลอดเวลา

ควบคุมมือให้ไม่สั่นไม่ได้เลย...

♥ 3

ถ้าบอกว่าไม่คิดอะไรแล้วก็คงเป็นการโกหก...

“เออ แล้วทำไมพวกมึงถึงเลือกมาฝึกงานที่นี่วะ” แวน เด็กฝึกงานต่างมหา'ลัยอีกคนเอ่ยปากถาม เรา เพิ่งรู้จักกันเมื่อครู ชวนกันมากินข้าวแล้วก็สนิทกันเฉยเลย คงเป็นเพราะนิสัยเข้ากับคนง่ายมากๆ ของ แวนนั่นแหละ

ผมเหลือบตามองเต้ล อีกฝ่ายเลยยิ้มร่า แล้วรีบตอบกลับ “พอดีที่บ้านกะเนะแนะนำมา พวกกูก็ไม่ว่าจะไป ทำที่ไหนดี เลยเลือกที่นี่”

“จริงปะ แล้วสมัครนับเขารับบับทั้งสองคนเลยหรอ บริษัทใหญ่แบบนี้กูให้ลงฝากให้กะเนะ เพื่อนกูมา ยืนตั้งหลายคนแต่เขาบอกรับมหา'ลัยละคนต่อแผนก”

เต้ลยิ้มแห้งลงนิด “สงสัยมาสมัครตั้งแต่แรกๆ มั้ง เขาเลยรับ ช่วงหลังคนคงใกล้เต็มเลยบอกมึงแบบ นั้น”

“เออ ก็อาจจะ” แวนพยักหน้าเห็นด้วย “ว่าแต่กะ เนะ มึงมีแฟนยังวะ เมื่อกี้ลงรูปเพื่อนกูหักมาถามกันเต็ม เลย”

ผมหัวเราะ “เรายังไม่มีหรอก”

“เราอะไร พุดกูมึงได้เลย กูไม่ถือ”

“บ้านกะมันเคร่ง” เต้ลตอบแทน “ขนาดกูคบกันมาตั้งนานยังไม่เคยได้ยินมันพุดคำหยาบสักคำ”

“ถามจริง” แวนหันมามองหน้าผม ทำตาโตเหมือนไม่เชื่อ

ผมยิ้ม “ตามนั่นเลย” จำได้ว่าเคยพุดคำหยาบครั้งนึงสมัยมัธยม เพราะติดปากมาจากเพื่อนที่โรงเรียน พอได้ยินเข้าถึงกับโดนตีดจนกันลาย ร้องให้อยู่ทั้งคืน ทั้งไม่เข้าใจทั้งเสียใจ ตอนนั้นรู้ก็แต่ว่าถ้าพุดแล้ว ถูกทำโทษก็จะไม่พุดอีก โตมาเลยพยายามเลี่ยง เดี่ยวเคยปากไปหลุดให้ได้ยินจะเรื่องใหญ่

“มึงเป็นคุณชายมาจากไหนเนี่ย บ้านถึงได้เคร่งเรื่องคำหยาบ” อีกฝ่ายเอ่ยปากด้วยน้ำเสียงล้อเล่น “แล้วตอนนี้มีคนคุยยัง ถ้ายังว่างอยู่บอกนะ มีคนฝากติดต่อเยอะเลยเนี่ย” เจ้าตัวว่าแล้วก็เลื่อนๆ มือถือ ก่อนจะยื่นให้ผมดู

“เราไม่ค่อยสนใจเท่าไร” ผมยิ้มแห้ง จะบอกทันทีว่าไม่สนผู้หญิงก็กลัวว่าอีกฝ่ายจะตกใจหรือรับไม่ได้ ไม่ใช่ทุกคนหรอกที่ยิ้มอย่างไม่คิดอะไรกับเรื่องแบบนี้ ขนาดคนที่รู้แล้วทำเหมือนว่ารสนิยมทางเพศเป็นโรคติดต่อยังเคยเจอมาแล้วเลย

“ถ้าอยากหาคนคุยเมื่อไหร่บอกได้เสมอ” แวนพุดแล้วยกนิ้วโป้ง

ผมหัวเราะแล้วพยักหน้า “ถึงวันนั้นจะไปรบกวนนะ”

“แล้วไม่มีใครถามถึงกูบ้างเหอะ” เดิ้ลแทรกขึ้น

“ไม่มีวะ ไม่ใช่มีงั้นไม่หลอนะ” แวนหัวเราะ “แต่ถ้าถ่ายกับฉะ ผู้หญิงก็ต้องถามถึงมันก่อนปะ”

“โธ่ ทำไมใครๆ ก็ชอบพิมพ์นิยาม อย่างไฉฉะหน้าโหลจะตาย ต้องกูนี่ลิมิเต็ด”

“ครับๆ ลิมิเต็ด แรจันไม่มีใครถามถึง” ผมอมยิ้ม ฟังสองคนคุยกัน เหมือนสนิทมาเป็นปีเลยแฮะ “เออว่าแต่พีฟอร์ชเป็นซีเนียร์อะ”

“...” ใจกระตุกเลย

“ทำไมวะ” เดิ้ลถาม

“โคตรดูดีเลยเนอะ เพื่อนมหา'ลัยเดียวกันที่ฝึกอีกแผนกชมใหญ่เลยเมื่อกี้”

“เออ ก็หล่อจริงๆ นั้นแหละ หล่อจนถ้าแอบชอบคงต้องรีบหน่อยอะ ไม่งั้นคงโดนคาบไปแตกก่อน” เดิ้ลตอบกลับ ยิ้มมุมปากแล้วแอบเหลือบตามองผม

ไม่ต้องมาพูดแซะกันผ่านคนอื่นเลยนะ...

พีฟอร์ชงานยุ่งกว่าที่ผมคิดไว้อยะ

เมื่อวานที่บอกว่าหลังพักเที่ยงจะพาไปดูห้องวัสดุก็ไม่ได้ไป เพราะออกไปประชุมกับลูกค้ากะทันหัน พี่มันหัวหน้าอีกทีมันเลยมาช่วยพาไปแทน หลังจากหมกตัวอยู่ห้องนั้นเป็นชั่วโมง ผมก็กลับมาศึกษาไฟล์งานที่เขาให้มา

พีฟอร์ชทำงานสวยและค่อนข้างละเอียดมาก คนอะไรจะสมบูรณ์ไปเสียทุกอย่างขนาดนี้ จะทำให้หลงอีกสักกี่ครั้งกัน ช่วยห่วยแตกสักเรื่องจะได้ไหม

กว่าจะดูทุกอย่างหมดก็เลิกงานพอดี เกินครึ่งปิดคอมและกลับบ้านกันแล้ว เหลืออีกส่วนหนึ่งที่ยังนั่งเคร่งเครียดกันอยู่ที่โต๊ะ คิดว่างานคงเร่งเลยทำโอที

“ณะ”

ผมเงยหน้าจากคอมพิวเตอร์ขึ้นมองคนมาใหม่ “อ้าว เติ้ล”

“เออ กูทำแมทบอร์ดเสร็จแล้ว” อีกฝ่ายว่า “เดี๋ยวจะกลับบ้านแล้วนะ มึงจะกลับยัง”

“ยังอะ พี่พอร์ชยังไม่กลับมาเลย กูต้องรอเขาก่อน”

“ต้องรอด้วยหรอ”

“รอสิ” เป็นเด็กฝึกงานจะให้กลับก่อนพี่ได้ไง

“เออ ก็ดีเหมือนกัน นั่งรอเขาไป”

ผมหรีตา “รอเพราะเรื่องงาน มันเป็นมารยาท”

“กูยังไม่ทันพูดอะไรเลย” เติ้ลหัวเราะ “แล้วจะรอถึงกี่โมง”

“ยังไม่รู้เลยอะ”

“ทีหลังก็ขอเบอร์พี่เขาไว้ จะได้โทรถามได้”

“รู้แล้วน่า กลับไปได้แล้ว”

“โอเคๆ พรุ่งนี้เจอกัน”

ผมโบกมือลาเติ้ล เจ้าตัวเก็บของแล้วหยิบกระเป๋าสะพายบาเดินออกไป
มองไปรอบๆ แล้วถอนหายใจ พี่พอร์ชไม่ได้บอกด้วยว่าจะกลับกี่โมง

จะสามทุ่มแล้ว...

ผมถอนหายใจ มองพี่พนักงานคนสุดท้ายที่เพิ่งมาถามผมว่าทำไมยังไม่กลับเมื่อครู่เดินออกจากประตู
ไป

เห็นพี่ๆ บอกว่าปกติพี่พอร์ชกลับตีมากอยู่แล้ว เร็วสุดก็สองทุ่มครึ่ง แต่ไม่แน่ใจว่าวันนี้จะกลับเข้า
ออฟฟิศอีกหรือเปล่า

ช่างเถอะ กลับบ้านดีกว่า

คิดแบบนั้นแล้วก็หยิบกระเป๋าเป้ ลุกขึ้นตัดสินใจกลับบ้าน ระหว่างรอลิฟต์ก็มอन्न่มองนี่ไปเรื่อย
รู้สึกกลัวขึ้นมาแล้วสิ ทั้งมืดทั้งเงียบ ไม่มีใครอยู่สักคน ผมรอลิฟต์ไปก็เม้มปากแน่น ทำไมถึงช้าขนาด
นี้นะ

เดี๋ยวนะ

เมื่อก็เหมือนได้ยินเสียงคนเปิดประตูเลย ผมหูฟาดหรือเปล่า หูฟาดใช่ไหม...

ดิ่ง!

เฮือก!

สะดุ้งตัวโยนตอนได้ยินเสียงดังขึ้นใกล้ๆ ผมยกมือกุมหน้าอกแล้วสุดหายใจเข้าลึกๆ ตอนที่รู้ว่าเป็นเสียงลิฟต์
ก่อนจะต้องตกใจอีกครั้งเมื่อมีคนยืนอยู่ด้านใน

ฟิฟเวอร์ชมองหน้าผม เลิกคิ้วขึ้น “เฮ้ย” เขาเดินออกมา ขมวดคิ้ว “ทำไมยังไม่กลับอีก...แล้วนี่เป็นอะไร”

ผมเม้มปากแน่น ขวัญหนีไปหมดแล้ว

“ตกใจเธอ” อีกฝ่ายยิ้มมุมปาก “ตาแดงเลย”

“เปล่าครับ...”

“กลัวผี?”

หัวคิ้วผมกระตุก อยากเถียงแต่ปิดปากสนิท “...”

“เข้ามานีก่อนมา” ได้ยินเสียงหัวเราะในคอที่ท้ายประโยค ผมขมวดคิ้วไม่พอใจ

ฟิฟเวอร์เริ่มออกเดิน ผมเลยรีบก้าวเท้าตาม จังหวะนี้ไม่พร้อมจะอยู่คนเดียวจริงๆ

“ว่าแต่ทำไมไม่กลับบ้าน” ฟิฟเวอร์เดินอ้อมโต๊ะทำงาน นั่งลงบนเก้าอี้แล้วพยักหน้าให้ผมนั่งลงตรงข้าม

“รอพี่ครับ”

“รอถึงสามทุ่มเนี่ยนะ” หางตาเห็นเขามองหน้า แต่ผมไม่กล้าสบตา “ถ้าพี่ไม่เข้ามาอีกจะทำยังไง”

“เมื่อไหร่พี่ก็กำลังจะกลับเพราะคิดว่าพี่ไม่เข้ามาแล้ว”

ฟิฟเวอร์ถอนหายใจ “เอาเออะ พี่ก็ผิดเองที่ไม่ได้บอกมาให้กลับก่อนได้เลย” เขาพูดจบแล้วก็อมยิ้ม
อย่ามาทำหน้าแบบนี้ใส่ผมนะพี่... “แต่มีความรับผิดชอบดี”

“...ขอบคุณครับ”

“รีบหรือเปล่า”

“ไม่รีบครับ โทรบอกที่บ้านไว้แล้วว้ายยังอยู่ออฟฟิศ”

“คุณลุงคงว่าพี่แล้วมั้ง ใช้งานลูกชายเขาหนักขนาดนี้”

“...ไม่หรอกครับ”

“นั่งรอแป๊บนึงนะ ขอเซฟไฟล์กลับบ้านก่อน”

“เอากลับไปทำที่บ้านด้วยเหอะครับ” ผมเงยหน้าถามกลับไปโดยไม่ได้คิด พอสบตากันก็ก้มลงเหมือนเดิม “ขอโทษครับ”

“ขอโทษอะไร”

“ก็ผมไม่น่าถามมาก”

“ถามแค่นี้พี่ไม่กัດหรอก”

“...ครับ”

ได้ยินเสียงอีกฝ่ายหัวเราะ “จะบอกว่ามีมารยาทหรือซีเกรงใจเกินไปดิ้นะ”

“...”

“คุยกับคนอื่นก็เงยหน้าหน่อย”

“ครับ”

“ครับแล้วยังก้มอีก” น้ำเสียงเขาไม่ได้ดุหรือตำหนิ เหมือนพูดด้วยความหวังดีเฉยๆ ผมแอบเหลือบตามองเขา เจ้าตัวหันไปสนใจจอคอมพิวเตอร์แล้ว

[----- ♥ -----]

จะได้ขึ้นรถไฟฟ้า จะได้ขึ้นรถไฟฟ้า จะได้ขึ้นรถไฟฟ้า จะได้ขึ้นรถไฟฟ้า

ผมจะได้ขึ้นรถไฟฟ้า!

ตอนที่อีกฝ่ายถามว่ากลับยังงใจให้ไปส่งไหมนี้ผมตอบกลับไปแทบจะทันทีเลยว่ารบกวนด้วยนะครับ
รถที่ขึ้นมาเมื่อเช้าเป็นอันถูกทิ้งไว้บนอาคารจอดอย่างไม่ไยดี
ทำใจได้โอกาสดีๆ แบบนี้ไม่ใช่จะมีบ่อยๆ เจอทีก็ต้องรีบคว้าไว้อ่อน

“นะ”

เฮือก!

เจ้าของรถยืม “ตกใจอะไร ขึ้นรถสิ”

“คะ...ครับ” ผมเปิดประตูออกดีร่นล่าสุดอย่างเบามือ ขยับเข้าไปนั่งแล้วดึงประตูปิด จำได้ว่าเมื่อก่อนเขา
ขับลัมโบร์ดีแดง แต่ตั้งแต่กลับไทยมาก็ไม่เห็นอีก คิดว่าอาจจะเปลี่ยนเพราะหน้าที่การงานด้วยละมัง

ผมมองไปรอบๆ ขณะที่ใจเต้นตึกตัก การนั่งรถไฟฟ้าตรงตำแหน่งข้างคนขับเป็นอะไรที่ผมไม่เคยคิด
ฝันมาก่อนว่าจะได้ทำ

แยแล้ว แยแล้ว แยแล้ว

“ที่เลือกมาฝึกงานที่นี่เพราะตั้งใจเองหรือว่าคุณลุงแนะนำ” อีกฝ่ายชวนคุย

“คุณพ่อแนะนำครับ” รู้สึกได้ว่าพี่พอร์ชพยายามเลี่ยงคำว่าสั่งและใช้คำว่าแนะนำแทน แต่ถึงอย่างนั้น
เรารู้กันโดยนัย

“แล้วใจอยากไปทำที่ไหนล่ะ”

“อยากไปทำบริษัทเล็กครับ จะได้ทำงานเยอะๆ” ผมเห็นเขาเหลือบตามองผมเป็นระยะ “อีกอย่างผม
ไม่อยากใช้สิทธิพิเศษอะไรด้วย”

“ไม่ต้องห่วงหรอก” อีกฝ่ายหัวเราะที่ปลายประโยค “อยู่ที่นี่ก็ได้ทำงานเยอะ แล้วพี่รับรองว่าจะไม่มีใครรู้
เรื่องครอบครัวเรา”

“ขอบคุณครับ...”

“เพราะฉะนั้นเลิกทำหน้าที่แคเรียดเหมือนคนแบกโลกไว้บนบ่าตลอดเวลาได้แล้ว”

ผมไม่ได้แคเรียดเพราะเรื่องนั้นสักหน่อย...

“หิวหรือเปล่า” พี่พอร์ชหันมาถาม

“ไม่หิวครับ”

“กินข้าวเย็นแล้วหรือ”

“เอ่อ...” ผมเม้มปากแน่น ท้องไม่ต้องตอบแทนก็ได้มั้ง

“หิ” เขาส่ายหน้า “ท้องร้องเสียงดังขนาดนี้”

อายจนอยากจะเอาหัวมุดกระเป๋าเลย “คือผม...”

“เรื่องรอนจานนี้พี่ไม่ว่าอะไรหรอกนะ แต่ถ้าถึงเวลาก็ควรจะทำอะไรกินไม่ใช่หรือ”

“ขอโทษครับ”

“แะกินอะไรหน่อยไหม ตรงปากซอยมีร้านเปิดพะโล้อยู่”

“ความจริงผมไม่กินก็ได้ครับ ดึกแล้ว”

เห็นพี่พอร์ชหันมามองหน้าทางหางตา ผมเม้มปากเมื่ออีกฝ่ายเงยไป พุดอะไรให้ไม่พอใจหรือเปล่า
รำคาญผมใช่ไหม

ยังไม่ทันฟังชันไปได้ไกลกว่านั้นก็ต้องหยุดคิดแล้วเงยหน้าขึ้นเมื่ออยู่ๆ รถก็หักเลี้ยวและจอดสนิท

ร้านเปิดพะโล้?

“พี่พอร์ช...”

“ลงไปกินเถอะ พี่ก็หิวเหมือนกัน”

พุดมาแบบนี้แล้วจะให้ทำยังไงได้ นอกจากพยักหน้าอย่างว่างายแล้วลงรถตามไป

“กินน้อยจังนะ” พี่พอร์ชเอ่ยขึ้นหลังจากผมวางช้อน อิ่มแล้วแต่กับข้าวบนโต๊ะยังเหลืออีกครั้ง

ผมพยักหน้า ช่วงนี้ได้ยินคนพุดแบบนี้บ่อย “ครับ”

“เรียบร้อยจริง” พี่พอร์ชหัวเราะ “จำได้ไหมที่เราเคยเจอกันตอนเรายังเด็ก”

ดึก

ผมนิ่ง ใจเต้นแรง เหมือนลืมนิสัยใจไประยะเวลาหนึ่ง

พี่จำได้หรือ...

“ตอนนั้นยังตัวเปียกเดียว แขนยังขนด้วย”

“...”

“ไม่ได้พูดน้อยเหมือนตอนนี้”

“...” พี่จำได้จริงๆ ลินะ แล้วจำได้หมดไหม จำเรื่องตอนนั้นได้หรือเปล่า

“คงได้ไป จำไม่ได้หรอกเนอะ”

“จำได้ครับ!” ผมเปลือยตัวโผล่ออกไปเสียงดัง อีกฝ่ายชะงักแล้วเงยหน้ามอง เราสบตากัน ผมลืมนที่
เบนหนี

เขายิ้ม “ก็มองตาได้นี่” ได้ยินแบบนี้ก็เหมือนสติกลับเข้าร่าง ก้มหน้าแทบไม่ทัน “เอ้า ไม่น่าทักเลย”

“...ขอโทษครับ”

“ขอโทษเรื่องอะไรล่ะ” พี่พอร์ชส่ายหน้า เอื้อมมือไปหยิบแก้วน้ำมาดื่ม ผมมองตามมือเขา รู้สึกเกลียด
ตัวเองขึ้นมา ทำไมถึงได้เป็นแบบนี้วะ “เมื่อวานพี่พูดเรื่องเราให้แม่ฟัง เขาคงคิดถึงอยู่นะ ไม่ได้เจ
นานแล้ว”

“ครับ” ผมพยักหน้า ความจริงหลังจากแม่เสีย ป้านางก็แะมาหาผมอยู่บ่อยๆ แต่พอโตขึ้นผมก็เรียน
หนักกลับบ้านช้า ไม่ค่อยมีเวลาเจอกันนัก ช่วงหลายปีที่ผ่านมาเลยห่างหายไป ประจวบเหมาะกับ
พี่พอร์ชไปเรียนต่อเมืองนอกด้วย “ฝากความคิดถึงให้คุณป้าด้วยครับ”

“ไว้มีโอกาสก็แวะไปหาแม่พี่ที่บ้านบ้างสิ จำได้ใช่ไหม”

ผมพยักหน้า “ครับ” บ้านป้านางผมรู้จัก เคยไปบ่อยช่วงยังเด็ก แต่บ้านพี่พอร์ชยังไม่เคยไป เคยเห็น
จากรูปถ่ายที่จ้างคนไปตามเท่านั้นเอง

“กันไปกันเถอะ ดึกแล้ว” อีกฝ่ายว่า ยกมือเรียกเก็บเงิน ใจจริงผมอยากนั่งอยู่ด้วยกันนานกว่านี้ แต่ก็
ต้องโทษความโง่ของตัวเองที่ไม่รู้จะสรรหาเรื่องอะไรมาคุย พอคิดจะพูดก็ดันปากหนัก ตื่นเต้นจนหา
เสียงตัวเองไม่เจอ

น่าอายเสียจริง...

เป็นเช้าที่ผมเดินออกจากบ้านเร็วกว่าปกติเล็กน้อย กะเวลาไว้ครึ่งชั่วโมง
หลังกินข้าวเสร็จก็ขับรถที่จอดไว้หน้าประตูตรงไปที่บ้านใหญ่เทียบทางเข้าแล้วลงจากรถเข้าไปใน
บ้าน
เจอคุณพ่อนั่งดื่มกาแฟที่อยู่โซฟาปรับแขก

“อรุณสวัสดิ์ครับ ”

อีกฝ่ายพยักหน้ารับ “นั่งก่อน”

ผมขยับตัวนั่งลงบนอาร์มแชร์ตรงกันข้าม “เมื่อคืนเด็กที่บ้านบอกว่าคุณพ่อให้มาพบตอนเช้า”

“อืม” เขาครางเสียง จิบเครื่องดื่มในมืออีกหนึ่งอีก ก่อนจะวางลงบนโต๊ะใกล้ตัว “คนรายงานว่าช่วงนี้
กลับดึก”

“ครับ” ผมพยักหน้า “งานที่บริษัทเยอะครับ”

“เขาใช้งานหนักไปหรือเปล่า”

ผมรีบส่ายหน้า “ไม่ครับ ผมไม่ได้เหนื่อยอะไร”

“ยังงั้นอนาคตก็เข้าไปนั่งบริหารอยู่แล้ว อะไรที่ไม่จำเป็นก็ไม่ต้องทำ ให้คนของเราทำไป”

ผมไม่ได้อยากเก่งแค่สั่งคนแต่ทำอะไรไม่เป็นสักหน่อย “ผมโอเค ไม่เป็นไรเลยครับ” อย่างน้อยก่อน
จะสอนหรือคุมใครได้ ก็ต้องทำเป็นทุกอย่างเสียก่อน

“อืม...ก็ตั้งใจทำงาน” พ่อหรือตามองผม “แล้วกับพอร์ชนะ รักษาระยะไว้หน่อย”

ผมชะงัก

“เห็นว่าวันแรกไม่ได้เอารถกลับ แต่มีคนมาส่ง”

ผมแอบกำหมัด นี่ให้คนตามดูผมทุกฝีก้าวเลยหรือไง ผมเป็นลูกนะ ไม่ใช่นักโทษ “พอดีพี่เขาชวนกิน
ข้าวครับ เลยตัดสินใจนั่งรถไปด้วยกัน”

“รถตัวเองก็มี จะไปนั่งกับเขาทำไม”

“...ขอโทษครับ”

“อืม” อีกฝ่ายครางเสียง หันมาสบตาผม “ทำอะไรคิดถึงนามสกุลตัวเองให้มากไว้”

ผมนั่งกึดพินแน่น เอาอีกแล้ว...

นามสกุลอีกแล้ว

พ่อจะรู้หรือเปล่าว่าถ้าเลือกได้ผมก็ไม่อยากแบกนามสกุลอันสูงส่งของพ่อไว้เหมือนกัน และถ้าให้เลือกได้ผมก็อยากใช้นามสกุลของแม่ นามสกุลที่ทำให้ผมรู้สึกมีความหมาย ไม่ใช่คำหรือเป็นมะเร็งของครอบครัวแบบนี้

‘จะรู้ใช้ไหม ไม่ว่าคุณจะเลือกอะไร จะเดินทางไหน แม่ก็รัก’

ผมสุดลมหายใจเข้าสู่ปอด กล่อมตัวเองด้วยคำพูดของแม่ ก่อนจะเอ่ยปากตอบรับ

“...ครับ”

“ไปทำงานได้แล้ว”

“ผมลานะครับ” ยกมือไหว้ก่อนจะเดินออกมา ตีสีหน้าให้หนึ่งที่สุดแม้ว่าข้างในจะรู้สึกเจ็บไม่น้อย

ไม่เป็นไรนะ ต่อให้ต้องสวมหน้ากากเป็นใคร ต่อให้ต้องใช้นามสกุลไหน ถนนหนทาง ก็ยังเป็นชื่อที่แม่ตั้งอยู่ดี

“มาเร็วจ้ะ” เตลัทักผม นั่งลงโต๊ะข้างๆ “นี่เกินกว่าวันนี้จะมาเร็วแล้วนะเนี่ย”

“อืม พอดีเมื่อเช้าพ่อเรียกไปคุยเลยตื่นเร็ว”

“หืม” มันเอี้ยวหน้ามามองใกล้ๆ “เป็นอะไรปะวะ ซึมๆ”

“เปล่า” ผมรีบส่ายหน้าก่อนจะยิ้มกว้าง ไม่ชอบเลยที่มีอะไรในใจแล้วเก็บไม่เคยมีดอย่างนี้

“พ่อว่าอะไรมีงมาอีกล่ะสิ”

“ไม่มีอะไรรอกน่า”

“หน้ามันฟ้อง”

“แค่เหนื่อยๆ แหะละ”

“ไม่อยากเล่าก็ตามใจ” อีกฝ่ายพหลมหายใจออก เอนหลังพิงพนักมองผม “แต่ถ้าอยากระบายเมื่อไหร่ พุดให้กูฟังได้นะ โอเคปะ”

ผมยิ้ม พยักหน้ารับ “โอเค”

“ยังเหลือเวลาอีกยี่สิบนาที กูจะลงไปซื้อกาแฟไปด้วยกันไหม”

“อืม...” ผมหยุดคิด ตั้งใจจะปฏิเสธ แต่พอหันไปเห็นห้องที่ว่างเปล่าตรงนั้นแล้วก็เปลี่ยนใจ “ไปก็ได้”
ซื้อกาแฟมาฝากพี่פורชหน่อยแล้วกัน

เราลงมาชั้นล่าง เดินเข้าร้านกาแฟแบรนด์ดังโลโก้เขียว เด็ลสั่งลาเต้เย็น
ส่วนผมกำลังลังเลว่าจะเลือกกาแฟแบบไหนให้พี่פורชดี จำได้ว่าเมื่อก่อนเห็นเขาดื่มอเมริกาโน่เย็น
บ่อยๆ
ไม่รู้เดี๋ยวนี้จะยังชอบเหมือนเดิมหรือเปล่า เพราะก็นานแล้วเหมือนกันตั้งแต่เลิกติดตามเขา

“เฮ้ย” คนข้างๆ ใช้ศอกสะกิดแขนผม “เหม่ออะไรของมึง ไม่สั่งอะ”

สงสัยฟังนานไปหน่อย ด้วยความตกใจเลยไม่ทันคิดต่อ เอ่ยปากสั่งเมนูที่ยังไม่แน่ใจในหัวออกไปจน
ได้

“ปกติมึงไม่กินกาแฟไม่ใช่หรอ” เด็ลถาม “นึกว่าจะสั่งพวกโกโก้ ชาเขียว อะไรพวกนั้นเสียอีก”

ผมยิ้ม “ไม่ได้จะกินเองหรอ”

อีกฝ่ายเลิกคิ้ว ก่อนจะยิ้มมุมปากหริตามองผม “รู้จักอ้อยเหมือนกันนะมึงอะ”

“อ้อยอะไรเล่า แค่อีกกาแฟให้เอง พี่เขาทำงานหนัก”

“ครับๆ แค่วางดีกับรุ่นพี่ที่ทำงานเนอะ”

ส่ายหน้ากับคำชะของอีกฝ่าย รอจนเครื่องดื่มถึงเดินไปขึ้นลิฟต์ มองแก้วกาแฟในมือแล้วก็ถอน
หายใจยาว จะชอบอยู่หรือเปลาก็ไม่รู้

แต่ก็กินไปเถอะนะพี่פורช...

เดินขึ้นห้องมาเห็นพี่פורชนั่งอยู่ในห้องทำงานแล้ว ผมเม้มปากแน่นก้มลงแก้วกาแฟในมือตัวเอง เดิน
ช้าๆ ไปที่โต๊ะนั่งลง

“เด็ล” เจ้าของชื่อหันมามอง ผมถอนหายใจแล้วพูดต่อ “เรากินกาแฟดีปะวันนี้”

มันจีปาก ดีหลังผม “ไม่ต้องมาอยากหัดกินกาแฟเอาตอนนี้เลยไอ้บ้านี้ เอาไปให้เขา!”

“แต่เราว่าเขาอาจจะไม่ชอบ...”

“กูบอกให้เอาไปไง” อีกฝ่ายไม่ยอมให้ผมพูดจนจบ ดีหน้าดูแล้วชี้ไปทางห้องฟิฟเธอร์

“เราว่า...”

“พูดจนน้ำแข็งจะละลายหมดแล้ว ลุกไป”

ผมสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ลุกจากโต๊ะแล้วเดินตรงไปห้องเจ้าของกาแฟในมือผม
เคาะประตูสองครั้งรอจนเขาเงยหน้าขึ้นมาสบตาแล้วพยักหน้าอนุญาต ผมเดินเข้าไปในห้องรู้สึก
ประหลาด

“ว่าไง”

ยกมือไหว้อีกฝ่าย “สวัสดีครับ” แล้ววางแก้วกาแฟลงที่โต๊ะ “ผมซื้อกาแฟฟิฟเธอร์”

เขาเลิกคิ้วขึ้น ก้มลงมองแก้วกาแฟสลับกับหน้าผม ก่อนจะยิ้มมุมปากพิชิตใส่

หัวใจผม...

“รู้ได้ยังไงว่าพี่ชอบอเมริกัน”

“แค่เดาเอาครับ” ผมยิ้ม หลบตาหลบเขาอีกจนได้

“ชอบใจนะ”

“ครับ” ผมพยักหน้าทำท่าจะเดินออก “จ้ะผม...”

“เดี๋ยววันนี้ออกไปคุยงานด้วยกันนะ ออกไปกินข้าวเที่ยงแถวนั้นเลย”

“ไปกับพี่สองคนเหอะครับ”

“อืม สองคน” เขาพยักหน้า หยิบแก้วกาแฟมาดื่ม “อีกชั่วโมงนึงค่อยออก ทำอะไรไปก่อน”

“ครับ” ผมเฝ้าปาก พยายามกลั้นทั้งที่อยากยิ้ม แม้จะตื่นเต้นและประหลาดทุกครั้งที่อยู่กับสองคน แต่ก็
ต้องยอมรับว่าดีใจมากกว่าเยอะเลย

[----- ♥ -----]

“เป็นยังงี้บ้าง พอจะตามทันไหม” พี่พอร์ชเอ่ยปากอย่างอารมณ์ดีหลังจากประชุมมาเกือบสองชั่วโมงเต็ม เอาจริงสติผมก็จะหลุดหลายรอบแล้ว มีแต่เรื่องยากๆ ทั้งนั้น พอจะตั้งใจฟังก็ดันไม่รู้เรื่องเสีย

“นิดหน่อยครับ” ผมยิ้มแห้ง “ไม่รู้เรื่องหลายอย่าง”

“แนสิ ถ้ารู้เรื่องหมดก็คงไม่ต้องเรียนรู้แล้วจริงไหม” เขาหัวเราะ “อาชีพเรานะ เรื่องงานช่างสำคัญ เพราะถ้าเรารู้ดีเทลเยอะ เราก็จะออกแบบได้เยอะ”

ผมพยักหน้า แอบเหลือบตามองเขาเป็นระยะ “ครับ” เวลาพี่พอร์ชขับรถเป็นช่วงที่ผมชอบที่สุด เพราะจะสามารถมองเขาได้โดยไม่เขินมาก ด้วยที่อีกฝ่ายต้องสนใจถนนด้านหน้าจนไม่อาจหันมาสบตากันได้บ่อยๆ

“แล้วธีสี้สตั้งใจจะทำอะไร”

“คิดว่าอยากทำศูนย์การเรียนรู้ครับ อยากทำอะไรที่มีประโยชน์”

“อืม” เขาครางเสียงในคอ “ทำพวกนั้นต้องข้อมูลแน่นหน่อยนะ พวกโรงแรมจะง่ายกว่าหรือเปล่า”

“ผมไม่ค่อยถนัดดีไซน์หรือหาทำเลไหนครับ กลัวว่าจะดีไม่พอจบ”

เขาหัวเราะ “เป็นคนจริงจังสินะ”

“เป็นคนเรียบๆ มากกว่าครับ” ผมยิ้ม

“เป็นแบบนี้ก็ดีแล้ว”

ผมเม้มปาก ทำไมต้องมาพูดให้หวั่นไหวโดยไม่รู้ตัวแบบนี้ด้วย “...”

“ถ้าไม่ถนัดอะไรก็เรียนรู้ให้เยอะๆ แล้วกันตอนอยู่ที่นี้” เขาว่า “โปรเจกต์โรงแรมที่ให้ช่วยก็ดีไซน์แรงอยู่ ศึกษาให้มากไว้ ชาติอะไรเดิมนั่น”

“ครับ” ผมรับคำ แอบมองหน้าเขา “...พี่พอร์ช”

“หืม”

“ปกติพี่ทำงานหนักแบบนี้มาตลอดเลยหรอครับ”

พี่พอร์ชเลิกคิ้ว “ทำไมอ่ะๆ ถ้ามแบบนี้”

“ก็เห็นพี่พอร์ชยุ่งตลอดเลย ประชุมก็บ่อย งานก็เยอะ แล้วยังกลับดึกแทบทุกวัน” จะเอาเวลาไหนพักผ่อนล่ะ

“อาชีพเราก็บแบบนี้แหละ”

ผมยิ้ม “เรียนก็เหนื่อย ทำงานก็หนักเนอะ”

เขาหัวเราะในคอ หันมามองผมเล็กน้อย “แล้วชอบหรือเปล่า”

ตอนจะเข้ามาหา ลัยก็เลือกเพราะความถนัด ชอบหรือเปล่าไม่แน่ใจก็แต่ว่าทำสิ่งนั้นได้ดี “...หวังว่าจะชอบครับ” ที่สำคัญเลยตลอดเวลาที่ผ่านมามีเป้าหมายของผมก็คือ...พี่พอร์ช

“แต่ก็เรียนมาถึงตอนนี้ได้เนี่ย รู้สึกยังงั้นละ อึดอัด อยากเลิก หรือยังงั้น”

“ก็ไม่ขนาดนั้นหรอครับ” เหนื่อยมันก็ใช่แหละ “ท้อบ้าง แต่ไม่ได้อยากเลิก”

พี่พอร์ชยิ้ม หันมามองผม เราสบตากันครู่หนึ่ง “เด็กดี” แต่หัวใจเต้นแรงไม่หยุด

“ผม...”

“เดี๋ยวนะ” พี่พอร์ชเอ่ยปากเมื่อเสียงโทรศัพท์เขาดังแทรกขึ้นมา ผมพยักหน้า อีกฝ่ายเอื้อมมือไปหยิบมาดู ผมยิ้มเล็กน้อยก่อนจะหยิบบลูทูธมาคล้องหูแล้วกดรับ “ว่าไงเพื่อน”

ผมชะงัก รู้สึกเหมือนใจที่เต้นแรงเมื่อครู่มันหยุดลงดื้อๆ

“ขั้บรถครับ แต่คุ้ยได้ อืม น้องอยู่ไหน...ป่านนี้แล้วยังไม่กลับอีก”

ไม่รู้ว่่าอีกฝ่ายทำหน้าที่แบบไหนอยู่ แค่คิดก็ไม่อยากหันไปมองแล้ว แต่ผมเกลียดเสียงของเขาตอนนี้ซะมิด...

“วันนี้พี่น่าจะเลิกดึก ยังไงน้องกลับก่อนเลยนะ เดี่ยวไว้ค่อยดูวันหลังก็ได้”

ชวนไปดูหนังกันหรือไง...

“ยังเลย จั้นวนเสาร์ไปทีดึกแล้วกันเนอะ” เขายิ้ม “เอางั้้นหรอ ให้พี่ไปรับไหม อ่า โอเคครับ”

“...”

“โอเค จั๊นไวไฟโทรหาอีกทีนะ กลับระวังๆ ละ...ครับ”

อีกฝ่ายวางสายแล้ว แต่รอยยิ้มยังประทับอยู่ที่มุมปาก พอเห็นแววตาของเขาแล้วผมก็คิดขึ้นมาว่าไม่น่าหันไปมองเลย

“เมื่อไหร่จะไถนนะ” เขาหันมาถาม ยังอุตส่าห์จำได้อีก

ข้างเถอะ “ไม่มีอะไรครับ”

ก็ไม่มีอะไรน่าสนใจจะคุยตั้งแต่แรกแล้ว...

“เป็นอะไรมึง นั่งซึมเลย” เติ้ลเอ่ยปากถาม หลังจากผมนั่งหน้ามูมมาสักพักแล้วตั้งแต่กลับมา รู้ว่าไม่ดี แต่ก็ไม่ใช่ในอารมณ์มาบั้นหน้ายิ้มสักเท่าไร ถ้าพอรู้ว่ายังควบคุมความรู้สึกตัวเองไม่ได้แบบนี้ต้องโดนตำหนิอีกแน่ “ไปกับพี่พอร์ชมาไม่ใช่หรือไง ทำไมไม่กลับมาเป็นจ๊”

ผมถอนหายใจ “อืม นิดหน่อย”

“อะไร เล่ามา”

“เรื่องไรสาระนะ”

“กำลังอยากฟังเลย”

ผมยิ้ม หันไปมองอีกฝ่าย “อะไรของเติ้ล”

“ยิ้มออกแล้วหรือไง” เจ้าตัวกระตุกมุมปาก “ตกลงมีอะไร”

“ก็ไม่มีอะไรหรอก แค่คิดว่าตัวเองกำลังทำอะไรอยู่กันแน่”

“หมายความว่ายังไง”

“ก็แค่คิดว่าชีวิตพี่พอร์ชเขาก็มีความสุขดี กับคนนั้นก็ราบรื่น” ยิ่งพูดยิ่งเจ็บที่กลางหน้าอก “เราเห็นรอยยิ้มแบบนั้นของเขาอีกแล้ว ก็เพิ่งชัดเจนเนี่ยแหละว่าสุดท้ายเราก็กังเจ็บอยู่ดี”

“ก็บอกแล้วไงว่าอย่าคิดเอาเอง”

“ไม่ต้องโง่ก็ยังดูรู้เลยว่าคนนั้นพิเศษขนาดไหน เติ้ลต้องเห็นแววตากับรอยยิ้มพี่พอร์ช...ถ้าเขามองเราแบบนั้น ยิ้มให้เราแบบนั้น เราคงตาย”

“ไฉนะ...”

“ได้ดี” ผมสูดลมหายใจเข้าลึก หันไปสบตาอีกฝ่าย “เรากลัวเจ็บ”

“...”

“เรากลัวเจ็บจริงๆ กลัวเจ็บเหมือนที่เคยเจ็บมาแล้ว” เจ็บตั้งแต่ยังไม่ทันลงมือทำอะไร เพียงเพราะทุ้มทั้งใจลงไปฝ่ายเดียว

อีกฝ่ายเงยบ ก่อนจะถอนหายใจแล้ววางมือลงบนบ่าผมเบาๆ ไม่ได้พูดอะไรอีก ผมไม่รู้ว่าควรจัดการกับความรู้สึกตัวเองยังไง
เมื่อต้องมาเผชิญหน้ากับเขาหลังจากไม่เจอกันมาหลายปี การตัดใจดูจะเป็นไปได้ยากเมื่อต้องอยู่ใกล้กันขนาดนี้...

ทำงานหนักจริงๆ นั่นแหละ

“นะ”

ผมเงยหน้าจากหน้าจอคอมพิวเตอร์ขึ้นมอง พี่พอร์ชที่ออกมาวางแปลนลงบนโต๊ะประชุมเล็กขำๆ โต๊ะผมกำลังมองมาอยู่ “ครับ”

“กลับก่อนไหม จะสองทุ่มแล้ว”

“ไม่เป็นไรครับ” กลับไปก็ไม่มีอะไรทำอยู่แล้ว “ผมรอกลับพร้อมพี่เลยก็ได้”

“พี่น่าจะอยู่ถึงสี่ห้าทุ่มเลยนะ”

“ครับ”

เขาถอนหายใจ “ดื้อเหมือนกันนะเรานะ”

“แค่อยากช่วยครับ”

“โอเค” พี่พอร์ชยิ้ม “งั้นสั่งอะไรกินไหม พิชซ่า?”

“ความจริงไม่ต้องก็ได้ครับ เมื่อเย็นก็แวะกินข้าวไปแล้ว”

“จะให้พี่ทำงานเราอย่างเดียวได้ไงละ ในบรรดาเด็กฝึกงานก็มีเราเนี่ยงานหนักสุดแล้ว ไม่อยากให้คนมาว่าพี่ใจหินหรอกระ”

“ผมอาสาอยู่เองต่างหาก” พี่พอร์ชก็บอกให้กลับตั้งแต่หกโมงแล้วด้วย

“งั้นพี่สั่งพิซซ่านะ อยากกินอะไร”

“อะไรก็ได้ครับ”

“ว่าแล้ว” เขายิ้ม “คำตอบเหมาะกับเราดี”

“...” พุดชะแอบเขินเลย

พี่พอร์ชโทรสั่งพิซซ่า เขาหันมาถามผมเป็นระยะ ซึ่งผมก็ทำได้แค่พยักหน้ากลับไป
ไม่รู้ทำไมกับคนที่ตัวเองรักนักหนาถึงทำตัวน่าเบื่อใส่อยู่ได้ ที่เคยทำตัวดีใส่คนอื่นเยอะแยะ
ได้รับคำชมว่าเป็นผู้ชายที่ดีที่สุด แต่สุดท้ายก็ห่วยจนทนไม่ได้เฉพาะกับเขาคนเดียว

“เป็นอะไรไป”

ผมสะดุ้ง เงยหน้าสบตาก่อนจะหลบมองมือตัวเอง “อะไรนะครับ”

“เห็นเหม่อๆ” เขาหัวเราะ “กินไปเหม่อไปได้ด้วย”

“แค่ทำหัวให้โล่งๆ นะครับ”

“จะว่าไปนะ” อีกฝ่ายชวนคุย ใส่พิซซ่าคำสุดท้ายเข้าไปปาก พลังเดินมานั่งเก้าอี้ใกล้ๆ ทำเอาผมตัว
เกร็งอึดโนมด์ “อยู่มาสักพักก็สังเกตเห็น”

“...” ผมเงยบ รอฟัง

“ปกติคุยกับคนอื่นก็ไม่เห็นจะหลบตาแบบนี้ พี่ดูมากเหวอ”

“...เปล่าครับ”

“งั้นก็มองตาพี่บ้างนะ คุยกันแบบนี้แล้วรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นตัวร้ายที่กำลังหาเรื่องแกล้งนางเอกอยู่
เลย”

“ครับ...”

“งั้นกินเถอะ เดียวก็กลับกันแล้ว” ผมพยักหน้า ก่อนจะชะงักนิ่งไปเมื่ออีกคนเอื้อมมือมาปาดนิ้วที่ปลาย
คาง “เปื้อนหมด”

พุดจบเขาก็ผละออกไป ผมมองค้างอยู่ที่พื้น ตัวนิ่งสนิทแต่ก่อนเนื้อใต้อกเต้นแรงอย่างบ้าคลั่ง

อันตราย

อันตรายแล้ว...

วันนี้ที่หัวหน้าภาคของปีผมนัดประชุมกันตอนสิบโมง ผมเลยลางานเข้ามาร่วมประชุมด้วย พอได้ก้าวเท้าเข้ามาหา'ลัยก็รู้สึกดีขึ้น ตั้งแต่ฝึกงานรู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเองเลย เหมือนกลายเป็นใครสักคนที่ผมเองก็ไม่รู้จัก ทั้งประหม่าทั้งฮึดฮัด เดียวก็ตื่นเต้นเดียวก็เศร้า วณเวียนคิดอะไรเยอะเยอะ มีเรื่องในหัวอยู่เต็มไปหมด

ทั้งหมดนั้นเกิดขึ้นจากคนคนเดียว คนที่มีอิทธิพลต่อหัวใจผมมากเหลือเกิน

[มึงแม่ง จะไม่มาก็ไม่บอกกู]

"เพิ่งรู้ตอนกลางคืนเลย เมื่อเช้านี้รีบๆ ด้วย" ผมเดินออกจากห้องประชุม เอ่ยปากตอบปลายสาย "โทษที"

[แล้วนี่จะกลับมากินข้าวด้วยกัน หรือจะกินเข้ามาเลย]

"ได้ลิกนีก่อนเลย เดี่ยวเราหาไรกินแถวนี้แหละ จะเที่ยงแล้ว"

[โอเคๆ ซื้อขนมเข้ามาด้วย]

ผมหัวเราะ "เดี๋ยวซื้อร้านป้าข้างมอไปให้"

[ดีมาก]

ส่ายหน้ากับความเห็นแก่กินของเพื่อนตัวเอง ก่อนจะหันไปเห็นจิ้งก่าลังยืมกว้างเดินเข้ามา "จันแค่นี้แหละแล้วเดี๋ยวเจอกัน"

[เค ชับรดี้ๆ]

ผมตอบรับ กดวางสายเก็บมือถือใส่กระเป๋ากางเกงแล้วยิ้มตอบจิ้ง "ยิ้มกว้างเขี้ยว อารมณ์ดีอะไรครับ"

"อารมณ์ดีได้เจอหน้าใจ" เธอบินปาก "ไม่ได้เจอหลายวันหล่อขึ้นอีกแล้ว"

"ชมเราไปก็ไม่มีอะไรให้หรอกนะ"

"มีสิ ไปกินข้าวเป็นเพื่อนหน่อย" อีกฝ่ายเอื้อมมือมาคล้องแขนผม

“ทำแบบนี้เดียวคนก็เข้าใจผิดหรอก” ผมว่า รู้สึกเกร็งๆ “ไม่มีคนมาจับจะว่าเราไม่ได้นะ”

“งั้นก็รับผิดขอสิ” เธอยิ้มแหย่ “ขอเราเป็นแฟนก็จบเรื่อง”

ผมหัวเราะ “พูดเล่นแบบนี้อีกแล้ว”

“ใครบอกพูดเล่น” จิ้งหัวเราะตาม ก่อนจะเปลี่ยนเรื่อง “กินอะไรดี ร้านป่าดีไหม”

เพราะแบบนี้ใจผมถึงไม่รู้สึกละกับการที่จิ้งชอบแหย่ผมบ่อยๆ ด้วยที่อีกฝ่ายไม่เคยบีบหรือไล่ต้อนอะไร แค่ว่าพูดเล่นให้ได้ยิ้มได้หัวเราะกันเท่านั้น

“เอาสิ เดี่ยวต้องซื้อขนมร้านป่าไปฝากเตี๊ยพอดี”

“โอเค งั้นไปกัน”

ผมยิ้มรับ แล้วเดินนำไปที่ร้าน

“ฝึกงานเป็นยังงัยบ้างอะนะ”

ผมเงยหน้าจากจานข้าว “ทำงานหนักเลย”

“ก็ว่าอยู่ ไตดำคล้ำกว่าเดิมนิดหน่อย” จิ้งหัวเราะ

“ไม่ใช่เพราะทำงานหนัก แค่นอนไม่หลับ”

“ทำไมอะ เครียดหรือ เพราะงานหรือว่าเพราะพี่คนนั้น”

“...” ผมส่ายหน้า ไม่รู้จะตอบอะไร ความจริงก่อนหน้านี้เราเคยคุยกันเรื่องพี่พอร์ชบ่อยๆ แต่หลังจากห่างกันไปก็ไม่ได้คุยอีก นี่อีกฝ่ายก็ยังไม่รู้ว่าผมได้เจอพี่เขาแล้ว “รวมๆ นะ”

“พูดแบบนี้เรื่องพี่เขาอีกแน่เลย”

ผมยิ้ม “ก็ประมาณนั้นมั้ง”

“ได้คุยบ้างไหม”

“ก็...ฝึกงานกับเขาแหละ”

“หืม!” เธอทำตาโต “ถามจริง ไตใจอะ ตกใจเลย”

ดูท่าท่าตกใจเข้า “พอดีเขากลับจากเรียนต่อแล้วมาทำงานบริษัทที่เราเข้าไปฝึกพอดี บังเอิญนะ”

“โหยนี่มันบุพเพชะตๆ เลย สุดยอด” จิ้งมุยหน้าแต่ตายิ้ม “หึงนิดๆ เลยนะเนี่ย”

“โธ”

“แล้วยังไง มีอะไรคืบหน้าหรือเปล่า”

ผมส่ายหน้า อมยิ้มมุมปาก “ก็ไม่มีอะไรหรอก”

จิ้งหุบยิ้ม ท่าทางจริงจังขึ้นเมื่อสบตากัน “นะ”

“หืม”

“หักอกเราทั้งทีจะต้องสมหวังนะรู้ไหม”

ผมนิ่งไป รู้สึกร้อนในหน้าประหลาด “ช่างเรื่องนั้นเถอะเนอะ” ปิดความรู้สึกนั้นทิ้ง ก่อนจะเปลี่ยนเรื่อง “จิ้งละ ฝึกงานเป็นยังงัยบ้าง”

เธอเลิกคิ้ว ยิ้มนิดๆ ไม่ได้ต่อคำแม้จะรู้ว่าผมจงใจเลี่ยง “ก็สนุกดีนะ”

ผมยิ้มตอบ ตักอาหารให้เธอ เราคุยกันไปเรื่อย หัวข้อสนทนาหลากหลายวันไว้แต่เพียงเรื่องของเขา ที่ไม่ได้พูดถึงอีก

ผมกลับมาถึงออฟฟิศตอนบ่าย พี่พอร์ชไม่อยู่ในห้องทำงาน ผมเลยไปจัดการงานส่วนตัวของตัวเองที่ได้รับมอบหมายไว้

“มึงจะรออีกแล้วหรอวะ” เพื่อนสนิทเอ่ยปากถาม ระหว่างกำลังเก็บของเข้ากระเป๋า วันนี้ได้ลขออกก่อนเวลาเพราะต้องพาแมวที่บ้านไปหาหมอ “กลับดึกแบบนี้ทุกวันตื่นไหวได้ไง”

“ก็รู้ว่าเรานอนดึก”

“แต่ก็ต้องเพลียบ้างแหละน่า” อีกฝ่ายถอนหายใจ “รู้ว่อยากอยู่กับพี่เขา แต่มานั่งเฝ้าทุกวันทั้งที่ไม่มีอะไรคืบหน้านี้ไม่เวิร์ควะ”

“แค่นี้ก็คืบหน้ามากแล้ว” ผมยิ้มกว้าง

เต๋ลสายหน้า “ไอ้คนมันน้อย”

“ไม่ได้หวังอะไรสักหน่อย” ถึงจะมีคิตนิตๆ ก็เถอะ

“ใครบ้างไม่คาดหวังในความรักจะถามจริง” คนตรงหน้า เอื้อมมือมาผลักหัวผมเบาๆ “มีแต่คนโกหกเท่านั้นแหละที่บอกว่ารักโดยไม่หวังสิ่งตอบแทน ใครๆ ก็อยากให้คนที่เรารักรักเรตอบทั้งนั้น”

“อะไร” ผมหัวเราะ “ทำไมวันนี้ปรัชญาจัง”

“พูดให้สะท้อน เพื่อจะเก็บไปคิดแล้วมีอะไรเปลี่ยนแปลง” อีกฝ่ายหยิบเป้ขึ้นสะพายบ่า หรีตามองผม “ไปละนะ กลับบ้านแล้วไลน์บอกกุดด้วย”

“อืม กลับดี”

เต๋ลพยักหน้า โบกมือลาผมแล้วเดินออกไป ผมถอนหายใจหันไปดูนาฬิกา
ใกล้จะหกโมงแล้วแต่พี่พอร์ชไม่ได้โทรมาว่าจะไม่เข้าออฟฟิศ เลยคิดว่าอีกไม่นานก็น่าจะกลับ

ตอนแรกก็นึกว่าจะต้องอยู่คนเดียวอีก แต่พอดีพรงนี้มีอีกทีมต้องส่งงานเข้า
เห็นว่าจะอยู่กันดึกผมเลยนั่งทำงานรอพี่พอร์ชอยู่กับพี่ๆ พวกนั้น ซึ่งกว่าเขาจะกลับมาก็ทุ่มครึ่งพอดี

อีกฝ่ายสบตาผม รับไหวแล้วเดินเข้ามาหา “วันนี้กลับก่อนได้เลยนะ พี่น่าจะดึก ต้องเร่งแรงแรงแทรก”

“ผมอยู่ได้ครับ ทำดีบอยู่เหมือนกัน”

“งานไม่ได้เร่งมากนัก” เขายิ้มมุมปาก ให้นายเหอะผมชอบยิ้มแบบนี้ของเขาชะมัด “ทำแค่ในเวลางานก็พอแล้วมั้ง”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ กลับบ้านไปก็เปื้อนๆ”

“งั้นก็ตามใจนะ แต่อย่าดึกมากล่ะ”

ผมพยักหน้ารับ “แล้วพี่พอร์ชดึกมากเหรอครับ”

“น่าจะประมาณสี่ห้าทุ่ม”

“ผมอยู่ได้นะครับ”

“เอาเถอะ ตัวอย่างเราพูดไปก็ไม่ฟัง” เขาส่ายหน้ายิ้มๆ ก่อนจะหันหลังเดินเข้าห้องทำงานไป

ผมมองตามเขา อายากคุย อายากสัมผัสเขาด้วยตัวเองมากกว่านี้ อยากให้เขารู้จักผม อยากให้รู้สึกบ้างว่าผมคิดยังไง

ถ้าเพียงผมมีความกล้ามากพอ...

[----- ♥ -----]

“นะ”

ผมเงยหน้าจากจอคอมพิวเตอร์ขึ้นมอง เป็นฟี่พอร์ชที่เดินมายืนข้างๆ ผมมองต่ำจากสายตาเขาลงมา นิดหน่อย “ครับ”

“สามทุ่มแล้วนะ”

ผมยิ้มแห้ง “ครับ”

“ยังจะครับอีก” เขายิ้ม “เอาเถอะ เดี่ยวอีกสักพักฟี่ก็กลับบ้านแล้ว ไปกินข้าวไหม”

“ฟี่พอร์ชกินข้าวดีทุกวันเลยนะครับ” ผมว่า

“ใช้สมองเยอะก็หิวบ่อยเป็นธรรมดา” พุดจบโทรศัพท์อีกฝ่ายก็ส่งเสียง เขาหยิบจากกระเป๋าขึ้นมาดู หน้าจอ ก่อนจะอมยิ้มที่ทำให้รู้ทันทีว่าใครเป็นคนโทรมา “เดี๋ยวฟี่มานะ”

ผมเม้มปาก มองเขาเดินออกไปทางประตูหน้า ถอนหายใจยาวแล้วหลับตาลง ไม่อยากจ้ารอยยิ้มแบบ นั้นของเขาเลยให้ตาย...

“อ้าวน้องเพื่อน”

ผมชะงัก ลืมตาขึ้นเมื่อได้ยินประโยคเมื่อครู่ แต่งตัวนั่งหลังตรงก่อนจะเห็นภาพฟี่พอร์ชเดินคู่มา กับ ผู้ชายตัวเล็กอีกคน ฟี่ๆ คนอื่นเอ๋ยตกตายเหมือนสนิทสนม ไม่โอเคเลยอะ...ไม่โอเคมากๆ

ไม่ต้องเดินมาทางนี้ได้ไหม ไม่ต้องทักกันก็ได้ ทำเหมือนผมไม่ได้อยู่ตรงนี้ไปเลย

ผมไม่น่าดี้อะอยู่ดีเลยวันนี้...

“นะ”

ผมชะงัก ตัวแข็ง นะ...เก็บอาการได้ห่วยชะมัดเลย

“นี่เพื่อน” พี่พอร์ชเอ่ยปาก หันไปแตะศอกพี่เพื่อน “เพื่อนนี่นะ น้องฝึกงาน”

“ยินดีที่ได้รู้จัก” คนตรงหน้าพูดขึ้น

ผมรีบยกมือไหว้ ขยับตัวลุก “สวัสดีครับพี่เพื่อน”

คนตัวเล็กกว่าพยักหน้า “อ้อ”

“นะรอแป๊บนึงนะ เดี๋ยวออกไปกินข้าวกัน”

“ผมไม่กินก็ได้ครับ” ไม่อยากอยู่กันสามคนเลย “ดึกแล้วด้วย”

“ไม่หิวเหรอ” ผมชะงัก เมื่ออีกคนพูดขึ้นมา

หันไปมองพี่เพื่อน “ครับ?”

“สามทุ่มกว่าแล้ว กินข้าวต้มตอนนี้กำลังอร่อย”

เดี๋ยวนะ “คือผม...”

“เลยไปนิดนึงมีข้าวต้มใบเตย ขายหลังหกโมง”

“เอ่อ...” ผมเผลอปาก ตอนพี่เพื่อนมองผมค้าง เพราะส่วนสูงเราต่างกันอีกฝ่ายเลยต้องเงยหน้ามอง ชักเข้าใจแล้วว่าทำไมพี่พอร์ชชอบพี่เพื่อน... “กินก็ได้ครับ”

“จ้ะรอพี่แป๊บนึงนะ” พี่พอร์ชหัวเราะ “เพื่อนนั่งรอกับนะก่อนก็ได้”

พี่เพื่อนพยักหน้า ลากเก้าอี้ข้างๆ มานั่งแล้วก้มลงล้างอะไรในกระเป๋าสักพัก ก่อนจะมุ่นหน้า ท่าทางนั้นทำเอาผมอดใจไม่ถามไม่ได้ “หาอะไรหรือเปล่าครับพี่เพื่อน”

“อ้อ”

ผมเลิกคิ้วรอฟัง “...”

“ลูกอม”

“ครับ?”

“หาย” พี่เพื่อนเงยหน้ามองผม แล้วขมวดคิ้ว มือยังหาของอยู่ “ไม่เจอ”

“น้องเพื่อน” พี่เต้อีกทีมที่นั่งทำงานอยู่ฝั่งโน้นมาชะโงกหน้าหาพี่เพื่อน ไม่รู้เดินมาตอนไหน

อีกฝ่ายหันไปมอง “ครับ”

“ลูกอมไหม” พี่เต้ยื่นจูบลิปสีน้ำเงินให้อีกฝ่าย เจ้าตัวมองตามแล้วยิ้มกว้าง เป็นรอยยิ้มที่ทำเอาพี่เต้มองค้าง ขนาดผมยังตาแทบพราง

พี่เพื่อนเอื้อมมือไปจะรับ แต่มีคนคว้ามือไว้ก่อน “เพื่อน”

คนถูกห้ามเงยหน้ามอง “พี่พอร์ช”

“พี่บอกว่าให้น้องดูลูกอมตอนกลางคืนไง” ผมเปลือยมือพวกเขาที่จับกันอยู่จนได้ “วันนี้กินเยอะหรือยัง”

“...”

“ไม่ต้องมาเจียบเลย”

พี่เพื่อนถอนหายใจ มองตามลูกอมในมือพี่เต้

“ดั่งวะพอร์ช น้องเพื่อนอยากกิน”

“ไม่ต้องเลย มึงชอบเอาขนมมาล่อน้อง เดียวก็โดนเก็บหрок”

พี่เต้หัวเราะ “เฮ้ย น้องน่ารัก”

“ไปไกลๆ เลยไป ภูจะกลับกันแล้ว”

“ซีหวง มาแป็บเดียวรีบกลับเลยนะ”

“เออ หวงเพราะมีคนแบบมึงนี่แหละ” พี่พอร์ชขมวดคิ้ว ก่อนจะหันมาหาผม “ไปเถอะ ณะขับรถมาหรือเปล่าวันนี้”

“ขับครับ”

“งั้นเดี๋ยวลงไปเจอกันที่ทางออก ขับตามพี่ไปนะ ไม่รู้ทางใช่ไหม”

“ผม...”

“ให้เพื่อนนั่งไปกับณะก็ได้” พี่เพื่อนพูดแทรก

“น้องไม่นั่งไปกับพี่เธอ”

“เจอกันที่ร้านนะพี่พอร์ช”

พี่พอร์ชหัวเราะ เอื้อมมือไปยี้ผมพี่เพื่อน ก่อนจะพยักหน้ารับ “งั้นเดี๋ยวเจอกัน น้องดูทางดีๆ ละ”

คนตัวเล็กพยักหน้า “อือ”

ผมเม้มปาก มองมือตัวเองตอนเขาสองคนคุยกัน ไม่มีจังหวะร่วมสนทนาไปชั่วครู่ ไม่เคยรู้สึกไม่มีตัว
ตนขนาดนี้มาก่อนเลย

มันยิ่งกว่าตอนที่แอบมองเขาอยู่ห่างๆ มาเป็นปีๆ อีก ถ้าจะต้องเป็นแบบนี้สู้ไม่ต้องมาใกล้ชิดกันคงดี
กว่า

ผมอยู่ในที่ของผมก็ได้อยู่แล้ว ไม่น่าโผล่มาอยู่ในที่ที่ไม่เหมาะกับตัวเองเลย

พี่เพื่อนเดินตามผมมาขึ้นรถที่อาคารจอด ผมไม่รู้ว่าจะอึดอัดไหม แต่การนั่งกันเงียบๆ ไปในรถสองคน
แบบนี้ก็น่ากังวลไม่น้อย

ผมเม้มปาก รู้สึกประหมัดตอนที่พี่เพื่อนหันไปดึงเข็มขัดนิรภัยมาคาด เปิดเพลงวิทยุให้คลอเบาๆ เพื่อ
ไม่ให้เงียบจนเกินไป

ระหว่างกำลังเคลื่อนตัวออกจากที่จอดรถ อีกฝ่ายก็มองซ้ายมองขวาจนผมสังเกตเห็น

“หาอะไรหรือเปล่าครับพี่เพื่อน”

“กลิ่นหอมๆ” เขาว่า หันมามองหน้าผม “เหมือนกลิ่นขนม”

ผมหัวเราะ “ถุงหอมครับ” ผมจับถุงหอมที่แขวนอยู่ตรงที่ปัดน้ำฝนให้เขาดู “กลิ่นวนิลลา”

“...” เขามองค้าง นานจนสงสัย

“พี่เพื่อนชอบเธอครับ ผมมีอีกอันนะ ไว้เอามาให้ไหมครับ”

อีกฝ่ายส่ายหน้า “หิ”

“ไม่ต้องเกรงใจ...”

“ไม่ไหวแน่” เขาขมวดคิ้วเล็กน้อย “ดมแล้วหิว นั่งไหวได้ยังไง”

ผมเบิกตา หันไปมองเขา ก่อนจะหลุดหัวเราะเบาๆ แล้วรีบกลั้นเพราะกลัวเสียมารยาท “พี่เพื่อนหิวเห
ร่ครับ”

พี่เพื่อนพยักหน้า “วันนี้ยังไม่ได้กินขนม...” เขาถอนหายใจ “ดมไปก็ไม่อิ่มด้วย”

ผมยิ้มกว้าง “แยะเลยเนอะ ต้องมาดมกลิ่นของที่อยากกิน” สงสารอะ แต่ก็ตลกด้วย “เดี๋ยวไปกินข้าว
แล้วนะครับ”

“อะชอบกินขนมเหรอ”

ก็ยงวนเวียนกับเรื่องขนมอยู่ น่ารักจังเลยน้า... “ไม่ได้ชอบขนาดนั้นหรอกครับ พอกินได้”

“แล้วทำไมกลืนถึงเป็นวนิลลา”

“อ้อ พอดีผมได้เป็นของขวัญนะครับ”

“อ้อ...” เขาครางเสียงตอบ ก่อนจะหันไปล้วงโทรศัพท์ที่มีสายเรียกเข้าขึ้นมากดรับ “อ้อ นั่งรถ เดี่ยว กินข้าวก่อน อ้อ”

ผมเอื้อมมือไปลดเสียงวิทยุ มองตรงไปข้างหน้า พยายามทำให้เขารู้สึกว่าไม่ได้ฟังบทสนทนา

“พีพอร์ชไปสง อ้อ นายอาบน้มาแล้วเหรอ...ก็รีบไปนอน พรุ่งนี้บินแต่เช้านี้ อ้อ ก็รีบกลับ เดี่ยวรอที่ห้อง”

วิธีการคุยมันแปลกๆ หรือเปล่า...

“ก็ปกติเนี่ยา เสียงดังอะเป็นไท” ผมมองกระจกหลัง และหางตาเปลวไปเห็นอีกฝ่ายเม้มปากหน้าแดง “ไม่ได้ เดี่ยวโทรหา อ้อ...รัก”

ผมชะงัก รู้สึกหือเหมือนมีเสียงลมดังในหัว พี่เพื่อนพูดคำนั้นหรือเปล่า
เมื่อก็เขาวาร์กใช้ใหม่ ผมไม่ได้หือฝาดนะ เขาบอกรักใครนะ...นอกใจพีพอร์ชเหรอ

อีกฝ่ายวางสาย ผมขมวดคิ้ว เหงื่อซึมบริเวณขมับ อยากถามแต่ในใจกลับรังไว้

ไม่ใช่เรื่องของเรา

ไม่ใช่เรื่องของเราเลย...

“เอ่อ...”

เขาหันมามอง

“ใครเหรอครับพี่เพื่อน” หลุดปากไปจนได้!

“แฟน”

“...” ผมเสียวริมฝีปากตัวเอง ไม่รู้วากำลังรู้สึกอะไร แต่คิดว่าไม่ได้ใกล้เคียงกับคำว่าดีใจเลยสักนิด

แล้วพีพอร์ชล่ะ...

“ช่วยมือแล้วนะ” ไม่นานนักพี่เพื่อนก็พูดแทรกขึ้นมา ผมเกือบตกใจเหยียบเบรก แต่ตั้งสติหักพวง
มาลัยเข้าจอดเทียบข้างฟุตปาธเยื้องกับหน้าร้านได้เสียก่อน

“เอ่อ...”

“หืม”

ผมมองหน้าเขา กลืนน้ำลายลงคอ ก่อนจะส่ายหน้า

“เปล่าครับ...”

เพิ่งรู้ว่าพี่เพื่อนกินเก่งขนาดนี้ เขากินข้าวต้มใบเตยไปสี่ถ้วย ถึงจะบอกว่าถ้วยมันเล็กก็เถอะ แต่นี่มันสี่ถ้วยแล้วนะ ทำไมถึงยังกินเข้าไปได้เยอะขนาดนั้นล่ะ เขาเอาเนื้อไปเก็บไว้ตรงไหน ถึงตอนแรกจะหึ่งกังวลทั้งเครียด แต่พอเห็นอีกฝ่ายกินแล้วก็ดันลืมไปหมดเสียได้

ก็เหมือนจะดีแล้วแท้ๆ ดันกลับมาคิดใหม่ตอนที่เห็นพี่พอร์ชเข็ดปากให้พี่เพื่อนด้วยนิ้วโป้งแล้วเอาเข้าปากตัวเองนี่แหละ

ผมอยากจะเอาหัวโหม่งโตะตายไปเลยจริงๆ

“ขับรถกลับดีๆ นะ” พี่พอร์ชพูดกับผมหลังจากเดินมาถึงรถกันแล้ว

“ครับ พี่พอร์ชด้วยนะ”

อีกฝ่ายพยักหน้าหันไปหาพี่เพื่อน “เลิกกินได้แล้ว” พูดพลางเอื้อมมือไปหยิบถ้วยไอศกรีมจากคนข้างๆ กินหนักมากจริง

“ผมไปก่อนนะครับพี่เพื่อน”

เจ้าตัวพยักหน้า “อ้อ เดินทางดีๆ นะ”

ยิ้มรับ แล้วยกมือไหว้ทั้งสองคน ก่อนจะเปิดประตูขึ้นรถติดเครื่องแล้วขับออกมา มองกระจกหลังเห็นพวกเขากำลังขึ้นรถ ผมถอนหายใจยาวคลายความอัดอัด นี่ผมมาถึงจุดนี้ได้ยังไงวะ จุดที่ได้มานั่งกินข้าวกันสามคนกับพี่พอร์ชพี่เพื่อนอย่างวันนี้

เป็นผมนี่มันไม่เคยง่ายเลย

♥ 6

“แล้วแวนไปไหนอะ” เดิ้ลถามขึ้นระหว่างเดินลงไปกินข้าวเที่ยงที่โรงอาหาร

“ออกไปเอาของกับเพื่อน บอกไว้เมื่อเช้าว่าไม่ได้กินข้าวเที่ยงด้วย” พูดถึงที่แวนมาบอกผมตอนเดิ้ลยังไม่มา

“อ้อ เออแล้วจะกินไร เดี่ยวกูเดินไปสั่งให้”

“จะสั่งให้เราทำไม” ผมหัวเราะ “จะลอกอีกหรอ”

“คิดไม่ออก มึงก็ไปซื้อให้กูแล้วกัน”

“แล้วแต่นะ เราเอาสุกี่น้ำไก่”

“โอเค หาโต๊ะนั่งเลย” อีกฝ่ายพูดจบก็เดินแยกไป ผมตรงไปซื้อน้ำเปล่าของตัวเองกับน้ำอัดลมให้อีกฝ่าย ปกติพักเที่ยงเพื่อนสนิทผมจะชอบดื่มเบียร์เย็นๆ ไม่ก็สไปรท์ซ่าๆ เดิ้ลเป็นคนหลากหลาย...เข้ากาแฟ เที่ยงน้ำอัดลม ค่ำแอลกอฮอล์

“แล้วเมื่อคืนมึงกลับบ้านกี่โมง” เดิ้ลเอ่ยปากถามระหว่างนั่งกินข้าว

“อืม ถึงเกือบๆ ห้าทุ่มครึ่ง”

“ดึกทุกวันเลยจริงๆ วะ”

“นิดหน่อย กลับไปก็ไม่มีอะไรทำอยู่แล้ว”

“มีแค่มึงนี่แหละ เด็กฝึกงานคนอื่นอยู่พอเป็นพิธีก็กลับกันแล้ว ทุ่มเทขนาดนี้ไม่รู้เพราะงานหรือเพราะคน”

“ยุ่งน่า”

“แล้วเมื่อวานยังงี้ มีไรเล่าปะ”

ผมยิ้ม อัปเดตได้ทุกวันสิน่า “เมื่อวานเจอพี่เพื่อน”

“พี่เพื่อน?” มันเลิกคิ้ว “คนที่บอกว่าพี่พอร์ชชอบอะนะ”

ผมส่งเสียงซู่เบาๆ ปรามให้อีกฝ่ายพูดเบาลง “นั่นแหละ”

“เขามาที่นี่เหรอ”

“อืม” ผมพยักหน้า “มานั่งแป๊บหนึ่งก็กลับ ไปกินข้าวด้วยกัน”

“สามคน?”

ผมพยักหน้า ดักสุก้เข้าปาก

“ถามจริง โคตรเซอร์ไพรส์” เสียงตื้นตันไม่ปิดบังเลยนะ กำลังสนุกอยู่ชั๊ตๆ “แล้วยังไง ได้คุยไรกันปะ”

“เขานั่งรถไปกับเรา บอกทาง”

“เซี่ย แล้วเป็นไง”

“โคตรน่ารักเลย ทั้งหน้า ทั้งนิสัย” เหมือนเด็ก “อยู่ข้างๆ แล้วไม่อึดอัด”

“ไม่ใช่ดิ” มันหรีดใส “ได้ถามเขาปะว่าเป็นอะไรกับพี่พอร์ช”

“บ้า ใครจะกล้าถามเล่า”

“อ้าว ก็เนียนๆ ไปได้วะ พี่เพื่อนเป็นแฟนพี่พอร์ชหรือครับ อย่างเงี้ย” มันถอนหายใจ ทำหน้าเหนื่อยหน่าย “มึงแม่งไม่โปรเลยวะ ผิดหวังสุดๆ”

“แต่...” ผมเม้มปาก มองหน้าคนที่กำลังพยักหน้าล้นเหมือนรอให้พูดต่อ “เขาคุยโทรศัพท์กับใครไม่รู้”

“แล้ว?”

“ก่อนวางถ้าหุไม่ได้ฟาด ได้ยินบอกว่ารัก”

“เฮ้ย!”

“เบาๆ สิเดิ้ล”

“โทษๆ” อีกฝ่ายมองซ้ายมองขวา ก่อนจะหันมาคุยต่อ “ใครอะ”

“ก็เปลอถามไปแหละว่าคุยกับใคร”

มันหัวเราะ “มึงก็ใช้ได้เหมือนกันนี่หว่า”

“อย่าน่า” ผมมยุหน้า

“แล้วเขาว่าไง”

“เขามากกว่าแฟน...”

“งั้นก็ดีดิอะ”

“อะไรดี”

มันตีตนขาดตัวเองอย่างชัดใจ “ยังจะถามอีก ถ้าเขาคุยกับแฟน แสดงว่าเขาก็มีแฟนแล้วไง ฟีพอร์ชมึงก็
ยังว่างปะวะ”

“เรา...” ผมขมวดคิ้ว “เราไม่รู้”

“เดี๋ยวนะ”

“...” ผมเลิกคิ้ว เงยหน้าสบตาอีกฝ่าย

“หรือมึงกำลังคิดว่าเขาคบซ้อน”

“เฮ้ย...” ผมกำลังจะอ้าปากแย้ง แต่อีกคนก็พูดต่อก่อน

“แต่ถ้าเขานอกใจฟีพอร์ชจริง เขาก็ไม่น่าบอกมึงแบบนั้นปะ คนโง่แล้ว”

“...” ก็จริงแหละ “แต่การกระทำของฟีพอร์ชก็...” ยังไงก็รักชดๆ

“รักไม่สมหวังเปล่า”

“อย่างฟีพอร์ชเนี่ยนะ”

“ไปสืบมาให้ได้ ต่อมเผือกกุสันโหมดแล้วเนี่ย”

“ตกลงหวังเรา หรือแค่อยากรู้กันแน่เนี่ย”

“ก็ปนๆ กันไป” อีกฝ่ายหัวเราะ หยิบแก้วน้ำมาดุดอีกใหญ่

ผมส่ายหน้า เขี่ยอาหารในจานตัวเองไปมา ไม่ค่อยหิวเท่าไร เที่ยงมีอะไรให้คิดเยอะก็ทำเอากินไม่
ลง...

ก๊อก ก๊อก

“ขออนุญาตครับ” ผมเอ่ยปากเมื่อเห็นเจ้าของห้องพยักหน้าหลังจากผมเคาะประตูกระจกสองครั้ง
ฟิฟอร์ชยิ้ม “นั่งก่อน”

ผมเดินไปนั่งที่เก้าอี้ตรงข้ามเขา “ครับ”

“มะรินนี่พี่จะไปดูไซต์ก่อสร้างที่หัวหิน”

“ครับ” ผมขานรับอีกครั้งเมื่อเขาเว้นระยะ

“ค้างหนึ่งคืน เราไปได้ไหม”

“ผมเหรอครับ”

“ใช่ ไปดูสถานที่จริงจะได้เรียนรู้มากกว่า ลูกค้าน่ารักดูแลดี ไม่ลำบาก”

“ผมไม่ได้ห่วงเรื่องลำบากเหรอกครับ”

อีกฝ่ายอมยิ้ม “ก็ไม่ได้พูดแบบนั้นเหรอก ตกลงค้างได้หรือเปล่า”

“ได้ครับ ผมไม่ติดอะไร”

“นั่งรถตู้บริษัทไป เดี๋ยวให้เขาขับไปรับที่บ้านนะ”

“ความจริงให้ผมนั่งแท็กซี่มาขึ้นที่ออฟฟิศก็ได้นะครับ”

“ไม่เป็นไรเหรอก มันเข้า ต้องเตรียมขึ้นรถตอนเจดโมงครึ่งนะ”

“ผมไหวครับ”

“ไม่ต้องดื้อเหรอก” ฟิฟอร์ชว่า “เขาไปรับพี่ที่บ้านก่อน แล้วไปรับเราต่อ”

“อ้อ...ครับ”

“รอแป๊บนึงนะ” ฟิฟอร์ชพูดขึ้นเมื่อโทรศัพท์มือถือที่วางอยู่ใกล้มือส่งเสียงดัง ผมกำลังจะเอ่ยขอตัว
ออกไปข้างนอกเพื่อให้พื้นที่ส่วนตัวเขา แต่เจ้าตัวกลับกดรับก่อน จะลุกไปเลยก็ดูจะไม่ทันแล้ว “ว่าไง
เป็นไท”

ผมชะงัก ใจเต้นกระตุกตอนได้ยินชื่อที่อีกฝ่ายเรียก

“โทรมาบอกทำไม กูจะพาน้องไปกินข้าวแล้วมีปัญหาอะไร ให้เล่มวอลเปเปอร์ไปแล้ว ติดโปสอิทแบบที่คิดว่าสวยไว้ ก็ลองๆ เลือกดู พุดมากเดียวกูก็ไม่ช่วยเลย” เขายิ้มมุมปาก “เออ...อาทิตย์จะไปรับน้องมานอนบ้าน แบบไม่มีมึงไปด้วย...พุดมากน่า ร้าคาญ วางแล้วนะ”

“...” รู้จักกันด้วยเหรอ ตกลงคือยังงัยอะ

“โอเค งั้นก็ตามนี้นะ” วางแล้วเขาก็หันมาพูดกับผมต่อ “ยังงัยเตรียมแบบที่มีอยู่ไปด้วยละ แล้วก็เอาสมุดไปจด ดลัษเมตร กล้องถ่ายรูป แต่ใช้มือถือก็ได้”

“ครับ...”

“เป็นอะไรหรือเปล่า”

ผมสะดุ้ง สายหน้า “เปล่าครับ”

“เราเป็นกระต่ายหรือไง” พี่พอร์ชยิ้ม

“ครับ?”

“ตกใจง่ายเหมือนกระต่าย”

“ไม่ใช่สักหน่อยครับ...” เปรียบเทียบซะทำเอาเขินเลย

“ดูทำหน้าที่เข้าสี ถ้ามีปัญหาอะไรบอกพี่ได้นะ”

“ไม่มีครับ” ถ้าจะมีก็มีแต่เรื่องของพี่นั่นแหละ

“ว่าแต่เมื่อวานมีอะไรหรือเปล่า”

“ครับ?” เมื่อวาน...ผมแสดงออกอะไรไปเหรอ ผม...

“ขากลับเพื่อนบอกว่ารถชน่ากิน”

“ฮะ?”

พี่พอร์ชยิ้ม เมื่อเห็นผมทำตาโต “พี่ก็เป็นแบบนี้แหละตอนได้ยิน”

ผมหลุดหัวเราะออกไปเล็กน้อย “...ผมว่าพี่เพื่อนคงหมายถึงกลิ่นถุงหอมบนรถผม”

“ถุงหอม?”

“ครับ กลิ่นวนิลลา”

“อ้อ” พี่พอร์ชยิ้ม มองต่ำลงเล็กน้อย ผมไม่ชอบเวลาเขาพูดถึงพี่เพื่อนเลยให้ตาย เอาแฟ้มข้างๆ ตบหน้าผมเลยยังเจ็บน้อยกว่า

“จันผมออกไปก่อนนะครับ”

“โอเค วันนี้พี่ออกไปประชุม น่าจะเสร็จดีก็คงไม่ได้กลับเข้ามา เลิกงานแล้วก็กลับได้เลยนะ”

“ครับ” ผมพยักหน้ารับ ก่อนจะเดินออกจากห้อง แอบหันไปมองเขาอีกครั้งพลางถอนหายใจ

ถึงพี่เพื่อนจะมีแฟนหรือไม่ ถึงแฟนคนนั้นจะเป็นพี่พอร์ชหรือไม่ใช่ เขาจะเป็นอะไรกันหรือไม่ได้เป็น แต่ความรู้สึกที่พี่พอร์ชมีให้พี่เพื่อนก็เป็นของจริงอยู่ดี

ดูมีความสุขเหลือเกินนะเวลาพูดถึงเขา...

[----- ♥ -----]

“เราลืมนะอะไรหรือเปล่าไม่รู้ แต่คิดว่าทวนรายการตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว ไม่น่าพลาด”

[มึงทวนให้กูฟังเมื่อคืนแล้ว]

“เราจำไม่ได้แล้วว่าเอาตลับเมตรความยาวเท่าไรไป น่าจะเอาไปยาวๆ หน่อยเผื่อวัดที่กว้างๆ”

[มึงเอาไป...]

“แล้วแบบครบหรือเปล่า เปิดมาเช็คอีกทีดีไหมเนี่ย”

[ไฉ่ละ...]

“รู้สึกปวดท้องแล้วอะ แต่อีกสิบนาทีก็จะถึงเวลานัดแล้ว ถ้าเขามาตอนเรา...”

[ไฉ่ละ!]

“ฮะ?”

[ใจเย็นๆ เว้ย มึงรนเกินไปแล้ว]

ผมสุดลมหายใจเข้า ก่อนจะพรวดออก แต่เหมือนจะได้ผลตรงกันข้ามเมื่อสุดลึกลับสุดปอดเกินไปจนเจ็บหน้าอก “โอ้ย...เราไม่ไหวแน่”

[นี่มึงไม่ได้ไปออกรบนะเว้ยไอบ้า]

“เรา...”

[มึงไปต่างจังหวัดกับพี่เขาสองคน ค้างหนึ่งคืน ไตใกล้ชิต แล้วยังเพ็งรู้อีกว่าคนนั้นของพี่พอร์ชมีแฟนแล้ว จะมีอะไรเป็นใจไปกว่านี้อีกวะ!]

“แต่ก็รู้ว่ามันยาก”

[ง่ายกว่านี้ก็คือก๊วยดพี่พอร์ชใส่ปากมึงแล้ว]

“แต่!”

[เลิกเพ้อเจ้อแล้วปวดซึ่ก็ไปซึ่ เดี่ยวไปเหงื่อตกบนรถหรอก]

ผมมุ่ยหน้า “รู้แล้ว”

[เออ ขึ้นรถแล้วไลน์มา มีอะไรอัพเดทบอกด้วย พยายามให้มีด้วยนะ กูต้องการความคืบหน้า]

“พูดมานาน วางแล้ว” ผมพูดจบก็กอดวาง อะไรของมันก็ไม่รู้...

พี่พอร์ชมาถึงประมาณเจ็ดโมงสามสิบห้า ผมเข้าห้องน้ำหันเฉียดฉิว แต่กลับต้องยืนงงเป็นไก่ตาแตกตอนอีกฝ่ายลงมาจากออดี้

“เอ่อ...” ไหนรถตุลละ “ทำไมพี่พอร์ชขับคันนี้มาล่ะครับ”

“พอดีคนขับรถตู้ท้องเสีย เพิ่งโทรมาเมื่อเช้า พี่เลยว่าจะขับไปเอง มันกะทันหันเตรียมรถอื่นไม่ทันเลยเอาคันนี้ไป”

“อ้อ...ครับ”

“กินข้าวเข้ามาหรือยัง” ขึ้นรถมายังไม่ทันคาดเข็มขัดดีพี่พอร์ชก็หันมาถามผม

“เรียบร้อยแล้วครับ” ผมตอบกลับ “พี่พอร์ชกินหรือยังครับ”

“กินมาจากบ้านแล้วเหมือนกัน เอ่อ...” เขากำลังออกรถ แต่ก็เอ่ยปากเหมือนนึกอะไรขึ้นได้ก่อน

“ครับ?”

“คือปกติเวลาพี่ไปดูไซต์จะไปคนเดียวไม่ได้มีใครไปด้วย แล้วทีนี้พี่ลืมนั่งคนที่จองห้องพักให้ประจำว่าคราวนี้มีเราไปอีกคน”

“...” ผมเลิกคิ้ว จะพูดอะไรนะพี่พอร์ช...

“เขาจองไว้ห้องเดียว เรานอนได้ไหม”

“เอ่อ...”

“หรือถ้าไม่โอเค ให้พี่โทรไปจองห้องเพิ่มให้ก็ได้นะ”

“...” ห้องเดียว

“นะ?”

“ผม...ผมก็ไม่ได้ติดอะไรครับ” ให้ตาย

“แน่ใจ? ไม่ต้องเกรงใจพี่ล่ะ”

ให้ตายเถอะ “...ผมนอนได้ครับ”

เขาเลิกคิ้วขึ้น อมยิ้มมุมปากเหมือนจะถามว่าแน่ใจไหม ผมเองก็ไม่รู้เหมือนกัน
หวังก็แค่ว่าตัวเองจะไม่ขาดใจตายไปเสียก่อน ขนาดทำงานใกล้กันยังยาก นี่ต้องนอนห้องเดียวกัน

ฆ่าผมเลยอาจจะยังธรรมดาหน่อยกว่า

เพิ่งรู้ว่าการมาตรวจไซต์ที่ยังก่อสร้างได้ไม่ถึงไหนมันจะเหนื่อยขนาดนี้
ฝุ่นก็เยอะ อากาศก็ร้อน แล้วยังรู้สึกเหมือนอยู่ในความเสี่ยงตลอดเวลาด้วย
ยิ่งตอนเดินขึ้นบันไดที่มีแค่ปูน ไร้ราวกันตกหรืออะไรให้ยึดจับก็ยิ่งเสียไส้
มองช่องว่างตรงกลางแล้วรู้สึกวูบหน้าท้อง ถ้าตกลงไปนี่ไม่มีโอกาสโตแน่นอน

กว่าจะเดินครบทุกส่วน คุณกันรายละเอียดกันเรียบร้อยก็เกือบสี่โมงแล้ว
ผมกับพี่พอร์ชเหม่อโซมหน้ากันทั้งคู่ ขนาดพักกินข้าวเที่ยงไปรอบนึ่งพลังยังหมดขนาดนี้

หลังจากเสร็จธุระที่ไซต์งาน คุณพี่เจ้าของโครงการก็เชิญไปเลี้ยงข้าวที่ร้านประจำของครอบครัว
คุณพี่เป็นผู้ชายอายุสี่สิบกว่าที่มีฐานะและยังไม่แต่งงาน ดูจากสไตส์และการดื่มแล้วน่าจะเที่ยวหนัก
ตั้งแต่กินข้าวเสร็จก็ชวนพี่พอร์ชดื่มวิสกี้ไปแล้วหลายแก้ว ส่วนเด็กอย่างผมก็ทำได้แค่นั่งฟังผู้ใหญ่
สังสรรค์กันและจิบมีอคเทลไปเรื่อยๆ

เลยสี่ทุ่มมาได้เล็กน้อยโทรศัพท์คุณพี่ก็เข้า เห็นว่ามีธุระต้องไปจัดการกะทันหัน
เลยเรียกพนักงานมาลงบิลชื่อตัวเองและขอตัวกลับก่อน

ตอนแรกผมก็นึกว่าพี่พอร์ชจะกลับเลยเหมือนกันแต่พอเห็นสีหน้าและแววตาของเขาแล้วน่าจะเลิกดื่ม
ยาก...

“พี่พอร์ชครับ” ผมเรียกเขา ขยับเข้าไปใกล้ ดาแดงหมดแล้ว “กลับห้องไหม”

อีกฝ่ายขมวดคิ้ว สายหน้า “หิ”

“พิน่าจะเมามากแล้ว” ดื่มเยอะขนาดนี้

“อืม กูอยากดื่มอีก”

ถึงกับสรรพนามเปลี่ยน “พี่พอร์ช...”

เขามองหน้าผม เม้มปากเล็กน้อย ดาเชื่อมจนผมเพลอกัมหน้า “ถ้าพี่เลิกดื่มตามที่สั่งจะรักพี่หรือเปล่า”

ผมชะงัก เงยหน้ามองเขาทันที ใจวาบจนเจ็บ “พี่...”

“ถ้าพี่เลิกดื่ม น้องจะรักพี่หรือเปล่า”

“...”

“เพื่อนจะรักพี่คนเดียวไหม”

ผมกลืนน้ำลาย เข้าไปทั้งหน้า “พี่พอร์ช” ราวกับกระโดดลงจากเครื่องบินแล้วเพิ่งรู้ว่าไม่มีร่มชูชีพอยู่ที่
หลัง

“พี่ต้องเป็นยังไง ไหนเพื่อนบอกพี่สิ!”

เขาเสียงดังขึ้นจนผมตกใจ มองซ้ายมองขวาไม่มีคนสังเกตเรา อาจจะเพราะเสียงเพลงดังเกินไป หรือ
ไม่มีใครสนใจรอบข้างมากกว่ารอบกายตัวเอง “พี่พอร์ช...กลับห้องนะครับ”

เขาเม้มปากนี้วนหน้า ดวงตาคลอไปด้วยน้ำ ไม่รู้เพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์หรือผลกระทบจากความรู้สึกกัน
แน่

แต่จะเพราะอะไรก็ตามมันก็เป็นภาพที่ผมมองแล้วปวดใจอยู่ดี

ถึงตอนนี้ผมพอจะเข้าใจเรื่องราวทั้งหมดบ้างแล้ว

การหลงรักใครสักคนไม่ใช่เรื่องง่าย และมันจะยิ่งยากเมื่อความรักนั้นเป็นไปไม่ได้

ความรู้สึกของคนตรงหน้านั้นสามารถสื่อกับไปถึงคนที่เขารักอย่างสุดหัวใจแต่ไม่มีวันได้รับการตอบกลับ
ในทิศทางเดียวกัน

ความรักของพี่พอร์ชไม่มีทางสมหวัง...

แล้วความรักของผมล่ะ

ผมก็อาจจะเป็นคนหนึ่งที่ไม่มีวันสมหวังกับความรัก แต่ถ้าความรู้สึกของผมจะทำให้ความเศร้าของพี่พอร์ชลดน้อยลงบ้าง

ถ้าความรู้สึกของผมจะสามารถรบกวนและเบี่ยงเบนจุดสนใจของเขาได้

ถ้าหากจะทำให้ความเศร้านั้นคลายลง...

ผมมองพี่พอร์ชที่เริ่มเอามือมาประคองศีรษะตัวเอง

วินาทีที่เขาหลับตาลงเหมือนผมจะเห็นหยดน้ำไหลจากหางตาผ่านลงข้างแก้ม

เพียงพริบตาแต่กลับชัดเจน ภาพนั้นทำให้ผมกำหัดแน่น กัดริมฝีปากจนเจ็บระบม

ผมเต็มใจจะแลก

แม้ว่าจะต้องยกให้ทั้งใจ และถูกบีบสลายคามือเขาก็ตาม

เรากลับมาถึงห้องอย่างทุลักทุเลโดยมีพนักงานโรงแรมช่วยแบกพี่พอร์ชอีกแรง

ผลักพี่พอร์ชลงบนเตียง เอ่ยขอบคุณ จ่ายทิปให้พนักงาน

ไปส่งเขาหน้าห้องก่อนจะปิดประตูและวกกลับมาหาคนที่นอนกุมขมับอยู่

ผมถอนหายใจ สภาพของอีกฝ่ายทำให้ไม่อาจปล่อยทิ้งไว้ได้

ผมรวบรวมสติอยู่ครู่ใหญ่ กว่าจะทำใจถอดเสื้อเชิ้ตและเช็ดตัวให้เขา ร่างกายเขาแดง และลมหายใจก็ร้อน

ผมเม้มปากแน่นตอนเช็ดต่ำลงมาที่หน้าท้อง ก่อนจะสะดุ้งเฮือกเมื่ออีกฝ่ายปรี๊ดตามอง

“เอ่อ...พี่พอร์ช”

เขามองหน้าผม ขยับมือเข้ามาใกล้

ผมผงะเล็กน้อยแต่ยังไม่หันได้หนีไปไหนก็ถูกคว่ำคอลงไปเร็วๆ จนล้มลงนอนหงายอยู่ใต้ร่างเขา ตอนแรกผมคิดว่าสติเขาน่าจะกลับมาแล้ว แต่พอสบตากันถึงได้รู้ว่าตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิง พี่พอร์ชไม่มีสติเลยสักนิด

“พี่พอร์ช!”

ผมร้องลั่นตอนเขาโน้มใบหน้าเข้าใกล้ กดจมูกลงที่ชอกคอ

พยายามดิ้นแรงๆ แต่กลับถูกมือหนาล็อคข้อมือทั้งสองข้างไว้ติดเตียง ส่วนช่วงล่างมีลำตัวของเขากดทับ

อยู่ๆ เขาพละกำลึงเยอะขนาดนี้มาไหน ผมเบิกตากว้างและส่ายหน้าไปมาอย่างตระหนก

แต่นั่นยังเป็นการเปิดช่องว่างให้เขาทำร้ายคอผมได้ง่ายขึ้น

เสื้อผ้าถูกถอดออกแรงๆ ทีละชิ้น ผมหัวหมุนไปหมด รู้ตัวอีกทีท่อนบนก็เปลือยเปล่า

“พะ...พี่พอร์ช อ้อ!”

ร้องลั่นในลำคอก่อนจะตัวแข็งไปเมื่อเขากดจูบลงมาที่ริมฝีปาก ลิ้นร้อนชื้นเบียดแทรกเข้ามาภายใน
ใจผมกระตุกวาบตอนก่อนเนื้อในปากเราสัมผัสกัน ฤๅไฉนแรงๆ จนน้ำลายไหลเลอะค้าง
ผมพยายามสุดลมหายใจลึกๆ เจ็บหน้าอกราวกับจะขาดใจตาย

ผมหยุดมือที่กำลังสะบัดไปมา เลิกเตะขาและดันหนีเมื่อได้ยินเสียงสะอื้นเข้าหู
ผมหน้าร้อน รู้สึกเหมือนน้ำตาจะไหล มือใหญ่ลုပ်ไล่ไปทั่วร่าง จรดริมฝีปากจูบดูดตั้งแต่ชอกคอลงไป
ยังสะโพก
เคลื่อนไหวมุกและปากซ้าๆ ราวกับจะสำรวจให้ทั่วทุกซอกมุม

ผมกลืนหายใจ มองตามคนบนร่างที่เคลื่อนไหวตัวขึ้นมาด้านบนอีกครั้ง
ปล่อยให้หน้าตาไหลก่อนจะเอื้อมมือไปกอดคว่าหลังกว้างของเขาไว้แน่น

ช่างมันเถอะ

อะไรจะเกิดขึ้นก็ช่างมันเถอะ...

ซุกจมูกลงที่ต้นแขนเขาสุดลมหายใจเอากลืนกายที่โหยหามาเป็นสิบปีเข้าปอด
กอดรัดประหนึ่งจะส่งผ่านความรู้สึกตัวเองไปให้ถึงเขาด้วยสัมผัสทางกาย
เพื่อยื้อรั้งคนตรงหน้าไว้ไม่ให้สามารถไปรักใคร่ได้อีก

พี่พอร์ชหอบหายใจแรง อารมณ์ที่แสดงออกผ่านทางจังหวะการหายใจและความร้อนของผิวหนัง
ทำเอาใจผมไม่อาจสงบลงได้เลย ความดิบเถื่อนที่ถ่ายทอดมาจากปลายนิ้ว ลูบลากไปตามลำตัวและ
สะโพก
บิ๊บบซ่าเป็นบางจังหวะจนต้องเบิกตากว้างเพราะความกระสันที่วาบขึ้นสมอง

จนถึงตอนที่พี่พอร์ชไต่ระดับใบหน้าลงด้านล่าง กัดที่ต้นขาด้านใน
สัมผัสรุนแรงราวกับจะดูดเอาวิญญาณหลุดติดไปกับริมฝีปาก ราวกับเลือดทั้งร่างกายวิ่งพล่านมารวม
อยู่บนใบหน้า
ตอนที่ความร้อนระอุแตะลงที่ปากทาง ผมบิดตัวดิ้นไปมาด้วยความทรมาน
เป็นครั้งแรกที่ได้สัมผัสกับความรู้สึกอย่างนี้ ความกลัวปะทุขึ้นมากลางใจ
อยากจะถีบตัวออกห่าง หากแต่ใจกลับโหยหาจนไม่อาจปฏิเสธ

ผมไม่สามารถโกหกตัวเองได้เลย

กับความจริงที่ว่าผมต้องการคนตรงหน้ามานานขนาดไหน...

ผมเฝ้ามองเขา จดจำทุกรายละเอียดของใบหน้า

ดา

คิ้ว

จมูก

และปาก

ทุกอย่างที่ผมหลงรักจนแทบบ้ามาตั้งแต่เด็ก และได้แต่มองอยู่ห่างๆ หรือลูบไล้ผ่านรูปถ่าย

แต่ดูสิ...ตอนนี้เราใกล้กันขนาดนี้เลย

ใกล้จนผมสามารถเอื้อมมือไปจับแก้มของพี่ได้

ใกล้จนเหมือนหัวใจผมจะเต้นแรงจนพี่ได้ยินเสียง

ใกล้จนผมแอบคาดหวังว่าความรู้สึกของเราจะเชื่อมถึงกัน

ใกล้เหลือเกิน...

เจ็บ

เจ็บจนเหมือนร่างจะแหลกเป็นเสี่ยงๆ เจ็บที่สุดเท่าที่จะนึกได้

ผมกัดริมฝีปากจนได้รสเลือด เนิ่นนานกว่าความเจ็บปวดนั้นจะแปรเปลี่ยนเป็นสิ่งอื่น
ขูดครากเล็บลงบนแผ่นหลังกว้างยามที่ตัวตนของอีกฝ่ายเสือกไสเข้ามาในร่างกาย
ผมขีดหน้าขึ้นโกยเอาอากาศเข้าปอดอย่างทุลักทุเล ความทรมานดีด้นขึ้นมามาจนแปรเปลี่ยนเป็นหยาด
น้ำปริ่มดวงตา
ปากเผยออ้ากว้างเพื่อสูดเอาอ็อกซิเจนเข้าร่างกาย

ผมกัดฟันหลับตาแน่นเมื่อคนบนร่างเริ่มขยับตัวอย่างบ้าคลั่ง รุนแรงไร้ความปราณี
ปราศจากซึ่งสายตาหรือสัมผัสที่อ่อนโยน เสมือนใช้สัญชาตญาณนำพาทุกอย่างให้ขับเคลื่อน
น้ำตาผมไหลลงข้างแก้มผ่านไปตามลำคอไม่หยุด เจ็บระบม
แม้สุดท้ายกายจะสุขสมแต่ใจกลับไม่เฉียดใกล้ความสุขเลยสักนิด

“เพื่อน...”

คนที่เขากอดอยู่ไม่ใช่ผม

ไม่ใช่ผมเลยสักวินาทีเดียว...

ผมข่มความรู้สึกทั้งสิ้นไว้ได้เปลือกตาที่ปิดสนิท ทำเพียงกอดและรับร่างกายของอีกคนเข้ามาจนสุด
ซบซมความรู้สึกยามที่ได้กอดกายแลกเปลี่ยนลมหายใจและหยาดเหงื่อกันอย่างนี้

เพื่ออย่างน้อยผมจะไม่มีวันลืม

ความรู้สึกตอนที่ได้เป็นหนึ่งในเดียวกับคนที่รัก

♥ 7

มันคงเป็นฝันร้ายที่ดีที่สุดในชีวิต

ถึงจะเจ็บกายและปวดใจมาทั้งคืน แต่เช้านี้ผมได้ลืมตาตื่นมาในอ้อมกอดของพี่พอร์ช
สัมผัสอบอุ่นที่โหยหามาเป็นสิบปี สัมผัสที่ทำให้หน้าตาจะไหลอีกแม้ตาจะทั้งหนักและบวมแดงจากการ
ร้องไห้มาทั้งคืน

“อืม...”

ผมชะงัก เปลือกสั่นหายใจและเหมือนชีพจรจะหยุดเต้นไปด้วย
เมื่อเจ้าของท่อนแขนแข็งแรงบนเอวผมค่อยๆ ปรือตาขึ้นและหลับแน่นอีกครั้ง
ใช้เวลาสักพักกว่าจะตื่นเต็มตา เขาขมวดค้อมองหน้าผม นานพอดูกว่าสติจะเข้าร่าง
พี่พอร์ชผลัดตัวออกเร็วๆ แล้วเบิกตาโตอย่างตกใจ

“...”

เกิดอาการเดดแอร์ขึ้นระหว่างเรา ผมเหม็นปากเล็กน้อย ลุกขึ้นนั่ง ไม่กล้าสบตาเขา
เราสองคนร่างกายเปลือยเปล่ามีเพียงผ้าห่มผืนเดียวกันปิดอยู่
เขามองขึ้นลงแล้วอ้าปากพะงาบเหมือนจะพูดอะไรสักอย่าง มือหนาลูบใบหน้าตัวเองแล้วถอนหายใจ
ออกยาว

“พี่ขอโทษ”

“...” ผมไม่คิดว่ามันจะเป็นคำแรกที่ยื่นออกมาจากปาก

“พี่จำอะไรไม่ได้เลย...พี่...” เขาขมวดคิ้ว มองไปด้านข้างเหมือนเครียดจัด

“ผมไม่เป็นอะไรครับ”

“บ้าเอ้ย”

“พี่พอร์ช...”

“พี่...พี่แม่ง...เชี่ย” เขานิ้วหน้า สบตไปมาเหมือนคนทำอะไรไม่ถูก

ผมมองเขาแล้วรู้สึกใจเสีย ไม่อยากให้สถานการณ์มันเป็นไปแบบนี้ ไม่คิดให้เขาต้องรู้สึกผิด จนกระทั่งเรามองหน้ากันไม่ติด

ไม่อยากเลย แค่ว่าที่เป็นอยู่พี่พอร์ชก็คงเสียใจมากพออยู่แล้ว และต่อให้เขาจะรับผิดชอบ แต่ผมก็ไม่คิดจะให้เขาทำเพราะต้องทำ ไม่อยากให้เราฝืนยิ้มบนหน้าคบกัน ทั้งที่ใจรู้ดีว่าเกิดอะไรขึ้น

ผมคงทนไม่ได้กับการต้องถูกปฏิบัติราวกับเป็นผู้เสียหาย ไม่อยากให้เขาคิดว่าตัวเองทำผิด

และไม่ว่าทางออกจะเป็นอย่างไร ผลสุดท้ายจะสิ้นสุดที่ไหน มันก็ไม่มีวันจบลงด้วยดีได้

ไม่มีทางออกที่ดีสำหรับเรื่องนี้เลย

ไม่มีเลย...

“...ผมตั้งใจให้มันเกิดขึ้นเอง”

คนตรงหน้าชะงัก หางตาผมเห็นเขาหันมามอง “ว่าไงนะ”

ผมใจวูบหนักขึ้นตอนรู้สึกว่าเสียงเขาเปลี่ยน เปลี่ยนใจดีไหม ยอมแพ้ดีไหมนะ “...”

“พี่ถาม” เขาขยับเข้ามาใกล้

ผมเม้มปากแน่น อึดอัดชะมัด แต่มาถึงขนาดนี้จะกลับลำยังงี้...ถอยหลังไม่ได้แล้ว “ผมตั้งใจ”

“หมายความว่าไง”

“ผมสั่งเหล่าพี่มาให้พี่เอง แล้วเรื่องนี้ผมก็เริ่มก่อนด้วย”

ผมก้มมองลงต่ำ หางตาเห็นมือเขากำแน่น นี่ผมจะโดนตอยหรือเปล่า “ทำแบบนี้ทำไม” เสียงอีกฝ่ายเย็นชาจนผมร่อนนัยน์ตา

“ผมรัก...พี่...” เสียงจะมาขาด เป็นห่วงอะไรตอนนี้ “ผมรักพี่พอร์ชมานานแล้ว”

เขาเงยไป นานพอที่จะทำให้มือสั่น “...พี่ขอโทษ”

“...”

“พี่ไม่ได้คิดกับเราแบบนั้น” เขาถอนหายใจ “พี่มีคนที่รักอยู่แล้ว”

“ผมรู้”

“ว่าไงนะ”

“ผมรู้ว่าพี่พอซรักพี่เพื่อน” หยดพุดสี หยดพุดเดี่ยวนี้อัณนะ “แล้วผมก็รู้ว่าพี่เพื่อนมีแฟนแล้ว”

“นี่...”

“เขามีแฟนแล้ว เขาเป็นแฟนคนอื่น พี่รักต่อไปก็ไม่มี...”

“มันไม่เกี่ยวกับเรา!”

ผมสะดุ้งเมื่ออีกฝ่ายตวาดแทรกขึ้นมา ใจผมเต้นระรัว กลัวแต่พยายามซ่อนไว้ให้มืด “ตอนนี้เกี่ยวแล้ว”

“หมายความว่ายังไง”

“ถึงพี่จะจำไม่ได้ว่าเมื่อคืนเกิดอะไรขึ้น แต่ผมจำได้”

“นี่กำลังจะพูดอะไร”

“ผมจะบอกว่าพี่รักพี่เพื่อนต่อไปก็ไม่มีความหมาย ไร้ประโยชน์”

“จะรักหรือไม่รักแล้วเกี่ยวอะไรกับเรา” เขาเสียงแข็ง “แล้วถ้าเลิกได้ง่ายๆ ก็คงทำไปนานแล้ว”

“ความรู้สึกไม่เกี่ยว” ผมกลัใจ เอ่ยปากต่อ “ยังงั้นเรื่องเมื่อคืนก็เกิดขึ้นแล้ว”

“แล้วมันเป็นความตั้งใจของใคร จะมาเรียกร่องอะไร”

“ผมรักพี่”

“บอกไปแล้วว่าไม่ได้คิดแบบนั้นด้วย ไม่เข้าใจหรือไง”

“...”

“จบเรื่องนี้ซะ” เขาขมวดคิ้ว หันไปอีกฝั่ง ก้มลงหยิบกางเกงบ็อกเซอร์มาสวมแล้วลุกขึ้นยืน

วินาทีที่เห็นเขาหันหลังใจผมก็ตกลงไปอยู่พื้น คิดในหัวเร็วๆ อะไรก็ได้ที่จะรั้งเขาไว้ไม่ให้ไปไหน

“พี่ก็ลองมองแต่ผมคนเดียวดูสิ”

เขาหันมามองหน้า “ว่าไงนะ”

“มองแค่ผม สนใจแค่ผม ไม่รักไม่เป็นไร” ผมสุดลมหายใจเข้า “ไม่จำเป็น”

“พูดอะไรของมึง”

ผมเม้มปากกับสรรพนามที่เปลี่ยนไป ไม่ชอบเท่าไร แต่จะแสดงออกให้เขารู้ไม่ได้ “ผมบอกว่าพี่ก็ลองมองแต่ผมคนเดียวดูใจ”

“กฎสี่ไม่ขัดหรือไง”

“ผมไม่รับ”

“อยากให้กูโกรธมากกว่านี้ใช่ไหม”

ทำใจกล้าหันไปสบตาเขา สีหน้าอีกฝ่ายน่ากลัว แต่ผมกัดฟันแน่นทำใจสู้แม้จะเสียวท่ายทอยวบ “ผมถ่ายคลิปก่อนเรามีอะไรกันเอาไว้”

“ว่าไงนะ” เขาจ้องหน้าผมขมวดคิ้วแน่น ดาดูจนผมเพลอเบนหน้าหนี “อย่ามาทำเป็นเก่งหน่อยเลย แค่มองตายังไม่กล้า”

“ผมไม่ได้กลัวพี่นะ” เอ่ยคำเสียงแข็ง ขยับตัวไปข้างหน้าเล็กน้อยแม้ว่าจะเจ็บราวไปทั้งร่าง มันระบมไปหมดจนขนาดแค่ขยับก็เหงื่อซึม และผลคงจะร้ายแรงมากถึงได้ลามมาปวดที่ใจด้วยอย่างนี้

“ก็คงไม่ได้กลัวจริงๆ นั่นแหละ” เขากะชิบ ขยับเข้ามาใกล้ “ถึงได้กล้าขู่กันแบบนี้”

“...” ผมไม่ได้อยากขู่พี่เลยนะ ผมไม่ได้อยากทำแบบนี้ด้วย...

“เห็นเรียบร้อยแบบนี้ไม่คิดว่าจะกล้าถ่ายคลิปพวกนี้” เขาแค้นหัวเราะ “อยากได้อะไร”

“ผมอยากได้พี่”

เขาชะงัก ตอนผมหันไปสบตา ราวกับชุดความกล้าทั้งหมดที่เหลืออยู่มาใช้ในคราวเดียว พยายามควบคุมมือตัวเองไม่ให้สั่น และไม่ให้น้ำตามันไหลออกมาเสียก่อน

“ทำให้ผมพอใจจนกว่าจะเบื่อ ทำได้ไหมล่ะ”

“นี่คิดว่ากูกลัวใช่ไหม”

“พี่อยากให้ผมส่งคลิปให้ป้านางหรือเปล่าล่ะ” เสียงผมสั่นที่ปลายประโยค ได้แต่ภาวนาให้เขาไม่ทันสังเกต “หรือพี่อยากจะดูก่อนว่าพี่รุนแรงกับผมแค่ไหน”

“...”

“อย่าคิดจะคันมือถือผมแล้วลบไฟล์เลย” ผมรีบพูดตอนเขาหลบตามองโทรศัพท์ในมือผม “ผมคงไม่เก็บไว้แค่ที่เดียวหรอกครับ”

“ไอ้...”

“พี่ก็ไม่เห็นเสียหายอะไรเลย” ผมว่า มองเข้าไปในตาเขา อย่าหลุดเชียวนะ “ในเมื่อความรู้สึกของพี่ก็ไม่มีวันสมหวัง ช้าเวลากับผมไม่เห็นจะเป็นไร”

“...” ถ้าสายตาเขาคนได้จริง ผมคงตายไปตั้งแต่วินาทีแรกที่สบตาเขาแล้ว “โง่” พี่พอร์ชกระซิบลอดไรฟัน ก่อนจะผละตัวออกห่าง เขาเดินไปหยิบผ้าเช็ดตัวที่พาดอยู่ตรงราวไม้ด้านข้างแล้วเดินเข้าห้องน้ำก่อนจะปิดประตูเสียงดัง

ผมสะดุ้งตัวโยน ยกมือทาบที่หน้าอก พยายามหายใจเข้าออกซ้ำๆ
สิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อครู่ยังทำให้ใจสั่นไม่หาย รู้สึกเหมือนจะขาดอากาศตายเลย

กว่าครึ่งชั่วโมงประตูห้องน้ำถึงเปิดออก ผมพยายามตีหน้านิ่งตอนเห็นพี่พอร์ชในสภาพผ้าเช็ดตัวผืนเดียวพันเอวเดินเข้ามาใกล้
ทำใจกล้ำจ้องเขากลับไป และบังคับไม่ให้สายตามองต่ำไปที่กล้ามเนื้อหน้าท้องของอีกฝ่าย

เขาเป็นชั้นเดียว ขยับเข้ามาวางแขนคร่อมตัวผมแล้วยื่นหน้ามาใกล้

“พะ...พี่จะทำอะไร”

“อยากให้ทำจนกว่าจะพอใจไม่ใช่หรือไง”

“ผม...”

“เสียตายเมื่อคืนจำไม่ได้เลยไม่รู้ว่าลีลาเด็ดขนาดไหน” เขาลากสายตาลงต่ำ ก่อนจะวกกลับมาจ้องตาสีหน้าเขาตูดผมจนรู้สึกแยะ “หรือเก่งแต่ปาก”

“...”

“จะร้องไห้?”

“เปล่า!” ผมพูดสวนกลับไปรวดเร็วอย่างลึ้มตัว ก่อนจะผลอหลบตาลงต่ำ “ผมแค่เหนื่อยแล้ว ไม่อยาก”

“แล้วถ้ากูอยาก”

ใจกระตุกอีกครั้งเป็นร้อยรอบตั้งแต่เมื่อคืน ผมอาจจะใกล้ตายแล้วจริงๆ ก็ได้ “...”

เขายิ้มมุมปาก ดันอกผมให้อนราบลงขยับขึ้นมาอยู่เหนือร่าง หลบตามองต่ำด้วยท่าทางเย็นชา
ในขณะที่มือก็เอื้อมดึงผ้าห่มออกจกๆ สะบัดปิดช่วงล่างผมอย่างหมั่นเหม
ใจผมเต้นแรงอย่างบ้าคลั่ง รู้สึกมือและเท้าเย็นจัดขำยังขึ้นไปด้วยเหงื่อ ปากผมสั่น
ยังรู้สึกระบบตรงนั้นไม่หายหากเจอเข้าอีกก็คงไม่รอดแน่ แต่ถึงตอนนี้จะร้องขอความเห็นใจก็ดูจะ
ไม่ทันแล้ว

ฟ็พอร์ชโน้มลงมาจรรถริมฝีปากลงที่ต้นคอ ผมกลั้นหายใจก่อนจะร้องลั่นตอนอีกฝ่ายอำปากกัดเข้าเต็ม
แรง

“โธ้ย!” ผมสะดุ้ง น้ำตาลืด “เจ็บ”

“กับคนอื่นก่อนโยนไม่เป็นหรอก” ฟ็พอร์ชกระซิบ ขมวดคิ้วมองผมเหมือนไม่อยากจะเห็นหน้า “คาด
หวังว่าจะอ่อนโยนด้วยหรือไง”

“...”

“คาดหวังว่าจะรัก หรือสัมผัสอย่างทะนุถนอมเหมือนที่จะทำกับเพื่อนจันเธอ”

ผมมองตาเขา แต่ไม่รัก...จำเป็นใจร้ายขนาดนี้เลยเธอ “ผมไม่ได้คาดหวังอะไรทั้งนั้น” พุดแล้วก็เบน
หน้าหนี ได้ยินเสียงอีกฝ่ายแค้นหัวเราะก่อนจะลุกออกไป ผมมองตามอย่างสงสัย

เขาสบตาผมอีกครั้ง สายหน้าแล้วเริ่มหยิบเสื้อผ้ามาสวม “ตัวสั้นเป็นลูกนกแบบนี้มันไม่มีอารมณ์ทำ
อะไรด้วยหรอก”

“...” ไม่ชอบที่พี่ขั่นกูมึงกับผมเลยให้ตาย “ฟ็พอร์ช”

“เรียกทำไม” เขาสวมนาฬิกา ใช้หางตามอง “ไปอาบน้ำ จะนั่งยั่วกูตรงนี้อีกนานไหม”

“พี่เกลียดผมเธอ”

“ถามถึงก่อนเอากัน หรือหลังเอากันละ”

“...” เม้มปากแน่นไม่อยากจะตอบ ถ้าพูดแบบนี้ก็หมายความว่าหลังจากเมื่อคืนความรู้สึกที่มีต่อผมก็
เปลี่ยนสินะ ถ้าอย่างนั้นก็ดี

ผมสูดหายใจเข้า ข่มความเจ็บปวดร่างกายช่วงล่างไว้ เอื้อมมือไปหยิบกางเกงมาสวมใต้ผ้าห่มแล้วลุก
ขึ้นเดินไปทางห้องน้ำ หยุดมองหน้าเขาตอนเดินผ่าน “แต่ผมชอบหลังเอากันมากกว่านะครับ” จบคำก็
ก้าวเท้าต่อ ได้ยินเสียงสบถดังไล่หลังมา
เป็นแบบนี้แล้วก็ดี...

เกลียดผมให้มากกว่าที่รักพี่เพื่อนก็แล้วกัน เอาให้เกลียดจนลืมความรู้สึกที่มีต่อพี่เพื่อนไปเลย

[----- ♥ -----]

“จะกินข้าวไหม”

ผมละสายตาจากนอกหน้าต่างกลับมามองเขา แต่ไม่ได้สบตา “พี่หิวเหรอ”

“แหกตาตุลิกี่โมงแล้ว”

เอาแล้วไหมล่ะ ก็คิดอยู่ตั้งแต่เจอกันตอนฝึกงานวันแรกแล้วว่าอีกฝ่ายดูอ่อนโยนกว่าที่เคยตามสืบ ก็คิดว่าอาจจะเป็นเพราะอายุมากขึ้น เป็นผู้ใหญ่ขึ้นทำให้ใจเย็นกว่าเดิม แต่ไม่ใช่เลย เขาแค่ใส่หน้ากากเข้าสังคม และเลือกปฏิบัติเป็นเท่านั้นเอง เก่งจนเก็บเขี้ยวไว้แทบมิด

“ผมยังงี้ก็ได้ ถ้าพี่อยากให้ผมทบทวนจนถึงบ้านก็ทบทวนได้ ไม่ได้เรียกร้องครับ” แต่ผมเองก็ไม่ต่างกันหรอก คิดว่าผมต้องผ่านอะไรมาเท่าไร ตอนที่แบกนามสกุลพ่อไว้และอาศัยอยู่บ้านหลังนั้นคนเดียว

“หิ” เขาแค้นหัวเราะ วางแขนข้างขวาพาดพวงมาลัย ขับรถเก่งแต่หวาดเสียวชะมัด ไม่รู้เพราะกำลังอารมณ์เสียหรือเปล่า “ที่ผ่านมาสแสร้งหรือไง เก่งนะ ทำเอาเชื่อเลยว่าเป็นเด็กดี ดูเรียบร้อยชี้อยขนาดนั้น”

“ตามที่พี่คิดเลยครับ” ผมตอบ หันออกไปด้านนอกอีกครั้ง สแสร้งงั้นเหรอ... ก็แค่แสดงเป็นเท่านั้นแหละ

ผมสะดุ้งเหือกตอนพี่พอร์ชเหยียบคันเร่งจนเกือบมิด อีกฝ่ายขับเร็วขึ้นกะทันหัน ผมตกใจจนแทบบ้า แต่เก็บอาการไม่พุด
เขาจอดรถโคตรกระชากตอนมาถึงที่หมาย ผมพหลุมหายใจออกยาวตอนเงยหน้ามองป้ายร้านอาหารทะเล
หัวใจยังเต้นรัวไม่หยุด รู้หรือกว่าเป็นเซียนแข่งรถ แต่ไม่น่าจะเอาสกิลนั้นมาใช้ตอนนี้เลยจริงๆ

“กลัวตัวแข็งไปแล้วหรือไง”

“...” ไม่อยากต่อคำด้วยหรอก

“ลงไปกินข้าว” พุดจบพีพอร์ชก็เปิดประตูลงจากรถไปทันที ผมเลยต้องรีบลุกตาม ไม่อยากย่ำโมโหมากไปกว่านี้ เดียวขากลับได้ขับรถพุ่งชนคันหน้ายับเยินแน่

“จะกินอะไรก็สั่ง เบิกบริษัท” พีพอร์ชพูดหัวงัน ผลักเมนูมาให้หนึ่งเล่ม แล้วเปิดอีกเล่มดู

ผมหลบตามองเล่มเมนู แต่ไม่ได้เปิด “ผมกินอะไรก็ได้ครับ”

“เลือกเองไม่เป็นหรือไง” อีกฝ่ายถาม “ที่เรื่องอื่นไม่เห็นต้องถามความสมัครใจใคร”

“...” ประชดโคตรเก่ง “เรื่องอื่นผมเลือกไปแล้ว เรื่องอาหารผมให้พี่เลือกแล้วกันครับ”

เขาขมวดคิ้ว มองหน้าผมแล้วถอนหายใจก่อนจะยกมือเรียกพนักงานมาสั่งอาหาร

เราไม่ได้คุยกันสักคำตอนกินข้าว นั่งจัดการอาหารบนโต๊ะเงิบๆ ทั้งที่ควรอึดอัดแต่กลับไม่ค่อยรู้สึกเท่าไร

มันเหมือนกำลังชา คิดอะไรไม่ออก นั่งอยู่ตรงข้ามเขาได้โดยไม่ใจเต้นแรงเป็นครั้งแรก เพราะมันทั้งสั้นไหวและวูบไหว

ผมเดินตามเขากลับมาที่รถ ขากลับบรรยากาศหนักอึ้งกว่าตอนมาอย่างเทียบไม่ติด

ผมรู้สึกจุกที่ลำคอ เจ็บแน่นหน้าอก เลยเอื้อมมือไปกดทรวงเพื่อทำลายความเงิบ...อย่างน้อยช่วยได้สักนิดก็ยังดี

“ใครอนุญาตให้กดนั่นนี่ตามใจชอบ” เสียงทุ้มเอ่ยหัวงันอย่างไม่พอใจ

“ขอโทษครับ”

“ทำไปแล้วมาขอโทษมันไม่มีค่า” เขาว่า

“งั้นผมปิดก็ได้”

“แต่มีงก็กดมันไปแล้ว” พีพอร์ชหันมามองผมเล็กน้อย สังเกตได้จากหางตา “ที่สำคัญงได้ยินเสียงเพลงแล้ว”

“แล้วผมต้องทำง”

“คิดให้ดีก่อนจะทำอะไร” เขาเสียงแข็ง และผมรู้ว่าอีกฝ่ายไม่ได้หมายถึงเรื่องเปิดเพลง “เพราะถ้าทำไปแล้วต่อให้ขอโทษทีหลังก็อาจจะไม่ทัน”

“...พี่หมายถึงเรื่องอะไร”

“หมายถึงทุกเรื่อง”

“...”

“ทำอะไรคิดให้ดี ระวังจะเสียใจทีหลัง”

“ผมไม่รู้ว่ามีหมายถึงอะไร ถ้าพี่ไม่เจาะจงมาผมก็จะตอบรวมๆ” ผมสับสนหายใจเข้า เราสบตากันผ่านเงาในกระจก แต่เพียงแค่พริบตาเธอก็เคลื่อนผ่านช่วงตึกกระทบ “อะไรผมทำไปแล้วผมไม่คิดจะเปลี่ยนใจ”

“หึ” เขาแค้นหัวเราะ “ก็ดี”

ผมเม้มปาก มองทอดสายตาวอกไปนอกหน้าต่าง ไข่ เป็นแบบนี้ก็ดี มั่นดีแล้ว

ผมเดินออกมาจากจุดที่ปลอดภัยของตัวเองไกลแล้ว ถลาเข้าไปพื้นที่ส่วนตัวสุดอันตรายของอีกฝ่าย ลึกมากแล้ว

จะให้ผมถอยหลังกลับไปตอนนี้นะหรอ...

ไม่มีทาง

♥ 8

“...กูไม่เชื่อ”

ผมหลุดยืมตอนที่เตล็ดพูดออกมาเบาๆ เหมือนละเมอ หลังจากผมเล่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นให้ฟัง ตั้งแต่กลับมาจากหัวหินผมก็ใช้เวลาทั้งวันกับการหมกตัวอยู่ในห้องคิดทบทวนถึงเรื่องที่เกิดขึ้นและสิ่งที่จะต้องทำต่อจากนี้ไป ทั้งสับสนทั้งปวดหัว พอเช้าวันใหม่ก็ทนไม่ไหวต้องโทรเรียกเตล็ดให้มาหาที่บ้าน

“เจียบไปเป็นสิบนาที ที่จะพูดมีแค่นี้หรอ”

“เซี่ย...” อีกฝ่ายลูบหน้าตัวเอง “กูช็อกเลย”

“คิดว่าเราไม่ช็อกหรือไงเล่า”

“ถึงกูจะบอกให้ทำอะไรสักอย่าง แต่ไม่คิดว่ามันจะไปในทิศทางนี้เลยนะเว้ย” เด็ลถอนหายใจ “กูอยากจะบ้า”

“ไม่รู้...”

“มึงคิดอะไรอยู่ละ”

ผมเม้มปาก หันไปมองอีกฝ่ายก่อนจะส่ายหน้า “ไม่รู้”

“อย่าพูดแต่ไม่รู้ นี่มึงเกินเบอร์ไปไกลแล้ว” เด็ลขมวดคิ้วมองหน้าผม จ้องมากจนรู้สึกได้ “ทำไมมึงนี่จังวะ นี่มึงอำกูปะเนี่ย”

“เราจะอำได้ทำไม” ผมหัวเราะทั้งทีไม่ฮา “แต่เราไม่รู้ต้องทำตัวยังไง ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าต้องรู้สึกแบบไหนอยู่ มันอินไปหมด”

“ปากแข็ง”

“อะไร”

“จะตาแดงทำไม”

“...” อย่างมากระดุกต่อมกันแบบนี้สิ

“ไอ้เช้ย” อีกฝ่ายถอนหายใจ เอื้อมมือมาผลักหัวผมเบาๆ ยิ่งทำให้รู้สึกรอนนัยน์ตาเข้าไปใหญ่ “ไม่ต้องร้องเลย เด็ลกูก็ร้องตามหรอก ยิ่งบ้าจี้อยู่”

ผมยิ้ม “เปล่าสักหน่อย”

“ยังจะปฏิเสธอีก”

“เรารักเขา”

“...”

“รักเขามากจริงๆ นะ”

“กูรู้”

ผมเม้มปากแน่น ภาพตรงหน้าพราเบลล คิดถึงสัมผัสของเขาคืนนั้นแล้วใจสั่น เพียรถามตัวเองซ้ำๆ ว่า ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ผมยังจะทำมันอยู่ไหม ผมยังจะอยากให้มันเป็นแบบนี้หรือเปล่า “เรารักพีพอร์ช”

“เออ กูรู้แล้วใจ ไม่ต้องพูดแล้ว”

“...”

“แล้วก็ไม่ต้องร้องเลย”

“รู้แล้วนา ดั่งเลย”

“เออตุ แม่” อีกฝ่ายสบถ

“เป็นอะไร” ผมหลุดยิ้ม “อูๆ โกรธเฉย”

“แค่สองวัน ภูคลาดสายตาจากมึงสองวันไปไกลขนาดนี้” เต็มสายหน้า ทำทางขัดใจ โกรธตกลงจนเสียใจต่อไม่ออกเลย

“โมโหอะไรเนี่ย”

“หงุดหงิดสิวะ บ้าอะไรเอาตัวเข้าแลก”

“เราไม่ยากให้พี่พอร์ชเศร้า”

“เหตุผลมึงแม่ฟลิก”

“ก็ถ้าเขาจะเกลียดเราจนลืมรักพี่เพื่อน มันก็โอเค”

“โอเคกับผีสิ”

ผมหันไปสบตาเต็ม ยิ้มบางที่มุมปาก แต่อีกฝ่ายขมวดคิ้วใส คิดว่าคงกำลังดำใจในใจแน่แล้วยังมีหน้ามายิ้มอีก แต่ที่โกรธขนาดนี้ก็เพราะเป็นห่วงกันไม่ใช่หรือไง “ขอบคุณนะ”

“กูดำ มึงจะขอบคุณทำไม”

“รู้ว่าเป็นห่วง”

อีกฝ่ายถอนหายใจ “หลังจากนี้คงเห็นมึงร้องไห้บ่อยแน่”

“นี่อวยพรเธอ”

“เออ!”

ผมหัวเราะ “ไม่อยากให้ถึงพรงี้เลย” ถ้าเจอเขาจะทำหน้ายังไง จะเปลือยหน้ากากหลุดออกจากหน้าหรือเปล่า

“ยังต้องฝึกงานอีกนาน” เต็มหน้าตามอง “เพิ่งมาคิดได้หรือไง”

“อย่าดูนักเลงนา เราไม่เสียใจสักหน่อยที่มันออกมาเป็นแบบนี้”

“ยังจะพูดอีก”

“คีนั่นมันดีมากเลย”

“ไฉนะ”

ดูทำหน้าที่เข้าสี ตลกอะ

“ไม่ต้องมาซ้ำเลย ไม่ร้องไห้แล้วเหร”

“ไม่ได้ร้องตั้งแต่แรกแล้วต่างหาก”

เดินสายหน้า ลุกจากเตียง “ไปรอที่ห้องหนังนะ ร้องเสร็จแล้วก็ตามมา”

“ก็บอกว่าไม่ได้ร้องไง” ผมพูดไล่หลัง มองตามอีกฝ่ายเปิดประตูออกไปจากห้องแล้วถอนหายใจ
เหลือบตามองนาฬิกาบนผนังแล้วก็คิดอยากให้มันหยุดเดิน ไม่ต้องให้พรุ่งนี้มาถึงตลอดไปเลยยิ่งดี...

ดูเหมือนจะไม่มีใครได้ยินคำขอของผม

“...”

เราถึงได้เจอกันตั้งแต่ลานจอดรถแบบนี้...

“สวัสดีครับ” ผมเอ่ยปาก คราวนี้กลั้นใจไม่หลบตาเขา

“ฮืม” อีกฝ่ายครางรับ จ้องหน้าผมก่อนจะหันมองรอบตัวเล็กน้อยแล้วขยับเข้ามาใกล้

“พี่...”

เขาแตงนิ้วลงที่คางผม ดันขึ้นแล้วโน้มหน้ามาใกล้ เราสบตากัน ผมอยากหลบแทบบ้า “ก็มองได้นี่ ที่
ผ่านมาจะแกล้งทำเป็นหลบตาทำไม”

“ผมไม่ได้แกล้ง”

“เหร” เขาเลิกคิ้ว “แล้วอะไรล่ะที่แกล้งทำ”

“...”

อีกฝ่ายยิ้มมุมปาก ผละมือออกแล้วถอยเท้าขึ้นตรง ก่อนจะหันหลังเดินเข้าอาคารไป

ผมมองแผ่นหลังเขาแล้วกำหมัดแน่น เล่นกับฟิฟเวอร์จะทำตัวอ่อนแอไม่ได้ กับคนอย่างฟิฟเวอร์จะมา
หงออยู่แบบนี้ไม่ได้

เดินเข้ามาด้านใน เห็นเต็ลยืนถือกาแฟอยู่หน้าลิฟต์ อีกฝ่ายหันมามองแล้วยิ้มทัก “ไง”

ผมพยักหน้ารับ “มาเข้าวันนี้”

“เออ ดิตรถแม่ออกมาบีทีเอสเมื่อเช้า” เต็ลว่า ขยับเข้ามาใกล้ “เมื่อก็กูเจอพี่พอร์ช”

“อืม เราก็เพิ่งเจอ”

“แล้วเป็นไง”

“มันคงกลับไปเป็นเหมือนเดิมไม่ได้แล้ว” ผมยิ้ม “เราถอยไม่ได้แล้วละเต็ล”

“ไฉนนะ...”

“ให้เราเดิมพันสักครั้งแล้วกันนะ”

“...”

“ถ้ามันจะต้องเจ็บกว่านี้สักนิดก็คุ้ม” ผมมองตัวเลขเหนือประตูลิฟต์เปลี่ยนไปเรื่อยๆ พลังพูดต่อ
“ถ้าสุดท้ายจะทำให้ถึงตอนจบสักที ไม่ต้องค้างคาอยู่แบบนี้”

“ถ้ามันแค่นิดเดียวจริงก็ดี”

ผมยิ้มกว้าง หันไปสบตาอีกฝ่าย “เอาเถอะ”

เต็ลส่ายหน้า ผลักท้ายทอยผม เป็นจังหวะเดียวกับที่ประตูลิฟต์เปิดพอดี
เข้าไปยืนไม่ทันไรเสียงแวนก็ดังขึ้น เจ้าตัวโบทมีอวิ่งมาแต่ไกล ผมกดลิฟต์รอจนอีกฝ่ายเข้ามายืนข้างๆ

“มาเข้าจิงวะ” เต็ลถามขึ้นหลังจากเอ่ยทักทายกันแล้ว

“นิดหน่อย เดี่ยวสิบโมงออกไปประชุมกับพี่” แวนใช้หลังมือปาดเหงื่อที่ขมับ “ข้างนอกแม่งโคตรร้อน”

“มายังไง” ผมถาม

“รถเมลล์อะดิ เมื่อเช้าเรียกแท็กซี่เท่าไรก็ไม่รับ พอดิตรถเมลล์มาเลยขึ้น กลัวสาย” อีกฝ่ายตอบยาว ก่อน
จะถามต่อ “เออ พรุ่งนี้มีงานเลี้ยงดีไซเนอร์ พวกมึงไปกันปะ”

“เฮ้ยเกือบลืม” พอเรื่องปาร์ตี้สนใจเชียวเต็ล “พรุ่งนี้แล้วเหรวะ”

“เออ ตอนแรกกูจำเป็นวันศุกร์ แต่ไม่ใช่วะ”

“โหย ไม่ฟิลเลย ไม่จัดวันศุกร์จะได้เต็มที่”

ผมหัวเราะ “เขากลับมาไม่ยอมกลับกันละมัง”

“ก็เพราะเจี้ยแหละเลยไม่ฟึล” เดิ้ลทำหน้าแข็ง

“ตกลงไปกันปะ”

“ไปดีไม่พลาด” เพื่อนสนิทผมรีบตอบเหมือนกลัวไม่ได้ไป “มึงไปปะไอ้ณะ”

“ก็ไปได้แหละ”

“จะไปนอนกับกูปะ โรงแรมอยู่ใกล้ๆ คอนโดกู เดี่ยวกินเหล้าแล้วขับรถพอมึงรู้ก็เป็นเรื่อง”

“อย่างนั้นก็ได้” ผมพยักหน้าเห็นด้วย หูตาพอเยอะ กันไว้ดีกว่า “พรุ่งนี้จะได้ไม่ขับรถมา”

“เออ ขอติดรถพี่ๆ ไปด้วยกัน” แวนเสริม

คุยกันได้อีกไม่นานลิฟต์ก็เคลื่อนมาถึงชั้นจุดหมาย ประตูเปิดออก เราแยกกันที่ทางเดิน
ผมเหลือบตามองพี่พอร์ชที่นั่งอยู่ในห้องทำงานตอนเดินผ่าน ใจกระตุกวาบตอนอีกฝ่ายเงยหน้าขึ้นมา
สบตา

ผมทำใจแข็ง พยายามเบนหน้าหนีให้เป็นธรรมชาติที่สุดก่อนจะก้าวเท้าไปนั่งที่โต๊ะทำงานของตัวเอง

[----- ♥ -----]

การเผชิญหน้ากันครั้งแรกหลังจากเพิ่งผ่านเหตุการณ์นั้นไปมันไม่ง่ายเลย
แต่การต้องทำเป็นเหมือนไม่รู้สึกระไรกับการเปลี่ยนแปลงในบรรยากาศระหว่างเรานั้นยากกว่า

“นั่ง” พี่พอร์ชเอ่ยคำห้วนสั้น ตอนผมเปิดประตูเข้ามาหลังจากเคาะขออนุญาตแล้ว

พยักหน้ารับแล้วเดินเข้าไปนั่งตรงข้ามอีกฝ่าย “ผมเอาวัสดุที่จะยกไปคุยวันศุกร์มาให้พี่ตรวจ”

“ฮืม” เขาครางเสียงรับ “วางลง”

ทำตามคำสั่งเขาแต่โดยดี แต่ไม่วายถูกแซะเข้าอีกจนได้

“ที่เรื่องพวกนี้เชื่องเป็นลูกหมา ตัวแค้นนี้คิดจะมากัดเสือ”

เพิ่งรู้ว่าเขาปากจัดเหมือนกัน “ผมอาจจะเป็นลูกหมาป่าก็ได้ครับ”

อีกฝ่ายกระตุกยิ้ม ก้มลงดูแผนที่เรียลบอร์ดบนโต๊ะ กวาดตามองถามผมเป็นระยะ นี่เป็นอีกอย่างหนึ่งของเขาที่ผมชอบ
ถึงจะมีเรื่องหนักหนาแค่ไหนเวลาทำงานเขาก็ตัดเรื่องไร้สาระออกไปได้อย่างหมดจด แบบนี้แล้วจะไม่ให้หลงรักได้ไง

“สรุปพวกนี้ไปหามาใหม่” เขาว่า เลื่อนกองที่แยกออกมาส่งให้ผม “ส่วนที่ใช้ได้แล้วโทรถามราคากับเซลล์ได้เลย เช็คดีๆ ด้วยนะว่ามีในสต็อกหรือเปล่า”

“ครับ” ผมพยักหน้ารับ “งั้นผมขอ...”

“อย่าเพิ่งไป”

ผมชะงักตัวที่กำลังจะขยับลุก แล้วนั่งลงตามเดิม “ครับ?”

“เย็นนี้มีประชุมแบบกับเดค เขาจะคุยกันเรื่องลิฟต์กับงานระบบ จะไปด้วยหรือเปล่า”

“ผมไปได้ครับ”

“อืม จะขับรถหรือจะไปด้วยกัน”

“ไกลไหมครับ”

“เลียบด่วน”

“อ่า...” เย็นๆ รถติดด้วยสิ “ผมทิ้งรถไว้ที่นี่ก็ได้ครับ”

“อืม” พี่พอร์ชพยักหน้า “ออก...” ยังพูดไม่ทันจบโทรศัพท์อีกฝ่ายก็ดัง ผมเผลอเหลือบตาไปมอง เห็นชื่อพี่เพื่อนปรากฏที่หน้าจอ พี่พอร์ชก้มลงไปมองแล้วเงยหน้าสบตาผมเล็กน้อย พลังเอ่ยคำต่อ “ออกไปได้แล้ว”

“พี่เพื่อนโทรมา ไม่รับเหรอครับ”

เขาขมวดคิ้ว “ยุ่งอะไร”

“ผมจำได้ว่าเราคุยกันไปแล้วตอนอยู่หัวหิน”

“เกี่ยวอะไรกับเพื่อน”

“ผมบอกพี่ว่าความรู้สึกไม่เกี่ยวก็จริง” ผมกลั้นใจจ้องตาเขา เลิกกลัวสายตาก็ฝ่ายได้แล้วนะ “แต่การกระทำเกี่ยวนี่ครับ”

“อะไรของมึง”

“พี่รักพี่เพื่อนได้ แต่ตอนนี้พี่เป็นของผม”

“...มึงนี่ไม่กลัวตายจริง?”

“ถ้ากลัวผมคงไม่ทำหรอกครับ”

“โคตรโง่” เขาทิ้งท้ายไว้แค่นั้นแล้วเอื้อมมือไปหยิบโทรศัพท์มือถือมากดรับ “ว่าไงเพื่อน”

อีกฝ่ายหันมามองตามผม

“อยู่ออฟฟิศครับ เย็นนี้พี่ไม่ว่าง มีประชุม วั้พี่แวะไปหาที่บ้านเสาร์นี้แล้วกันนะ กลับมาด้วยละ พี่คิดถึงแยแล้ว...โอเค นี้น้องอยู่ไหน...อย่าดึกอีกละ ตาคล้าหมด โอเคครับ กลับดีๆ แล้ววั้พี่โทรหาอีกทีครับ”

ผมรอจนเขาวางสาย เราสบตากัน ผมไม่รู้สึกลงอะไรที่อยู่นั้น ไม่รู้เลยว่าอีกฝ่ายคิดอะไร และไม่แน่ใจเช่นกันว่าเขาจับความรู้สึกของผมได้ไหม “บอกคิดถึงแฟนคนอื่นมันมีความสุขเหรอครับ”

“ก็คงพอๆ กับการกอดคนที่ไม่มีใจนั้นแหละ”

“...” อืม เจ็บใช้ได้เลย “ผมคงมาโซมั้งครับ...แล้วพี่ละ”

“อะไร”

“มาโซด้วยหรือเปล่า ถึงได้เอามีดแทงอกตัวเองซ้ำๆ ไม่หยุด”

“พูดบ้าอะไร”

ผมส่ายหน้า ไม่อยากก้าวร้าวมากกว่านี้ แต่พอได้ยินน้ำเสียงเขา เห็นแววตาเขาเวลาพูดกับพี่เพื่อนแล้วก็ทนไม่ได้ทุกที

“รักเพื่อนไม่เคยทำให้กูเจ็บ”

“รักแต่ไม่ได้ครอบครอง...” เป็นใครก็เจ็บทั้งนั้นไม่ใช่หรือไง

“ไม่มีใครรักเพื่อนได้เท่ากู แม้แต่เป็นไทก็เหมือนกัน”

“ต่อให้พี่คิดว่าพี่รักมากกว่าแคไหน สุดท้ายพี่เพื่อนก็เลือกเขา”

ดิ่ง!

พี่พอร์ชทุบโต๊ะเสียงดัง โชคดีหน่อยที่ห้องนี้เก็บเสียงในระดับหนึ่ง อีกฝ่ายจ้องตามผม แล้วกระซิบเสียงเข้ม “ออกไป”

“พี่ไม่ยอมรับความจริง”

“บอกให้ออกไป กูไม่ยากต่อຍລູກเจ้าของบริษัทในบริษัทของเขา”

ผมแน่นปาก ลุกขึ้นยืนรวบของทุกอย่างมาถือ เราสบตากันและเป็นผมที่หันหลังหนีก่อน

พี่ไม่ยอมรับความจริง...

ขนาดผมเองยังยอมรับเลย ยอมรับว่าพี่ไม่ได้ชอบผม ยอมรับว่าไม่อาจเป็นคนนั้นของพี่

แต่เราคงเหมือนกันตรงความดันทุรังนี้แหละ...

ภายในรถเจียบสนิท เราออกก่อนเวลานัดสองชั่วโมง เพราะเวลานี้ใกล้เคียงกับช่วงเลิกงานซึ่งรถก็ติดจนแทบไม่ขยับจริง

การนั่งเจียบบนรถกับเขาสองคนในสถานการณ์แบบนี้แหม่งโคตรน่าอึดอัดเลย

ซึ่งความที่รู้สึกอึดอัดเลยจนไม่มีใครออกปากพูดอะไรสักคำ

ได้แต่ปล่อยเวลาให้ผ่านไปเจียบๆ โดยไม่คิดจะทำลายบรรยากาศหนักๆ นี่ลง

ผมมองออกไปด้านข้าง ในขณะที่พี่พอร์ชก็จ้องตรงไปข้างหน้า สายตาเราไปคนละทาง เช่นเดียวกับหัวใจ...

พี่พอร์ชก็ยังเหมือนเดิม เขายังคงทำงานทุกอย่างได้ดี เก็บความขัดเคืองไว้ในใจ

ถ้าเป็นเรื่องงานจะสามารถคุยกับผมเหมือนไม่เคยมีปัญหากันมาก่อน

ถ้าจะนับเป็นข้อดีก็คงได้ แต่ถ้ามองเป็นข้อเสียก็คงไม่เถียงเหมือนกัน

ผมถอนหายใจขณะกำลังเปิดประตูรถขึ้นไปนั่ง คิดว่าหากลับก็คงเหมือนเดิม

ดีก็ตรงที่เขายกจะวิ่งเลาะซอยทางลัดไปออกถนนขาเข้า อดทนอีกหน่อย รถคงไม่ติดเหมือนตอนมาหรือ

“คุยกันหน่อยดีไหม”

ผมชะงัก หันไปมองเขาเพราะคิดว่าตัวเองหูฟาด “ครับ?”

“บอกว่าคุยกันหน่อยดีไหม” เขาย้ำคำ แกว่งตามองผมดูไม่เป็นมิตร

“พี่อยากคุยอะไร”

“มึงต้องการอะไร อยากได้อะไร บอกมาสิ”

ถามแบบนี้อีกแล้ว “ผมว่าผมบอกพี่ชัดมากเลยนะวันนั้น”

“ตกลงจะไม่เปลี่ยนคำพูดใช่ไหม”

“ครับ” ผมพยักหน้า “ผมอยากได้พี่”

“แล้วกูจะได้อะไร”

ผมเลิกคิ้ว หยุดคิดไปนิดถึงพูดต่อ “ถึงพี่ไม่ได้อะไร แต่พี่ก็ไม่เสียอะไรใช่ไหม ยังไงพี่ก็ไม่มีทางสมหวังอยู่แล้ว ฆ่าเวลากับผมมันมีอะไรแย”

“แยตรงกูไม่อยากได้มึงไง”

“...” ก็ตรงดี

“ชัดไหม”

“มันน่าเสียดายตรงที่ผมอยากได้พี่นั่นแหละครับ แล้วยังน่าเสียดายใหญ่ที่วันนั้นพี่พลาดไปแล้ว” ผมเสียงสั่น ซึ่งคราวนี้เขาน่าจะรู้สึกได้ แต่ยังไม่ละ “พี่เลือกไม่ได้แล้วครับ”

เขามองหน้าผม ยิ้มมุมปาก เวลาเห็นสีหน้าแบบนี้ที่ไรผมเสียวสันหลังวาบทุกที “อืม เลือกไม่ได้”

พูดเหมือนเห็นด้วยแบบนี้แล้วรู้สึกไม่ดีเลย ระแวงนะเนี่ย

“พูดเองนะว่าจะให้ฆ่าเวลาด้วย”

“...ครับ”

“หลังจากนี้กลับคำกูก็ไม่รับแล้วนะ”

“พี่หมายความว่ายังไง”

“ถือว่ากูให้โอกาสมึงเลือกหลายครั้งแล้ว” เขาว่า เหยียบคันเร่งจมไปอีกนิด หักพวงมาลัยเข้าข้างทาง ขอยนี้ทั้งมืดและไม่มีคน

“ทำอะไร...”

พูดไม่ทันจบอีกฝ่ายก็ดึงแขนผมเข้าหาตัว “ขยับมานั่งตักกู”

“แต่...”

“บอกให้ทำอะไรก็ทำ กูก็ยอมเล่นด้วยแล้วนี่ไง”

ผมเม้มปาก มองเขาเลื่อนเบาะไปด้านหลัง ใจเต้นแรงเมื่อขยับตัวตามคำสั่ง ยกขาคร่อมตักเขาหันหน้าเข้าหากัน “...”

“ถอดเสื้อ”

“แต่นี่มันในรถ”

“มึงเห็นมีใครข้างนอกไหมล่ะ”

“แต่...”

“ถ้ามึงขัดใจกูอีกที กูจะปล่อยลงตรงนี้”

“...” มองตาเขาแล้วผมเชื่อว่าอีกฝ่ายจะทำจริง แต่ถึงอย่างนั้นผมก็ยังนั่งนิ่งไม่ยอมขยับ กระทั่งคนตรงหน้าดึงชายเสื้อผมขึ้นถอดออกจากศีรษะ และเอื้อมมือไปจับสะโพกผม ออกแรงบีบจนต้องนึ่วหน้า

ผมกลั้นหายใจตอนอีกฝ่ายปลดเข็มขัดผมและรูดซิปกางเกงลง รู้ตัวก็ตอนนี้ว่ากำลังเล่นกับไฟที่อันตรายแค่ไหนอยู่

“อยากได้กูก็เอาไปแต่ตัว” พี่พอร์ชพูดแล้วกีดตันคอผม เจ็บจนต้องหลับตาแน่น ก่อนที่เขาจะกระชิบเบาๆ ต่อท้าย “ใจกูไม่ให้”

“...”

ผมก็ไม่ได้หวังว่าจะได้มันตั้งแต่แรก

ความจริงก็ไม่เคยหวังว่าจะได้ทั้งตัวทั้งใจอยู่แล้ว

ไม่เคย...

พีฟอร์ชล้วงเอาซองพลาสติกสีเหลี่ยมอันเล็กออกมาจากกระเป๋าเงิน
เขามองหน้าผมแล้วใช้ฟันกัดที่ปลายของสลิปฉีกออกเร็วๆ ผมเม้มปากแน่นตอนมองภาพตรงหน้า
ค้าง

ให้ตายเถอะ เขาเหมือนจะเผาผมให้ละลายลงไปตรงนี้

ลมหายใจผมติดขัด ใจเต้นเร็วจนเหมือนวิ่งมาเป็นร้อยกิโล ทั้งร้อนทั้งอึดอัด
ถึงจะเปิดแอร์จนเย็นฉ่ำแต่เหงื่อกลับท่วมไปทั้งตัว ผมสูดลมหายใจเข้าสั้นๆ และขาดเป็นห้วง
พีฟอร์ชครางในคอตอนสวนแรงเข้ามาในร่างกายผม เราเชื่อมต่อกันแม้ความคิดจะไปคนละทาง
ผมชอบเวลาได้สัมผัสเนื้อตัวเขา ชอบเวลาได้ยินเสียงลมหายใจเขา
ชอบที่เขาทำหน้าที่แบบนี้ตอนอยู่ในตัวผม ชอบทุกอย่างที่เขาเป็นและผมได้ครอบครอง

ชอบช่วงเวลาที่เราใกล้ชิดกัน

“อีก!”

ผมสะดุ้งเฮือก “ไม่อยากจะยอมรับแต่ก็ปฏิเสธไม่ได้จริงๆ ว่าอีกฝ่ายเก่งมากแค่ไหน
ความรู้สึกเจ็บเสียดที่ถาโถมเข้าหาผมในตอนแรกหายไปจนหมด แปรเปลี่ยนเป็นอีกความรู้สึกหนึ่งที่ผม
ไม่กล้าแม้แต่จะบรรยาย

มันครอบงำตัวผม สลายความขัดแย้งและกระดากอายในตอนแรก
กลบความบาดหมางที่เสียดสีกันด้วยวาจาเมื่อครู่ราวกับไม่เคยเกิดขึ้น
เหงื่อเราไหลซึมเข้าหากัน ไม่สนแล้วว่าตอนนี้อยู่ที่ไหน จะมีใครมองอยู่บ้าง

ตราบดีที่ผมยังอยู่ในอ้อมแขนเขา ตราบใดที่เขายังโอบกอดผมอยู่อย่างนี้

จะให้ต้องเสียอะไรอีกเท่าไรก็ช่างมันเถอะ...

“ชอบมากสินะ” เขากะซิบ “รัดกุกะแน่นเชียว”

ผมเม้มปาก หน้าร้อนจนแทบไหม้ อายจนอยากมุดหนีแต่ติดตรงที่ทิลีมันค้ำคอเลยได้แต่สบตาเขา
กลับไปยังดื้อรั้น

“อีก...” กัดปากล่างจนเจ็บเมื่ออีกฝ่ายขยับตัว

เขาหลุนตาลงก่อนจะอมยิ้ม “ลองขยับเองบ้างไหม”

“อะ” ผมสะดุ้ง “มะ...ไม่ครับ”

“เป็นของฆ่าเวลาแต่ดันน่าเบื่อเนี่ยนะ” เขาเสยผมหน้าตัวเองขึ้น

“ผม...” พุดอะไรไม่ออก ก้มหน้ามองต่ำ รู้สึกเกลียดตัวเองขึ้นมาที่ทำอะไรครึ่งๆ กลางๆ เสมอ

อีกฝ่ายถอนหายใจ “ช่างเถอะ ไว้คราวหน้าแล้วกัน” เขาพูดจบก็ขยับตัว ผมหายใจสะดุด กัดฟันจนปากสั่น ก้มหน้าชุกกับบ่าเขา เจ็บจี๊ดที่หัวไหล่เพราะคมเขี้ยวที่กัดงับลงมา

ผมชอบที่เขาแสดงความเป็นเจ้าของผมแบบนี้ แม้จะรู้ว่าอีกฝ่ายไม่ได้คิดในทางเดียวกัน ถึงจะเจ็บปวดแต่ผมก็ยังอดยิ้มไม่ได้อยู่ดี

“เดินไหวใช่ไหม” เขาถามขึ้นเมื่อรถมาจอดสนิทที่หน้าบ้านผมแล้ว

ผมหันไปมองหน้าเขา ไม่คิดว่าจะได้ยินอีกฝ่ายถามแบบนี้ “...ไหวครับ” เกือบดีใจแล้วถ้าไม่ได้ยินประโยคต่อมา

“ก็คงต้องไหวละนะ เก่งให้เหมือนปากหน่อย”

แตกดันดีเหลือเกิน

“แล้วนี่คุณเอาไม่อยู่หรือไง”

“ช่วงนี้คุณพอเดินทางบ่อยครับ ไปกับคุณหญิง”

เขาพยักหน้า

“ขอบคุณที่มาส่งนะครับ”

“อืม”

ผมแตะปลายนิ้วลงที่มือจับ เตรียมจะเปิดประตู แต่ตัดสินใจหันกลับไปหาอีกฝ่ายก่อน “พีพอร์ช”

“อะไร” เขาเหลือบมองผม

“ผมรักพี่นะ”

“กูรักเพื่อน”

ผมยิ้ม พยักหน้ารับ “ฝันดีครับ”

วันรุ่งขึ้นผมมาทำงานเกือบสาย ไม่ต้องเดาก็รู้ว่ามียะไรเป็นสาเหตุ เพราะกว่าผมจะลากตัวเองลงจากเตียงได้ก็ใช้เวลาอยู่นาน ปวดไปทั้งตัวเลย ยิ่งส่วนล่างนี่แทบระบม

พอเจอหน้าเต็ลเจ้าตัวก็ถามเรื่องงานเลี้ยงที่จะไปเย็นนี้ สาบานได้ว่าผมลืมเรื่องนี้ไปแล้วทั้งที่เพิ่งคุยกันเมื่อวาน
ก็ดันเจอเรื่องแบบนั้นเข้าใครมีสติจำได้ก็เก่งแล้ว

“ตกลงเต็ลยัดติดรถพี่ชั้นไปนะ” เต็ลพูดขึ้นเมื่อเดินกลับมาที่โต๊ะ หลังจากไปคุยเรื่องจะขอติดรถไปงานกับพี่ชั้น “ไปคุยมาแล้ว มีพี่เบลไปอีกคน”

“อืม โอเค” ผมตอบรับ “เอาเสื้อผ้ามามาแล้วอยู่ในเป้”

“ชุดนอนด้วย?”

“เปล่าอะ ยืมเต็ล” ผมหัวเราะ “เอามาแต่เสื้อเปลี่ยนพรุ่งนี้”

“เออ ไม่ต้องเอามาหรอก ใส่ของกู”

“แต่งกั๊ว”

“แล้วนี่เมื่อคืนกลับดึกเหวอะ ใต้ตามึงโคตรคล้ำ”

“นอนไม่หลับนิดหน่อย”

มันถอนหายใจ นั่งลงที่เก้าอี้ทำงาน “จะมีเรื่องอะไร” อีกฝ่ายพูดเสียงสูง

“อะไรของเต็ล”

“พี่พอร์ชของมึงอีกละสิ”

“เขาไม่ใช่ของเราสักหน่อย”

เต็ลสายหน้า เหนื่อยใจอะไรขนาดนั้น “ตามเกมแล้วตอนนี้เขาก็เป็นของมึงนั่นแหละ”

ผมยิ้ม “เราไม่เคยคิดว่าเขาเป็นของเราหรอก...แค่อยากช่วย”

“เอาตัวเองเข้าไปเจ็บแทน” เด็ลหรีตามอง เอื้อมมือไปหยิบม้วนกระดาษมาตีหัวผมเบาๆ “รักมากกก”

“เลิกพูดได้แล้ว ทำงานสิ เดี่ยวอีกชั่วโมงก็เลิกแล้ว”

“ครับๆ ทำงานครับ”

ผมลอบถอนหายใจ หันกลับมาดูงานตัวเองต่อ พรุ่งนี้ต้องขอลอกก่อนเวลา เพราะตอนเย็นจะแวะเข้ามาหา‘ลัย’ไปประชุมเรื่องงานกิจกรรม อยากรีบเคลียร์งานให้เสร็จจะได้ส่งตรวจกับพี่พอร์ชก่อนบ่าย

เดี๋ยวจะหาว่าไม่ตั้งใจเหมือนเรื่องส่วนตัว...

“ขณะนี้ดูไม่น่าจะเป็นเพื่อนกับเด็ลได้เลยเนอะ”

ผมหัวเราะเมื่อพี่ชั้นชวนคุยระหว่างทางไปงานเลี้ยง ก็ดูหัวข้อที่เขาเลือกสิ

“หมายความว่าไงอะพี่ชั้น!” เด็ลโวยวาย

“ทำไมล่ะครับ” ผมถามกลับ “ผมหน้าแก่เหรอ”

“ไม่ใช่สิ” พี่ชั้นยิ้มขำ

“พี่ก็คิดเหมือนกันนะ” พี่เบลที่นั่งอยู่ข้างคนขับเอ๋อเสริม หันหน้ามามอง “น้องอะดูสุภาพมากเลย”

“เจ้าชายประจำคณะเลยนะพี่คนนี่” เสียงฟังดูไม่เหมือนชมเลยนะเด็ล “ของแระร์”

“ก็น่าจะแระร์จริงแหละ” ผู้หญิงคนเดียวในรถยิ้มกว้าง “ดูเป็นไทป์ที่สาวๆ ภูมิใจ”

“พี่เบลพูดขนาดนี้ผมเขินเลยนะเนี่ย”

“ตั้งใจให้เขินเนี่ยแหละ” พี่เบลหัวเราะ “ว่าแต่น้องอะทำงานกับพี่พอร์ชใช่ไหม”

แค่ได้ยินชื่อก็ใจเต้นแล้ว... “อ่า...ใช่ครับ”

“เป็นยังไงบ้าง ทำงานด้วยยากไหม”

“ไม่ยากครับ” เรื่องงานไม่มีปัญหาหรอก “พี่พอร์ชใจดีครับ สอนงานเข้าใจ”

“เพราะเราทำงานดีด้วยหรือเปล่า” พี่ชั้นพูดเสริม “ความจริงพอร์ชนี่โคตรหิน ทำงานจริงจังมาก อะไรนิดหน่อยไม่ปล่อยผ่านง่ายๆ”

“ผมยังไม่ค่อยได้ทำอะไรเท่าไรด้วยละมังครับ”

“ทำงานกับพอร์ชเหนื่อย แต่ได้อะไรเยอะนะ” พี่ชั้นยิ้ม สบตาผมผ่านกระจก “สู้ๆ”

ผมพยักหน้า ยิ้มรับ “ขอบคุณนะครับ”

“อ้อหือ พี่ชั้นโหมตอบอุ่นอ่อนโยน” พี่เบลยิ้มกริ่มกริมใส่คนขับ

“ยุ่นาเบล” เจ้าตัวเหล่ตามอง แล้วสบตากับผมทางกระจกอีกครั้ง ก่อนจะหันไปมองถนนข้างหน้าต่อ

มาถึงงานพวกผมก็ตามพี่ชั้นไปลงซื้อกับเชลล์ที่ดูแลบริษัท คนเยอะเหมือนกัน แถมยังแต่งเต็มกันสุด ๆ

ผมมองไปรอบๆ ก่อนจะถูกเรียกให้เดินเข้าไปด้านใน งานเป็นปาร์ตี้แบบค็อกเทลบุฟเฟต์ มีชุดอาหารให้ตักสองฝั่ง ตรงกลางเป็นโต๊ะยืนเล็กๆ วางไม่ห่างกันมาก และมีเวทีอยู่ด้านในสุด

เชลล์นำเข้าไปที่โต๊ะของบริษัทเรา ผมเห็นพี่พอร์ชยืนอยู่ไกลๆ รอบข้างเขามีผู้หญิงหลายคน

ยังเนื้อหอมเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนเลยสิน่า...

“ตี๋ปะไอ้ณะ” เต๋ลสะกิดถามผม พยักหน้าไปที่แก้วไวน์ในถาดของบริกร

ผมยิ้ม สายหน้า “ยังอะ เดี่ยวไปตักอาหารก่อน หิว”

“เออ จันกูไปตักด้วย หิวเหมือนกัน” เต๋ลว่า หันไปหาพี่ชั้น “ไปปะพี่”

“ไปๆ เดี่ยวตักมาเผื่อพวกผู้หญิงด้วย”

ผมพยักหน้า เดินนำไปตรงชุดอาหารด้านขวา พยายามสะกดจิตตัวเองไม่ให้หันไปมองอีกคนทางโน้น

“ไอ้ณะ” เต๋ลที่เดินตักอาหารอยู่ด้านหลังผมขยับเข้ามากระซิบ

“หืม” ผมครางรับ เอี้ยวตัวไปมองเล็กน้อยขณะตักข้าวปั้นชิ้นเล็กใส่จาน “ว่าไง”

“เมื่อกี้เห็นพี่พอร์ชปะ”

“...อืม เห็น”

มันขยับเข้ามาใกล้อีก “เห็นผู้หญิงคนข้างๆ เขาปะ”

“อ้ออ้อ เห็นหลายคนเลย”

“เออนั่นแหละ มีคนหนึ่งที่อยู่ข้างขวาอะ ที่คล้องแขนพี่เขา”

“...” ผมถอนหายใจเบาๆ “ทำไมล่ะ”

“เชี่ย คนนั้นอะเป็นซีเนียร์ของบริษัทที่รุ่นพี่กูทำอยู่ กูเคยเห็นรูป”

“แล้ว?”

“คือในไลน์กรุปสายกูอะโคตรดัง”

ผมหันไปสบตา เลิกคิ้วขึ้นรอฟัง

“พี่กูบอกว่าเจ้แกกินผู้ชายเกือบหมดออฟฟิศ ตอนพี่กูเข้าใหม่ๆ ก็เกือบโดนงาน ขนาดมีแฟนแล้วยังไม่ถอยเลย”

“หรอ”

“พี่พอร์ชมึงไม่รอดแน่ๆ โดนเกาะหนีบขนาดนั้น”

“พี่พอร์ชไม่น่าเป็นห่วงหรอกน่า”

“ได้ใจล่ะวะ เข้าไปใช้สิทธิ์เดี๋ยวนี้”

ผมหัวเราะ “เราไม่ได้มีสิทธิ์ขนาดนั้นหรอก”

“ไม่มีก็เชี่ยละ” มันขมวดคิ้ว “มึงทำได้ทุกอย่าง ตอนนี่เขาเป็นของมึงไม่ใช่ใจ”

“ไม่ใช่หรอก” ผมว่า มองผ่านไปด้านหลังเห็นพี่ชั้นกำลังจะเดินมา “เลิกคุยเรื่องนี้ก่อนเถอะ พี่ชั้นมาแล้ว” พุดจบผมก็หันไปอีกทาง เดินดักอาหารต่อทั้งที่ใจลอยไปหาอีกคนด้านโน้นอยู่ตลอด

[----- ♥ -----]

ตอนแรกก็คิดนะว่าไม่อยากยุ่ง ถ้าผมไม่บังเอิญมาเข้าห้องน้ำแล้วเจอช็อตเด็ดแบบนี้...

ภาพที่พอรัชกำลังยืนจูบอยู่กับผู้หญิงคนเดียวกับที่เตี๊ยะเล้าเมื่อครู่
มือเรียวถอดต้นคอของชายหนุ่มรั้งให้ก้มลงไปหา มืออีกข้างกรีดนิ้วไล่ตรงรังคัมบริเวณหน้าอก

ทางผู้ชายก็ไม่แพ้กันมือข้างหนึ่งแตะอยู่กลางหลัง แนบเนื้อเพราะความแฉะลื่นของชุดเดรส
อีกมือที่เหลือจับล้วงผ่านชายชุดกระโปรงสั้นๆ เข้าไปบีบนวดที่ต้นขาขาวของหญิงสาว
ความยั้วยวนที่ดูเร้าร้อนทำเอาผมแทบทนมองไม่ไหว
นิ้วเนี่ยกันจนอยากจะสะกิดบอกให้กลับออกจากงานไปเปิดห้องที่โรงแรมสักแห่งให้จบเรื่องไป

ผมถอนหายใจ ขยับถอยเท้าให้ห่างออกมาอีกนิด หลบหลังผนังแล้วแอบมอง
พลาทอนโทโทรศัพท์ตัวเองมากดโทรออกเบอร์ที่จำได้แม่น เสียงเรียกเข้าดังขึ้นจากตรงนั้น
แต่เจ้าของโทรศัพท์ยังไม่มีท่าทีจะสนใจ จนสายที่สามดังขึ้นถึงยอมผละตัวออก
ขมวดคิ้วและสบถอย่างหงุดหงิดตอนหยิบขึ้นมาดูหน้าจอ เขาสายห้วแล้วกดตัดสายผมเลยโทรเข้าไป
ใหม่อีกครั้ง
เจ้าตัวดูหงุดหงิดขึ้นอีกแต่คราวนี้เขายอมกดรับ

[อะไร] เสียงรำคาญเขี้ยว

“พ็อยที่ไหนครับ”

[เรื่องของกู แค่นี้ละ]

“พี่ลืมข้อตกลงของเราแล้วหรอ”

[อะไรอีก]

“ผมบอกว่าตอนนี้พี่เป็นของผม จำไม่ได้หรอครับ” ผมได้ยินเสียงสบถในลำคอจากปลายสาย “แล้ว
ผมก็ไม่ชอบให้คนอื่นมายุ่งกับของตัวเองด้วย”

[นี่มีงอยู่ไหน] เขากระซิบเสียงต่ำอย่างที่ชอบทำเวลาหงุดหงิด

“อยู่ใกล้ๆ นี่แหละครับ”

[เป็นโรคจิตหรือไงมาตามดูคนอื่นอยู่ได้]

“คนอื่นที่ไหนล่ะครับ”

[ไปใกล้ๆ]

“อยากให้ผมไป พี่พอร์ชก็เดินออกมาจากตรงนั้นได้แล้วครับ”

[...คุณพอร์ช] เรียกผู้หญิงข้างๆ ดังลดมา

ผมถอนหายใจแล้วเอ่ยปากต่อ “พี่ครับ”

[เออ รู้แล้ว มีงไปรอทางออก]

“ผมรอได้แค่ห้านาทีนะครับ”

พี่พอร์ชสบถอีกครั้ง ก่อนจะวางสาย ผมสอดโทรศัพท์เข้ากระเป๋าแล้วเียวตัวไปมองเขาอีกครั้ง เห็นเจ้าตัวกำลังพูดอะไรสักอย่างกับคนข้างๆ ผมเลยเดินหลบออกมา ไปรอตรงแถวโถงลิฟต์ใกล้ๆ ประตูทางออก

“คิดแล้วใช่ไหมที่ทำแบบนี้” เสียงมาก่อนตัวอีก

ผมหันไปมองเขา เจ้าตัวขมวดคิ้วจ้องผม ท่าทางอารมณ์เสียเต็มที่ “ครับ?”

พี่พอร์ชดึงแขนผมให้เดินมาหลบมุมเล็กน้อย “ถามว่าคิดแล้วใช่ไหม” เขาเอ่ยปากเสียงเข้ม ขยับเข้ามาใกล้ บีบคางผมให้เงยขึ้น “ที่ทำแบบนี้”

“ไม่ได้คิดครับ ทำไปเลย”

“ขยันหาเรื่องใส่ตัว”

“ผมมาไกลแล้วครับ”

อีกฝ่ายทำท่าเหมือนจะพูดอะไรสักอย่าง แต่โทรศัพท์ในกระเป๋าทางเกงของผมดังขึ้นเสียก่อน เขาหลบตามอง พยักหน้าให้รับ ผมเลยหยิบขึ้นมาดู เป็นเค็ลที่โทรเข้ามา

“ว่าไงเตี๊ยะ”

[มึงอยู่ไหนเนี่ย หายไปนานฉิบหาย]

“มีอะไรนิดหน่อย”

[เข้ามาได้แล้ว เตี๊ยะอีกแป๊บกว่าจะกลับแล้วนะ มึงอยากกลับหรือยัง]

“จะกลับแล้วหรอ จันเตี๊ยะออก...” ผมชะงักเมื่อคนตรงหน้าเอื้อมมือมาโอบเอวผมเข้าไปใกล้ ส่วนอีกมือจับเข้าที่ก้นแรงๆ

ผมเงยหน้ามอง และเห็นว่าเขายิ้ม เป็นรอยยิ้มที่ทำเอากลืนน้ำลายไม่ลงคอ

[ไฉ่ฉะ?]

“อะ...ฮืม”

[เจียบทำไม พุดอยู่ดีๆ หายไปเฉยเลย]

“บอกไปว่าวันนี้เตี๊ยะกูไปส่งมึงเอง” พี่พอร์ชกระซิบ

ผมยกมือปิดโทรศัพท์ไว้ไม่ให้เสียงลอดเข้าไป แล้วกระซิบตอบ “คืนนี้ผมจะค้างห้องเตี๊ยะ”

“คิดว่าสร้างเรื่องไว้แล้วจะได้กลับไปดีๆ หรือไง”

“แล้ว...”

“เตี๊ยะกูไปส่งทีหลัง”

ผมเจียบไป เรามองตากัน และสุดท้ายเป็นผมเองที่ยกโทรศัพท์แนบหูอีกครั้ง เสียงเตี๊ยะโวยวายมาจากอีกฝั่ง [ไฉ่ฉะ! หายไปไหนวะเนี่ย!]

“ฮืม เราอยู่นี่”

[อะไรของมึงวะ ทำบ้าอะไร]

“เตี๊ยะ”

[ฮะ?]

“เตี๊ยะเตี๊ยะกลับไปคนเดียวก่อนนะ เราตามไปดีๆ”

[อะไร มึงจะไปไหน]

“นิดหน่อย ไม่ต้องเป็นห่วง มีคนไปส่ง”

[...ฟิฟอร์ชเธอ]

“อืม”

[มึงแน่ใจนะ]

“อืม แน่ใจ”

[มีไรโทรหาคุณะ รีบๆ กลับ อย่าดึกมาก พรุ่งนี้ทำงาน]

“โอเค เดี่ยวโทรหานะ”

[เออ ญเป็นห่วงรู้ไข่ปะ]

“รู้ ขอบใจนะ”

เต้ลถอนหายใจ [อืม ดูแลตัวเอง]

ผมรับค่าเพื่อนอีกครั้ง ก่อนจะกดวางแล้วเก็บโทรศัพท์ลงกระเป๋า
เงยหน้าสบตากับคนตรงหน้า พยายามบังคับตัวเองไม่ได้เบือนหน้าหลบตา

“รายงานจบแล้วก็ไป” เขาว่า ดึงข้อมือผมให้เดินตาม

“ระ...เราจะไปไหนครับ”

อีกฝ่ายเหลือบตามอง “รถกู” เขาพูดแค่นั้นแล้วก็ลากผมเข้าลิฟต์ไปโดยไม่สนใจคำท้วงของผมหัก

ผมลอบมองใบหน้าเขาตอนที่นั่งคร่อมตักอีกฝ่ายอยู่ที่เบาะหลังรถ ตอนนี้คนอื่นๆ อยู่ในปาร์ตี้กันหมด
ซ้ำฟิฟอร์ชยังจอดรถหลบมุมอยู่หลังเสา เจียบจนทำอะไรก็คงไม่มีใครโผล่มาเห็น
เขาถอดเสื้อผมออกไปแล้ว โชคดีที่เจ้าตัวดูจะใจเย็นลงกว่าเมื่อครู่
ไม่อย่างนั้นกระดุมเสื้อผมคงได้กระเด็นออกจากรังสีกเม็ตสองเม็ดแน่ๆ

ผมชะงัก ลมหายใจสะดุดตอนปลายนิ้วเย็นๆแตะเข้าที่กลางหน้าอก กดนิ้วหนักๆ ไร้ความอ่อนโยน

แต่ปกติเขาก็ไม่เคยเบามือกับผมอยู่แล้วละนะ...

“เหม่ออะไร” เสียงทุ้มเอื่อยขึ้น เรียกสติผมกลับเข้าร่าง

“เปล่าครับ”

“ลากูออกมาเพื่อให้นั่งมองมึงนี่เป็นท่อนไม้หรือไง”

“...เปล่าครับ”

“กูไม่มีอารมณ์มาบิวท์อะไรให้มึงหรอกนะ” พี่พอร์ชอารมณ์เสียอีกแล้ว

“...ครับ”

“กูอยากมีเช็กส์ แล้วเมื่อกี้กูกำลังจะมี ซึ่งไม่จี๊ดขีดแบบนี้แน่” เขาขมวดคิ้ว “ถ้ามึงไม่เข้ามาสอดก่อน”

“ผมบอกแล้วไงว่าพี่เป็นของผม”

“จะอยากได้ของทีดูแลไม่ได้ไปทำไม”

“หมายความว่ายังไง” ผมเม้มปากตอนเขาเหลือบตาขึ้นมาสบ สายตาจะฆ่าคนได้อยู่แล้ว

“ต่อให้มึงสืบคนก็ทำให้กูพอไม่ได้หรอก”

“...”

“แข็งเป็นหิน หหมดอารมณ์”

ฮือหือ เจ็บชะมัด

“ลุกออกไปได้แล้ว นั่งตัวแข็งแบบนี้กูเอาไม่ลง”

“แต่ก็เอามาสองครั้งแล้วนะครับ”

เขาวัดสายตามามองผมอีกครั้ง “ปากดี”

“ผมแค่พูดความจริง” ผมว่า “เหมือนพี่ไง”

“งั้นก็หัดแตกความจริงเข้าไปบ้าง ไม่ใช่ดีแต่พ่น จะได้เลิกดันทุรังเสียที”

“อันนั้นผมจะตัดสินใจเอง”

“มึงนี่บ้า”

“ครับ ผมมันบ้า” ผมยอมรับ “แค่ทำให้พี่มานั่งอยู่ตรงนี้กับผมได้ก็พอ”

พี่พอร์ชเจียบไป ก่อนจะถอนหายใจ “กุหลาบดราม่าแล้ว”

“ขอโทษนะครับ”

“กูไม่รับ”

“ไม่เป็นไรครับ”

“มึงนี่มันกวนโมโหจริงๆ เลย”

ผมยิ้ม จะโกรธก็ได้ จะโมโหก็ไม่ใช่ไร

“ยิ้มอะไรของมึง”

“แค่อยากยิ้มครับ”

“เป็นบ้าจริงๆ หรือไง”

“ผมแค่ชอบที่ได้คุยกับพี่”

“กูดำ ไม่ได้คุย”

“แค่นี้ก็ชอบแล้ว”

เขามองหน้าผม ความจริงตอนนี้ทำนองของเรานั้นยังเป็นที่คุ้นเคยกับเมื่อครู
ผมยังจำรสชาติของหน้าตักเขาอยู่ และมือเขาก็ก็นั่งวางบนสะโพกผม ใกล้ชิดกันจนผมเองก็คุมหัวใจให้
เด่นเป็นปกติไม่ไหว

“มึงชอบกูมากหรอ”

ผมเม้มปาก หลบตาลงมองต่ำ ไม่ตอบ

“กูถาม”

“...ผมบอกพี่ไปแล้ว”

“ตอบอีกครั้งจะตายหรือไง”

“ผมรักพี่”

“อืมดี กูจะได้พูดอีกครั้งเหมือนกัน” เขาเอ่ยปากเสียงนิ่ง สายตาจริงจัง “กูรักเพื่อน”

ผมกำมือแน่น รู้สึกเหมือนโดนต่อยท่อง มันจุกไปหมด “เรื่องนี้เราคุยกันไปแล้วครับ”

“คุณไม่รู้เรื่อง”

“ผมไม่อยากจะเถียงกับพี่หรอก”

“กูก็ไม่ได้อยากมาเถียงกับมึงแบบนี้เหมือนกัน ชัดจังหว่าฉิบหาย”

“...ไหนพี่บอกรักพี่เพื่อนใจ” พูดเองก็สะท้อนเอง “ทำไมไปมีเซ็กส์กับคนอื่น”

“กูเป็นผู้ชายแข็งแรง จะให้อันไรวัวจนล้นขึ้นคอหรือไง”

ตอบมาแบบนี้ก็เถียงไม่ออกสิ “...”

“รักกับเซ็กส์กูแยกกันออก”

“แล้วกับผมทำไมไม่ได้”

เขามองหน้า ยกมือออกจากสะโพกผม “ถามนี่โง่จริงๆ หรือແລ່ງ”

“...”

พี่พอร์ชถอนหายใจ “ข้อแรก มึงรักกู”

“...”

“กูจะมีเซ็กส์กับคนที่ไม่ได้มีความรู้สึกอะไรต่อกัน เสร็จแล้วก็จบ ไม่มีพันธะ”

ผมอยากหลบตาเขา แต่พยายามไม่ทำอยู่ “...ข้อสองล่ะครับ”

เขาหรีดา แล้วแตะคางผมให้เงยขึ้นสบตา เพิ่งรู้สึกตัวก็ตอนนี้ ผมหลบตาเขาเมื่อไหร่เนี่ย อีกฝ่ายจ้องผมก่อนจะเอ่ยเสียงเรียบ

“เซ็กส์มึงห่วย”

♥ 10

หลายวันมานี้ผมรู้สึกตัวเองโตขึ้น เจออะไรใหม่ๆ ที่ไม่เคยรู้หลายอย่าง
หนึ่งในนั้นผมค้นพบว่าบางครั้งคนเราก็ชอบทำให้ตัวเองเจ็บซ้ำๆ
ถือมิดแท่งตรงกลางใจด้วยมือตัวเอง และได้แต่มองเลือดไหลซึมออกมาจากรอยบาดแผล

เจ็บแต่ก็ยังทำ ทำอยู่อย่างนั้นไม่หยุด รอจนหายระบมก็เริ่มทำใหม่

นับหนึ่งแต่ไม่ถึงร้อยอยู่อย่างนั้น...

เพื่อแลกกับอะไรบางอย่าง ที่ไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าจะคุ้มกับสิ่งที่เสียไปหรือเปล่า

ผมเดินแบกเอกสารและแบบเสนอราคาของงานโรงแรมที่พีพอร์ชให้มาช่วยตรวจสอบกลับมาที่โต๊ะ
หันไปหาเต็ลที่นั่งอยู่โต๊ะข้างๆ “เต็ล”

“หืม” เจ้าของชื่อหันมามอง ก่อนจะทำตาโต “แบกอะไรมาเยอะแยะวะ”

“เอกสารนิดหน่อย” ผมพูดแค่นั้นไม่คิดจะอธิบายต่อ

“แล้วนี่ว่างหรือยัง” อีกฝ่ายถาม

“ก็ไม่มีอะไรละนะ” ผมหันไปสบตา “มีอะไรหรือเปล่า”

“จะคุยเรื่องเมื่อคืน”

“หืม?”

“ไหนบอกจะกลับมาอนห้องกู พีพอร์ชจะมาส่ง ไหวงส่งข้อความมาแค่ไม่ต้องรอ” เต็ลกอดอก “มึงไปนอนที่ไหน”

“นอนบ้าน”

“บ้าน?”

“อืม” บ้านผมเองนี่แหละ

“ทำไมอยู่ๆ กลับบ้าน”

“คิดว่าดึกเกินไป เราเกรงใจ เลยให้พีพอร์ชไปส่งบ้าน”

“เกรงใจอะไรบ้าง พ่อมึงไม่เห็นหรือไง”

“ดึกแบบนั้นไม่มีคนอยู่รายงานแล้วละ เพราะเราก็ฝากบอกคนที่บ้านไว้แล้วว่าจะค้างบ้านเต็ล เลยแอบๆ เข้าบ้าน ตอนเช้าก็รีบออกมา”

อีกฝ่ายส่ายหน้า “เป็นเด็กดีมาตลอด บทจะเกรงก็ขุดใหญ่เลยไอ้ณะ”

ผมหัวเราะ พนันหมดตัวก็แค่เรื่องนี้แหละ ไม่สิ...หมดใจต่างหาก

“วันนี้เรากลับเร็วนะ” ผมก้มมองนาฬิกาข้อมือ เห็นว่าไต่เวลาแล้วเลยเอ่ยเปลี่ยนเรื่อง “ขอพีพอร์ช
แล้ว”

“ไปไหนวะ”

“มีประชุมงานกิจกรรมที่มหา'ลัยอะ ช่วงนี้เริ่มสรุปกันแล้ว คงนัดถี่หน่อย”

“อ้อ เออวะ ใกล้เคียงแล้วนี่หว่า”

ผมพยักหน้า “อ้อ ช่วงนี้คงมีบางวันต้องออกก่อนสักชั่วโมง แต่ถ้าวันไหนออกก่อนก็จะมาเข้าชั้น
ทำชด”

“ไหวเหรวะ ประชุมที่ก็กลับดึก เดี่ยวใกล้ๆ เตรียมงานยิ่งหนักเลย”

“ไม่เป็นไรหรอก ไม่ก็อาทิตย์เอง”

“ปกติก็เดือนนึง”

“สบายๆ น้า”

เต้ถอยนหายใจ “มึงก็แบบนี้ตลอด ห่วงทุกอย่างยกเว้นตัวเอง”

“เรารู้ตัวเองน้า”

“ขอให้มันจริงเถอะพ่อคนดี”

ผมหัวเราะ “ครับพ่อ”

“กวนตีน”

“เดี๋ยวไปล่วนะ” วางเอกสารให้เป็นระเบียบ แล้วหยิบซองใส่เป้ “ใกล้เวลาเลิกงานแล้ว”

“ไปยังไงวะ ชับรถ?”

“นั่งบีทีเอสอะ ชับรถไม่ไหว ดิดหนักแน”

“เดี๋ยวพ่อมึงก็บ่นอีก”

“พอบินไปอิตาลีเมื่อเช้า ไม่เป็นไรหรอก”

“เออโอเค เดินทางดี”

“ได้ก็กลับบ้านดี” ผมตอบรับ โบกมือให้เพื่อนสนิท

สะพานเป่เดินตรงไปที่ประตูทางออก เจลลี่ฟร็อชอยู่พอดี เลยรีบวิ่งเข้าไป ในห้องสี่เหลี่ยมว่างเปล่า ไม่มีใครยืนอยู่ก่อน
ผมเลยกดเลขชั้นที่ต้องการแล้วรอให้ประตูปิดเอง แต่ในนาที่ที่ประตูจะปิดสนิทมันก็เปิดออกใหม่อีก
ครั้ง
ผมเงยหน้าขึ้นก่อนจะสบตาเข้ากับคนที่ไม่คิดว่าจะเจอ

“...” เขามองหน้าผมนิ่งๆ เดินเข้ามาด้านใน ไม่ได้พูดอะไร

ห้องโดยสารเคลื่อนตัวลงหลังจากประตูปิดสนิทแล้ว ผมมองไปรอบๆ ดูเลขสี่เขี้ยวด้านบนที่ลดลง
เรื่อยๆ ก่อนจะตัดสินใจชวนคุย “ไปประชุมหรือครับ”

“อืม” เขาครางเสียงตอบ เหลือบมองผม “ก็นัดที่มึงไปไม่ได้นั่นแหละ”

“ขอโทษนะครับ ช่วงนี้ผมมีธุระ เลยต้องขอลอกก่อนเวลาบางวัน” ผมว่า รู้สึกผิดที่ทำงานได้ไม่เต็มที่
“แต่ผมมาทำชดดอนเข้านะ”

“อืม ไม่ได้ว่าอะไร”

“นัดครั้งหน้าผมไปด้วยนะครับ”

“อืม”

แล้วก็เจียบอีกจนได้ น่าอึดอัดชะมัดเลย

ผมชะงักตอนสบตาเข้ากับเขา อีกฝ่ายหรี่ตามอง ผมเห็นเขาหลบมองลงต่ำกว่าใบหน้า
ก่อนที่มือหนาจะเอื้อมมาแตะเข้าที่ลำคอ ทำเอาเกือบหลุดสะดุ้ง

“ครับ?”

“ปิดพลาสติกทำไม” พอได้ยินแบบนี้ก็นึกขึ้นได้ ที่จับคอเพราะเห็นพลาสติกสีนะ

ผมดึงคอเสื้อตัวเองขึ้นเล็กน้อย ก็คิดว่าปิดมิดแล้วนะ “ก็ใครทำรอยไว้ละครับ”

“หืม ภูเธอ”

“จะมีใครอีก”

“ก็ไม่รู้สิ อาจจะมีอีกก็ได้”

ผมกำหัดแน่น ภาวนาไม่ให้เขาพูดอะไรไม่น่าฟังออกมามากกว่านี้ “มีแค่พี่นั่นแหละครับ”

เขาแค้นหัวเราะ “ไม่คิดว่าจะหน้าบาง”

“ก็เล่นกัดชะช้าขนาดนี้”

“เป็นของมาเวลาไม่ใช่เธอ” เขายิ้มมุมปาก เป็นรอยยิ้มที่แตกต่างจากตอนคุยโทรศัพท์กับพี่เพื่อนเหมือนคนละคน “น่าเศร้านะ พอดีภูเป็นคนไม่รักษาของ”

ผมพยายามบังคับตัวเองเป็นครั้งที่ร้อยที่จะไม่หลบตาพี่พอร์ช และคงต้องพยายามเพิ่มขึ้นอีกอย่าง

พยายามทำให้ชินกับคำพูดทำร้ายหัวใจของเขา...

“ยิ่งของเล่นใช้แล้วทิ้ง ภูก็จะเล่นแรงเป็นพิเศษ”

[----- ♥ -----]

ผมว่าช่วงนี้ดวงผมกำลังฟุ้ง แต่ไม่แน่ใจว่าฟุ้งขึ้น...หรือฟุ้งลง

“ณะมาบีทีเอสเหรอ” พี่นาวที่เดินออกมาจากตึกคณะพร้อมกันเอ๋อปากถาม วันนี้ประชุมนานจริงอย่างที่คิด นี่ก็เกือบสามทุ่มแล้ว

“ครับ พอดีผมไม่อยากขับมา รถติดมากเลย”

“จันเดียวพี่ไปส่งนะ”

ผมรีบส่ายหน้า “ไม่เป็นไรครับ ผมนั่งแท็กซี่ได้”

“ดีแล้ว อันตราย”

“ผมเป็นผู้ชายนะครับ สบายมาก”

“เป็นผู้ชายก็อันตรายเหมือนกัน” อดีตแฟนของผมยิ้มบาง เอื้อมมือมาดึงข้อมือผมไปช่วยถือ “ให้พี่ไปส่งเถอะ”

ผมพยายามยื้อของไว้ แต่เขาก็เอาไปจนได้ “พี่นาวดีตลอดเลย”

“ไม่อยากถูกเด็กดี้อมาบอกกว่าพี่ดี้อหรอ”

“ก็ดี้อจริงๆ นี่ครับ”

เขาหัวเราะ “ดี้อก็ได้ แต่ให้พี่ไปส่งก็พอ”

ผมเม้มปาก “เกรงใจครับ”

“เกรงใจทำไม เราก็ไม่ได้เจอกันสักพักแล้ว ขอพื่ออยู่ด้วยนานๆ หน่อยเนอะ”

เชื่อเขาเลย...

ผมลอบถอนหายใจ ก่อนจะยอมพยักหน้ารับในที่สุด “ถ้าอย่างนั้นก็รับกวนด้วยนะครับ”

รถพี่นาวยังเหมือนเดิมไม่เปลี่ยน กลิ่นถุงหอมบนรถก็ยังกลิ่นเดิม ความเคยชินทำให้ผมยิ้มออกมาโดยไม่รู้ตัว

“ยิ้มอะไรครับ”

ผมชะงัก หันไปสบตาแล้วยิ้มแห้ง “เปล่าครับ แค่กำลังคิดว่ากลิ่นรพฟีนาวยังเหมือนเดิมเลยนะ”

“ก็เคยบอกว่าคุณกลิ่นนี้ไม่ใช่หรอ”

“...ครับ”

คนขับยิ้มรับ เข้าเกียร์แล้วเริ่มออกรถ

ฟีนาวเป็นรุ่นพี่ที่คณะผม อายุมากกว่าสองปี เพิ่งเรียนจบไปปีที่แล้ว รู้จักกันเพราะเป็นผู้นำกิจกรรมทั้งคู่

เพราะต้องร่วมงานกันบ่อยเลยสนิทกันเร็ว ซึ่งผมก็ไม่ค่อยตกใจเท่าไรหรอกตอนที่เขามาสารภาพรัก อาจจะเพราะแววตาและท่าทีของอีกฝ่ายแสดงออกชัดเจนเรื่อยๆ มาสักพักแล้ว สุดท้ายเราเลยเริ่มคบกันช่วงที่ผมเรียนอยู่ปีสอง แต่คบได้แค่ครึ่งปีก็เลิกกัน

ซึ่งเหตุผลของการเลิกก็เลวร้ายอย่างที่ไม่น่าให้อภัย...

ไม่น่าให้อภัยผมเลย

“นะ”

ผมแอบสะดุ้ง เผลอคิดอะไรเรื่อยเปื่อยอีกแล้ว “ครับ” รีบขานรับแล้วหันมองเขา

ฟีนาวอมยิ้ม สบตาผมไม่นานก็หันกลับไปมองถนน “พี่ถามว่า นะสบายดีใช่ไหม”

“อ้อ...สบายดีครับ” ผมว่า “ช่วงนี้ก็แค่ฝึกงาน”

“เอ้อ ใช่สินะ ตอนนี้นะฝึกงาน” เขาตอบทสนทนาอย่างอารมณ์ดี แต่ไหนแต่ไรฟีนาวก็เป็นคนน่ารัก แบบนี้ตลอด ยิ้มง่าย คุยเก่ง ใจดี ไม่เคยโกรธให้เห็นสักที

“ครับ” ผมยิ้มตอบ “แล้วฟีนาวเป็นยังไงบ้างครับ ทำงานสนุกหรือเปล่า”

“สนุกสิ ทั้งเหนื่อยทั้งสนุกเลยแหละ” เขาหัวเราะ เหยียบเบรกเมื่อสัญญาณไฟเปลี่ยนเป็นสีแดง ก่อนจะหันมามองตา “แต่ก็เหวๆ ไม่ได้เจอเพื่อน ที่สำคัญไม่ได้เจอคุณด้วย”

ผมยิ้ม ไม่ได้อึดอัดแต่ไม่รู้จะพูดอะไรต่อเวลาเจอแบบนี้

ฟีนาวยิ้มเอ็นดู เอื้อมมือมาลูบหัวผม “เพราะเราทำหน้าแบบนี้ตลอด พี่เลยชอบแฮะ”

“ฟีนาวอะ”

“แกเล่นน่า” ไม่ต้องมายิ้มเลย “หิวหรือเปล่า”

ก็ยังไม่ได้กินข้าวเย็นเลย... “นิดหน่อยครับ”

“กินข้าวเย็นหรือยัง”

ผมยิ้มแล้วส่ายหน้า

เขาหัวเราะอีกครั้ง ยีหัวผม แล้วเริ่มออกกรณเมื่อสัญญาณไฟสลับเป็นเขียว “เดี๋ยวแวะร้านอาหารนะ”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ เดี่ยวผมกลับไปกินที่บ้านก็ได้”

“จะสี่ทุ่มแล้วนะ”

“แต่...”

“ร้านก๋วยเตี๋ยวต้มยำเจ้าอร่อยอยู่ตรงซอยข้างหน้า แวะกินแล้วกันนะ”

ผมเตรียมจะปฏิเสธอีกครั้ง เกรงใจพีนาวมาส่งแล้วยังจะต้องพาแวะกินข้าวอีก แต่ยังไม่ทันเอ่ยปาก อีกฝ่ายก็หันมามพยักหน้าย้ำ บวกกับเสียงทอกร้องของผมแล้วด้วย...

“...ก็ได้ครับ”

“บะหมี่เย็นตาโฟต้มยำธรรมดาหนึ่ง พิเศษหนึ่ง ขอถ้วยจุกด้วยนะครับ” ผมยิ้มมุมปากตอนมองพีนาวหันไปสั่งอาหารกับแม่ค้า เสร็จแล้วเขาก็หันมามองผม “ยิ้มอะไรครับ”

“แน่ใจได้ยังไงครับว่าผมยังชอบกินเหมือนเดิม”

“อ้าว ก็เมื่อก่อนกินก๋วยเตี๋ยวที่ไรณะก็สั่งเย็นตาโฟต้มยำธรรมดา กับถ้วยจุกเยอะๆ ทุกทีนี่นา” เขาว่า “เปลี่ยนแล้วหรอ”

“เปล่าหรอกครับ” ผมหัวเราะ “ผมแค่ล้อพีนาวเล่น”

“ก็ว่า ณะไม่ใช่คนเปลี่ยนใจง่ายสักหน่อย”

นั่นไง...พี่ไม่ได้หมายถึงเรื่องกินแน่ๆ “พีนาว...”

“ล้อเล่นนา เอาคืนครับ”

ผมส่ายหน้า นิสัยแบบนี้ไม่เปลี่ยนเลย ยังไม่ทันคุยต่อก๋วยเตี๋ยวก็มาเสิร์ฟ อีกฝ่ายหยิบช้อนกับตะเกียบส่งให้ ผมรับมาพาลางเอ่ยขอบคุณ มองเขาปรุงพริกเพิ่มแล้วอมยิ้ม “กินเผ็ดเหมือนเดิมเลยนะครับ”

“ก็เหมือนฉะนั้นแหละ กินไม่ปรุง”

“ก็ร้านเขาปรุงตั๋มายามาดีแล้วนี่”

“ครับผม”

ผมยุหน้า ดักน้ำซุ๊ปเข้าปาก “อืมมม อร่อยจริงๆ ด้วย”

“พูดซะรู้สึกผิดเลยที่ปรุงเพิ่ม”

“แน่นอน ปรุงก่อนชิมนะผิดมากๆ”

“เนอะ” ฟีนาวัยแบบนี้อีกแล้วนะ... “เมื่อก่อนกะกับอกฟ็อกจะบ่อย หลังๆ มาไม่มีคนเตือนเลยลืมตลอด”

“แต่ปรุงก็ไม่แย่นี่นา จะได้ถูกใจคนกิน”

“นั่นแหละ เปลี่ยนใจเร็วจัง”

“กินเถอะครับ”

เขายิ้มกว้าง พยักหน้ารับ “ครับผม”

“กะกินน้อยเหมือนเดิมเลยเนอะ” ฟีนาวเอ่ยปาก ระหว่างเดินกลับรถ

“กินไปตั้งเยอะครับ”

“กินแต่ผัก เส้นเหลือเต็มเลย”

“ก็มันอึดนี่นา”

“ถึงได้บอกโง่ว่ากินน้อย” เขาว่า เปิดประตูขึ้นไปนั่งหลังพวงมาลัย “พอมแยแล้ว”

“พูดซะเหมือนผมตัวนิดเดียว ดูความสูงผมหน่อยสิครับ”

“ตัวบางนิดนึง เอวเล็กเชียว”

“พี่นาว...”

“อะ ล้อเล่นอีกแล้วครับ”

“ไม่ขาสักนิด”

“พี่แกล้งแหะเล่นน่า ก็อะผอมจริงๆ นี่ ต้องกินเยอะๆ ขุนเยอะๆ จะได้แข็งแรง”

“จะอ้วนมากกว่านะสิครับ”

พี่นาวหัวเราะ บทสนทนาหยุดลงแค่นั้น เขาขับรถไปเจียบๆ ส่วนผมมองออกไปนอกหน้าต่าง ด้านนอกมีตึสนิท มีแสงไฟริมทางเป็นระยะ รถไม่ติดแล้วอีกไม่เกินครึ่งชั่วโมงก็คงถึงบ้าน ดูท่าอีกฝ่ายคงจำทางไปบ้านผมได้ดี ถึงไม่ถามเลยสักคำแบบนี้

“อะ” ผ่านไปสักพักพี่นาวก็เอ่ยปากขึ้น

ผมหันไปมองเขา “ครับ?”

“พี่ถามอะไรหน่อยได้ไหม”

“อะไรหรอครับ”

“ถ้าไม่สะดวกจะตอบก็บอกพี่ได้นะ” เขาหันมาสบตาเล็กน้อย “ตอนแรกก็กะจะไม่พูดถึงแล้ว แต่มันกวนใจไม่เลิกสักที”

“ถามมาเถอะครับ” พูดมาขนาดนี้แล้ว

“กับพี่คนนั้น...เป็นยังงีบบ้างหรอ”

“...”

เขาเ้มปากเล็กน้อย ตามองตรงไปข้างหน้า “ได้เจอเขาไหม ได้คุยบ้างหรือยัง”

“ก็...ได้เจอแล้วครับ”

“หรอ” พี่นาวหันมายิ้ม “ได้เจอแล้วสินะ ดีจัง”

“...”

“ทั้งพี่ไปทั้งที อะต้องมีความสุขรู้ไหม” เขาว่า “ต้องมีความสุขให้มากกว่าตอนอยู่กับพี่ด้วยนะ”

“พี่นาวอะ” ผมเสียงอ่อย อย่าทำแบบนี้สิ

“แล้วพี่เขาดีไหม”

จะตอบยังละทีนี้ "...เราไม่ได้คบกันหรอกครับ"

"อ้าว ทำไมละ เจอกันแล้วไม่ได้คุยกับเขาเหรอ"

ผมเม้มปาก ทั้งจิงหะ ไม่ได้ตอบกลับไปในทันที จนกระทั่งรถมาจอดสนิทที่หน้าประตูบ้าน พี่นาก็หันมามองหน้า ผมยิ้มแล้วเอ่ยปาก "พี่เขามีคนที่ชอบแล้วครับ เหมือนที่ผมเคยเล่านั่นแหละ"

"บอกรักเขาไปแล้วเหรอ"

บอกไปตั้งหลายครั้งแล้ว "ไม่แน่ใจครับ คิดว่าเขาคงไม่รับรู"

"หมายความว่ายังไง"

"บางคนต่อให้เราแสดงออกว่ารักแค่ไหน แต่ถ้าเขาไม่คิดจะเปิดใจ พุดให้ตายก็ไม่ได้ยินหรอกครับ"

"อ่ะ..."

"ช่างมันเถอะครับ"

"ช่างได้ยังไงละ"

"ไม่ต้องเป็นห่วงนะครับ ผมโอเคมาก"

พี่นาวถอนหายใจ "ยังมีความสุขดีหรือเปล่า"

"ผมโอเคครับ" ผมยิ้มกว้าง พยักหน้าย้ำเพื่อยืนยันคำพูดตัวเอง "พี่นาวไม่ต้องเป็นห่วงจริงๆ"

"..."

"วันนี้ขอบคุณมากนะครับ แล้วไว้ออกันใหม่นะ"

"อ่ะ"

ผมชะงักมือที่กำลังจะเอื้อมไปเปิดประตูรถ หันกลับมามองเขา "ครับ"

"ณียังจำที่พี่บอกได้หรือเปล่า"

"..."

เขายิ้ม วางมือลงที่ศีรษะผม ขยับเข้ามาใกล้กว่าเดิมเล็กน้อย "ถ้ามีความสุขน้อยกว่าตอนอยู่กับพี่ ก็กลับมาให้พี่ดูแลนะ"

ผมเม้มปากแนบยามที่รู้สึกถึงความอบอุ่นจากมือของฝ่ายตรงข้าม

บางครั้งผมก็แอบคิดขึ้นมาว่าทำไมผมถึงเลือกมือที่คอยแต่จะทำร้ายตัวเองอยู่ซ้ำๆ
เลือกคำพูดที่เอาแต่จะเขียดเขื่อนใจ มากกว่าสัมผัสอ่อนโยน และคำปลอบประโลมแบบนี้กัน...

♥ 11

ตอนแรกผมก็ว่าตัวเองเป็นคนมีความอดทนค่อนข้างสูง แต่ก็ไม่คิดว่าจะขนาดนี้เหมือนกัน
เป็นเดือนแล้วนับตั้งแต่วันที่เกิดเรื่อง ผมอยู่มาได้ยังไงกับความอึดอัดจากการเล่นเกมแบบนี้กับคนที่
ตัวเองรักสุดหัวใจ
ตกติที่ผมเจ็บปวดแต่กลับยินดีรับรู้สึกนั้นไว้ด้วยความเต็มใจ

“นะ”

“หืม” ผมตรงรับ ดักริปครีมเนื้อเนียนเข้าปาก หันไปสบตากับเพื่อนสนิท “ว่า”

“เห็นทีมพี่นัทบอกว่าโปรเจกต์โรงแรมมิ่งเสร็จเรียบร้อยแล้วเหรอ”

ผมพยักหน้า “อืม หลังๆ มาประชุมผ่านจลุลยตลอดเลย ตอนนี้ส่งไปให้ฝ่ายกราฟเขียนแบบแล้ว”

“งี้มึงก็ไม่เหลืองานที่ทำกับพี่พอร์ชแล้วดิ”

“อืม ก็จั้นแหละ” ผมยิ้ม “ความจริงก็เหลือฝีกงานอีกประมาณหนึ่งอาทิตย์แล้วด้วย”

“ไหนมึงบอกว่าพอให้ฝีกต่อจนกว่าจะเปิดเทอม”

“ก็จั้นแหละ แต่ตามหน้าที่มันจบแล้วนี่ เดี่ยวครบอาทิตย์เราก้ให้พี่พอร์ชเซ็นรับรอง จากนั้นก็ไม
เกี่ยวกันแล้ว”

“ได้เหอวะ”

“ไม่รู้สิ” ผมถอนหายใจ อมยิ้มกับตัวเอง “เราว่าหนึ่งเดือนมันก็ไม่เร็วไม่ช้า แต่ที่น่าเจ็บใจคือมันไม่มี
อะไรเปลี่ยนไปเลยจากวันแรกที่เกิดเรื่อง”

“มึงหวังว่ามันจะมีอะไรเปลี่ยนแปลงเหออะ”

“...” ถ้ามมาแบบนี้ผมก็ไมรู้เหมือนกัน

“ไม่ตอบ” เต้ลถอนหายใจตาม “ตอบไม่ได้ละสิ”

“อืม”

“เอาเถอะ ยังไงก็ต้องเจอกันไปอีกสักพัก โคงสุดท้ายแล้วจะทำอะไรก็คิดให้ดีแล้วกัน”

ผมยิ้ม พยักหน้ารับ “ขอบคุณนะ”

“กูว่าจะอยู่ดูงานต่อกับมึงด้วย”

“เฮ้ย ทำไมล่ะ”

“ก็ไม่มีอะไรทำอยู่แล้ว อยู่เป็นเพื่อนมึงดีกว่า ได้งานด้วย”

“อุตสำหรับปิดเทอมทั้งที ไม่พักผ่อนเหรอ” ผมว่า “ไหนบอกว่ายากนอนตื่นสายๆ เล่นเกมทั้งวันก่อนเปิดเทอมไง”

“กูเปลี่ยนใจไม่ได้หรือไง อยากทำตัวให้มีประโยชน์”

ผมหัวเราะ เป็นห่วงกันล่ะสิ แสดงออกไม่เก่ง แต่ก็ปิดไว้มิเคยมิดเลยนะเต้ล “ตามใจนะ”

“ครับ ลูกเจ้าของบริษัทฝากงานให้ด้วยนะครับผม”

“เต้ล” ผมเรียกชื่ออีกฝ่ายปราม

“โธ่ พุดชะเบาแบบนี้ไม่มีใครได้ยินหรอก”

“ไม่ได้ นี่ที่บริษัทนะ”

“เวลาพักไหมล่ะ”

“นั่นแหละ ไม่ได้อยู่ดี”

“ครับๆ คุณชาย ไม่พุดแล้วครับ”

ผมยิ้มระอาให้กับความขี้เล่นของอีกฝ่าย จับหลอดคนเครื่องดื่มของตัวเองไปมา พลองคิดไปถึงอีกคนที่ยังไม่ได้เจอกันเลยตั้งแต่เช้า

ผมไม่รู้จะไปทำบุญอะไร หรือขอพรวัดไหนแล้วให้พี่เข้าใจความรู้สึกของผม

ให้พี่รับรู้ถึงความรักของผมสักที...

“นะ” อิง เด็กต่างมหาลัยที่ฝึกงานอยู่แผนกข้างๆ เดินมาที่โต๊ะผม ยิ้มหวานยื่นซองน้ำตาลมาตรงหน้า

“เราเอาเอกสารอนุมัติก่อสร้างมาให้”

ผมรับมาแล้วยิ้มตอบ “ขอบคุณนะอิง ทีหลังรอเราเดินไปเอาก็ได้”

“ไม่เป็นไรๆ เราเอางานมาส่งพี่ชั้นพอดี”

“อ้อ โอเค”

“ในของนี้เป็นตัวจริง ยังไงนะเช็คอีกทีแล้วไปให้พี่พอร์ชนะ ส่วนไฟล์เราส่งเข้าแชร์ส่วนกลางไว้ให้แล้ว เข้าไปดูได้เลย โฟลเดอร์หลักพี่พอร์ช โฟลเดอร์ย่อยโรงแรม xxx”

“โอเค ขอบคุณนะ”

เธอพยักหน้า ขวนคุยต่อ “แล้วนี่นะฝึกงานถึงวันไหนเธอ”

“วันพุธหน้านะ” ผมตอบ “อิงล่ะ”

“ของเราวันจันทร์หน้าก็หมดแล้วละ เสร็จแล้ววางแผนว่าจะไปพักผ่อนที่ต่างประเทศสักอาทิตย์”

“ดีเลย น่าอิจฉาจัง”

“อิจฉาอะไรกัน ห่างกันแค่สองวันเอง”

ผมยิ้ม ไม่ได้พูดอะไร ไม่คิดจะบอกด้วยว่าตัวเองจะทำต่อ “ยังไงก็ขอบคุณเรื่องเอกสารอีกทีนะ”

เธอยิ้มรับ “ยินดีจ้า แล้วก็อีกเรื่องด้วย”

“หืม” ผมเลิกคิ้ว

“เมื่อกี้เจอพี่พอร์ช เขาฝากบอกให้เข้าไปที่ห้องด้วยนะ”

รินาที่โต๊ะติดโยนประโยคนั้น ผมก็เหลือบมองเข้าไปในห้องกระจกด้านขวา ก่อนจะใจกระตุกตอนสบตาเข้ากับเขา

“นะ?”

ผมเบนสายตากับมาที่หญิงสาว ยิ้มแห้งให้ “อ่า...โอเค ขอบคุณนะอิง”

“ขออนุญาตครับ” ผมพูดอีกครั้งหลังจากเคาะประตูแล้วเจ้าของห้องพยักหน้ารับแล้ว

“นั่ง” เขาพูด ห้วนสั้นเหมือนเดิม

ผมเดินไปนั่งตรงข้ามเขาตามคำสั่ง อีกฝ่ายเงยหน้ามองผม สายตาว่างเปล่าไม่เปลี่ยน “พี่พอรัชเรียกผมหรือครับ”

“อืม เรียก” เขาถอนหายใจ “มัวแต่ชวนผู้หญิงคุย”

ผมไม่ได้ชวนเธอคุยสักหน่อย “ขอโทษครับ” ถึงจะเกียจในใจ แต่ไม่พูดออกมาให้เสียเวลาหรอก “มีพอรัชมีอะไรให้ผมทำหรือครับ”

“โปรเจกต์โรงแรมเสร็จแล้ว เหลือแค่เคลียร์เอกสารเล็กๆ น้อยๆ”

“ครับ”

“ฝึกงานถึงพุธหน้า”

“ครับ”

“คงไม่ได้ให้โปรเจกต์ไปทำอีก เดี่ยวมันจะจบไม่ทัน”

“ครับ”

“...มึงพูดคำอื่นไม่เป็นหรือไง”

“ผมตั้งใจฟังพี่อยู่ครับ”

เขาขมวดคิ้ว ดูไม่พอใจ “ชั้นมันขาดคน ตอนนี้มีโปรเจกต์จัดบ้านตัวอย่าง ต้องส่งบ้านภายในวันอังคารนี้ พอดีกับเวลาที่เหลือของมึง เลยจะให้ไปช่วยมัน”

“ผมไม่ติดอะไรครับ”

“...”

เขาเงยบ จ้องหน้าผม เราไม่ได้พูดอะไรกัน และมันก็น่าอึดอัดเหมือนเดิม...

“แค่นี้หรือเปล่าครับ”

“อืม”

“จ้ะเดี๋ยวผมขอตัวนะครับ” ผมเอ่ยปาก เตรียมจะลุกขึ้น แต่นึกอะไรขึ้นได้ก่อน “อ้อ มีอีกเรื่องครับ”

“อะไร”

“วันศุกร์นี้ผมต้องขอออกเร็ว นะครับ มีกิจกรรมมหา'ลัย”

“อืม มีงเคยบอกแล้ว”

ผมชะงัก เลิกคิ้วขึ้นโดยไม่รู้ตัว

พี่จำได้ด้วยหรอ...

“อะไร” เขาถาม น้ำเสียงหงุดหงิด

“เปล่าครับ ยังไงวันนั้นผมจะมาก่อนเวลาเริ่มงาน”

“อืม”

“งั้นผมขอตัวนะครับ”

เขาพยักหน้า ผมเลยยกมือไหว้แล้วเดินออกจากห้องทำงานมา

ช่วงหลังเราคุยกันน้อยลง ไม่ได้เล่นเกมหรือทำสงครามประสาทกันด้วยวาจามากเท่าไร
ไม่รู้ด้วยช่องว่างอะไร แต่รู้ตัวอีกทีผมก็ไม่อยากพูดอะไรแล้ว และในเมื่อผมไม่เริ่ม เขาก็ไม่เริ่ม
เหมือนกัน
มันเลยหยุดนิ่ง ไม่ขยับไปไหน ค้างอยู่ที่เดิม...ไม่ไหวติง

พอมาลองทำงานกับพี่ชันดูแล้ว ถึงได้รู้สึกที่ผมสบายใจเวลาอยู่กับทุกคน

ยกเว้นเขา

“พอจะเข้าใจใช่ไหม” พี่ชันเอ่ยปากถาม หลังจากนั่งดูงานก่อนๆ มาสักพัก

“เข้าใจครับ”

เขายิ้ม “งั้นเดี๋ยวกินข้าวเสร็จเราออกไปดูของกันเลยเนอะ”

“ครับ” ผมยิ้มตอบ “ไปยังไงอะครับ”

“เดี๋ยวพี่ขับรถไป หนูดูแมปให้พี่ก็พอ”

“พีชันไม่เคยไปเธอ”

“เคยบอยนะ แต่พีชาทงไม่ได้สักที ต้องเปิดแมปทุกครั้งเลย”

ผมหัวเราะ “ครับ”

“งั้นเดี๋ยวฝากปริ้นท์ใบรายการของให้พีด้วยนะ สักสองชุดจะได้ช่วยกันดู ส่วนรายการเฟอร์นิเจอร์ไม่ต้องพีให้น้องอีกคนทำแล้ว”

“ได้ครับ”

“แล้วเจอกันหลังพัก” พีชันตอบผมเบาๆ ผมพยักหน้ารับก่อนจะเดินกลับโต๊ะ

“ไอ้ณะ” เด็ลท์กขึ้นเมื่อผมทิ้งตัวนั่งที่ตัวเอง

“หืม”

“เมื่อก็มีสายเข้า” อีกฝ่ายพยักหน้ามาทางโทรศัพท์มือถือของผมที่วางทิ้งไว้บนโต๊ะ

“อ้อ โอเค”

“สองสายแล้ว ไม่ได้ตั้งใจแอบดูนะ” เพื่อนสนิทผมรีบพูดดัก “แต่มันเห็นเองว่าฟีนาวโทรมา”

ผมหัวเราะ เหล่มองเจ้าตัว “ยังไม่ได้ว่าอะไรเลย”

“บอกไว้ก่อน เดี่ยวจะหาว่าเผือก”

“ไม่ว่าหรอกน่า ปกติ”

“เดี๋ยว ปกติคืออะไร”

“ก็ปกติใจ”

มันตาโต “มึงดำกูเผือกเป็นปกติเธอ”

“หมายถึงว่า เป็นปกติที่จะเห็นต่างหาก”

“กูละเกลียดจริงๆ หลอกดำแล้วยิ้มสุภาพใส” อีกฝ่ายบ่น “อย่างนี้จะดำกลับก็รู้สึกผิด”

“เฮ้ย เราไม่ได้ดำไง”

“เออๆ ไม่พูดกับมึงละ” เด็ลท์บดมือไปมา ก่อนจะขยับเข้ามาใกล้ “แล้วทำไมพีเขาโทรหา มึงวะ”

ผมยิ้ม หรีตามอง “ไหนบอกไม่พูดแล้วไง”

“ก็ไม่พูดเรื่องนั้นแล้ว เปลี่ยนเรื่องแทน”

โธ “ก็ไม่ทำไม เจอกันบ่อยตอนไปประชุมที่มหา’ลัย”

“แล้วไง ริเทิร์น?”

“บ้า เปล่า”

“อ้าว แล้วจะโทรหากันทำไม ที่ช่วงนี้มึงคุยโทรศัพท์ช่วงพักนี้ก็คุยกับพี่เขาใช่ไหม”

“ก็บางวัน”

“นั่นไง” เดี๋ยวดมมือ เสียงดังจนผมมองดำหนิ

“เงี้ยบๆ ลี”

“แล้วคุยอะไรกันวะ”

“ก็เรื่องทั่วไป”

“นั่นไง คนปกติเขาไม่โทรคุยเรื่องทั่วไปกันบ่อยๆ หรอก”

ผมส่ายหน้า “ไม่มีอะไรก็คือไม่มีนา”

“ก็นั่นสินะ ดมมือข้างเดียวมันไม่ดัง” เดี๋ยถอนหายใจ ทำเป็นบ่นลอยๆ “ไม่ยักจะเข้าใจเลย ทำไมคนเราชอบไปพยายามดมมือกับคนที่เขาไม่ให้ความร่วมมือกันน้า”

“หันมาพูดชื่อเลยดีกว่าเต้ล ไม่ต้องแก้งร้างพันหรอก”

“อ้าวเหรอ นี่กูแก้งเหรอ”

“ไม่คุยแล้ว จะทำงาน เดี่ยวหลังพักเที่ยงจะออกไปดูของกับพี่ชั้น”

“ตามใจ” อีกฝ่ายเอ่ยเสียงอ่อนอย่างยอมแพ้ แต่ไม่วายพูดทิ้งท้ายไว้อีกประโยค “เขาอาจจะเป็นคนที่ใช่สำหรับมึงก็ได้เนะ”

อืม...บางทีคนที่ใช่กับคนที่รัก อาจจะไม่ใช่คนเดียวกันก็ได้

[----- ♥ -----]

“ถือไหว้ไหมนะ”

ผมรีบพยักหน้า “ไหว้ครับพี่ชั้น”

อีกฝ่ายดูก้มมองมือผม ดูกังวล “มือแดงหมดแล้ว พี่ไม่ควรซื้อเยอะในรอบเดียวเลย น่าจะทยอยไปเก็บที่รถบ้าง”

“ไม่เป็นไรเลยครับพี่สบายมาก” ผมเอ่ยปาก ยกมือสองข้างขึ้น “เนี่ย ยกสูงไหวด้วย”

“ทำไมดื้อขนาดนี้” เขาหัวเราะ “อีกนิดนะ จะถึงรถแล้ว”

ผมยิ้มรับ “ครับ”

เขาเดินนำ หันมามองผมเป็นระยะ จนกระทั่งถึงรถเจ้าตัวกว้างของลงที่พื้น รีบเปิดท้ายให้ผมวางของ เราเดินมาสามชั่วโมงยังไม่ถึงครึ่งของที่ต้องซื้อเลย ตอนแรกว่าจะไปอีกชอยแต่ถือของกันเต็มสองมือแล้วเลยเอามาเก็บก่อนรอบนี้

“โอเคนะ ไหว้ไหว้ไหม” พี่ชั้นถามผมอีกครั้งหลังจากเก็บของใส่ท้ายรถครบแล้ว

“สบายๆ ครับ”

“ดูมือแดงหมด”

“นิดหน่อยเองครับ”

“พี่ก็ลืมน่ามาสวนต้องถือของหนัก น่าจะเอามาอีกคน ณะยังตัวบางๆ อยู่”

“โธ่ พี่ชั้นพูดจื๊มดูไม่มีประโยชน์เลย”

“เฮ้ย พี่ไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น เป็นห่วงต่างหาก”

“ถ้าไม่ไหวจะบอกนะครับ”

เขายิ้ม “ดูไม่เหมือนคนที่จะพูดอะไรแบบนั้นออกมาง่ายๆ เลย”

“หืม ทำไมล่ะครับ”

“ดูเป็นคนอดทน ต่อให้ไม่ไหวก็กัดฟันเอา”

“...” นี่พี่ชั้น...

เขาเริ่มเดิน ผมเลยก้าวเท้าตาม อีกฝ่ายหันมายิ้มให้แล้วถอนหายใจ “อย่าหาว่าพี่ยุ่งเลยนะ”

“ครับ?”

“แต่ช่วงหลังมานี้เรามีปัญหาเกี่ยวกับพอร์ชหรือเปล่า”

ผมชะงัก อยากจะตบหัวตัวเองที่แสดงอาการออกไปชัดเจน “เอ่อ...”

“สังเกตมาสักพักแล้วละ แต่ไม่แน่ใจสักที”

“...” เอาใจดีละ ตอบว่ายังไงดี คิดเร็วนะ คิด

“เจียบสนิท พี่ทำให้ลำบากใจแน่เลย”

ผมยิ้มแห้ง “ไม่หรอกครับ” พูดแล้วถอนหายใจ “แค่ไม่รู้จะพูดยังไงดี”

“ถ้ามีปัญหาอะไรบอกพี่ก็ได้นะ ช่วงนี้พี่เห็นเราซึมๆ ด้วย เวลาอยู่กับพอร์ชที่ไรบรยากาศอึมครึมมากเลย พี่ก็เป็นห่วงว่ามีอะไรหรือเปล่า”

“นิดหน่อยครับ แต่ไม่ได้เกี่ยวกับเรื่องงานหรอกครับ”

“แน่ใจนะ”

“...ครับ”

เขามองตาผม จ้องเข้ามาเหมือนกำลังจะอ่านใจ แต่น่าเสียดายที่ผมเก็บความลับค่อนข้างเก่ง การอ่านผมไม่ได้ง่ายขนาดนั้น เว้นเสียแต่ผมจะสบายใจอยากเอ่ยปากเอง “ผม...”

พี่ชั้นเลิกคิ้ว รอฟังเจียบๆ

“ผมรักพี่พอร์ชครับ”

“...”

เกิดความเจ็บขึ้นระหว่างกัน พี่ชั้นหยุดเดิน ผมเองก็เช่นกัน เราสบตาแต่ไม่ได้พูดอะไร ผมไม่เห็นความตกใจในแววตาเขา หรือจะบอกว่าไม่เห็นอะไรเลยก็ได้

“เอ่อ...” ผมเกริ่น เสดาไปด้านข้าง ไม่รู้ตัดสินใจถูกไหมที่พูดออกไป

“อ่า” เขาลากเสียงบ้าง ยกมือเกาท้ายทอยตัวเอง “คือความจริงพี่ก็มีความคิดๆ อยู่ละนะ แต่พอได้ยินกับหูแล้วก็อดซ็อกไม่ได้”

“ขอโทษนะครับ”

“ขอโทษพี่เรื่องอะไรล่ะ” เขาหัวเราะ “รักพอร์ชนะงานหนักนะ”

ผมยิ้ม “ผมรู้ครับ”

“มันโสดก็เหมือนไม่โสด”

“ครับ?” ผมหันกลับไปมองหน้าเขาเมื่อได้ยินประโยคประหลาด

“เคยเจอเพื่อนใช้ไหม เอ่อ หมายถึง เพื่อน น้องของพอร์ช”

“อ่า พี่เพื่อน” ผมพยักหน้า “เคยเจอครับ”

“แล้วรู้เรื่องที่...”

“รู้ครับ พี่พอร์ชรักพี่เพื่อน”

พี่ชั้นถอนหายใจ “นั่นแหละ มันรักของมันมานานมากแล้ว เหมือนไม่มีทางจะเลิกรักได้เลย”

ผมยิ้ม “เข้าใจครับ” เข้าใจดีเลย เพราะถ้าเทียบกับระยะเวลาที่ผมรักพี่พอร์ชมา ก็คงไม่มีใครคิดว่าเป็นระยะเวลาสั้นๆ เหมือนกัน “ผมไม่เป็นอะไร” แต่พูดไปแล้วจะได้อะไรล่ะ

“แล้วที่ตึงๆ ใส่กันระยะนี้เพราะเรื่องนี้เหรอ”

“นิดหน่อยครับ” ผมโกหก “ผมแค่พยายามจะเว้นระยะห่าง”

“ถ้าไม่มีปัญหาอะไรก็โอเค ยังไงปรึกษาพี่ได้นะ เห็นตึงใส่กันแบบนั้นแล้วพี่ก็กังวล”

“ขอบคุณนะครับพี่ชั้น”

เขายิ้ม พยักหน้ารับ “กันไปซื้อของต่อกันเถอะ เสร็จแล้วแวะกินกาแฟแล้วค่อยเข้าออฟฟิศนะ”

“ครับ” ผมยิ้มตอบ แล้วเดินตามอีกฝ่ายไป

ในช่วงเวลาแบบนี้แม้มันจะแย่ แต่ก็ทำให้ผมเห็นน้ำใจคนชัดขึ้น ไม่รู้ว่าจะนับเป็นเรื่องดี ๆ ได้ไหม แต่อย่างน้อยก็ทำให้ยิ้มออกมาได้บ้างละนะ

พยายามเข้ากะ มากกว่านี้ก็เจอมาแล้ว ที่กำลังทำอยู่ที่นี่ สบายมาก...

“จันเดียวขึ้นไปเจอกันที่โต๊ะพี่นะ” พี่ชันพูดกับผมระหว่างดับเครื่องรถ

“ครับ เดี่ยวผมแวะร้านขนมนิดนึง” ผมว่า “แต่เดี๋ยวต้องไปเคลียร์เอกสารกับพี่พอร์ชด้วย”

“อ้อ เออใช่ วันนี้วันสุดท้ายแล้วนี่นะ พี่ลืมนะว่าต้องคุยกับเติ้ลเหมือนกัน”

“ครับ ยังไงคุยกับพี่พอร์ชเสร็จแล้วจะตามไปครับ”

“แล้วนี่เราบอกพอร์ชเรื่องจะดูงานต่อหรือยัง”

“ยังเลยครับ...” ผมเลียริมฝีปากตัวเอง คิดเรื่องนี้มาสักพักแล้ว แต่ไม่มีโอกาสได้พูดสักที “แต่ยังใจครวญนี่ผมก็ช่วยพี่ชันดูบ้านตัวอย่างอีกหลังนึงอยู่ดี เลยไม่คิดว่าต้องรีบบอกพี่พอร์ช”

“ยังใจเดียวกับอกมันหน่อยแล้วกันนะ”

“ครับ”

เขาพยักหน้า “โอเค จันเดียวพี่ชันไปก่อน แล้วเจอกันข้างบน”

ผมตอบรับ เราลงจากรถ ไปแยกกันที่หน้าลิฟต์

ช่วงนี้ผมค่อนข้างจะสนิทกับพี่ชัน เพราะช่วยพี่เขาจัดบ้านตัวอย่าง เพิ่งเสร็จไปเมื่อวาน กว่าจะกลับบ้านก็เกือบเที่ยงคืนแล้ว เหนื่อยมากแต่ก็สนุกสุดๆ

ผมถอนหายใจระหว่างขยับนั่งลงที่เก้าอี้ หลังจากเดินมาไปซื้อขนมฝากเติ้ลที่เคาน์เตอร์กาแฟมาเมื่อครู่

วันนี้วันสุดท้ายของการฝึกงานแล้ว ผมต้องเอาเอกสารไปให้พี่พอร์ชเซ็น แล้วก็คุยเรื่องจบฝึกงานกับเขา

ความจริงตั้งแต่วันที่คุยกันเรื่องช่วยงานพี่ชั้น เราก็แทบไม่ได้พูดอะไรกันอีก

ถ้าถามว่ายังใจเต้นกับเขาอยู่ไหม ยังมองตาเขาไม่ค่อยได้อยู่หรือเปล่า คำตอบคือทุกครั้งนั้นแหละ

แล้วถ้าถามว่าตอนนี้ผมยอมแพ้หรือยัง คำตอบก็ยังคงเป็น ‘ไม่’
แต่จะว่าไงดีละ จะให้ผมทำยังไงต่อ ตอนนี้ก็ไม่มีความคิดอะไรเลย...

ผมนั่งมองฟัฟฟอร์ดอ่านและเซ็นเอกสารการฝึกงานทั้งหมดของตัวเองเงียบๆ
จนถึงหน้าสุดท้ายเขาก็ปิดเล่มรายงานแล้วส่งคืน ผมยกมือไหว้ขอบคุณและรับมาถือไว้

“ฝึกงานมาหนึ่งเดือน” เขาเอ่ยปาก “เป็นยังไงบ้าง”

ผมเงยหน้า มองตาเขา ฟัฟฟอร์ดในโหมดทำงานก็ยังน่ามองเหมือนเดิม “สนุกดีครับ ได้ทำอะไรหลาย
อย่าง ได้ประสบการณ์ใหม่เยอะเลย”

“เช่น”

“ได้รู้ขั้นตอนการทำงานแบบมืออาชีพ ได้ติดต่อเซลล์เอง รู้จักวัสดุเพิ่มหลายอย่าง” ผมยิ้ม “แล้วยัง
เรื่องเขียนแบบที่เรียนมาในมหา’ลัย มันใช้กับตอนทำงานไม่ได้อีก ที่สำคัญได้รู้รายละเอียดงานช่างมา
เยอะเลยครับ”

“อืม ดีแล้ว เก็บประสบการณ์ความรู้พวกนี้ไปใช้ ตอนเรียนก็ใช้จินตนาการให้เต็มที่ อะไรที่คิดว่าชีวิต
จริงหาทำยาก ก็พยายามทำให้เป็นจริงให้ได้ในทุกโปรเจกต์ คิดอะไรที่ใหม่ เป็นเจ้านายตัวเอง เป็น
เจ้าของความคิดตัวเอง”

“...” ผมพยักหน้า รู้สึกตาร้อนๆ “ครับ”

“ที่ผ่านมามีทำได้ดีมาก งานออกมาก็ดี มีความรับผิดชอบ รักษาพวกนี้ไว้ละ”

“ขอบคุณมากนะครับ”

เขาครางเสียงตอบรับ “แล้วจากนี้เอายังไงต่อ”

ผมมองตาเขา “เรื่องอะไรครับ”

“มึงคิดว่ากุหมายถึงเรื่องไหนละ” นั่นไง กุมีงมาอีกแล้ว

“ผมไม่รู้เลยถาม”

เขาแค้นหัวเราะ “ช่วงหลังสงบลงไปตั้งเยอะแล้วนี่ จะมาตีแตกวันนี้หรอ”

“ผมแค่ตั้งใจทำงานครับ”

“ก็ดี”

“ฉันตอบรวมๆ นะครับ” ผมเอ่ยปาก ไม่ได้หลบตาตอนที่เขาจ้องกลับมา “ผมยังทำทุกอย่างต่อครับ”

“หมายถึงอะไร”

“ก็ตอบทุกคำถามที่คิดว่าพี่อยากรู้แหละครับ”

เขาขมวดคิ้ว “พูดดีๆ ถนนหน”

เรียกชื่อจริงด้วย “...” พี่พอร์ชอารมณ์เสียแล้ว “เรื่องคลิบ ผมยังไม่ลบครับ และไม่คิดจะลบ ข้อตกลงเรายังเหมือนเดิม”

“...”

“พี่พอร์ชไม่ต้องรักผม แต่พี่พอร์ชเป็นของผม จนกว่าผมจะเบื่อ จำได้นะครับ”

“กูจำได้ว่าไม่เคยตกลงกับมึงเลยสักคำ”

“ก็คงคล้ายๆ คำสั่งแหละครับ แต่ผมพูดให้มันดูดี”

“มึงนี่ไม่กลัวตายจริงๆ สินะ”

ผมยิ้ม “ส่วนอีกเรื่องที่ผมหมายถึง คือผมจะทำงานต่อจนกว่าเปิดเทอมครับ”

“ทำต่อ?”

“ครับ แต่หลังจากนี้ผมจะไปช่วยพี่ชันทำบ้านตัวอย่างอีกหลังนึง พี่เขาเพิ่งได้แปลนมา”

พี่พอร์ชแค้นหัวเราะอีกครั้ง เขาส่ายหน้าแล้วเหลือบมองผมตาดู “มึงจะเก็บแค้นหรือไง”

“ครับ?”

“คราวนี้มึงจะเอาอะไรไปขู่ไอ้ชันอีกล่ะ จะใช้บทขำหรือ”

ผมเม้มปาก รอคุนแนใจว่าเขาจะไม่พูดต่อ “ผมรักพี่”

“...” เขาทิ้งจังหวะไปเล็กน้อย “กูรักเพื่อน”

“ครับ” รู้อยู่แล้ว ผมยิ้มแล้วพยักหน้า “ฉันเดี๋ยวผมขอตัวนะครับ ไปคุยงานต่อ”

“คืนนี้”

“ครับ?” ผมชะงักขาที่กำลังจะยืนตัวเองขึ้นยืน

“กูอยากมีเช็กส์”

“อ่า...”

“กูจะไปมีกับใครสักคน”

“ได้ยวเล็กลงแล้วผมมารอครับ”

เขาจ้องหน้าผมค้าง ก่อนจะพยักหน้าส่งๆ “เออ”

♥ 12

ผมนอนคว่ำอยู่บนเตียงขนาดใหญ่ ผ้าห่มสีขาวหนานุ่มคลุมตั้งแต่ช่วงเอวลงไป มุ่ยหน้าดอนเห็นรอยแดงที่ข้อมือตัวเอง

ไม่รู้ตายอดตายอยากมาจากไหน แรงอย่างกับช้างทั้งป่า จะฆ่ากันให้ตายเลยใช่ไหม

เฟ่งดูนาฬิกาติจิดอลบนโต๊ะหัวเตียง เกือบห้าทุ่มเข้าไปแล้ว วันนี้คงได้ค้าง เราอยู่กันที่โรงแรมใจกลางเมือง

ไกลออกมาจากบริษัทพอสมควร ซึ่งอีกฝ่ายเป็นคนเลือก ผมกวาดตามองไปอีกทางเห็นฟ็พอร์ชยีนดึมน้ำอยู่ใกล้มินิบาร์

เขาสวมกางเกงในขาสั้นรัดรูปแค่ตัวเดียว ผมหนำร่อนวูบแต่หมดแรงจะเบือนหนี

“มองอะไร” เขาถามขึ้นเมื่อเราสบตากัน

“ผมแค่ไม่รู้จะเอาตาไปวางตรงไหน”

เขาแค้นหัวเราะ “หลับตาไปซะ”

“ผมหิวน้ำ”

“ลุกมา”

“ไม่มีแรงแล้ว” ผมโอดโอย “ฟี่ไม่ออมแรงเลย”

“กูเคยพูดไปแล้ว” ฟ็พอร์ชยิ้มมุมปาก ปิดฝาขวดน้ำแล้วเดินมาใกล้ “อย่าเพิ่งรีบฟังล่ะ”

ผมถอนหายใจ หลับตาลง ไม่ใช่เพราะเขาสั่ง แต่เพราะเหนื่อยเกินกว่าจะฝืนแรงเถียง

“อ๊ะ” ผมสะดุ้งเล็กน้อย ลืมตามองเมื่อมีสัมผัสเย็นๆ มาโดนปาก ถึงได้รู้ว่าเป็นขวดน้ำที่อีกฝ่ายยื่นมา

ตัวการมองเห็น เลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง “หิวน้ำไม่ใช่หรือไง”

ผมพยักหน้า รับมาถือไว้ แต่ไม่แม้แต่จะผงกหัวขึ้นเพื่อดื่ม อยากนอนนิ่งๆ แบบนี้ ไม่อยากขยับตัวเลย เขายังคงจ้องหน้าผม ไม่ชอบเวลาถูกจับตาขนาดนี้

“พี่ไม่นอนเหรอ”

“ดื่มเข้าไปสิ” เขาเปลี่ยนเรื่อง ไม่ตอบคำถาม

“เดี๋ยวดื่ม ผมไม่อยากลุก”

พี่พอร์ชดึงขวดน้ำในมือผมกลับไป ผมมองตามเตรียมจะอำปากพูดแต่เจ้าตัวก็เปิดฝายกกระดกเสียก่อน

มองตามเขาอย่างงุนงงก่อนจะต้องเบิกตากว้างตอนอีกฝ่ายโน้มมาใกล้ จับหน้าผมให้เงยขึ้น บีบแก้มด้วยมือข้างเดียวแล้วประกบปากลงมา

ผมเกือบสำลักตอนเขาส่งน้ำจากปากสู่ปาก หน้าเห่อร้อนกับการกระทำอันน่าตกใจของอีกคน

“อีก...” ผมยกหลังมือปาดน้ำที่ไหลเลอะจากมุมปาก อายเกินกว่าจะสบตา

“เอาอีกไหม”

“...ไม่แล้วครับ”

“ดี” เขาขยับตัวออกห่างเล็กน้อย “เหนื่อยนักก็นอนไป กูไม่อยากให้มึงรีบฟัง”

ผมเม้มปาก หลบตาลงพยายามไม่มองหน้า เห็นทางหางตาว่าเขาสอดตัวเข้ามาในผ้าห่ม นอนอยู่ข้างกายแต่ไม่ได้สัมผัสกัน เหลือบตามองเขาเล็กน้อยก่อนจะรีบเบนหนี พยายามคิดประจบอยู่ในใจ

ไหนบอกว่าไม่รักษาของใจ กับของเล่นใช้แล้วทิ้งยิ่งเล่นแรงไม่ใช่เหรอ

แต่แน่นอนว่าผมไม่พูดออกไปหรอก

ไม่พูดแน่...

[----- ♥ -----]

“วันนี้ไม่ใช่วันศุกร์นะ” ผมตอบกลับไปด้วยน้ำเสียงไม่จริงจังตอนได้รับโทรศัพท์จากเพื่อนในกลุ่มมหา'ลัย

[เออนามาเหอะ] ปลายสายเอ่ยย้ำเจตนา [ไอ้จิวมันอกหัก มาช่วยย้อมใจมันหน่อย]

“โอเคๆ ไปถึงชานิดนึงแล้วกัน”

[ก่อนสองทุ่มก็ดี ดีกว่านี่กลัวจะกลายเป็นหมากันหมดแล้ว]

“ร้านที่เคยไปครั้งก่อนใช่ไหม”

[ใช่ ภูเก็ตไปจองโต๊ะแล้ว ลากไอ้เต้ลมาด้วย]

“แล้วเจอกัน”

[ครับคุณชาย]

ผมหัวเราะ กดวงสายแล้วหันไปหาเต้ลที่มองอยู่ตั้งแต่เมื่อครู

“ตูนโทรมา?” อีกฝ่ายถาม

“อืม” พยักหน้ารับ “ชวนไปดื่ม จิวอกหัก”

“อีกละ” คนตรงหน้าโคลงหัวไปมา “เอาให้ชัวร์ก่อนเหอะ คราวนี้จะเลิกกันได้ก็วัน”

“น่าจะจริงจังมั้ง เห็นตูนบอกว่าคราวนี้นักเลย”

“กูก็เห็นจะตายทุกครั้งอะ”

“ไมเอนา”

“เรื่องจริง”

ผมยิ้ม ที่ตัวเองออกหักไม่เห็นจะพูดแบบนี้บ้างเลย “แล้วเดี๋ยวจะไปไหม”

“มึงไปปะละ”

“ก็คงไปแหละ เพื่อนกำลังเศร้า”

“ก็ตินะ มึงก็ดื่มไปด้วยเลยดิ กูจะบอกพวกมันว่าหัวใจมึงก็กำลังมีปัญหา”

“เพื่อนคงถามว่าเราไปหาหมอหรือยัง”

อีกฝ่ายหัวเราะ ท่าทางชอบใจ “เออจริง บอกว่าคุณชายออกหักคงไม่มีใครเชื่อ”

“จันเดียวเจอกันที่ออฟฟิศตอนห้าโมงนะ เดี่ยวเราต้องไปประชุมเป็นเพื่อนพีพอร์ชก่อน”

“อ้าว” เด็ลเลิกคิ้ว “ไหนบอกไม่ได้ร่วมงานกันแล้วไง”

“อันนี้ฉุกเฉิน พอดีพี่ทีมเดียวกันเขาลากะทันหัน ไม่มีคนไปช่วยพีพอร์ชตรวจไข้ดวงาน พี่ชั้นเดินมาบอกเมื่อกี้”

“อ้อเหอๆ” อีกคนเบะปาก ทำเสียงล้อเลียน “แล้วก็ต้องเป็นมึงเนอะ”

“เราว่างอยู่พอดี”

“กูก็ว่าง”

“หรือเดี๋ยวจะไปแทนเราละ”

“ไมเอาละครับ เชิญคุณณนท์เถอะ”

เนี่ย เลือกให้ก็ไม่เอา “จันก็อย่าแซว”

“อ้อหือ เดี่ยวนี้ดูด้วยวะ อยู่กับกูไม่ต้องใส่หน้ากากนายตัวร้ายก็ได้นะ” เด็ลเอ่ยเข้า เอื้อมมือมาดึงแก้มผมประชด “ถอดออกมา”

“ฮือ” ผมสะบัดหน้าหนี “เล่นอะไรไม่รู้เรื่อง”

“หวงตัวกับกู ที่อีกคน...”

“เด็ล” ผมเรียกชื่ออีกคนเสียงนิ่ง หรีดตาลงนิดเพื่อบอกให้รู้ว่าไม่เล่นด้วย

“อะๆ ไม่ล้าก็ได้”

“เดี๋ยวจะไปแล้ว”

“เอารถไปปะ”

ผมส่ายหน้า “พี่พอร์ชขับไป น่าจะไม่นานมาก เดี่ยวกลับมารับแล้วค่อยขับไปร้านที่เดียว”

“เค โง่เจोकัน”

ผมยิ้มรับ หยิบของใส่เป้แล้วหันไปมองคนในห้องกระจกอีกด้าน เขาขมวดคิ้วดูหงุดหงิด แต่ก็ไม่ใช้เรื่องแปลกหรือก ช่วงหลังมานี้ก็ดูไม่สบายอารมณ์ตลอดเวลาอยู่แล้ว

ผมลอบถอนหายใจระหว่างกำลังขับรถกลับออฟฟิศ
ช่วงหลังมานี้โคตรอึดอัดเลยตอนอยู่กับพี่พอร์ช ยิ่งวันนี้เขาทำหน้าเหมือนแบกเขาไว้ทั้งลูก

“เหนื่อยมากไหม”

“ครับ?” ผมหันกลับไปมองคนขับเมื่ออยู่ๆ เจ้าตัวก็เอ่ยคำตอบขึ้นไม่มีที่มา

“อยู่กับกูเนี่ยเหนื่อยมากไหม”

“...” ถามมาแบบนี้เลย

“ถอนหายใจเป็นสิบรอบแล้ว” ใช่เหรออ ผมเพิ่งถอนเมื่อกี้เอง “หน้าก็มึน เห็นแล้วชัดตา”

“อย่างกับพี่หน้ายัมนักละ”

“อย่ามาย้อนกู”

พูดบ้างก็ว่าเถียง “...ผมไม่ได้เหนื่อย”

“ก็ทำหน้าที่มันดีๆ ที่อยู่กับคนอื่นยัมนักรื่น”

“ผม...”

ยังไม่ทันพูดอะไร โทรศัพท์มือถือของพี่พอร์ชก็ส่งเสียงร้อง
ดังสายตาของผมให้หลุดลงไปมองโดยไม่ตั้งใจ แล้วข้อที่ไขว่อยู่หน้าจอก็ทำให้รู้สึกอึดอัดยิ่งกว่าเดิม
ไวกว่าความคิดผมเอื้อมมือไปหยิบเครื่องมือสื่อสารตรงหน้ามาถึง พี่พอร์ชชะงักหันมามองผมตาดู

“เอามา”

ผมสุดลมหายใจเข้า สายหน้า “ผมไม่ได้รับ”

“บอกให้เอามา”

“ผมไม่ได้รับครับ”

“กูบอกให้เอามา”

“ไม่ได้รับครับ” ผมยังยืนยันคำเดิมด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“...” เขาเงยขึ้นไปนิดก่อนจะ หักพวงมาลัยเข้าข้างทาง เหยียบเบรกแรงๆ จนผมหัวเกือบทิ่ม อีกฝ่ายปลดเข็มขัดนิรภัยแล้วเอ่ยปากเสียงดู “เอาคืนมา”

ผมขมู่มือถือขึ้น หันหน้าจอลงไปทางเข้า สายเรียกเข้าตัดไปแล้ว และนั่นเหมือนยิ่งทำให้เขาไม่พอใจ

“มึงมีสิทธิ์อะไรมาห้าม”

“ตอนนี้พี่ยังเป็นของผมนะ” พูดแล้วก็ดึงมือถือเขากลับมาวางที่ตัก “บอกแล้วว่าจนกว่าผมจะเบื่อ”

“มึงยังไม่เบื่อกูอีกหรือไง”

“ครับ?”

เขาขมวดคิ้ว หันหน้ากลับไปมองด้านนอก พรุณลมหายใจออกทางจมูกแรงๆ “เอามือถือคืนมา” อีกฝ่ายเอ่ยปาก “ไม่ได้มองหน้าผม” “เดี๋ยวกูค่อยโทรกลับทีหลัง”

ผมเลิกคิ้วขึ้น มองหน้าเขาอย่างไม่อยากเชื่อ นี่เป็นครั้งแรกเลยที่เห็นอีกฝ่ายยอมใจเย็นลงก่อนแบบนี้ “เดี๋ยวผมค่อยคืนนะครับ”

“จะเก็บไว้ทำไม” เนี่ย อารมณ์เสียอีกแล้ว

“เผื่อพี่เพื่อนโทรมาอีก”

พี่พอร์ชสลับในลำคอแล้วเคลื่อนรถออก ผมลอบสังเกตอีกฝ่ายเป็นระยะ เขาดูหงุดหงิดแต่ก็ไม่มากเท่าเดิมแล้ว

ผมก้มลงมองโทรศัพท์ในมือตัวเอง เห็นชื่อพี่เพื่อนเป็นสายไม่ได้รับแล้วรู้สึกหนัๆ ที่หน้าอก แต่ถึงอย่างนั้นก็รู้สึกดีที่ตกลงไป

บางครั้งผมก็ไม่ชอบตัวเองตอนนี้เอาเสียเลย...

[----- ♥ -----]

“ข้าชะมัดเลยไอ้คุณชาย”

ผมหัวเราะเมื่อเพื่อนสนิทในกลุ่มออกปากหักแบบนั้นตั้งแต่เจอหน้า นั่งกันอยู่สามคน ดูจากขวดเปล่าบนโต๊ะแล้วน่าจะเริ่มมาได้ที “รีบที่สุดแล้ว”

“เออ ไอ้ณะเหยียบมิดเลยนะ” เต้ลเอยปากเสริม แต่รู้ว่าประชดกันแน่ๆ ผมขับรถเร็วได้ที่ไหนกัน “เกือบร้อย” นั้นใจละ จบคำคนอื่นก็หัวเราะสนุกสนาน

“เหยียบเกือบร้อยเลยหรอ ไม่ได้นะ ทำไมมึงไม่ขับให้ณะเต้ล”

ได้ยินจิวพูดแบบนั้น ผมก็หันไปสบตา “ออกหักอยู่ไม่ใช่หรอจิว”

“ออกหักอะไรหยาบคาย เขาเรียกมีความรักที่หมดทางพัฒนาเว้ย”

คนเราพอออกหักขึ้นมา ถ้าไม่เศร้าไปเลยก็ใช้ความตลกกลบเกลื่อนนี่แหละ

“เอาแบบนั้นเนอะ” ผมยิ้ม นั่งลงบนโซฟา ส่วนเต้ลก็จับจองที่ว่างข้างๆ อีกที “กินกันไปเยอะแล้วนี่”

“หิ ก็พวกกูมากันตั้งแต่หุ่มนี่ก็สองชั่วโมงกว่าแล้ว”

“รถมันติดน่า”

“แล้วนี่ฝึกงานเป็นใจกันบ้าง” นพถาม เพื่อนคนนี้ไม่ค่อยช่างพูด แต่เป็นผู้ฟังที่ดี เป็นอีกคนที่ผมรู้สึกว่าการปรึกษาและฟังพาได้

“ก็ตินะ” ผมตอบกลับ พุดรวมๆ ไม่เจาะจง “ตอนนี้ฝึกเสร็จแล้ว แต่ว่างๆ เลยขอพี่เขาอยู่ต่อ”

“ถามจริง” คนนอกหักแทรกขึ้นมาเสียงตกใจ “ทำไมขยันจังวะ”

“ไม่มีไรทำต่างหาก”

“แฟนก็ไม่มี” เติ้ลเสริม “อยู่ฝึกต่อเพื่อไ้แฟน” ไ้ยินแบบนี้ผมก็หันขวับไปมองหน้า พุดแห่อีกแล้ว

“เออ เมื่อกี้กูเจอจิ้งแฟนเก่ามึงด้วยนะ” ดุนเอ่ยปาก ยื่นแก้วเหล้าให้ผมกับเติ้ล

ผมรับมาพาลงหันมองซ้ายขวา “เพิ่งเจอเหรอ” แต่จิ้งไม่ใช่แฟนเก่าผมสักหน่อย

“อืม อยู่โตะใกล้เคาน์เคอร์บาร์ข้างใน เขาฝากบอกว่าถ้ามึงมาให้เรียกด้วย”

“จิ้งมากับใคร”

“เพื่อนมั่ง สวยด้วย” จิวว่า

“ไม่ทันไรมองหาสาวใหม่แล้วเหรอไอ้จิว” เติ้ลแซว ยกแก้วขึ้นดื่ม

“กูแค่มองหารักใหม่ที่จะพัฒนาได้”

“ทำมาเล่นลิ้น” ดุนแทรก เหล่มองคนที่ซ่อนความเศร้าไว้ไม่มิด “ไม่อยากจะแฉเลยว่าเมื่อคืนเป็นหมาขนาดไหน”

“ยุ่งน่า” ยังไม่ยอมรับอีกว่าเศร้า ค้อนตาเขียวใส่ดุนแล้วหันมาหาผม “ไม่เดินไปหาอะ พาเพื่อนเขามาด้วย”

“พุดเล่นไปจั้นแหละ จะสนใจคนอื่นทั้งที่ในหัวมีแต่อีกคนไ้ใจ” นพพุดขึ้น และเป็นประโยคแรกที่ทำให้จิวเจียบตั้งแต่ผมมา

“...แม่ง”

ผมยิ้ม ดบเบาเจ้าตัวเบาๆ

“จิ้งเขานั่งอยู่ข้างใน ถ้าจะกลับก็ต้องผ่านโตะเรา ไม่ต้องห่วงหรอก” คราวนั้นพุดกับผม

“อืม เดี่ยวอีกสักพักเข้าไปดู” ผมตอบกลับ

จิ้งเป็นคนคออ่อน กินนิดหน่อยก็เมา เพราะอีกฝ่ายไม่ใช่คนดื่มบ่อย

ถ้าไม่มีโอกาสสำคัญอย่างฉลองสอบเสร็จเมื่อครั้งก่อนก็แทบจะไม่แตะ

ผมเลยจะค่อนข้างกังวลเวลารู้ว่าเธอออกมาดื่ม ช่วงที่คุยกันก็ไปรับส่งอยู่บ่อยๆ

“โหวโหมเนี้ยจ้”ผมเอ่ยปากถาม หลังจากตรงเข้าไปหาตอนเห็นจ้กำลังเดินมาที่โต๊ะ ดูหน้าสิ กินไปเยอะแน่ๆ

“ฮือ โหวสิ” เธอยิ้มกว้าง เซเล็กน้อยตอนผมเข้าไปประคอง “ไม่ได้เจออะนานเลย”

“ฮัม” ผมยิ้มตอบ จับแขนเธอให้ยืนดีๆ “ปิดเทอมนี้”

“เปิดก็ไม่ค่อยเจออะ คุณก็ไม่ค่อยได้คุย หายไปไหนมา”

“มาแล้วเนี่ย”

“นิตนิงง เพื่อนสละโสด”

“ดีใจแทนเพื่อนเธอ” เธอไม่ตอบ มองหน้าผม แล้วยิ้มดาหยี “จะกลับแล้วเธอ”

“ซ้ายยย” อีกฝ่ายลากเสียงยาว “กลับแล้ว”

“เดี๋ยวเราไปส่ง”

“ไม่เป็นไร รับผิดชอบ”

“ไม่รับผิดชอบก เมื่อก่อนก็ไปส่งอยู่บ่อยๆ”

จ้ยิ้ม ไม่พูดต่อ ผมเลยพาเธอมาที่โต๊ะ ให้เธอนั่งพักก่อนแล้วหันไปคุยกับเพื่อน “เดี๋ยวเรากลับก่อนนะจะไปส่งจ้”

“เออ ไปเถอะ เดี่ยวพวกกูก็กลับละ พรุ่งนี้ทำงาน”

ผมพยักหน้ารับ “โอเค จันไว้นัดใหม่” พูดพลางหันไปหาเติ้ล “กลับกับเราไหม”

“มึงไปส่งจ้เถอะ เดี่ยวกูกลับกับไอ้ตุน”

“โอเค เจอกันพรุ่งนี้”

“ขับรถดีๆ ละ”

ผมบอกลาเพื่อนๆ อีกทีแล้วประคองจ้ออกจากร้าน ระหว่างทางเธอเจิบสนิทไม่พูดอะไร คิดว่าคงเมาจนง่วงนอนแล้วแน่ๆ ผมจำทางกลับบ้านเธอได้ เลยปล่อยให้ฝ่ายนอนโดยไม่กวน

ใช้เวลาไม่นานผมก็มาจอดสนิทอยู่ที่หน้าบ้านจิ้ง ปกติแล้วเจ้าตัวอยู่บ้านคนเดียว เพราะบ้านพ่อแม่อยู่ต่างจังหวัด ไม่รู้นี่จะไหวหรือเปล่า “จิ้ง” เรียกชื่อเธอแล้วจับแขนเขย่าเบาๆ

“อือ...” คนเมาขยับเล็กน้อย ก่อนจะปรือตามอง

“ถึงบ้านแล้วนะ”

เธอนั่งตัวตรงขยี้ตาแล้วมองซ้ายขวา ดูเหมือนจะสร้างไปเยอะแล้ว “ก็โม่งแล้วนะ”

“ห้าทุ่มกว่าแล้ว”

“อืม” เธอพยักหน้าจ๋วเจีย

“เข้าบ้านเองไหวใช่ไหม”

“อืมไหว”

“จิ้งจิ้งเข้าบ้านเถอะ เดี่ยวเรารอจนกว่าจะปิดประตู”

“นะ”

“หืม” ผมเลิกคิ้ว สบตาเธอ “ครับ”

“เป็นยังงี้บ้างเธอ ตอนนี้มีความสุขหรือเปล่า”

“ทำไมถามแบบนี้ล่ะ” ผมหัวเราะ “ก็มีความสุขปกตินั่นแหละ”

“คบกับใครหรือยัง คบกับพี่เขาหรือเปล่า”

“...เปล่า ไม่ได้คบกับใครเลย”

“วันนี้ที่ถามว่าเราดีใจแทนที่เพื่อนสละโสดเธอ” จิ้งเอ่ยปาก ปลดเข็มขัดนิรภัยออก “เราไม่ได้ดีใจแทนเพื่อนหรอก แต่เราแค่รู้สึกว่ามันมีความสุขมากๆ เลย เห็นรูปมันกับแฟนแล้วก็คิดถึงตอนเราคุยกันขึ้นมา”

“จิ้ง...”

“เรารอ รออะสมหวัง รอให้เขารักนะ แต่ถามก็ครั้ง ณะก็ยังอยู่คนเดียวทุกที”

“...”

“ณะสมควรจะมีความสุขไม่ใช่หรอ”

ผมเม้มปาก สดลมหายใจเข้ากับประโยคนั้น

“ถ้าเป็นเรา ณะจะมีความสุขมากแน่ๆ เราสัญญา”

“...จิ้งก็รู้นี่” รู้เหตุผลทุกอย่างที่ทำไมระหว่างเราถึงเป็นไปไม่ได้ รู้ตั้งแต่วันแรกถึงวันนี้

“เพราะเรารู้ใจ เรารู้ว่าณะรอมานานแค่ไหน รู้ว่ามันผ่านมานานเกินไปแล้ว”

ผมเอื้อมมือไปวางลงที่ศีรษะอีกฝ่ายเมื่อเจ้าตัวทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้ ผมรู้ว่าเธอเป็นห่วงผม ห่วงจากใจจริง “ไม่เป็นไรนะจิ้ง เราเต็มใจรอเอง”

“ณะให้ออกาสเราไม่ได้หรอ ให้ออกาสทั้งเรา ให้ออกาสทั้งตัวเอง”

“จิ้ง” ผมเรียกชื่อเธอเสียงอ่อน หากความรักสามารถจัดวางได้ ทั้งผมและเธอ รวมไปถึงเขา ก็คงไม่ต้องเจ็บปวดแบบนี้ “ตอนนี้เรากำลังให้ออกาสตัวเองอยู่ ขอโทษนะ”

“เราขอพยายามอีกได้ไหม ขอพยายามอีกสักครั้ง”

“จิ้ง” เวลานี้ผมคิดไม่ออกว่าจะพูดอะไร เลยได้แต่เรียกชื่ออีกคนซ้ำๆ

“เราขอบนะ” อีกฝ่ายเอ่ยเสียงแผ่ว ขยับเข้ามาใกล้ วางมือที่ไหล่ผม

“จิ้ง เดี่ยวก่อน” ผมขยับตัว เริ่มรู้สึกไม่ดี

“ณะเคยมีอะไรกับผู้หญิงไหม” เธอถามผม ขยับเข้ามาใกล้ขึ้นอีก

“เราว่าวันนี้จิ้งเมาเกินไปแล้ว”

“เราเมา แต่เราไม่ได้เลอะเลือนนะ”

ผมส่ายหน้า จับแขนเธอแล้วผละตัวออก ขมวดคิ้วและพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง ผมรู้ว่านี่ไม่ใช่นิสัยของเธอ ไม่ใช่เลย “อย่าทำแบบนี้เลย จิ้งไม่ได้อยากทำแบบนี้จริงๆ หรอก”

คนตรงหน้าเม้มปากแน่น ดวงตามีน้ำคลอจนผมใจหาย “ณะก็เป็นแบบนี้”

“เราขอโทษนะ”

“ณะดีกับเราตลอด ดีทุกอย่าง...” เธอก้มหน้าลง จับแขนผมไว้แน่น “ดีจนเราหลงรัก แต่กลับเป็นเจ้าของไม่ได้ ไม่มีวันเป็นได้”

ตอนนี้อะไรบางอย่างกำลังกระซิบอยู่ที่ข้างหู เสียงของจิตใต้สำนึกหรืออาจจะเป็นอาการเจ็บปวดที่
สะสมมาหลายปี
มันกำลังบอกให้ผมยอมแพ้ ยอมแพ้กับสิ่งที่ไม่มีความได้ครอบครอง
ยอมแพ้แล้วมาเริ่มต้นใหม่กับคนที่จะสามารถมีความสุขไปด้วยกัน คนที่จะรักผม รักสุดหัวใจอย่างที่ผม
รักเขา

แต่ก็นั่นแหละเหตุผลที่ทำให้เสียงนั้นไม่เคยมีความหมาย

เพราะผมรักเขา

รักเขาคนเดียว...

สรุปคือผมพาจิ้งเข้าไปส่งในบ้าน คุยกับเธออีกหน่อยถึงขอตัวกลับ
ระหว่างขับรถใจก็พานวนเวียนคิดถึงเรื่องที่เธอพูดวันนี้

ถามว่าเคยคิดอยากยอมแพ้ อยากรักคนอื่นนอกจากเขาไหม
ถ้ายอมรับด้วยความสัตย์จริงอย่างไม่โกหกตัวเองเลยก็คงต้องตอบว่าเคย

แต่เวลาที่เห็นหน้าเขา ไม่ว่าจะจากรูปถ่ายหรือตัวจริง ความรู้สึกก็กลับมาเท่าเดิมเสียทุกครั้ง

เอี้ยด!

“เฮ้ย!” ผมหลุดร้องเสียงดังเมื่อขับรถออกมาได้ไม่กี่ไกลจากบ้านจิ้ง ก็มีรถยนต์อีกคันเร่งขึ้นมาปาดขวาง
ด้านหน้า แม้จะไม่ได้กระชั้นนักและห่างออกไประดับนึง แต่ก็ทำให้ผมตกใจอยู่ดี แล้วก็ต้องเบิกตาก
วังตอนเห็นคนที่เดินลงมาจากรถ “พี่พอร์ช...”

พี่พอร์ชเดินอ้อมไปฝั่งข้างคนขับ เคาะกระจกสองครั้ง ผมเลยปลดล็อกให้อีกฝ่ายเข้ามานั่งในรถ
เขามองหน้าผม ตาตุ้มเขาคิดว่าตัวเองทำอะไรผิดไป

“พี่พอร์ช...มาที่นี่ได้ยังไงครับ”

เขาส่งไอแพดที่ถือติดมือมาให้ผม พอเห็นแอปที่เปิดค้างอยู่แล้วก็เม้มปากแน่น

‘Find my phone’

“เอ่อ...” ผมยื่นของในมือส่งคืนเขา ก่อนจะหันกลับไปหยิบเป้ของตัวเองที่เบาะหลัง ล้วงโทรศัพท์มือถือ
ถือของอีกฝ่ายที่ลืมคืนตั้งแต่ตอนเย็นออกมา “ขอโทษนะครับ”

“...”

“แต่ความจริงผมเอาไปคืนพรุ่งนี้...”

“กูโทรหาแล้วมึงไม่รับ ทั้งเครื่องกูและเครื่องมึง”

“คือผม...”

“มัวแต่มัวหญิงอยู่” เขาแทรกขึ้นเสียงนิ่ง แววดาเย็นชาเหมือนตอนอยู่หัวหินไม่มีผิด

“พี่พูดอะไร”

“กับผู้หญิงในรถเมื่อกี้ไง หายเข้าบ้านไปตั้งนาน” อีกฝ่ายยิ้มมปาก แต่ตาไม่ได้ยิ้มไปด้วยเลย “เพิ่งรู้ว่าได้ทั้งสองเพศ”

เขาเห็น... “ผม...”

“เอามือถือกูคืนมา แล้วก็ไม่ต้องมายุ่งกับกูอีก” เขาจ้องหน้าผม ดึงโทรศัพท์ออกจากมือแรงๆ “ไม่รู้มัวมาขนาดไหน”

“ผมไม่ได้มีอะไรกับเธอ”

เขาขยับมาใกล้ดังผมเข้าไปขีดตัว “มึงคิดว่ากูเป็นเด็กอนุบาลที่ยังอมน้ำอยู่หรอ”

“ผมพูดความจริง” พูดแบบนี้ต้องการอะไรกันแน่ แล้วทำไมต้องโกรธขนาดนี้ด้วย “อีกอย่าง ถ้าจะพูดว่าใครมัว คนนั้นน่าจะเป็นพี่มากกว่า”

พี่พอร์ชเลิกคิ้วขึ้นข้างนึงก่อนจะแค้นหัวเราะ “ไม่พอใจก็เลิกยุ่งกับกูสิ”

ผมสุดหายใจเข้า “พี่คิดว่าผมเบื่อกูหรือยังล่ะครับ” พยายามนับหนึ่งถึงสิบเรียกความกล้า “แต่ถ้าเบื่อดีแต่ตอนนี้ก็คงเร็วไปหน่อยเนอะ”

“กูไม่ชอบใช้ของร่วมกับใคร” เขาจ้องผมเขม็ง ตะปลายนิ้วลงที่คางดันให้เงยขึ้น “เพราะจนถึงชอบใช้แล้วทั้ง ไม่เก็บมาใช้ซ้ำ”

“พี่ก็ไม่ได้ใช้ร่วมกับใคร”

“ที่กูเห็นมันไม่ใช่”

ผมเม้มปากแน่น เรามองตากัน ผมเห็นคำพูดก่นด่าในแววดาเขา เห็นรอยยิ้มหยันดูแคลน ขนาดไม่ต้องออกเสียงยังทำให้ผมเสียใจได้ขนาดนี้

“อีก” ผมนิ้วหน้า แล้วพยายามดึงมือที่จับใบหน้าอยู่แรงๆ ออก

“เจียบทำไม” เขาคลายแรงมือลงนิดเมื่อเห็นผมเริ่มน้ำตาคลอ “ไม่มันเรื่องต่ออีกล่ะ”

“...” ผมกลืนหายใจ สายหน้า

จะเปลืองน้ำลายไปทำไม ในเมื่อพูดอะไรพี่ก็ไม่เชื่ออยู่ดี...

♥ 13

“เดี๋ยววันนี้ผมออกเร็วแล้วพรุ่งนี้ขอลาหยุดนะครับพี่ชั้น”

อีกฝ่ายเงยหน้าจากจอคอมพิวเตอร์มาสบตา “เรานอกพีแล้วนี่”

“อย่าอีกรอบครับ เพื่อพี่จำไม่ได้”

เขาหัวเราะ “จำได้ๆ ไปเถอะ นี่ก็หมดฝีมืองานด้วย ถือชะวามาช่วยเท่าที่ช่วยได้”

“ได้ใจล่ะครับ”

“นา” พี่ชั้นยิ้ม ยื่นซองเอกสารมาให้ “อันนี้ check list ของงานบ้านตัวอย่างหลังที่แล้ว เอาไปอ่านดูว่ามีอะไรที่หลุดจากแบบบ้าง แล้วเมลไปแจ้งทางคุณวี”

“โอเคครับ”

“แล้วลาหยุดพรุ่งนี้ก็ไม่ไปงานดีไซเนอร์อะสิ”

“ของสีแทคใช้ไหมครับ”

“ใช่ๆ สีแทคจัดงานดินะ สนุกทุกปี นักร้องดังมาตลอด”

“เสียดายเหมือนกันครับ” ผมว่า เด็ลเองก็ไป “งานมันมีกี่โมงถึงกี่โมงนะพี่”

“ทุ่มนึงถึงห้าทุ่ม”

“งั้นถ้าผมเลิกประชุมเร็วก็จะไปครับ” ไม่แน่ใจเท่าไร บางวันก็ทุ่ม บางวันก็สามทุ่ม เสาร์นี้จัดงานแล้วเลยต้องมีอะไรต้องทำเยอะหน่อย แต่ก็เสียดาย “อาจจะขอลอกมาก่อน”

“โอเค”

“จ้ะเดี๋ยวมขอตัวเลยนะครับ”

“แล้วเจอกัน”

ผมยิ้ม พยักหน้ารับ เดินกลับไปที่โต๊ะแต่เดี๋ยวนะดูนาฬิกาคิดว่าต้องรีบแล้วเลยไลน์บอกทิ้งไว้ก่อนจะเก็บของแล้วเดินออกไปทางลิฟต์

ลงมาที่ชั้นจอดรถเห็นพี่ฟอร์ชกำลังแบกม้วนกระดาษกับโมเดลขนาดใหญ่เดินมาพอดี จังหวะที่หันไปสบตากับเอกสารที่วางอยู่บนสุดก็ทำท่าจะร่วง ผมเลยรีบเข้าไปช่วย

ผมรับของมาถือ ก่อนจะยัดตัวยืนตรง เราสบตากันแต่ไม่มีใครพูดอะไร เขาไม่ขอบคุณ ผมไม่สวัสดี ยืนจ้องกันอยู่อย่างนั้นจนกระทั่งเขาพยายามจะละมือข้างหนึ่งมาดึงเอกสารที่ผมถืออยู่กลับไป

“เดี๋ยวมขึ้นไปส่งครับ” ผมเอ่ยปากพลาถนียบของอีกส่วนหนึ่งมาถือแทน

“ไม่ต้อง” เขาเอ่ยเสียงเรียบ “วางกลับมาที่เดิม”

“ไม่ไหวหรอกครับ เดียวเดินไปก็หล่นอีก”

“เรื่องของกู”

“ก็พี่เป็นของผม”

เขาถอนหายใจ เบนสายตาไปข้างๆ พอดีกับที่โทรศัพท์ผมดัง เห็นเขายืนนิ่งเหมือนรอลอยหียบขึ้นมารับก่อน

“ครับพี่น้า”

[ขณะอยู่ไหน]

“อยู่ออฟฟิศครับ พี่น้ามีอะไรหรือเปล่า”

[พี่มาทำธุระแถวออฟฟิศพอดี เลยโทรมาถามว่าจะไปมหา'ลัยด้วยกันไหม]

“เดี๋ยวมขับรถไปครับพอดีพ่วงนี้กับมะรินผมทำงานเลยจะเอารถกลับ ยังไงเจอกันที่นั่นเลยนะครับ”

[โอเคครับ แล้วเจอกันนะ]

ผมรับคำก่อนจะวางสาย ก่อนหันไปหาอีกคน “ขอโทษที่ให้รอนะครับ เดียวผมขึ้นไปด้วย”

“บอกว่าจะไปไหนก็ไป แค่อาของวางที่เดิมให้ก็พอ”

“ได้ยังงัยละครับ”

“มึงรีบไม่ใช่หรือไง”

“ไม่ได้รีบขนาดนั้นครับ ของเยอะแบบนี้จะบังตาอยู่แล้ว เดี่ยวถือไปก็เล่นตามทาง”

“หล่นกูก็ทิ้งไว้ได้ เดี่ยวลงมาเก็บ ไม่ต้องเสือก”

“ผมช่วยได้ครับ ไม่เห็นต้องขนาดนั้น”

“ไม่ต้อง”

“ผมอยากช่วย พี่ไม่ต้องเกรงใจ”

“กูไม่ต้องการ ไม่ใช่เกรงใจ”

“...”

“ความช่วยเหลือที่อีกฝ่ายไม่ต้องการ เท่ากับไม่มีประโยชน์” พี่พอร์ชพูดนิ่งๆ แล้วจ้องตามผม “ไม่เคยได้ยินหรือไง”

“ได้ยินตอนนี้ไงครับ”

“ได้ยินแล้วก็ไปไกลๆ”

“คืนนี้ผมไปรับพี่ที่ร้านนะ”

“กูบอกมึงไม่ชัดเหอเมื่อวาน”

ผมส่ายหน้า “ไม่ครับ”

“จะให้พูดอีกทีไหม”

“จะพูดก็ได้ แต่คืนนี้ไม่ต้องขับรถไปนะครับ อย่าลืม”

“ไอ้...”

“ขึ้นข้างบนกันเถอะครับ ผมจะได้กลับสักที” พุดพลางยิ้มกว้างให้คนหงุดหงิด “ผมว่าผมรีบแล้ว” ก่อนจะแย่งของมาถือแล้วเดินนำไปที่ลิฟต์

ผมเปิดประตูห้องทำงานให้เขา เดินนำเข้าไปก่อน วางของลงบนโต๊ะก่อนจะชะงักเมื่อได้ยินเสียงดังมูลี่

หันไปมองอีกฝ่ายที่ย้ายของเต็มมือไปไว้บนโต๊ะหน้าโซฟาข้างประตูเรียบร้อยแล้วอย่างระวัง

รู้สึกถึงอันตรายยังงี้ไม่รู้ “...งั้นผมขอตัวเลยนะครับ” เอ่ยปากพลาถเตรียมจะเดินหลบออกไป

แต่เขาก็ขยับมาบังทางออกเสียก่อน “เดี๋ยว”

“ครับ?” ผมถอยเท้าออกมาก้าวหนึ่ง

“กูยังไม่ให้ไป”

“แต่ผมรีบแล้ว”

“ไหนบอกว่าไม่ขนาดนั้นงี้” เขายิ้มนมปาก “กูอยากเล่นด้วยพอดี”

“ผมไม่ว่างครับพี่พอร์ช”

“แต่กูอยากตอนนี้”

ผมเหม่ปาก เหลือบตามองไปรอบๆ ตอนนี้ก็มีเพียงประตูบานเดียวที่เป็นกระจกใส นอกนั้นถูกมู่สิพลาสลิกสีเทาอ่อนปิดสายตาเสียหมดแล้ว แต่ก็นั่นแหละที่เป็นปัญหา

“มันมองเข้ามาจากข้างนอกได้”

“มุนั้นอัปสายตา”

“แต่ว่า...”

“กูจะทำ” เขาเอ่ยคำห้วนสั้นด้วยน้ำเสียงจริงจัง

และเมื่อสบตากันผมก็รู้ได้ทันที...ว่าเจ้าตัวไม่ได้ล้อเล่น

ผมยกมือสองข้างปิดปากตัวแน่น พยายามสุดชีวิตที่จะไม่ส่งเสียง พี่พอร์ชกดจมูกลงที่หลังคอผม เรานั่งอยู่ที่ริมโซฟาชิดผนังฝั่งเดียวกับประตู แม้จะเป็นจุดบอดของห้องจริงอย่างที่อีกฝ่ายว่า

แต่กิจกรรมที่ทำอยู่ก็ระห่ำมากเกินไปจนกว่าจะคุมหัวใจไม่ให้เต้นอย่างบ้าคลั่งได้

“อีก!” ผมประท้วงในคอตอนเขาขยับหนักๆ เชิดหน้าขึ้นแล้วหันกลับไป ตอนนั้นผมนั่งทับเขาอยู่ เราหันหน้าไปทางเดียวกัน ไม่มีเสียงอะไรดังไปกว่าเนื้อกระทบเนื้อ ภาวนาให้ผ่านไปเร็วกว่านี้ อย่างน้อยก็จบลงก่อนที่จะมีใครสักคนมาเคาะประตู

ผมสุดลมหายใจเข้า ถูกแรงกระแทกโถมเข้าหาจนเสียงกระดก “ฟี่...ฟี่พอร์ช”

เขาไม่ฟังและไม่ตอบ กอดเอวผมแน่นขึ้น ช่วงล่างยังไม่หยุดขยับ กลับยิ่งแรงขึ้นจนเสียงที่ผมกลั้นไว้เริ่มลุดออกมาตามร่องนิ้วมือ

และยิ่งทำผมประสาทจะเสียตอนได้ยินเสียงสั่นของโทรศัพท์ที่หล่นอยู่บนโซฟาข้างตัว ผมเหลือบไปมองก่อนจะกัดฟันกรอดตอนเห็นชื่อที่ปรากฏอยู่บนนั้น โชคไม่เข้าข้างผมเอาเสียเลย ไม่เข้าข้างเลย

“รับสิ” เสียงทุ้มพรากระซิบข้างหู

ไม่ต้องได้รตรองผมก็สายหน้าทันที

เขาเอื้อมมือไปหยิบมือถือผมแล้วยื่นมาตรงหน้า “จะรับเอง หรือให้กูรับ”

“ผม...”

“กูให้เวลาสิบรี”

“ฟี่พอร์ช”

“หนึ่ง สอง...”

ผมภาวนาให้สายตัดก่อนที่ฟี่พอร์ชจะนับถึงสิบ แต่เอาจริงแล้วก็รู้แก่ใจว่าเป็นไปไม่ได้

“...แปด เก้า”

ผมสุดลมหายใจเข้าลึกตอนที่อีกฝ่ายลากนิ้วโป้งไปใกล้ปุ่มตอบรับ แล้วกลั้นใจเอ่ยปาก “โอเค!”

“...”

“โอเค ผมจะรับ อีก...” ผมนึกหน้าตอนเขากระแทกแรงๆ “ผมจะรับเอง”

“ทำเสียงดีๆ ละ” อีกฝ่ายส่งโทรศัพท์ใส่มือ น้ำเสียงฟังดูสนุกที่ทำให้ผมลำบากใจได้

ผมเม้มปากแน่นตอนที่กดรับสาย เอามาแนบหูแล้วพยายามควบคุมปากไม่ให้สั่น “ครับพี่นาง”

[อยู่ในนคริบณะ]

“ผม...อ้อ!” ผมสะดุ้งเฮือกตอนที่ฟิฟอร์ชดันตัวเข้ามาหน้าๆ นี่จะแกลังกันไปถึงไหนเนี่ย!

[นะ?] ปลายสายเรียกชื่อผมกลับมาเสียงกังวล [เป็นอะไรหรือเปล่า]

“ไม่เป็น...ไม่เป็นไรครับ...เดี๋ยว...” เสียงผมขาดเป็นห่วงแม้จะพยายามคุมเสียงไม่ให้สั่นแค่ไหน แต่สำหรับเวลานี้ก็ยากเกินไป นี่คิดวากำลังทำบ้าอะไรอยู่ โคตรเพี้ยนเลย! “เดี๋ยวผม ผมโทรกลับนะครับ พี่นา...ตอนนี้ผมไม่ค่อยสะ...อ้อ ไม่ค่อยสะดวกเท่าไร”

[นะ...]

ผมไม่รอให้อีกฝ่ายพูดจบก็รีบกดตัดสาย ก่อนจะยกมือปิดปากตัวเองแน่น ไม่ไหว ไม่ไหวแล้ว

“รีบวางทำไม” ยังมีหน้ามาถามอีก เลิกขยับแบบนี้เสียที!

“ฮึก...” ผมกลืนเสียงจนน้ำตาเริ่มไหล มันอัดอั้นแทบบ้าเมื่อไม่สามารถระบายความรู้สึกออกมาได้สักทาง ผมเช็ดหน้าขึ้นปล่อยให้ น้ำตาไหลตอนที่ความเสียววาบแล่นขึ้นมา กดมือลงที่ริมฝีปากแน่น ให้ความเจ็บเบี่ยงเบนความสนใจของตัวเอง

“หน้าบึ้งทำไม” อีกฝ่ายเอ่ยปากถามขณะจัดเสื้อตัวเองให้เข้าที่

ผมถอนหายใจ ใส่เข็มขัดให้เรียบร้อยแล้วส่ายหน้า “พี่ยังถามอีกหรอ”

เขายิ้มมุมปาก “กูทำอะไรผิด”

“พูดไปก็เท่านั้น” คนบ้าอะไร “ผมจะไปประชุมแล้ว”

“ยังจะไปอีก?”

“ไปสิครับ ไปช้าแต่ก็ต้องไป”

“อ้อฮี้” เขาแค้นหัวเราะ “เข้าหน้าไอ้คนที่โทรมาติดหรือไง”

ผมชะงัก พูดถึงเรื่องนี้แล้วอยากจะแทรกแผ่นดินหนี

“รับสายเสียงแบบนั้น มันคงคิดไปถึงไหนๆ แล้วมั้ง”

“พี่พอร์ช!”

“เสียงดังไม่กลัวคนได้ยินเหรอ”

ผมพนมหลมหายใจออกทางจมูกอย่างหงุดหงิด นับหนึ่งถึงสิบในใจเพื่อระงับอารมณ์ “ผมไปแล้วนะครับ”

“อืม” เขาพยักหน้า “คืนนี้ไม่ไปปรับกูแล้วใช่ไหม”

ได้ยินแบบนั้นก็เบนสายตากลับไปสบกับอีกฝ่าย ดูรู้เลยว่ายั่วโมโหผมเพราะอยากให้ยอมแพ้เรื่องดีจะปรับคืนนี้ แสดงออกชัดเจนขนาดนี้แล้วคิดว่าผมจะตอบยังไง

“ไปครับ”

แน่ละ ใครจะยอม

[----- ♥ -----]

กลายเป็นว่าสุดท้ายวันนั้นผมก็ไม่ได้ไปประชุมที่มหา'ลัย เพราะเอาชณะความอายของตัวเองไม่ได้เลยตัดสินใจกลับบ้านแล้วโทรบอกรุ่นพี่อีกคนไว้ รอเวลาจนเลยเที่ยงคืนถึงได้ขับรถไปปรับพี่พอร์ชที่ร้านเหล้าที่เจ้าตัวบอกไว้
กว่าจะถึงบ้านก็เกือบตีสาม พี่นาโทรหาแต่ผมไม่ได้รับ คิดว่าอีกฝ่ายคงพอรู้ว่าไม่สะดวกคุยเลยไม่ได้โทรย้ำหลายครั้งให้ผมอึดอัด
วันรุ่งขึ้นผมเข้ามหา'ลัยไปเตรียมงานแต่เช้า ทุกอย่างใกล้จะเสร็จสมบูรณ์แล้ว พรุ่งนี้ก็วันงานพอดีเฉียดฉิว

ผ่านประตูตรงมาบริเวณที่จัดงาน ชุ่มเรียงเป็นระเบียบและคนเยอะกว่าที่คิด ผมโทรหาเพื่อนที่รับผิดชอบฝั่งเวลา

นัดสถานที่เจอแล้วคุยรายละเอียดพร้อมเดินตรวจความเรียบร้อยตามจุดต่างๆ ที่จัดไว้ในตาราง พักกินข้าวเที่ยงและนัดรวมกันอีกที่ตอนบ่ายแก่ๆ พี่นาวมาแล้ว

เขาทำท่าจะเข้ามาคุยด้วยแต่เพราะประชุมกันอยู่เลยทำได้แค่สบตากัน ผมยิ้มแห้งให้เขาแล้วหันไปคุยงานต่อ

กว่าจะเสร็จเรียบร้อยก็เกือบสองทุ่ม ทุกคนเริ่มแยกย้ายกันกลับ ผมเลยลุกขึ้นเตรียมจะออกไปรถไฟฟ้า

“นะ” ...แต่พี่นาวก็เรียกชื่อรั้งไว้ก่อน

ผมชะงักเท้า หันกลับไปยิ้มสู้ “ครับพี่นาว” สวดภาวนาในใจไม่ให้อีกฝ่ายถามถึงเรื่องเมื่อวาน

“นะเป็นอะไรหรือเปล่า เมื่อวานอยู่ๆ ก็ไม่มา พี่โทรไปก็ไม่รับ” อีกฝ่ายพูดยาว สีหน้ากังวลจนผมรู้สึกผิด “พี่เป็นห่วง”

“ขอโทษนะครับพี่นาว” รู้สึกแยจริงๆ นะเนี่ย “พอดีผมรู้สึกไม่สบายนิดหน่อย”

“ไม่เป็นอะไรมากแล้วใช่ไหมครับ”

ผมพยักหน้า ยิ้มให้ “ครับ สบายดีแล้ว”

“พี่ก็ตกใจหมด เกือบจะขับไปหาที่บ้านแล้ว แต่ก็เกรงใจ”

“ผมไม่เป็นไร ขอโทษแล้วก็ขอบคุณที่เป็นห่วงนะครับ”

“ไม่เป็นไรก็ดีแล้วครับ” อดีตแฟนผมยิ้มบาง “แล้วนี่จะไปไหน กินข้าวด้วยกันไหมครับ”

“ต้องขอโทษนะครับพี่นาว พอดีเดี๋ยวผมมีไปงานเลี้ยงดีไซน์เนอร์ต่อ”

“อ้อ โอเค แล้วนะมายังไง”

“เดี๋ยวนั่งรถไฟฟ้าไปครับ ไม่ไกลมาก”

“ให้พี่ไปส่งไหม”

“ไม่รบกวนดีกว่าครับ นั่งรถไฟฟ้าไปก็สะดวกดีด้วย รถไม่ติด”

พี่นาวยิ้ม พยักหน้าเข้าใจ “โอเค งั้นก็เดินทางดีๆ นะ เดี่ยวไว้พี่โทรหา ไปด้วยนะครับ” เขาพูดแล้วทำเสียงเย้าที่ปลายประโยค

“รับแล้วครับ”

คนตรงหน้าหัวเราะ “แล้วพรุ่งนี้เจอกัน อย่าลืมนะว่าสัญญาจะมาเดินงานกับพี่”

“ไม่ลืมครับ แล้วเจอกันนะครับพี่นาง”

อีกฝ่ายรับคำ ผมเลยให้เวลาเขาก่อนจะเดินออกมา

มาถึงหน้างานผมก็หันซ้ายหันขวาจนสบตาเข้ากับเซลล์ที่ดูแลบริษัทผมอยู่ เราเคยคุยกันอยู่สองสามครั้ง และเขาจำผมได้เลยตรงเข้ามาหาพาไปลงชื่อที่เคาน์เตอร์แล้วเดินไปส่งที่ประตูทางเข้า
แทรกคนเข้าไปด้านในโทรหาเดิ้ลและมุ่งหน้าไปตามทางที่อีกคนอธิบาย โผล่เข้าไปเจอเจ้าตัวกำลังยืนถือแก้วยืนร่ำอยู่ทีโตะกลมกับพวกเพื่อนในห้องงานที่ลีแทคจัดก็เหมือนปาร์ตี้รวมดีไซน์เนอร์ มากันเกือบทุกบริษัท เด็กฝึกงานอย่างพวกผมและเพื่อนก็ไม่มีพลาด

“มาช้าไฉนะ” เดิ้ลออกปากทักผม ยื่นแก้วส่งให้

“เพิ่งเลิกประชุมนะสิ”

“พรุ่งนี้งานมหา'ลัยแล้วนี่ เรียบร้อยดีปะ”

ผมพยักหน้า ขยับแก้วชนกับเพื่อนข้างๆ “เรียบร้อยดี”

“เออ เมื่อกี้กูเจอจิงด้วย”

“จิง?” ผมเลิกคิ้ว เธอไม่ได้ยู่สาขาเดียวกับเรานี้

“ใช่ เห็นบอกเกาะมากับเพื่อนต่างมหา'ลัย”

“อ้อ”

“เขาถามหา มึงด้วย กูบอกเดียวตามมา”

“อ่าฮะ” ผมส่งเสียงตอบ “แล้วจิงยู่ไหนละ” เมาก็หรือเปล่าเนี่ย

“หน้าเวทีมั้ง เห็นบอกจะไปเต้น”

“ดีมเยอะไหม”

“ก็ดีมยู่นะ แต่เห็นว่าคินนี่ไปนอนห้องเพื่อน”

ผมตรงรับ หันมองรอบๆ “แล้ว...” พี่ฟอร์ชละ

“เมื่อก็ยังไม่อยู่ตรงนี่” เต๋ลพูดแทรกขึ้นมา ผมเลยหันไปสบตา

“รู้ได้ไงว่าเราจะพูดอะไร”

อีกฝ่ายยักยัม “เดายากมากเลยมั้ง”

“ไม่ต้องมามองแบบนี้เลย”

เต๋ลหัวเราะ “เดี๋ยวก็คงมาแหละ”

“ไม่ได้ว่าอะไรสักหน่อย”

“เห็นมองจนตาจะกลอกเป็นวงกลมแล้ว”

ผมขมวดคิ้วมุ่นหน้า เลิกคิดจะเถียงคู่สนทนา แล้ววางแก้วลงบนโต๊ะ ขยับตัวเดินฝ่าฝูงคนไปทางหน้าเวที ไปดูจิ้งหอยดีกว่า

ผมแทรกตัวมาด้านหน้าเรื่อยๆ มองซ้ายขวาหาตัวคนที่ตั้งใจมาเจอ
โชคดีที่ผมตัวสูงเลยเบียดคนไม่ยากเท่าไร ใช้เวลาไม่นานก็พบเป้าหมาย

“จิ้ง”

เจ้าของชื่อหันมามองก่อนจะยิ้มกว้าง “ณะ”

วันนี้สีหน้าดูดี คงไม่ได้กินเยอะ “วันนี้ไม่ดื่มเหล้า”

“กินแค่ไวน์นิดหน่อยเอง วันนี้ไม่อยากเมามาก เดี๋ยวไม่สนุก”

“ดีแล้ว เห็นเต๋ลบอกว่าวันนี้ไปนอนกับเพื่อนหรอ”

“ใช่ๆ อดให้ณะไปส่งเลย”

“ดีแล้ว วันนี้เราารถไฟฟ้าด้วย”

“อ้าว ทำไมอะ”

“ไปประชุมมา” ผมยิ้ม “พรุ่งนี้งานมหา'ลัยแล้วนะ จำได้ไหม”

“จำได้สิ เตรียมเงินไปซื้อปแล้วเนี่ย”

ผมหัวเราะ จำได้เลยว่าเมื่อปีก่อนเห็นถือถุงเต็มสองมือ

“จิ้ง...อ้าว ใครอะ” ผู้หญิงอีกคนเดินเข้ามายิ้มทักจิ้ง ก่อนจะหันมามองผมแล้วถามเสียงเบา

จิ้งมองผมสลับกับเพื่อนตัวเองก่อนจะยิ้มหวานแล้วขยับมาควงแขนผม “นี่นะ แฟนเราเอง”

“ถามจริง” เธอทำตาโต “มีแฟนหล่อขนาดนี้ไม่เห็นเคยเอามาอวดเลย”

“แนสิ แก้งเราน่ากลัว เดี่ยวโดนจกไปทำไง”

ผมไม่ได้ขัดอะไรเธอ ปกติอีกฝ่ายก็ชอบเล่นแบบนี้อยู่แล้ว รอให้จิ้งคุยกับเพื่อนจบผมก็ขอตัวกลับไปที่โต๊ะ

ดื่มไปได้แก้วหนึ่งก็หลบออกมาเข้าห้องน้ำ เจอจิ้งกับเพื่อนที่ทางเข้าห้องน้ำพอดี

“เดี๋ยวแกเข้าไปก่อน” จิ้งเอ่ยปากบอกเพื่อน รอจนฝ่ายนั้นเดินตรงเข้าไปตามทางเดินก็หันมาหาผม “นะ”

“หืม”

“วันนั้นอะ”

ผมเลิกคิ้ว รอฟัง

“เราเมา แต่เราจำได้นะ”

พอจะนึกออกแล้วว่าเธอหมายถึงวันไหน “แล้วจิ้งจำที่เราบอกได้ไหม”

เธอยิ้ม “จำได้สิ”

“ขอโทษนะ”

“ไม่ต้องขอโทษหรอก” อีกฝ่ายส่ายหน้า “เรายังรออยู่นะ จริงๆ”

“ขอบคุณนะจิ้ง สำหรับทุกอย่างเลย”

“อืม แค่นี้รู้ก็พอว่าเราขอ”

ผมยิ้มบาง รู้สึกผิดที่ทำให้เธอสมหวังไม่ได้ แต่ผมเองก็รออยู่เหมือนกัน รอในสิ่งที่รู้แก่ใจว่าไม่อาจเป็นจริง...

“เฮ้ย!” ผมหลุดร้องเสียงดังตอนที่กำลังก้มหน้าล้างมืออยู่ที่เคาน์เตอร์แล้วถูกอะไรไม่รู้กระชากเข้าไปในห้องส้วม ผมหันตาปีจากแรงกระแทกแล้วค่อยๆ ลืมตามอง ก่อนจะเลิกคิ้วขึ้นอย่างตกใจ “พีพอร์ช...”

“...” เขามองหน้าผม เอื้อมมือไปดันกลอนลิ้นคประตุ

“พีตึงผมเข้ามาในนี้ทำไมครับ”

“เห็นมึงแล้วรำคาญตา”

“...”

“กูเคยบอกแล้วใช่ไหมว่าถ้ายังมัวอยู่ไม่ต้องมายุ่งกับกู” เขากระซิบ จับคางผมให้เงยหน้า “สกปรก”

ผมกลั้นหายใจตอนอีกฝ่ายก้มหน้าลงมา สบตากันในใจระยะใกล้ ยังพูดจาบาดหูแบบนี้ตลอดเลย “ผมไม่ได้มัว”

“เดี๋ยวผู้ชาย เดี่ยวผู้หญิง” เขาหรี่ตาลง “ป้องกันนะใช่ไหม”

ความจริงก็คิดว่าตัวเองเริ่มชินกับความปากร้ายใจหินของอีกฝ่ายแล้วนะ แต่พอต้องมาฟังจริงๆ แบบนี้ก็รู้สึกทุกครั้งอยู่ดี “ครับ ผมรู้จักถ่วงยาง”

พีพอร์ชขมวดคิ้วจับ ทำท่าจะอ้าปากพูดอะไรอีก แต่เสียงคนคุยกันดังแทรกขึ้นก่อน ผมชะงักตอนได้ยินเสียงฟีไ้เท้าเยอะๆ เดินเข้ามา หยุดยืนอยู่ด้านหลังบานประตูนี้เอง ผมหันมามองพีพอร์ช อีกฝ่ายไม่ได้ขมวดคิ้วแล้ว กลับยิ้มบางที่มุมปาก ไม่ได้รู้สึกอ่อนโยน แต่เป็นรอยยิ้มที่มองแล้วเสียวสันหลังวาบ

เขาแค้นหัวเราะเบาๆ ก่อนจะลื้อคคางผมไว้แน่นแล้วประกบริมฝีปากลงมา ผมสะดุ้งเฮือก เกือบจะหลุดเสียงร้องแต่โชคดีที่กลั้นไว้ได้ทัน มือหนาดึงชายเสื้อเชิ้ตของผมที่สอดอยู่ในกางเกงออกแล้วล้วงเข้ามาลูบไปตามแผ่นหลัง ส่วนมืออีกข้างย้ายจากคางผมไปที่รัดคอบริเวณหน้าอก และค่อยๆ ปลดมันออกทีละเม็ด

นี่เขาคิดจะถอดเสื้อผ้าผมในสภาพนี้เนี่ยนะ!

ผมสะบัดหน้าหนีพลางเม้มปากแน่น คู่กรณีจับหน้าผมบิดกลับมา ตะแฉะลงที่ริมฝีปาก

“เปิดปาก” เขากระซิบข้างหู

ผมส่ายหน้าแต่ขยับได้เพียงเล็กน้อยเพราะถูกบีบแถมไว้

“กูบอกให้เปิดปาก” เขาย้ำคำ “จะเปิดปากดีๆ หรือจะให้กูเปิดประตูออกไปในสภาพนี้”

ผมปล่อยปากที่เม้มไว้ออกจากกัน เขายิ้มเล็กน้อยก่อนจะจับริมฝีปากกลางผมดึงให้เปิดออกก่อนจะสอดลิ้นเข้ามา

ผมได้ยินเสียงน้ำจากก๊อก ได้ยินเสียงคุยกันด้านนอก ได้ยินเสียงคนหัวเราะ แต่เสียงที่ชัดเจนที่สุด...

คือเสียงลมหายใจของเขา

“ฟัฟฟอร์ด” ผมเรียกชื่อเขาเสียงสั่น “เดี่ยวข้างนอกได้ยิน”

“ก็เจียบๆ” เขาตอบกลับ โอบเอวผมดึงเข้าหาตัว

ผมสะดุ้ง กลั้วหายใจอีกครั้งตอนเขาปลดเข็มขัดผม อีกฝ่ายขยับใบหน้าเข้าใกล้ กระซิบข้างหู

“ปิดปากให้สนิทนะ”

เหมือนจะตายให้ได้เลย...

♥ 14

งานมหา'ลัยปีนี้คึกคักกว่าปีที่แล้ว คงเป็นเพราะรายชื่อนักร้องที่ขึ้นแสดงวันนี้ค่อนข้างน่าสนใจ
ก็แน่ละ เล่นทุ่มทุนไปเยอะกว่าที่ผ่านมาก็อบสองเท่า ตอนแรกก็ยังคงคิดอยู่หรือว่าจะดีหรือเปล่า
แต่พอเห็นผลตอบรับออกมาแบบนี้แล้วก็รู้สึกดีใจที่ตอนประชุมตัดสินใจกันแบบนั้น

“ยิ้มแถมปริเลย”

ผมหันไปมองคนแซว “พี่นาก็ยิ้มเหมือนกันนั่นแหละ”

อีกฝ่ายหัวเราะ “พี่ยิ้มเพราะอะยิ้มต่างหาก”

“ไม่ต้องหยอดผมบ่อยก็ได้ครับ”

“ไม่ได้หยอดสักหน่อย” เขาว่า “พูดเพราะรู้สึก”

“พอแล้วครับ”

พินาวยิ้มกว้าง ดูอารมณ์ดี “หิวไหม”

ผมก้มมองนาฬิกาข้อมือ จะสองทุ่มครึ่งแล้ว ยังไม่ได้กินข้าวเย็นเลย “หิวเหมือนกันครับ พินาวหิวหรือเปล่า”

“ถามเพราะพี่หิวเนี่ยแหละ” เขายิ้ม “งั้นเราเดินไปซุ้มอาหารฝั่งนั้นกันนะ”

ผมพยักหน้า เดินตามพินาวไปยังซุ้มอาหารหน้าตึกจิตรกรรม เราเคลื่อนที่ค่อนข้างช้า เพราะต้องแทรกผ่านกลุ่มคนที่ยืนกันหนาแน่นไล่มาจากหน้าเวที ผมโดนชนจนเซหลายครั้ง และพินาวก็หันมามองเป็นระยะ จนสุดท้ายเหมือนอีกฝ่ายจะทนไม่ไหว เดินกลับมาแล้วคว้ามือผมไปจับ

ผมทำท่าจะดึงออก แต่อีกฝ่ายกลับเอ่ยปากก่อน “จับมือแป๊บนึงนะครับ คนมันเยอะ พี่กลัวหลงกัน”

“...” ผมเม้มปาก แต่ก็พยักหน้าให้เขา

อดีตแฟนผมยิ้มบาง สายตาเขาบ่งบอกถึงความคิดทั้งหมดอย่างชัดเจน และคงเป็นผมเองที่ทำเหมือนไม่เข้าใจในสิ่งที่อีกฝ่ายต้องการจะสื่อ

เราเดินจับมือกันฝ่าคนมาเรื่อยๆ กว่าจะหลุดมาตรงซุ้มเป้าหมายก็แทบตาย

ผมผ่อนลมหายใจยาว “เหนื่อยเลย”

พินาวหัวเราะ “จะขาดอากาศตายเลยนะ”

“คนเยอะมากจริงๆ ครับ” ผมตอบกลับ ก่อนจะหลบตามองมือตัวเองที่ยังถูกเขาจับอยู่ แล้วเลียริมฝีปาก “เอ่อ...”

“อ้อ” พินาวยิ้ม ดึงมือตัวเองกลับ “จับนานจนลื่นปหล่อเลย”

“อyyy ก็ซีลื่นเฉยเลยนะครับ”

เขาหัวเราะ “ปะ ห่าอะไรกินกัน เดี่ยวพี่เลี้ยง”

“ไม่เป็นไรครับ ครึ่งก่อนก็เลี้ยงน้ำผมแล้ว”

“นิดหน่อยเอง อย่าปฏิเสธสิ”

ผมมองหน้าเขา เห็นความตั้งใจแล้วก็โอดอ้อน “ก็ได้ครับ”

พินาวพยักหน้า วางมือลงที่ศีรษะผมลูบไปมา เราเดินวนจนได้ของกินเต็มสองมือ

แล้วอีกฝ่ายก็ชวนไปนั่งพักที่หน้าตึกคณะ ห่างจากบริเวณหน้าเวทีพอสมควรทำให้คนน้อยและเสียงไม่ดัง

“เธอยังชอบกินเกี้ยวทอดเหมือนเดิมเลยเนอะ ชื้อมาเยอะเลย”

“ครับ ยิ่งเจ้านี้น้ำจิ้มอร่อยสุดๆ มาขายทุกปีก็กินทุกปี”

“เชื่อกครับ” เขายิ้ม “ไว้ปีหน้าเรามากินด้วยกันอีกนะ”

ผมหันไปสบตา เขาใจนัยของคำพูดนี้ดี “พี่นาว...”

“นะ” เขาเรียกชื่อผมกลับ

“...”

“พี่อยากให้เธอลองคิดเรื่องของเราอีกครั้งนึง”

ผมคิดถึงคำพูดล่าสุดของจิ้ง...

“ไม่ต้องให้คำตอบพี่ตอนนี้ ไม่ต้องพรงี้ ไม่ต้องเดือนนี้ หรือไม่ต้องปีนี้เลยก็ได้” เขาค่อยๆ พูดอย่างใจเย็น เอื้อมมือมาจับมือผมแผ่วเบา สัมผัสของอีกฝ่ายยังอบอุ่นทุกครั้ง ไม่ว่าจะตอนที่คบกัน เลิกกัน หรือตอนนี้ “แค่เก็บไปคิด แค่อะไรโอกาสพี่ แค่อะไรพี่อยู่ข้างๆ แบบนี้ไปเรื่อยๆ ก็พอ”

“ผม...”

“เชื่อเถอะ” เขาพูดแทรก มองตาผมอย่างจริงจัง “พี่พยายามเลิกคิดถึงเธอล่วงจริง”

ผมเข้าใจ

เข้าใจความรู้สึกของจิ้ง

เข้าใจความรู้สึกของพี่

ผมเข้าใจ เพราะความรู้สึกนั้น...มันเหมือนของผมไม่ผิดเพี้ยน

[----- ♥ -----]

[เออ] เสียงทุ้มกระแทกมาจากปลายสาย

ผมอมยิ้มมุมปาก เปลี่ยนเกียร์เป็นจอดสนิทแล้วตอบกลับ “ถึงแล้วนะครับ”

[บอกแล้วไม่ให้มึงมา]

“เวลาตีมทรีไฟท์ก็หิวสาวกลับทุกทีเลยนี่ครับ” ผมพูดเสียงกลั้วหัวเราะ ไม่ได้ขำหรอกแต่รู้สึกว่าการเอ่ยปากให้เหมือนสนุก “ผมมาทำหน้าที่ไง”

[...]

“ถ้ายังไม่อยากกลับก็ไม่ใช่ไรครับ ผมรอได้ ยังไงพี่โทรมา...”

[ไม่ต้อง เดี่ยวกูออกไปหน้าร้าน] เสียงหงุดหงิดอีกแล้ว [รำคาญ] เขาสมถก่อนจะวางสาย

ผมสายหน้าไปมา แล้วเคลื่อนรถไปจอดที่หน้าร้านเยื้องๆ กับประตูทางเข้านิดหน่อย ก็เป็นแบบนี้จนชินแล้วละ

รอไม่นานคนที่ผมมารับก็เดินออกมาจากด้านใน ไม่ค่อยเห็นพีพอร์ชใส่เสื้อยืดกางเกงยีนขาดเยอะๆ แบบนี้เท่าไร
ส่วนมากจะสวมเชิ้ตกับกางเกงสีดำเข้ารูปแต่ไม่รัดแน่นดูเป็นผู้ใหญ่ แต่ยังไงผมก็ชอบทั้งหมดนั่นแหละ

เขาเปิดประตูขึ้นมานั่งก่อนจะปิดเสียงดัง ฟนลมหายใจออกอย่างหงุดหงิดแล้วเหลือบตามองผม “ขับไปสิ”

“พีพอร์ชจะให้ขับไปที่ไหนครับ โรงแรม...”

“บ้านกู”

“...” เดียวนะ...

“จะเจียนทำไม”

“พี่ให้ผม...”

“กูบอกให้ขับไปบ้านกูไง” เขาขมวดคิ้ว “ออกรถ เดี่ยวกูบอกทาง”

“ครับ” ผมรับคำอย่างสับสน เปลี่ยนเกียร์แล้วปล่อยเบรก ความจริงเรื่องทางไม่เป็นปัญหาหรอก ทางไปบ้านเขานี้ผมจำแม่นยิ่งกว่าอะไร แต่ที่ไม่เข้าใจคือทำไมยอมให้ไปเสียแหละ...

ใช้เวลาขับไม่นานเลยแต่เหนื่อยซะมด ไม่ได้ยาก แต่อึดอัดและเสียพลังงานไปกับการแก่งแสดงว่าไม่รู้ทาง
รอให้เขาบอกว่าเลี้ยวซ้ายหรือขวาก่อนจะหักพวงมาลัย ทำเป็นงงทาง ทำเป็นไม่รู้ ทำยังงี้ก็ได้ให้โง่ที่สุด

ผมมองเขาปลดเข็มขัดนิรภัย กำลังจะอำปากพูดแต่อีกฝ่ายก็เปิดประตูลงไปก่อน

ว่าแล้ว...

วันนี้เขาคงแค่ให้มาส่งสินะ เพราะแบบนี้...ถึงบอกให้ขับมาบ้าน

ผมถอนหายใจ ก่อนจะสะดุ้งโหยงตอนมีเสียงเคาะดังๆ ที่กระจก เงยหน้ามองเห็นพี่พอร์ชยืนขมวดคิ้วอยู่ ก็รีบลดกระจกทันที

“ครับ?”

“มึงจะนั่งนิ่งอีกนานไหม” เขากระแทกเสียง “จนกูเปิดประตูเสร็จ จนยืนให้ยุ่งกั๊ด จนหงุดหงิดกว่าเดิมมึงก็ยังไม่”

“เออ...”

“ขับเข้าไปจอดในบ้าน”

“เอ?”

“อย่าให้พูดมากนักได้ไหม”

“พี่ให้ผมเข้าบ้านหรอ”

“เออ” เขาตอบหัวนสัน “กูไม่ได้จองโรงแรมไว้ ชี้เกียจแล้ว”

ผมเม้มปากกลืนยิ้ม ก่อนจะรีบหักรถเข้าไปจอดใต้หลังคาบ้านอีกฝ่ายทันที

แค่เท่านี้ ผมก็ลืมความเสียใจทุกอย่างที่เจอมาจนหมดแล้ว...

พักหลังมานี้ผมนอนกับพีฟอร์ชี่ขึ้นกว่าเดิม ไม่รู้ว่าเพราะอะไรเขาถึงได้ดูหงุดหงิดตลอดเวลา ตอนกอดผมยิ่งรุนแรงกว่าเดิมเป็นเท่าตัว

ผมลืมหัดขึ้นมาก็คพบว่าตัวเองกำลังนอนคว่ำอยู่บนเตียงในสภาพเปลือย มีผ้าห่มคลุมปิดถึงเอว รู้สึกเหนียวตัวชะมัด

ผมถอนหายใจ อุดसाห์ได้เข้าบ้านทั้งที อยากจะดูทุกซอกทุกมุมให้สะใจสักหน่อยก็ไม่มีแม้แต่โอกาส

ก็ใครจะให้เขาลากผมขึ้นเตียงทันทีที่เข้าบ้านล่ะ

ยกหัวขึ้นเล็กน้อยก่อนชนหน้ากับหมอนอีกครั้งเพราะหมดแรงจะขยับตัว เหลือบไปข้างๆ เห็นคนที่ดูตลกขี้ขลาดผมไปหลายชั่วโมงยืนถือกระป๋องเบียร์สบายใจอยู่ตรงริมหน้าต่าง

มองใบหน้าด้านข้างของเขาแล้วถอนหายใจ จะสักกี่ครั้งก็ต้องยอมรับกับตัวเองอยู่ดี

ผมชอบเขาจริงๆ นั่นแหละ...

ใจผมวาบตอนอีกฝ่ายหันมาสบตา เขายกเบียร์ขึ้นจิบแล้วเอ่ยปาก “ตื่นแล้วหรอ”

“ครับ”

“จะอาบนํ้าไหม”

“ฟ้อาบแล้วหรอ” เห็นใส่เสื้อคลุมอาบนํ้า

“ยัง”

“ไม่อาบหรอครับ”

“รอ ming pin”

“รอผม?”

“อืม”

“รอทำไม...” ปกติก็ไม่เคยอาบด้วยกันนี่

“กูยังไม่พอ”

ผมตาโต นี่ทำไปขนาดนั้นยังไม่พออีกเหรอ “แต่วันนี้ก็ทำไปเยอะแล้วนะ” โอ้ย เสียงสั้นเลย

“บอกไม่พอก็ไม่พอใจ” เขาวางกระป๋องลงที่โต๊ะกระจกใกล้มือ ปลดสายรัดเอวเสื้อคลุม ของตัวเอง แล้วโยนพาดเก้าอี้ไว้ ก่อนจะขยับมาที่เตียง

ผมสะดุ้ง อยากจะหนีแต่ไม่มีแรงลุก เขากินยาอะไรมาเนี่ย ผมจะพังอยู่แล้ว!

“พี่...” ผมเรียกเขาอีกครั้งตอนถูกจับแขนให้พลิกตัวนอนหงาย จะทำอีกจริงๆ อะ

“อะไร”

“ไม่เหนื่อยบ้างเหรอ”

“ถ้าเหนื่อยจะเป็นแบบนี้เหรอ” เขาพูดจบก็ไม่ปล่อยให้กังนาน คว้ามือผมไปวางบนส่วนที่เริ่มแข็งตัวอีก รอบ ให้ตายเถอะ!

ฆ่าผมเลย ฆ่าผมสิ!

“หน้าแดงทำไม” เขาแค้นยิ้ม “มากกว่าจับก็ทำมาแล้ว”

“ใครเขาจะเหมือนพี่ล่ะ”

“กูทำไม”

จะบอกว่าหน้าด้านก็ฟังดูจะเป็นคำหยาบ “...” ไม่พูดอะไรเลยดีกว่า

“ที่ตอนอยู่บนเตียงไม่เห็นปากเก่ง”

ผมเม้มปาก “...”

“เจียบทำไม”

“จะให้ผมพูดอะไรเล่า...” ผมชะงักตอนเห็นเขายิ้มมุมปาก ตั้งแต่เกิดเรื่องก็ไม่เห็นอีกฝ่ายยิ้มด้วยแววตาแบบนี้เลย แววตาที่ไม่มีความโกรธ ไม่มีความรังเกียจ ไม่หงุดหงิด และไม่เย็นชา เป็นแววตาที่เหมือนจะยิ้มให้ผมจริงๆ

“พูดเหมือนตอนที่พยายามกวนโมโหกูไง”

ผมสบตาเขา ก่อนจะหลบมองริมฝีปาก รู้สึกแปลกๆ ที่มามองตาคุยกันใกล้ๆ แบบนี้
ปกติก็ตะบึงกันทำ เสรีก็ต่างคนต่างนอน ไม่ก็แยกย้ายกันกลับ ไม่ค่อยจะได้พูดคุยกันสักเท่าไร
วันนี้กลับมาแปลก ไม่รู้คืออะไรเข้าสิงเขา

แต่ที่รู้ก็คือ...ผมชอบตอนนี้ชะมัดเลย

“ยิ้มอะไรของมึง”

ผมเลิกคิ้ว ย้ายสายตารับไปสบตาเขาอีกครั้ง “พี่ยิ้มก่อน”

“กูเนี่ยนะ”

“...” หุบยิ้มแล้ว

“สมองกลับเหวอ ทำมากไปจนเป็นบ้า?”

พินันแหละ ทำมากไปเลยพี่เขาแบบนี้ “ผมไม่ได้บ้าสักหน่อย”

“ตั้งแต่เลิกแสดงละคร ก็จ้องตากูเขมึงเลยนะ”

ลองทายสิว่าต้องพยายามแค่ไหนถึงมองได้ขนาดนี้ “ผมไม่ได้แสดง”

“ปากดี” เขากระตุกมุมปาก แค้นยิ้มแบบนี้อีกแล้ว “ลั่นไม่เห็นดีตาม”

มาเรื่องนี้ตลอด “...ก็ไม่ต้องจูบผมสิ”

“แน่ใจ?”

“...” ไม่เลยสักนิด ก็น่าจะรู้อยู่แล้วนี่ ว่าผมชอบปากของพี่...ชอบจูบของพี่ขนาดไหน

“ทำหน้าที่ไม่ต้องถามใหม่แล้วมั้ง” เขาว่า ก้มลงมาใกล้ หลบตามองปากผมอย่างจ้องใจ นี่เปลี่ยน
มาแกลังกันแบบนี้แล้วหรือ...

“พี่อยากให้ผมตอบยังไง”

“อะไร”

“พี่ถึงจะจูบสักที”

เขาเลิกคิ้ว “อะไรนะ”

ได้ยินชัดๆ “...พี่พอร์ช”

“อะไร เรียกทำไม”

“ผมอยากจูบพี่ พอใจหรือยัง”

“อืมพอใจแล้ว” อีกฝ่ายตอบกลับ เขิดหน้าขึ้นนิดนึงแล้วหลบตามอง “กูจะได้ไม่จูบ”

เฮ้อ อะไรของเขาเนี่ย “แล้วพี่จะถามผมทำไม”

“อะไรที่มึงอยากให้กูทำ กูจะไม่ทำ”

“พี่เกลียดผมมากเลยเหรอ”

“ถามถึงก่อนเอาหรือหลังเอาละ”

มาแบบนี้อีกแล้ว “...” ผมถอนหายใจแล้วเบนสายตาไปข้างๆ “ถ้าผมบอกว่าไม่อยากให้พี่รัก พี่จะรักไหม”

“ถามสิ่งที่รู้อยู่แล้วทำไม”

“...”

ก็นั่นสินะ...

[----- ♥ -----]

ไม่ก็ครั้งที่ผมจะได้ตื่นมามองหน้าเขาในตอนเช้าแบบนี้ ไม่สิ ไม่ใช่เช้า
เพราะเมื่อคืนกว่าจะได้นอนก็ได้ยินเสียงนก ลืมตามาอีกทีก็ใกล้เที่ยงแล้วเนี่ย

ผมถอนหายใจ หิวแต่ไม่อยากลุกออกไปจากตรงนี้เลยสักนิด ว่าแล้วก็ขยับตัวเข้าไปใกล้อีกนิด ซุก
หน้าลงที่อกคนข้างๆ

อุ่นมากเลย อุ่นจนรู้สึกสบายใจ

จนรู้สึกเหมือนน้ำตาจะไหล

มีความสุขจัง...

“อึดอัดชิบหาย”

ผมชะงัก เผลอเงยหน้าขึ้นมองตอนได้ยินเสียงดังเหนือหัว ก่อนจะต้องใจเต้นแรงตอนสบตาเข้ากับ
เจ้าของไออุ่นที่เบียดกายอยู่ตอนนี้ “เอ่อ...ตื่นแล้วหรือครับ”

“มึงเบียดจนกูตื่นนี่ไง”

“ขอโทษครับ”

“เออ”

เอ๊ะ “...”

“มองหน้าทำไม”

ก็ไม่เห็นค่าเลย ปกติต้องไล่ให้ออกไปไกลๆ แล้ว เผลอๆ จะผลักรีดด้วย “เปล่าครับ” ตอบกลับแล้วก็
ก้มหน้างุด

ผมเตรียมจะผละตัวออกแต่อีกฝ่ายเอื้อมมือมาจับเอวไว้แล้วดันคางผมให้เงย จวบลงมาแรงๆ ที่ริมฝีปาก
เจ็บนิดๆ แต่ตกใจมากกว่า

“นี่พี่...ยังไม่พออีกหรือ”

“พอหรือไม่พอก็ไม่ทำแล้ว” เขาระตุกยิ้ม “กูยังไม่อยากให้มึงตายคาเตียง”

“ใจดีจัง”

“อย่ามาประชด”

“พูดจริงๆ ต่างหาก”

ระหว่างที่กำลังคุยกันอยู่นั้น ก็ได้ยินเสียงฝีเท้าเดินขึ้นบันไดมา เราสองคนชะงัก
ไม่ทันไรประตูก็เปิดออกและพีพอร์ชเป็นคนดีดตัวออกห่างก่อน

พีเพื่อนที่ถือถุงพลาสติกอยู่เล็กคิ้วขึ้น มองผมสลับกับพีพอร์ช ผมลืมนไปแล้วว่าอีกฝ่ายอยู่บ้านข้างๆ
นี่เอง
เม้มปากแน่นแล้วรีบลงนั่งตาม แต่ถึงยังใจสภาพของเราทั้งคู่ตอนนี้ก็ไม่สามารถหาทำอะไรมาแก้ตัวได้
เลย

พีพอร์ชเหลือบตามองผม ก่อนจะถอนหายใจแล้วลุกจากเตียง ขยับไปหาพีเพื่อน ทั้งตัวมีเพียงกางเกง
บ็อกเซอร์ตัวเดียว
ใจผมเต้นตึกตัก ไม่รู้จะพูดอะไร มันเหมือนตึงๆ ในหัว

“น้องกลับบ้าน ไม่เห็นบอกพี่เลย”

“อ้อ เพื่อนกลับมาจะทันหัน” พีเพื่อนตอบ ชูถุงในมือขึ้น “แม่ให้เอาส้มโอมาแบ่งพีพอร์ช”

“ขอบคุณนะครับ” เจ้าของบ้านรับมาถือ ยิ้มกว้าง “เดี่ยวพี่ปอกให้กินไหม”

ผมรู้สึกอึดอัด อึดอัดที่เขาทำเหมือนไม่มีอะไร อึดอัดที่เขาปฏิบัติราวกับผมไม่ได้อยู่ตรงนี้

“เพื่อนเพิ่งกินมาจากบ้านเอง” คนตัวเล็กกว่า หันมาสบตาผม ใจแทบตกไปอยู่ที่ตัก แด้นแรงจนเจ็บไป
หมด “อะมาค้างเหรอ”

ผมอ้าปากค้างเล็กน้อย ไม่คิดว่าเขาจะหักแบบนี้เป็นประโยคแรก “เออ...ครับ”

เขาพยักหน้ารับ หันไปหาพีพอร์ช “เพื่อนไม่เห็นรู้เลยว่าพีพอร์ชคบกับอะ”

“พีไม่ได้คบกับใครสักหน่อย” พีพอร์ชเอ่ยปากด้วยน้ำเสียงขบขัน จับแก้มพีเพื่อน แต่เหมือนตบหน้า
ผม “แล้วน้องจะรู้ได้อย่างไร”

“แล้ว...”

“แค่เช็กซ์เฟรนด์ไง”

“ไหนพีพอร์ชเคยบอกเพื่อนว่าไม่ดี”

“นั่นสำหรับน้อง”

พีเพื่อนขมวดคิ้วเล็กน้อยเหมือนไม่เข้าใจ พีพอร์ชยิ้มกว้างวางมือลงบนหัวฝายนั้นลูบเบาๆ “พี่อาบน้ำ
ก่อนนะครับ อย่าเพิ่งไปไหนนะ” พูดจบแล้วก็คว้าผ้าเช็ดตัวเดินเข้าห้องน้ำ ทั้งผมไว้กับสถานการณ์ที่
ไม่อยากจะเลยสักนิด

“เออ...” ผมครางเสียง พยายามคิดจะพูดอะไรสักอย่าง แต่ก็ไม่มีอะไรออกจากปากสักคำ

“อะอาน้ำก่อนไหม ห้องแขกมีห้องน้ำ” อีกฝ่ายพูดแทรกขึ้นเสียก่อน

“เอ?”

“อาน้ำไฉน จะได้ไปกินข้าว แม่ให้เรียกพี่พอร์ชไปกิน ไปด้วยกัน”

“คือผม...”

“ไข่มั้ยได้พี่มือแม่อร่อย เคี้ยวขอสเองด้วย”

“อ่า” ผมยิ้มแห้ง เห็นสีหน้าของอีกฝ่ายแล้วก็พูดอะไรไม่ออก “ครับ”

จะเจออีกครั้งก็น่ารักเสมอเลยพี่เพื่อนนะ

“เอ๋อ...พี่เพื่อนครับ” ผมเอ่ยปากเรียกชื่อคนที่เดินนำเคียงข้างเจ้าของบ้านอยู่ข้างหน้า

เจ้าของชื่อหันมามอง “หือ”

“ผมว่าเคี้ยวผมกลับเลยดีกว่าครับ”

“อ้าว” เขาเลิกคิ้ว “แต่ไข่มั้ย...”

ผมยิ้ม “พอดีผมมาค้างนอกบ้านทั้งคืน นี่ก็บ่ายแล้ว คิดว่ารีบกลับบ้านดีกว่าครับ”

“เออจันเหรือ”

“เขาว่าแบบนั้นแล้วน้องก็อย่าไปรังเขาเลย” พี่พอร์ชพูดแทรก เอื้อมมือมาโอบบ่าพี่เพื่อน “ไปกินข้าวเถอะ เคี้ยวปวดท้อง”

“พี่พอร์ชปวดแล้วเหรือ”

“กลัวน้องปวดนั้นแหละ”

“...จันผมขอตัวเลยนะครับ” ผมรีบพูดขึ้น ไม่อยากจะยืนอยู่ตรงนี้นานกว่านี้แล้ว “สวัสดีครับพี่พอร์ช พี่เพื่อน”

“อืม เปิดรั้วแล้วขับออกไปเลย ไวๆไปปิดเอง”

“ครับ”

รับคำแล้วผมก็หันหลังเดินออกมา เม้มปากแน่น กลั้นใจไม่ให้น้ำตาไหล พ้นประตูบ้านผมก็เงยหน้ามองฟ้า

สี่สัปดาห์ของมันไม่ได้ช่วยให้อะไรในใจบรรเทาเลย แต่อย่างน้อยก็ทำให้รู้สึกว่ามันจะผ่านมันไปได้ผ่านเหมือนที่เคยผ่านมาแล้วทุกเรื่องนั้นแหละ

ผมเดินมาที่รถ ปลดล็อกแล้วขึ้นไปนั่ง ปิดประตูเบาๆ สตาร์ทเครื่องแล้วเอนหลังพิงพนักที่นั่ง

เป็นอีกครั้งที่ผมได้ยินเพียงแค่เสียงถอนหายใจของตัวเอง

ของตัวเองคนเดียว...

♥ 15

มันก็ไม่ได้เจ็บกว่าที่ผ่านมานักหรอก ไม่ได้หนักหนากว่าก่อนจะเกิดเรื่องเท่าไร เพราะอย่างน้อยผมก็ได้รับอะไรมาเยอะ

ได้ทั้งความอบอุ่นจากอ้อมกอดของเขา ได้ทั้งสายตาที่จับจ้องมาเพียงผมในระยะเวลาหนึ่ง ได้สัมผัสได้จุมพิต

ได้ทุกอย่าง...แม้จะไม่ได้เป็นเจ้าของ

ตอนแรกก็คิดว่าไม่เป็นไร

ตอนแรกก็คิดว่าทุกอย่างที่ทำก็เพื่อเขา

ตอนแรกก็คิดว่าจัดการความรู้สึกของตัวเองได้

แต่สุดท้ายยิ่งใกล้แค่ไหน ก็ยิ่งอยากครอบครองมากเท่านั้น

มันคงเป็นเรื่องปกติ ที่คนเราจะอยากได้สิ่งที่รักมาเป็นของตัวเอง และผมก็ไม่ใช่ข้อยกเว้นใดๆ เลย

ผมก็เป็นคนธรรมดาคนหนึ่งแหละ...

“นะ”

ผมชะงัก ลอดมือที่กำลังยกแก้วขึ้นจรดริมฝีปากลง ก่อนจะหันไปมอง “พีนาว?”

“มาคนเดียวเหรอ” เขาถาม ขยับนั่งลงที่เก้าอี้บาร์ตัวข้างๆ “แปลกจังเลยที่เจอณะที่นี่” เขาหมายถึงในร้านเหล้าแบบนี้

“ผมอยากมานั่งคิดอะไรเจี๊ยบๆ นะครับ”

“จันพี่xonั่งเจี๊ยบๆ อยู่ข้างๆ ไตใหม่”

ผมมองตาเขา ก่อนจะอมยิ้ม ยิ้มให้กับความอ่อนโยนที่เสมอดันเสมอปลายของอีกฝ่าย “ผมเจี๊ยบมาพักใหญ่แล้วละครับ ไตพีนาวมานั่งคุยเป็นเพื่อนก็ดีเหมือนกัน”

พีนาวสบตาผม เขานิ่งไปอีดีใจ ก่อนจะยกมือมาวางบนหัวผม “เป็นอะไรหรือเปล่าคนเก่ง”

วินาทีนี้เหมือนมีก้อนแข็งๆ จุกอยู่ที่คอหอย ผมก้มมองพื้น อยากร้องไห้ แต่อีตอัดจนร้องไม่ออก

“ดูยิ้มเข้าลี ทำไมพี่ไม่เห็นความสุขในตาณะเลยน้า” พีนาวยิ้มกว้าง ดึงแก้มผม “ดีอีอีกแล้วใช่ใหม่”

“ผม...”

พีนาวถอนหายใจ รวบมือของผมไปจับไว้ “กลับมาให้พี่ดูแลได้หรือยัง”

ผมเงยหน้ามองเขา น้ำตาคลอขึ้นมาเมื่อคิดถึงประโยคที่อีกฝ่ายเคยย้าอยู่บ่อยครั้ง

‘ถ้ามีความสุขน้อยกว่าตอนอยู่กับพี่ ก็กลับมาให้พี่ดูแลนะ’

“พีนาว”

“หืม”

“ผมเหนื่อย”

“ฮืม พี่รู้”

“เหนื่อยมาก”

“ครับ”

“เหนื่อยจนไม่รู้ว่าจะทำยังงัใดในวันพรุ่งนี้”

“ครับ”

“ผมคิดถึงแม่”

“นะ”

“...” ผมเม้มปาก เงยหน้าขึ้นตามแรงที่ดันคางผมขึ้น “...ผมโง่มากเลยพี่นาว”

โง่ทั้งความคิด โง่ทั้งการตัดสินใจ โง่ทั้งการกระทำ โง่ทุกอย่าง

“ถ้าการรักใคร่สักคนจะทำให้กลายเป็นคนโง่ พี่ก็คงโง่เหมือนกัน”

“พี่...”

“นะคิดว่าพี่โง่หรือเปล่า”

ผมรีบส่ายหน้า “ผมไม่ได้คิดแบบนั้นเลย”

“งั้นนะเองก็ไม่ใช่คนโง่” เขายิ้ม “นะแค่รักเขา รักเขามาก”

“หรือความจริงคนมีความรักทุกคนอาจจะเป็นคนโง่”

พี่นาวอาจจะโง่ที่ไม่ยอมตัดใจจากคนไม่ได้เรื่องอย่างผมสักที

พี่พอร์ชเองก็เหมือนกัน... โง่ที่ยังรักพี่เพื่อนไม่เลิก

ผมเองก็โง่ที่ยังรักพี่พอร์ช รักจนทำอะไรบ้าๆ รักแม้จะถูกทำร้ายจิตใจซ้ำๆ รัก...แม้ว่าเจ้าตัวจะไม่เคย
ยินดีเลยก็ตาม

“แต่พี่เต็มใจโง่นะ”

ผมมองรอยยิ้มของอีกฝ่าย เป็นยิ้มที่มองแล้วสบายใจจนเผลอยิ้มตามออกมา “ครับ”

“เราไปเที่ยวต่างจังหวัดกันไหม”

“ค้างเหรอครับ”

“อืม ขับไปไม่ต้องไกลมาก” พี่นาวว่า พุดไปยิ้มไป “หัวหินหรือพัทยาก็ได้ ไปพักผ่อนดีไหม”

“สองคนเหรอครับ” แน่นนอนว่าหัวหินเป็นตัวเลือกที่ผมตัดออกไปตั้งแต่ยังไม่ได้หยุดคิด

“ครับ” พี่นาวพยักหน้า “สองคน”

ผมเม้มปาก สบตาอีกฝ่ายนิ่ง “...”

“ไม่ต้องตอบพี่ตอนนี้ก็ได้ เก็บไปคิดก่อน ไว้พี่จะถามอีกที” เขาว่า ลุบหัวผมอีก “รู้ใช่ไหมว่าไปเที่ยว
กันครั้งนี้หมายความว่ายังไง”

ผมพยักหน้าเล็กน้อย พอจะเข้าใจสิ่งที่เขาต้องการจะบอก หากผมตอบตกลง ก็เหมือนยอมเปิดใจรับ
เขาเข้ามาอีกครั้ง

อาจจะกลับไปเริ่มต้นใหม่

กลับไปเป็นเหมือนตอนที่เราเริ่มคบกัน

[----- ♥ -----]

[ไปดูหนังคนเดียวเนี่ยนะ]

ผมหัวเราะเมื่อฟังน้ำเสียงที่ใช้ถามกลับของเต๋อหลังจากโทรกลับสายไม่ได้รับเมื่อออกจากโรงหนัง
“อยากดูคนเดียวนะ”

[อู๋ๆ ฝีมืออะไรเข้า]

“สงสัยจะฝีมือหัก”

[...ไฉ่ละ]

“ไม่ต้องทำเสียงแบบนี้”

[นี่มีอะไรที่มึงยังไม่ได้เล่าให้กูฟังหรือเปล่า]

“ตอนนี้ยังไม่มี” ผมยิ้ม “ขอเวลาตัดสินใจอีกนิด เดี่ยวจะเล่าละ”

[ยิ่งพูดแบบนี้ก็ยิ่งอยากรู้]

“ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วงหรอก...ถ้าเทียบกับที่ผ่านมา”

[มึงนี่มันน่าต๊วะ]

“ติดไว้ดีทีเดียวเลยแล้วกัน”

[ยังจะมาเล่นอีก]

“ไม่...”

“นะ”

ผมชะงักเมื่อได้ยินเสียงเรียกชื่อตัวเองดังมาจากด้านหลัง หยุดพูดแล้วหันไปมองก็ต้องเบิกตากว้างขึ้น “พี่เพื่อน?”

[อะไรนะ]

“เดี่ยวโทรหาอีกทีนะเต้ล” ผมบอกปลายสายและไม่รอให้อีกฝ่ายตอบกลับก็กดวางทันที ก่อนจะเอ่ยปากคุยกับคนตรงหน้า “พี่เพื่อนมาคนเดียวหรือครับ”

“มารอเป็นไท”

“อ้อ...” ชื่อนี้อีกแล้ว

“นะมาคนเดียว?”

“ครับ” ผมยิ้มแห้ง “มาดูหนังนะครับ”

“กินขนมไหม”

ผมเลิกคิ้ว “หืม”

“กินขนมใจ เกล็ดหิมะราดน้ำแดง”

“เอ่อ...”

“นมข้น”

ผมหลุดหัวเราะ รู้สึกปวดหัวแต่ก็ตลกด้วย “พี่เพื่อนชวนผมอยู่หรือครับ”

“อ้อ” เขายักหน้า โอย น่ารัก

“ไปสิครับ ผมกินเป็นเพื่อนรอพี่เป็นโหมมานะ”

เขายิ้มกว้าง พยักหน้ารับ แล้วเดินนำลงบันไดเลื่อนไปชั้นล่างสุด

พี่เพื่อนยังกินเก่งเหมือนเดิมเลย แล้วเวลาเขากินก็มองเพลินมาก ดักนั้นดักนี้เข้าปาก อมยิ้มมีความสุข
แววดาสดใสเหมือนเด็กเวลาอยู่กับขนม โต๊ะรอบข้างเหลือบมองกันหลายทีแล้ว

ถ้าผมเป็นพี่พอร์ชคงจะหวงน่าดู...

“ไม่กินเหรอ”

ผมชะงักตอนดากลมๆ นั้นซ่อนขึ้นมาสบกับผม “ผมกินน้อยครับ พี่เพื่อนกินเยอะๆ เลยนะ”

“ขนมปังอร่อย นุ่มๆ”

ผมยิ้ม “ครับ”

“ยิ่งจุ่มน้ำซุ้มนุ่มๆ ยิ่งอร่อย” เขายิ้มกว้าง ดักเข้าปากอีกคำ “อ้อ” ก่อนจะส่งเสียงแล้วพยักหน้าให้ลองชิม

“ครับ” รับคำอย่างอารมณ์ดีแล้วดักเข้าปากตามเขา หวานเจี๊ยบแบบนี้ผมไม่ค่อยชอบเท่าไร แต่พอ
เห็นสีหน้าพี่เพื่อนตอนกินแล้วก็เข้าใจเลยว่ามันคงอร่อยมากจริงๆ

ระหว่างนั้นโทรศัพท์พี่เพื่อนก็ดัง เจ้าตัวกดรับและบอกตำแหน่งที่อยู่ ไม่นานเจ้าของสายที่โทรเข้าก็มา
ถึง

เขาเป็นผู้ชายหน้าตาดีตัวสูง ดาคมเหลือบมองผมแล้วขมวดคิ้วไม่พอใจ

“ใคร” พี่เป็นไทหันไปถามพี่เพื่อน ยังไม่ยอมนั่งลง ดูแล้วคงซีหึงเอาการเลย

“น้องณะ เด็กฝึกงานบริษัทพี่พอร์ช” พี่เพื่อนตอบกลับ แล้วหันมาหาผม “นี่เป็นไท เป็นแฟน”

ผมพยักหน้า แล้วยกมือไหว้คนมาใหม่ “สวัสดีครับพี่เป็นไท”

เขารับไหว้ ขยับตัวนั่งข้างพี่เพื่อนแต่ยังไม่หายหน้าบึ้ง “แล้วมากินขนมด้วยกันได้ยังไง ตอนคุยกันไม่
เห็นบอกเลยว่ามีคนอื่นมาด้วย ไหนบอกไทว่ามารอคคนเดียวไง”

“บังเอิญเจอกัน” พี่เพื่อนตอบสั้นๆ ดักขนมเข้าปากอีกคำ แล้วยื่นซองให้พี่เป็นไท “อะ”

“หิ” ฝ่ายนั้นส่ายหน้า “ทำอะไรไม่บอกไทเลยนะเดี๋ยวนี้”

“ก็กำลังมาอยู่แล้วนี่ เพิ่งวางสายก็เจออะเลย”

“ก็นั่นแหละ”

“ไม่ได้ทำอะไรสักหน่อย” พี่เพื่อนเงยหน้ามองพี่เป็นไท “เลิกหึงได้แล้ว”

ผมมอ้มกับท่าทีของทั้งสองคน ดูเป็นคู่ที่น่ารักจริงๆ เลย ทั้งที่มองแล้วยิ้มแต่ขณะเดียวกันในใจลึกๆ ผมก็แอบคิดถึงพี่พอร์ชขึ้นมา...

“เดี๋ยวกินเสร็จไปเลยนะ” พี่เป็นไทคุยกับพี่เพื่อน “วันนี้พี่พอร์ชโทรมาบอกว่าจะลงแข่ง”

“พี่พอร์ชจะแข่ง?” พี่เพื่อนถามกลับ “สนามนายเหอ”

“อืม เห็นบอกว่าเบ๊อๆ อยากรจะเคาะสนิม”

พี่เพื่อนยุปาก “อยากแข่งบ้าง”

“ไม่ได้”

นั่งฟังพวกเขาคุยกันแล้วสะดุดกับหัวข้อเมื่อครู สนใจจนอดไม่ได้ “เอ่อ...” พอส่งเสียงออกไปสองคนตรงหน้าก็หันมามอง “ขอโทษนะครีบ ที่พูดกันเมื่อกี้หมายถึงพี่พอร์ชจะแข่งรถเหอครีบ”

ผมมีรูปพี่เขาตอนขับรถแข่งตั้งเยอะ เป็นหนึ่งในคอลเล็กชันโปรตที่ขอบให้คนไปตามถ่ายก็เวลาพี่พอร์ชอยู่หลังพวงมาลัย ขับรถเร็วๆ มันดูเท่มากเลย ถึงจะอันตรายและน่ากังวล แต่ผมก็ชอบสายตาเขาเวลาลงจากรถแล้วยิ้มเหมือนโลกทั้งใบอยู่ในมือที่สุด

“อ้อ” พี่เพื่อนตอบ “วันนี้จะเข้าไปสนามเป็นไท”

“เอ่อ...” ผมเลียริมฝีปากตัวเอง

“มีอะไรหรือเปล่า” พี่เพื่อนถาม มองหน้าผม

ไม่บ่อยนักที่ผมจะเอาแต่ใจ แต่ครั้งนี้ขอเถอะนะ...

“ผมขอไปด้วยได้ไหมครีบ”

“เพื่อนพาอะขึ้นไปห้องกระจกด้านบนสิ เดี่ยวไทตามไป” พี่เป็นไทเอ๋ยปากขึ้นหลังเดินเข้ามาด้านใน

สนามแข่งรถพี่เขาค่อนข้างใหญ่ มองไปทางไหนก็ตื่นตาตื่นใจ ผมไม่ค่อยได้ออกมาที่แบบนี้สักเท่าไร

สภาพแวดล้อมและสังคมที่ผมเติบโตมาแตกต่างจากพี่พออย่างสิ้นเชิง และนี่เป็นครั้งแรกที่ผมได้มาเห็นภาพในมุมมองของพี่พอซ์ ภาพที่ไม่ได้เห็นจากรูปถ่าย

ผมจะได้เห็นพี่พอซ์นั่งอยู่หลังพวงมาลัยรถแข่งด้วยสายตาของตัวเองจริงๆ สักที...

พี่เพื่อนเดินนำผมขึ้นลิฟต์ไปที่ห้องขนาดใหญ่ชั้นบน เปิดประตูเห็นผนังในสุดเป็นกระจกใสทั้งด้านมองเห็นสนามแข่งด้านล่างได้ชัดเจน เรียกได้ว่าเป็นตำแหน่งที่ยอดเยี่ยมที่สุดสำหรับการแข่ง ผมอ้าปากค้างตอนเดินเข้าไปในห้อง ยิ่งมองจากตรงนี้ที่นี้ยิ่งสวย

“นูน” พี่เพื่อนขยับไปยืนชิดริมกระจก แล้วชี้ไปจุดที่มีคนออเอะๆ ผมเดินไปยืนข้างๆ แล้วมองตาม “อีกแป๊บนี้รถพี่พอซ์ก็จะมาจอดตรงนั้น”

ผมพยักหน้า “ปกติพี่พอซ์แข่งรถที่นี้บ่อยหรือครับ”

“ไม่บ่อย” พี่เพื่อนตอบ “ไม่ได้แข่งนานแล้ว ไม่รู้ทำไมถึงเกิดอยากจะแข่งขันมา” เจ้าตัวมุกหน้า “อยากแข่งบ้าง”

“พี่เพื่อนชอบแข่งรถหรือครับ”

“อ้อ” เขายิ้ม “ชอบมากเลย” ดูแววตาแล้วก็เชื่อหมดใจ

“แล้วทำไมไม่แข่งล่ะครับ”

“เป็นไทเพื่อเจ้อ”

ผมหลุดยิ้ม แต่ยังไม่ทันพูดอะไรก็มีเสียงดังมาจากตรงประตูเสียก่อน “ว่าอะไรไท” หันไปมองเห็นพี่เป็นไทยืนอยู่

“ก๊นายเพื่อเจ้อ” พี่เพื่อนขมวดคิ้ว “อยากแข่งกับพี่พอซ์”

“มันอันตราย”

“นายก็รู้ว่าฉันขับได้”

พี่เป็นไทยิ้มมุมปากขยับมาใกล้ เอื้อมมือโอบเอาพี่เพื่อนเข้าไปกอด

“รู้ว่าขับได้ แต่ไม่อยากให้ขับนี้”

บางทีผมก็คิดนะว่าสองคนนี้เขาไม่เขินผมกันบ้างหรือไง ยิ่งพี่เป็นไทนี่เจอกันเป็นครั้งแรกด้วยซ้ำ ไม่น่าจะมาแสดงความรักอวดกันบ่อยๆ แบบนี้เลยจริงๆ นั่นไง หอมแก้มพี่เพื่อนอีกแล้ว ฮือ

นั่งที่โซฟาสักพักก็เห็นรถสองคันขับมาประจำที่จุดสตาร์ต ผมลุกขึ้นแล้วขยับไปยืนริมกระจกทันที

ใจผมเต้นแรงตอนเห็นพี่พอร์ชเดินมายืนข้างรถสีแดงด้านล้าง เขายังดูโดดเด่นเสมอ และไม่ว่าอยู่ที่ไหนผมมักจะหาเขาเจอทุกครั้ง เป็นเหมือนแรงดึงดูด เหมือนหลุมดำที่ดึงดูดทุกอย่างของผมให้พุ่งตรงไปหา
ไม่ว่าจะคว่ำหรือยัดอะไรไว้แคไหนก็ไม่อาจต้านทานแรงนั้นได้เลย

จะสักกี่ครั้งหัวใจของผมก็มักจะกลับไปอยู่ในกำมือของเขา กลับไปอย่างไม่มีเงื่อนไข...

ผมยิ้มมุมปากตอนมองพี่พอร์ชเช็คความเรียบร้อยของชุดที่ตัวเองใส่
ก่อนจะต้องหุบยิ้มตอนเห็นเขาเดินไปคุยกับคู่แข่งที่ยืนอยู่กับเด็กผู้ชายอีกคน

“...พี่เป็นไทครับ” ผมหันไปหาพี่เป็นไทที่ยืนอยู่ข้างๆ เพราะพี่เพื่อนไปนั่งเลือกขนมอยู่ที่มินิบาร์ด้านขวาสักพักแล้ว

เขาหันมามองผม “ว่า?”

“ปกติแล้วที่นี่มีของรางวัลให้ผู้ชนะไหมครับ”

“ถ้าจัดเป็นทัวร์นาเมนต์หรือเทศกาลก็มีเงินรางวัล แต่ปกติแล้วเราเป็นแค่สถานที่ให้เช่า และช่วยจัดตารางแข่งขันให้ เรื่องรางวัลแล้วแต่ตกลงกันเอง”

“...แล้วพี่พอร์ชแข่งมีรางวัลไหมครับ”

“ปกติพี่พอร์ชลงเงิน แต่ของคู่แข่งก็อยู่ที่เขาเสนอ ถ้าไม่ยื่นเงินกลับ ก็เป็นของ หรือไม่ก็คน”

“แล้วคราวนี้...”

พี่เป็นไทหันกลับไปมองด้านล่าง อมยิ้มมุมปากก่อนหันมาหาผมอีกครั้ง “ครั้งนี้น่าจะคน” เขาว่า จัมนัวลงที่กระจก “เด็กนั่น”

ผมเม้มปาก มองตามไปที่เด็กผู้ชายตัวเล็กที่ยืนอยู่ข้างๆ คู่แข่งของพี่พอร์ช รู้สึกอึดอัดที่หน้าอกขึ้นมา ก็พอจะรู้ว่าอีกฝ่ายผ่านอะไรมาเยอะ มีประสบการณ์หลากหลายที่ผมเองคงคิดไปไม่ถึง
ไม่ว่าจะด้านลบหรือด้านบวก ด้านมืดหรือด้านสว่าง คนอย่างผมไม่อาจเอาตัวเองไปเทียบได้เลย

แม้จะเข้าใจ แต่ถึงอย่างนั้น เวลานี้...ผมก็เจ็บปวดอยู่ดี

[----- ♥ -----]

“พี่เพื่อนครับ”

เจ้าของชื่อละสายตาจากด้านล่างหันมามอง “อ้อ”

“พี่เพื่อนคบกับพี่เป็นไทได้ยังไงเหรอครับ” หลังจากคำถามนี้วนเวียนอยู่ในหัว รบกวณจิตใจผมมาพักใหญ่ สุดท้ายผมก็ตัดสินใจถามมันออกไปจนได้

เขาเลิกคิ้ว ก่อนจะขมวดแน่น ท่าทางคิดหนักจนผมรีบเอ่ยปากต่อ “ผมไม่ควรถามหรือเปล่าครับ ถ้าไม่สะดวกจะเล่า...”

“ไม่รู้จะเริ่มยังไง ต้องเล่าตั้งแต่ต้นเลยไหม”

“เอ๋?”

“ความจริงเจอกันครั้งแรกที่บ้านเต...”

“เอ่อ...คร่าวๆ ดีกว่าครับ” ผมกุมขมับ “ย่อๆ ก็พอครับ”

“ก็เป็นไทขอคบ”

“แค่นั้นหรอครับ”

“อ้อ แข่งรถแพ่เป็นไท”

ผมเลิกคิ้ว มองหน้าเขาค้าง ยืงเล่ายืงงอะ “แข่งรถหรอครับ...”

“อืม”

“...”

“ไม่รู้ทำไมไม่อยากชนะ” เขาพึมพำ

“อ่า...” เอาเถอะ ผมตั้งใจไม่รู้แล้วก็ได้ การพยายามคุยเรื่องนี้ให้รู้เรื่องคงเป็นอะไรที่ยากเกินไป “พี่เพื่อนครับ”

“หืม”

“พี่เพื่อนรักพี่พอร์ชไหมครับ”

“รัก”

ผมนิ่งไปเมื่อพี่เพื่อนตอบกลับมาเหมือนไม่ต้องหยุดคิด “...รักมากกว่าพี่เป็นไทหรือเปล่า”

“มันไม่เหมือนกัน” และเป็นอีกครั้งที่เขาตอบกลับทันควัน

“ไม่เหมือนกันหรอครับ”

“อ้อ” อีกฝ่ายพยักหน้า “จูบของพี่พอร์ชกับของเป็นไทไม่เหมือนกัน รู้สึกไม่เหมือนกัน ใจเต้นไม่เหมือนกัน ไม่เหมือนกันเลย”

“พี่เพื่อนเคยจูบกับพี่พอร์ชหรอครับ”

“เคย”

“...”

ผมเงยบ คิดไปถึงใจพี่พอร์ช ตอนนั้นเขาจะรู้สึกยังไงนะ จะรู้สึกเหมือนตอนที่ผมจูบเขาไหม จะคิดเหมือนที่ผมคิดไหม จะเหมือนขึ้นสวรรค์และถูกถีบลงมา...เหมือนที่ผมเคยเป็นหรือเปล่า

แล้วทำไมผมถึงได้รู้สึกเศร้าแบบนี้ เศร้ากว่าตอนที่เกิดขึ้นกับตัวเอง เศร้ากว่าวันนั้นที่หัวหิน

เศร้าเหลือเกิน...

“เป็นอะไร”

ผมชะงัก เงยหน้ามองพี่เพื่อน “ครับ?”

“ร้องให้ทำไม” เขาถาม ขยับเข้ามาใกล้ “เป็นอะไรหรือเปล่า”

ผมยกมือแตะแก้มตัวเอง ก่อนจะตกใจเมื่อสัมผัสความเปียกชื้นบนใบหน้า “เออ...” ผมไม่รู้ตัวเลย

“ณักรักพี่พอร์ชเหรอ”

“...”

“ไม่ได้เป็นเช็กซ์เฟรนด์กับพี่พอร์ชใช่ไหม”

“ผมก็ไม่แน่ใจ”

“แต่รักพี่พอร์ชเหรอ”

ผมยิ้มบาง “ผมแสดงออกชัดเจนนั้นเลยเหรอครับ”

“สายตาบอก”

“...เหรอครับ” ผมถอนหายใจ “แปลกเนอะที่พี่พอร์ชไม่รู้”

“พี่พอร์ชฉลาด”

ผมชะงักอีก เงยหน้าสบตาพี่เพื่อน ใจเต้นแรงขึ้น “ครับ?”

“พี่พอร์ชเป็นคนฉลาด” พี่เพื่อนย้าคำ

“...” ความจริงผมก็ไม่คิดว่าพี่พอร์ชจะไม่รู้เหมือนกัน “นั่นสินะครับ”

“แต่พี่พอร์ชจะพูดหรือจะแสดงออกหรือเปล่านั้นอยู่ที่การตัดสินใจ”

“ครับ” ผมยิ้ม ผ่อนคลายกล้ามเนื้อบริเวณไหล่ตัวเอง แล้วเอนหลังพิงพนัก “ขอบคุณนะครับพี่เพื่อน”

“ขอบคุณเรื่องอะไร”

ผมยิ้ม ไม่ได้ตอบอีก อาจเพราะก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน แต่รู้สึกขอบคุณจริงๆ อย่างที่พูด
เป็นสายตากลับไปด้านล่างเห็นรถพี่พอร์ชเคลื่อนตัวเร็วๆ เข้าเส้นชัยไปพอดี
นี่ผมมีเรื่องให้คิดจนลืมการแข่งขันที่อยากดูมาตลอดชีวิตไปเลย

“พี่พอร์ชชนะ” คนข้างกายผมเอ่ยปากแล้วลุกขึ้นยืน “ลงไปหา กันไหม”

ผมไม่ได้ตอบรับทันที หันไปมองนอกกระจกอีกครั้ง

เห็นพีพอร์ชลงจากรถ พร้อมๆ กับคู่แข่งและเด็กผู้ชายตัวเล็กคนเดิมลงจากรถอีกคัน
ทั้งคู่เดินเข้าไปหา ก่อนที่เด็กคนนั้นจะขยับไปใกล้และเอื้อมมือคล้องแขนพีพอร์ช

เหมือนมีคนมาตบหน้าให้ได้สติ ทั้งคำพูดของพีเพื่อน ทั้งภาพที่เห็นตรงหน้า
มันทำให้รู้ตัวขึ้นมาว่าผมเองไม่ได้มีกำลังพอจะทำให้อะไรเปลี่ยนแปลง และยังไม่สามารถถึงพีพอร์ช
ออกมาจากอะไรได้ทั้งนั้น

สิ่งที่ผมทำก็มีเพียงพาตัวเองพุ่งชนกำแพงที่ทั้งสูงและเต็มไปด้วยหนาม
เจ็บสะบักสะบอมกลับมา แต่กลับไม่ทำให้กำแพงตรงหน้าสะท้อน
ข้ายังไม่เหลือรอยขีดข่วนใดไว้ ไม่เหลือแม้กระทั่งอะไรให้จดจำ

มีแค่น้ำตา และความรู้สึกเจ็บปวด

เพียงของผม เพียงเท่านั้น...

ผมพรุลงมหายใจออก ก่อนจะหันไปหาพีเพื่อน "ผมว่าผมกลับเลยดีกว่าครับ"

"ไม่ไปหาพีพอร์ชด้วยกัน"

"ไม่ดีกว่าครับ แล้วรบกวนพีเพื่อนอย่าบอกพีพอร์ชนะครับว่าผมมา"

"ทำไมอะ"

"ผมขอแล้วกันนะครับ"

"เออจันเหร่อ" พีเพื่อนถามย้ำ

"ครับ" ผมพยักหน้า "...ผมว่าผมจะตัดใจแล้ว"

เขามองหน้าผม ค้างไปสักพักถึงเอ่ยปากต่อ "ไม่รักพีพอร์ชแล้วเหร่อ"

"รักสิครับ" ผมยิ้ม "เพราะว่ารัก...เลยเลิกดีกว่า"

ก่อนที่สักวันเราจะไม่เหลือภาพที่ติดต่อกันให้จำเลย...

ผมออกมาจากสนามแข่ง เดินไปตามฟุตบอลเรื่อยๆ ก่อนจะก้มมองโทรศัพท์ในมือแล้วอมยิ้ม
เหมือนมีสัญญาณตรวจจับความเศร้าเลยนะครับพี่นาว...

“ครับ”

[นอนหรือยังครับคะ]

“ยังไม่ถึงบ้านเลยครับ”

[อ้าว แล้วอยู่ไหนครับ]

มองซ้ายมองขวา เผลอแป๊บเดียวเดินมาไกลขนาดนี้แล้ว “แถวๆ ห่างที่เราเคยมาด้วยกันตอนมึงงานศิลปะ”

[อ้าว ทำไมไปอยู่ตรงนั้นได้ละ ไม่ใกล้บ้านเราเลย]

“นิดหน่อยนะครับ”

[แล้วจะกลับหรือยัง ดึกแล้วนะ]

“กำลังกลับแล้ว รอแท็กซี่อยู่ครับ”

[อะไม่ได้เอารถไปเหรอ]

“ครับ พอตีวันนี้ออกมาดูหนัง เลยไม่อยากหาที่จอดรถนะครับ”

[งั้นรอฟีแบ็บนึงนะ เดี่ยวพี่ขับไปรับ]

“เอ้ย ไม่เป็นไรครับพี่นาว ผมรอแท็กซี่อยู่”

[เพื่อออกมากินข้าวกับเพื่อนแถวนี้พอดี น่าจะขับไม่เกินสิบห้านาที เดี่ยวรีบเลย]

“พอยุ่กินข้าวกับเพื่อนเถอะครับ ผมกลับเองได้สบายมาก”

[พี่กำลังจะกลับพอดี รอแป๊บเดียวนะ]

“...โอเคครับ งั้นเดี๋ยวผมแชร์โลเกชั่นให้พี่นาว พอดีแบตฯ ผมใกล้จะหมดแล้ว”

[แบตฯ จะหมดด้วยหรอครับ งั้นแชร์มาแล้วอยู่ที่เดิมห้ามไปไหนนะ เดี่ยวพี่รีบไป]

“โอเคครับ”

[ยืนรอที่สว่างๆ น้อยนะ]

ผมรับคำ กวาดวงสาย เข้าแอปฯ ไลน์ไปแชร์โลเกชั่นให้พี่นาว แล้วเดินไปนั่งพักที่ป้ายรถเมล์ ให้พี่นาวมารับก็ดีเหมือนกัน ตอนนี้รู้สึกเหนื่อยจนไม่อยากทำอะไรแล้ว

ใช้เวลาไม่นานรถสี่ล้อคันตาของพี่นาก็มาจอดเทียบตรงหน้า ผมขยับตัวลุก เดินเข้าไปขึ้นรถ เขามองผมแล้วยิ้มบาง

“หิวหรือเปล่าครับ”

ผมส่ายหน้า “ไม่ครับ”

“แล้ววงหรือยัง”

“ไม่ครับ”

“เหนื่อยหรือเปล่า”

“...” ผมเม้มปาก หันไปสบตาอดีตแฟนของตัวเอง

เหนื่อยสิ

เหนื่อยมากๆ เลย

“พี่นาว”

“ครับ” เขาขานรับ เหลือบมองผมสลับกับถนน

“เรื่องไปเที่ยวต่างจังหวัด...”

ผมเอ่ยปากและเว้นระยะไปนิดนึง เราสบตากัน ผมเห็นอะไรในแววตาเขา มันคล้ายกับความหวังเหมือนที่ผมเคยมี

“ผมโอเคนะครับ” และนี่เป็นคำตอบ “ไปเที่ยวกันนะ”

คงถึงเวลาแล้วจริงๆ

♥ 16

เต๋ลมองหน้าผมหันไปพักใหญ่ ก่อนจะถอนหายใจ “เพราะแบบนี้มันเลยตกลงไปกับเขา”

ผมพยักหน้า “อืม”

“คิดดีแล้วใช่ไหม ประชดตัวเองอยู่หรือเปล่า”

“ไม่ได้ประชดนะ” ผมคิดอย่างนี้จริงๆ “เราแค่คิดว่ามันอาจจะดีกว่า”

“แล้วที่เข้าไปทั้งหมดล่ะ”

“มันมากพอที่จะทำให้เราสามารถพูดกับตัวเองได้ในอนาคตแล้วได้” ผมยิ้ม “ว่าที่ผ่านมาเราพยายามที่สุดแล้ว”

“จะไม่เสียใจแน่นะ”

“เสียใจสิ เสียใจมาตลอดนั่นแหละ”

“ไฉนนะ...”

“แต่ตอนนี้ไม่อยากเสียใจแล้ว”

“...” อีกฝ่ายสบตาผม คิ้วขมวดเล็กน้อย แล้วพรูลมหายใจออกยาวเหมือนเหนื่อยล้าเสียเหลือเกิน “กูอยากจะช่วยมึงจริงๆ นะ ถ้าช่วยได้จะไม่ลังเลเลย”

“ไม่มีใครช่วยเราได้ทั้งนั้นแหละ ความรู้สึกของเรา เราต้องรับผิดชอบเอง”

“กูชอบเวลาเห็นมึงเข้มแข็งนะ แต่บางครั้งก็โคตรหงุดหงิดเลย”

“เชื่อสิว่าเดี๋ยวไม่อยากให้เราแสดงออกเหมือนที่รู้สึกจริงๆ หรอก”

“ก็เพราะแบบนี้ไง” เจ้าตัวผลึกศิระผมเบาๆ “กูถึงทำอะไรไม่ได้”

“ขอบคุณนะ”

“ขอบคุณบ้าอะไร”

“เดี๋ยวก็รู้อยู่แล้ว” ผมยิ้ม มองตาเพื่อนที่สนิทที่สุดในชีวิตของตัวเอง เพื่อนที่ต่อให้พูดขอบคุณสักกี่คำก็คงไม่เทียบเคียงกับที่รู้สึกเลย

“เฮ้อ...กูล่ะอยากจะบ้ากับมึง”

ผมหัวเราะ ก่อนจะโดนเคาะหน้าผากหนึ่งที

“ยังจะมาหัวเราะอีกไฉนบ้านี้”

“เฮ้า ก็เต็ลทำหน้าที่เหมือนแบกโลกไว้ทั้งใบ”

“เออ แบกโลกของมึงไว้นั้นแหละ”

“วางมันลงสิ เราก็จะวางแล้วเหมือนกัน”

“...” เต็ลคลายปมที่หว่างคิ้ว มองหน้าผมเหมือนสำรวจความรู้สึก “ณะ”

“หือ”

“กูอยากให้มึงมีความสุข”

“เรารู้”

“ต่อให้ที่ผ่านมามึงจะตัดสินใจผิดหรือถูกสักกี่ครั้ง แต่รู้ไว้นะว่ากูดัดสินใจขอให้ครั้งล่าสุดเป็นการตัดสินใจที่ถูกต้องของมึง”

ผมเม้มปาก กลั่นความรู้สึกที่เอ่อล้นอยู่ข้างใน จะแกลังกันหรือไง “อยากให้เราร้องไห้หรอเนี่ย”

“เออ ร้องชะบ้างก็ดี”

“ไม่ร้องหรอก”

“เออ”

“ขอบคุณนะ”

“เออ”

ผมยิ้ม มองความหงุดหงิดที่เกิดจากความรักและเป็นห่วงของเพื่อนสนิท

ถ้าใครมาบอกว่าผมเป็นคนที่โชคร้าย หรือดวงไม่ดีเอาเสียเลยนี้ผมเกลียดสุดใจเลยนะ ก็ดูสิผมโชคดีแค่ไหน...

ที่มีเต็ลเป็นเพื่อน

วันนี้ก็จะครบสองอาทิตย์แล้วที่ผมไม่ได้คุยกับพี่พอร์ชเลย น่าแปลกที่การหลบหน้ากันมันง่ายกว่าที่คิด เบอร์ที่ให้อยู่ผมก็ถอดซิมทิ้งไว้ในลิ้นชักข้างหัวเตียง ซื้อมือใหม่มาใช้ ถูกเต็ลมองระอาไปหลายวัน แต่ทำใจได้ละผมใจแข็งไม่พอเวลาเห็นชื่อเขาโทรเข้ามานี้

ผมค่อนข้างมั่นใจว่าพี่พอร์ชเองก็รู้สึกถึงความเปลี่ยนแปลงไปความสัมพันธ์ของเรา เขาอาจจะคิดว่าผมเบื่อแล้ว หรือไม่ก็เปลี่ยนไปหาเป้าหมายใหม่

ตอนนี้อีกฝ่ายก็คงกลับไปใช้ชีวิตเหมือนเดิม

ใช้ชีวิตทั้งหมดไปกับการรักพี่เพื่อน และมีสัมพันธ์ทางกายกับคนที่ไม่ได้รัก เพื่อจะได้ไม่มีพันธะใดๆ ต่อกัน

ซึ่งแบบนั้น...คงดีที่สุดแล้ว

“นะ”

ผมละสายตาจากเอกสารในมือเงยหน้ามองตามเสียงเรียก

“ครับพี่ชั้น”

“พอดีวันนี้พอร์ชมันก็ยังไม่มาทำงาน” ผมเลิกคิ้วขึ้นเป็นการตอบรับ เมื่อวานพี่พอร์ชก็ลา

“แล้วมีอะไรหรือเปล่าครับ”

“พอดีว่ามันมีแบบตัวหนึ่งที่พอร์ชมันต้องตรวจแล้วส่งอนุมัติภายในพรุ่งนี้”

“...”

“ตอนแรกนี่กว่ามันจะลาแค่วันเดียว สงสัยจะป่วยหนัก”

“...ครับ”

“นะช่วยเอาแบบไปให้มันตรวจที่บ้านหน่อยสิ เผื่อมีแก้แล้วจะไม่ทันเอา”

“ผมเหอครับ...”

“อืม อยู่นั้นแหละ” พี่ชั้นยิ้ม วางแบบขนาดเอสามปีกหน้าลงบนโต๊ะ “ฝากหน่อยนะ รู้จักบ้านพอร์ชไหม ยิ่งใจเดียวพี่แซร์โลเกชั่นให้นะ”

“อ่า...ครับ” ผมยิ้มแห้งให้คนที่ขู่นี้วิ่งไปส่งมา ก็เขาไม่รู้หรอกว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง ถ้าให้เดาคงเป็นเพราะที่คุยกันตอนนั้น คงกำลังคิดจะช่วยให้ผมได้ใกล้ชิดกับพี่พอร์ชอยู่แน่ๆ

อยากขอบคุณในความหวังดีนะครับพี่ซัน

แต่ก็เคืองอยู่เหมือนกัน...

[----- ♥ -----]

อันที่จริงไม่ต้องเปิดโลกทัศน์ที่พี่ซันส่งมาให้ทางไลน์ก็มาถูกอยู่แล้ว บ้านพี่พอร์ชนี่จำแนมยิ่งกว่าอะไร

เผลอบีบเดียวผมก็จอดรถอยู่หน้าบ้านเขาแล้ว...

คิดถึงวันที่เดินออกจากบ้านหลังนี้ไปล่าสุดแล้วก็อึดอัดเหมือนจะหายใจไม่ออก ทั้งที่ตั้งใจแล้วเชื่อว่า จะไม่กลับมาที่นี่อีก

ผมถอนหายใจ กดอดแล้วยืนรอ แต่ผ่านไปหลายนาทีแล้วก็ยังไม่มีวี่แววว่าประตูจะเปิดออก รอก็กสั๊กพิกจึงตัดสินใจเข้าไปในตัวบ้าน ประตูไม่ได้ล็อก เดินเข้ามาได้ง่ายขนาดนี้ไม่ระวังเอาเสียเลย

เข้ามาด้านในไม่เห็นแม้แต่เงาของเจ้าของบ้าน ผมเดินหาชั้นล่างจนทั่วแล้วถึงได้ถือวิสาสะขึ้นไปชั้นสอง

เดินมาดูที่ห้องนอนถึงได้เจอคนที่ตามหา

พี่พอร์ชหลับอยู่...

ผมค่อยๆ เปิดและปิดประตุงเบาๆ พยายามก้าวเท้าช้าๆ เพราะกลัวอีกคนจะตื่น แต่เขาก็หลับตาชั้นจนได้
เจ้าของบ้านขมวดคิ้ว “มาทำไม” เสียงแหบเขี้ยว

“ผมเอาแบบมาให้พี่ตรวจครับ” พุดแล้วก็ชูของในมือให้ดู “พี่ชั้นบอกว่าจะต้องส่งภายในพรุ่งนี้ ”

“อืม วางไว้”

ผมเดินไปวางมันลงที่โต๊ะใกล้ๆ แล้วหันไปมองเขา “กินข้าวหรือยังครับ”

“เรื่องของกู”

“ผมซื้อข้าวต้มทรงเครื่องมาให้ วางไว้ข้างล่าง กินไหมครับ”

“อย่ามายุ่ง ทำธุระเสร็จแล้วมึงก็กลับไป”

ผมลอบถอนหายใจ เสียงแหบขนาดนี้ แล้วดูหน้าแดงแจ๋เลย “ผมลงไปเทมาให้ นะครับ”

“ฟังภาษาคนไม่รู้เรื่องเหรือ”

“ผมก็ดื้อเหมือนพี่พอร์ชนั่นแหละครับ”

เขาสบถในคอ แต่ผมไม่สนใจ เดินลงไปชั้นล่าง เอาถุงข้าวต้มที่ซื้อติดมือเข้ามาเทใส่ชามแล้วถือกลับ
ขึ้นมา

พี่พอร์ชหลับตาและขมวดคิ้วแน่น ดูท่าจะปวดหัวมาก

ผมเดินไปนั่งลงที่ขอบเตียง แล้วเรียกเขา “พี่พอร์ช”

คนป่วยปรือตามอง แล้วหลับลงไปใหม่

“กินข้าวครับ”

“กูบอกว่าจะไม่กิน”

“พี่พอร์ชกินข้าวกินยาเสร็จแล้วผมจะกลับ”

เขาลืมตามองผม “มีสิทธิ์อะไรมาต่อรอง”

ผมเงยบ ไม่คิดจะเอาสิทธิ์อะไรมาอ้างอีก ตัดสินใจแล้วว่า จะเลิก

เลิกยุ่ง แต่คงเลิกรักไม่ได้

เลิกทันทีไม่ได้...

“กินหน่อยนะครับ”

“...” เขาเงยและมองผม ไม่เห็นความหงุดหงิดในแววตาแล้ว แต่รู้สึกมีอะไรบางอย่าง อะไรที่ผมอ่านไม่ออก “เอามา”

ผมเลิกคิ้วขึ้นตอนเขาพูดแบบนั้น ทำไมยอมง่ายจัง

“ตกลงจะให้กินหรือไม่ให้กิน”

“กินครับ” ผมรีบพูด ส่งขนมข้าวต้มให้เขารับไปถือ ตอนแรกก็อยากจะป้อนหรือก แต่คิดอีกทีไม่เอาดีกว่า

นั่งมองอีกฝ่ายกินเงิบๆ เขาดูไม่ยากอาหารสักเท่าไร กินไปหมดแล้วไป แถมยังแทบไม่พ่องก็วางช้อน

“กินแล้ว”

“ยังไม่ถึงครึ่งเลยครับ”

“มีงบอกให้กินหน่อย”

ว่าแล้วทำไมยอมง่าย “อีกสักนิดเถอะครับ จะได้กินยา”

“มาอยู่อะไรกับกูอีก ไม่ใช่ว่าจบแล้วหรือไง”

ผมเลิกคิ้ว หันไปมองเขา ก่อนจะเบนสายตากลับมาที่เดิม “ไม่มีความจำเป็นจะต้องฝืนสบตากันแล้ว”
“หมายถึงอะไรครับ”

“ยังงั้น พอจบเกมก็กลับมาแสดงเป็นเด็กเรียบร้อยไม่กลัมองตาอีกหรือ” เขาแค้นหัวเราะ “ไม่ทันแล้วมั้ง”

“พี่กินข้าวเถอะครับ เดี่ยวผมเอามาให้ เก็บไว้ตรงไหน”

“กูไม่กิน”

“งั้นตรวจแบบใหม่ไหมครับ”

“คืนนี้ค่อยตรวจ”

“ถ้างั้นผมกลับก่อนนะครับ”

“กูอยากเช็ดตัว”

“ครับ?”

“บอกว่าอยากเช็ดตัว”

“เอ?”

“ไปเอาอ่างแก้วใหญ่ๆ ที่เก็บไว้ในตู้ข้างบันไดออกมา ผ้าสะอาดอยู่ในลิ้นชักตู้เสื้อผ้า” พี่พอร์ชพูดยาว ไม่สนใจความงงของผมเลยสักนิด เจ้าตัวขมวดคิ้วมอง “นั่งนิ่งทำไม ไปทำตามทีบอก”

อ่า...โอเค

มองก็ครั่งก็อดกลืนน้ำลายไม่ได้

ผมเม้มปากแน่น หน้าร้อนผ่าวแต่พยายามไม่แสดงอาการ ชับผ้าชุบน้ำบิดจนหมาดแล้วลงไปตามชอกคออีกฝ่าย

ไล่มาจนถึงกลางหน้าอกเปลือย กล้ามเนื้อหน้าท้องยังขมอมเหมือนเดิมเลย ธิบๆ เช็ดให้เสร็จเสียดีกว่า

“เดี๋ยวผมไปเอาเสื้อมาให้เปลี่ยนนะครับ”

“มึงยังไม่ได้เช็ดข้างล่าง”

“ครับ?”

“ข้างล่าง” เขาย้ำคำ คราวนี้วโป่งลง

“ผมพาพี่พอร์ชไปห้องน้ำ...”

“กูไม่อยากลุกจากเตียง”

“...” นี่มันบ้าซัดๆ เลย “เดี๋ยวๆ เดียวครับ” ผมสะดุ้ง ธิบเอื้อมไปจับมือเขาไว้ “ทำอะไรครับ”

จะมาจับขอบกางเกงเตรียมถอดแบบนี้ไม่ได้นะ!

“ก็บอกจะเช็ดตัวไง”

“ผม...”

“จะมาเป็นนายอะไรนักหนา มึงไม่เคยเห็นหรือไง” เขาขมวดคิ้ว “มากกว่าเห็นก็ทำมาแล้ว”

ยังจะมาพูดแบบนี้อีก!

สุดท้ายพี่พอร์ชก็มีสภาพมือเอกเซอร์ตัวเดียวติดตัว
ผมขมวดคิ้วพยายามโฟกัสเรื่องอื่น แต่ในห้องเงิบๆ ที่มีแค่เราสองคนแบบนี้ก็ยากเหลือเกิน
ใช้เวลามากกว่าที่คิดว่าเขาจะเข็ดตัวจนพอใจ ถ้านานกว่านี้ไขคงขึ้นแน่

ผมชะงักตอนได้ยินเสียงโทรศัพท์มือถือของตัวเองดัง หยิบจากกระเป๋ากางเกงขึ้นมาดูก็เห็นชื่อพี่นาว
ขึ้นที่หน้าจอ
ผมเลียริมฝีปากลางคิดลั้งเลในใจว่าควรรับดีหรือเปล่า แต่ความจริงก็จะกลับแล้ว ออกไปโทรข้างนอก
เลยดีกว่า

“โทรศัพท์ก็ใช้ได้นี่”

ผมเหม้มปาก “...”

เขาแค้นหัวเราะ “ไม่รู้ทำไม โทรเท่าไรแมงก็ไม่ติด”

ผมเงิบบ ไม่รู้จะพูดอะไร

“รับสิ”

ผมเงยหน้าสบตากับเจ้าของคำพูดเมื่อครู่ “ครับ?”

“บอกให้รับ”

“...เดี๋ยวผมกลับแล้วค่อยคุยก็ได้ครับ”

“รับ”

“ผม...”

“หรือจะให้กูรับ”

“...” ผมมองหน้าเขา ดูแล้วไม่เหมือนว่าจะล้อเล่นเลย

“ดี” เขาพูดเสียงแหบ ดึงโทรศัพท์จากมือผมเร็วๆ แล้วโยนให้ห่างตัวก่อนจะดึงผมให้ล้มลงนอน
หงายแล้วขยับตัวขึ้นคร่อม เขานิ้วหน้าเล็กน้อย ปวดหัวแล้วยังจะฝืนอีก “ไม่รับก็ไม่ต้องรับ”

“พี่พอร์ช...” ผมถอนหายใจ “นอนเถอะครับ เดียวก็ไขขึ้น”

“จะระบายไขออกนี่ไง”

“พี่...”

“เขาบอกถ้าแพร่หัดให้ใคร จะหายไม่ใช่เหรอ”

ไม่คิดว่าพี่จะเชื่อตรรกะนี้เลยจริงๆ “ปล่อยผมเถอะครับ”

“กูอยาก”

ผมชะงัก ทำตาโต เตรียมจะอำปากพูดแต่อีกฝ่ายก็ลงมาจูบก่อน ริมฝีปากของพี่พอร์ชร้อนผิปกติ และจูบของพี่พอร์ชวันนี้...มันอ่อนโยนกว่าปกติ

ผมร้อนๆ ที่แก้มทั้งสองข้าง รู้สึกเหมือนถูกกระชากหัวใจออกจากอก มันวูบโหวงเหมือนตัวจะลอย ผมปล่อยให้เขาจูบไปเรื่อยๆ หลับตาลง และรู้สึกถึงหยดน้ำที่ไหลลงจากหางตาตัวเอง

อ่อนโยนขนาดนี้ทำไม

จูบผมแบบนี้ทำไม

ทำไมไม่กัด ไม่รุนแรงเหมือนเดิม จะมาทำเหมือนใส่ใจความรู้สึกกันทำไมตอนนี้

เขาผละใบหน้าออกเล็กน้อย เมื่อปากเป็นอิสระผมก็ลืมตาขึ้น เห็นอีกฝ่ายขมวดคิ้ว “ถึงขนาดต้องร้องไห้เลยเหรอ”

“...”

“แค่มีอะไรกับกูนี้ถึงขนาดต้องร้องไห้เลย?” เขาขมวดคิ้วแน่นขึ้น “นี่กูโดนเบียดแล้วถูกไหม”

“ผม...”

“อยากร้องไห้ก็ช่าง”

“...”

เขาขยับตัว ถอดเสื้อออก “กูจะทำ”

มือที่ไม่รู้ว่าร้อนเพราะพิษไข้หรือเพราะกิจกรรมลงไปตามช่วงเอวผม ลากไปจนถึงสะโพกและต้นขา ผมสุดลมหายใจลึกตอนริมฝีปากอีกฝ่ายจูบที่ต้นคอ ลูกกระเดือก ต่ำมาถึงไหปลาร้า

แปลก

แปลกเกินไปแล้ว

ผมขยำผ้าปูที่นอนจนยับย่น ขมวดคิ้วแน่นและเปลือกหนังหาวใจ พี่พอร์ชสัมผัสผมอย่างค่อยเป็นค่อยไป

เบามือและอ่อนโยนจนรู้สึกถึงแรงสั่นไหวใต้หน้าอกตัวเอง

“อีก” ผมชะงักตอนเขากัดเบาๆ ที่หน้าอก นี่พี่อยากให้ผมขาดใจตายเลยใช่ไหม ตั้งใจจะให้ผมตายเลยเหรอ นี่วางแผนจะกำจัดผมจริงๆ สินะ

ถึงได้จูบเบาๆ ไปทั่วตัวเหมือนจะบอกรักกันผ่านสัมผัสอย่างนี้...

“อีก”

ผมเกร็งตัวอีกครั้งตอนเขาลดระดับใบหน้าไปด้านล่าง แล้วแตะลิ้นที่ผิวเนื้อไสลงต่ำ เป็นการกระทำที่ทำเอาหน้าร้อนจนน้ำคลอหน่วยเต็มดวงตา

ผวาเสือกพยายามยันตัวหนีเมื่อสัมผัสอุ่นร่อนกำลังจู่โจม “พี่พอร์ช!”

“ฮูว” เขาส่งเสียงปราม ขมวดคิ้วตอนเงยหน้ามองผม

ให้ตายเถอะ

ให้ตายเถอะ

ให้ตายเถอะ!

“ยะ...อย่าทำ อย่าทำแบบนี้”

“ณะ” เขาเรียกชื่อผม จับต้นขาสองข้างผมไว้แน่น “อย่าหนี”

แค่นั้นก็ทำให้ผมยอมจำนน ประโยคสั้นห้วนแต่ราวกับคำสั่งที่ไม่อาจขัด ผมตัวอ่อนตอนถูกเขาดึงให้นอนลงตามเดิม

กัtrimฝีปากจนเจ็บแต่เทียบไม่ได้กับความรู้สึกประหลาดเกินบรรยายที่เกิดขึ้นจากส่วนล่าง

ไม่เคยชินกับการเล้าโลมที่อ่อนโยนแบบนี้ของอีกฝ่าย และเพิ่งรู้เอาตอนนี้ว่ามันเกิดขึ้นในเวลาที่ไม่เหมาะสมเหลือเกิน

ผมไม่รู้สีกดี

ไม่รู้สีกดีกับมันเลย...

ผมหลับตาแน่นตอนพี่พอร์ชสอดร่างกายเข้ามาในตัว

ผมรักเขา

แต่ทั้งที่ครั้งนี้ร่างกายไม่เจ็บ

ไม่รู้ทำไมหัวใจผมกลับเจ็บเหลือเกิน...

ผมกลัดกระดุมเม็ดสุดท้าย แล้วลุกขึ้นยืน หันไปมองคนป่วยที่เหมือนพอเหงื่อออกอาการก็ดูดีขึ้น “ผมกลับก่อนนะครับ”

“ต้องรีบไปขนาดนั้นเลย”

“ครับ” ผมพยักหน้า “อย่าลืมตรวจแบบนะครับพี่พอร์ช”

“ถ้ากังวลนักก็อยู่รอให้ตรวจจนเสร็จแล้วเอากลับไปด้วยเลยสิ”

“เยอะขนาดนี้พี่ตรวจไม่เสร็จวันนี้หรอกครับ”

“หมายถึงให้ค้าง”

“...”

“เพื่อพรงนี้ไปไม่ไหว” เขาพูดเสียงเบา “จะได้เอาไปส่งแทนหน่อย”

ผมเลียริมฝีปากตัวเอง ก้มหน้ามองพื้น รู้สึกถึงแรงสั่นจากโทรศัพท์ในกระเป๋ากางเกง “...ขอโทษนะครับ” เอ่ยปากเสียงแผ่ว “พอดิพรงนี้ผมไม่เข้าออฟฟิศนะครับ”

“ไปไหน”

แปลกนะ ปกติไม่เห็นจะสนใจเลย “ไปต่างจังหวัดครับ ลาพีชไว้แล้ว”

“...” เขามวดคิ้ว ผมเลยหลบตา

และเพราะห้องมันเจิบมาก เจิบจนได้ยินเสียงโทรศัพท์ในกระเป๋ากางเกงผมสั่น

สั่นหลายรอบแล้ว เพราะสายเรียกเข้าจากคนเดียวกับเมื่อครู

คนที่ผมควรจะเริ่มแคร์เขาอย่างจริงจังเสียที่...

“ผมขอตัวก่อนนะครับ” ผมเอ่ยปาก เงยหน้าขึ้นสบตาเขาแล้วยิ้มมุมปาก “หายเร็วๆ นะครับพี่พอร์ช”

[----- ♥ -----]

“กินข้าวหรือยังครับ”

ผมเพลื่อย്മออกมา ตอนเจอพี่นาวี้มกว้างอยู่ข้างรถที่จอดสนิทตรงหน้ารั้วบ้าน “ยังเลยครับ”

“จั้นเดียวไปกินข้าวกันที่จุดพักรถเนอะ”

“ครับ” ผมพยักหน้า เดินไปวางกระเป๋าเสื้อผ้าใบเล็กใส่ท้ายรถ

พี่นาวี้มให้ผม ปิดหลังรถให้ “ขึ้นรถเลยครับ”

ผมเปิดประตูรถ ขึ้นไปนั่ง รู้สึกหนาวจนต้องเอื้อมมือไปปรับแอร์ พี่นาวี้มกำลังคาดเข็มขัดนิรภัยหันมามอง แล้วเลิ่กคิ้ว “นะ”

ผมหันไปสบตา “ครับ?”

“หนาวหรือครับ”

“นิดหน่อยครับ หนาวแปลกๆ”

เขาจ้องผม “หน้าเราแดงๆ หรือเปล่า” เอื้อมมือมาแตะหน้าผาก ก่อนจะขมวดคิ้วแน่นขึ้น “ตัวร้อนจ้เลย”

“เอ?”

“นี่เราไม่สบายแล้วนะ”

“เหรอครับ...”

“เหรอครับอะไรละ” อีกฝ่ายดูเป็นห่วงมาก เขานิ้วหน้าปลดเข็มขัดนิรภัยของตัวเองออก “เป็นไข้แล้วแน่นๆ”

“เดี่ยวกินยากี่หาย...”

“ไต่ยังไงละครับ ไม่ไหวหรอก”

“ผม...”

“ยกเลิกก่อนดีกว่า กลับเข้าบ้านไปกินยาแล้วนอนพัก จะได้หายเร็วๆ”

“แต่พีนาวจองห้องแล้ว”

“ไม่ต้องห่วงอะไรเลย ห้องตัวเองก่อน” เขาทำเสียงต่ำหยาบ แต่รู้ดีว่าเป็นห่วง

“เออจ้ะ เหรอครับ”

พีนาวยิ้ม วางมือลงบนหัวผม “ไต่หายแล้วค่อยไปใหม่ โอเคไหม” ประคองไว้แล้วขยับมาวางหน้าผากชิดกัน “ตอนนี้เป็นเด็กดีกินข้าวกินยา นอนพักเยอะๆ ก่อนนะ”

ผมเม้มปาก

พีนาวอบอุ่น ใจดี และคิดถึงผมมากกว่าใคร

ผมอยากขอบคุณ และรู้สึกดีที่เขาแสดงออกว่ารักมากขนาดนี้ แต่ก็เจ็บเสมอเวลาที่ได้สัมผัสกัน

เพราะมันชัดเจนทุกครั้ง...

ว่าหัวใจผมไม่เคยเต้นแรงเวลาอยู่ใกล้เขาเลย

-Porsche's talk-

เสียงครางในลำคอของคนในอ้อมกอดดังอยู่ข้างหู มือเล็กกอดหลังผมแน่น จิกเล็บลงบนผิวหนัง

ลึนๆ แทรกเข้ามาในโพรงปาก เมื่อก่อนผมไม่ค่อยอยากจูบใคร
น้อยมากถ้าอารมณ์ไม่พาไปจริงๆ ไม่อยากให้ใครมาสัมผัสปาก
ไม่อยากให้ความสกปรกไปถูกตัวเพื่อน ไม่อยากใช้ปากที่หอมอ่อนไปโดนน้ำลายใคร

แต่หลังจากน้องเจอเป็นไท เรื่องพวกนี้ก็ไม่จำเป็นต้องคิดถึงอีก...

ผมจรดริมฝีปากลงที่ปลายคาง ก่อนจะย้ายมากัดแรงๆ ที่หัวไหล่ของอีกฝ่าย บีบเคล้นบริเวณสะโพก
สัมผัสเร้าร้อนที่อีกคนตอบสนองกลับมาไม่แพ้กัน เช็กซ์กับของรางวัลที่ได้รับหลังแข่งชนะนี้เป็นอะไร
ที่รู้สึกดีเสมอ
แต่ไม่รู้ทำไมครั้งนี้ผมกลับไม่ได้ตื่นเต้นเหมือนเช่นเคย

มีบางอย่างรบกวนจิตใจ

มันวนเวียนอยู่ในหัวตั้งแต่ขึ้นเตียงมา แม้จะพยายามปิดอกแล้วจ่อจอกับผิวขาวๆ นุ่มๆ ตรงหน้าแค่
ไหน สมอาก็พานขัดใจไม่หยุด

ผมชะงักมือที่กำลังเอื้อมไปหยิบถุงยาง หลับตาลงเมื่อสีหน้านิ่งๆ ที่ราวกับพยายามทำเพื่อปิดความ
ประหม่าและเขินอาย
แต่ดันชวนไว้มิดของใครบางคนฉายขึ้นในความคิด

"พีเพอร์ช..."

ผมลืมตา ผละออกมามองหน้าแดงๆ และสายตาที่แสดงออกว่าอยากได้เต็มที่แล้วของคนใต้ร่าง

"หยุดทำไมครับ" อีกฝ่ายเอ่ยเสียงเบา เอื้อมสองมือมารั้งท้ายทอยดึงลงไปหาแต่ผมขยับแรงไว้

"ปล่อย"

"ทำไมล่ะครับ ไม่มีเหรอ" คนตัวเล็กทำเสียงอ้อน "ไม่ต้องใช้ก็ได้"

"บอกให้ปล่อยใจ"

"ทำ..."

ผมสะบัดตัว แล้วขยับลุกจากเตียง พลุลมหายใจออกแล้วสบถเบาๆ "แม่งเอ๊ย"

“พี่พอร์ช” คนบนเตียงขมวดคิ้ว ยันตัวขึ้นนั่งแล้วมองอย่างไม่เข้าใจ

“จะกลับ” ผมเอ่ยคำห้วนสั้น หยิบกางเกงมาสวมโดยไม่สนใจสีหน้างงของอีกคน

“ทำไมล่ะครับ ผมทำอะไรให้พี่ไม่พอใจหรือเปล่า” คนตัวเล็กรีบพูด ลุกมากอดแขนผมแน่น “ผมทำให้ไหม ให้พี่หายอารมณ์เสียเลย”

“บอกว่าจะกลับใจ” ผมวัดสายตามอง “กูไม่มีอารมณ์”

“แต่เมื่อไหร่...”

“อย่าให้ต้องพูดซ้ำอีกที”

จบคำคนที่กอดแขนผมแน่นก็ผละออกทันที ผมวางเงินจำนวนหนึ่งลงบนโต๊ะ เป็นค่าห้องและไวน์ที่เปิดไว้เมื่อครู่
ไม่พูดอะไรอีกก็คว้ากุญแจรถและกระเป๋าเงินเดินออกมา

ผมเหยียบคันเร่งจนเกือบมิดเพื่อกลับบ้านในเวลาเกือบตีสอง หงุดหงิดเป็นบ้า
เรื่องปกติของผู้ชายที่มีอารมณ์แล้วแต่ยังไม่ได้เอาออก ไม่เข้าใจว่าทำไมถึงทำไมลง

ยิ่งคิดยิ่งโมโห ผมขมวดคิ้วแน่น สบถในลำคอทุกๆ ห้านาที คิดอยากหาที่ระบาย
แต่ก็ย่อนแอ้งเหลือเกินเมื่อเพิ่งทิ้งรางวัลชั้นดีจากการแข่งไต่ที่ห้องของโรงแรมหรูเมื่อครู่นี้เอง
และยังไม่สบอารมณ์เอาเสียเลยเมื่อรู้ดีแะใจว่าใครเป็นคนที่ผมคิดอยากจะพุ่งไปขย้ำเสียเดี๋ยวนี้

แม่งเอ๊ย!

“ไอ้เด็กบ้านั่นมันเป็นอะไรวะ!”

ผมปาแฟ้มเอกสารลงบนโต๊ะในห้องนอนแรงๆ หายใจฟืดฟิดไม่ได้ตั้งใจ
ช่วงนี้มันหลบหน้าผมเหมือนกลัวตาย แล้วโทรศัพท์เป็นบ้าอะไรถึงได้โทรไม่ติดอยู่ตลอด!

กระเสือกกระสนดันตัวเองเข้ามาปะทะ แล้วตอนนี้มาถอยออกไปง่ายๆ ทำอะไรตามใจแบบนี้มันจะ
หยาบกันเกินไปแล้ว

ผมดึงชายเสื้อเชิ้ตที่ยัดอยู่ในกางเกงออกมาลวกๆ เสยผมขึ้นอย่างหงุดหงิด หันซ้ายหันขวา

พณฺมหายใจออกยาวเพื่อสงบสติอารมณ์ ก่อนจะตัดสินใจว่ากระเป๋ากำลังกายที่วางไว้ข้างตู้
เสื้อผ้ามาสะพายบา
หยิบกุญแจรถมาถือ เดินลงไปข้างล่าง แต่ระหว่างที่กำลังเปิดประตูออกไปด้านนอกก็ต้องชะงักเมื่อ
เจออีกคนกำลังสวนเข้ามา

“ไอ้ธัน” เพื่อนสนิทตัวดียิ้มร่า

“อ้าว กำลังจะออกไปไหนอีกวะ”

“มาทำอะไร” ผมถามสวนแขกที่ไม่ได้รับเชิญกลับไปเสียงเรียบ

มันหัวเราะ “หน้าไม่รับแขกเชียว”

“เออ ไม่อยู่ในอารมณ์”

“เอ้าไอ้ธัน” อีกฝ่ายส่ายหน้า ไม่ถือสา “มึงจะไปไหน”

“ว่ายนํ้า”

“ตอนนี่?”

“เออ”

“สามทุ่ม?”

“อย่าถามมาก กูอารมณ์ไม่ดี”

“โอเคๆ กูไปด้วย”

ผมหรือตามองมัน “จะไปกี่ชั้นรถ แต่อย่าทวนประสาทจนกว่ากูจะเย็นลง”

“ครับๆ”

ผมถอนหายใจยาว เดินไปขึ้นรถ ปิดประตูแรงๆ รอให้ธันมาตามขึ้นรถมา คาดเข็มขัดนิรภัยแล้วถอยรถ
ออกจากบ้านเร็วๆ

ทันทีที่ถึงฟิตเนส ผมก็ตรงไปที่สระว่ายน้ำทันที เปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วกระโจนลงสระ ว่ายน้ำไปว่ายมาหลายรอบโดยไม่หยุดพัก

เป็นชั่วโมงที่ผมตะบ๊องบ่นว่ายอย่างไม่แคร์ใคร เวลาแบบนี้ในวันธรรมดาไม่มีใครสักคนมาว่ายน้ำ ยิ่งสะดวกใหญ่เพราะไม่ต้องสนใจใคร ใช้พลังงานจนหัวโล่งถึงได้หยุดวางแขนที่ขอบสระ

ผมหอบหายใจ เหนื่อยแต่รู้สึกดี

“เอ้า” ธันสงขวน้ำดื่มให้ นั่งลงข้างๆ หย่อนขาลงน้ำ “หายบ้างหรือยัง”

“เสือก”

“โอเค ยังไม่หาย”

“เออ”

มันสายหน้า “เป็นอะไรของมึงวะ ใครทำอะไรเพื่อน”

“ถูกอกแล้วหรือว่าเกี่ยวกับน้อง”

“ก็จะมีอะไรวะ เรื่องที่ทำให้มึงหงุดหงิดได้ขนาดนี้ก็มีแค่เรื่องเพื่อนนั่นแหละ”

ผมชะงัก มองค้างไปยังน้ำในสระ คำพูดไอ้ธันดังก้องอยู่ในหัว เหมือนตบหน้าแรงๆ ให้ได้สติ เหมือนเพิ่งรู้ว่าตัวเองกำลังหงุดหงิดเป็นบ้าเป็นหลังกับเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับน้องอยู่

“เอ้า เจียบอีก”

“หุบปากน้า” ผมยกขวดกระดก ทั้งที่น้ำเยอะขนาดนี้ ลงมาว่ายน้ำในสระเป็นชั่วโมงแต่ยังไม่สามารถทำให้ใจผมเย็นลงได้สนิทเลย

“ตกลงเป็นอะไร”

“มึงบอกมาดีกว่าว่าไปหากูที่บ้านทำไม”

“ก็ไม่ทำไม อาทิตย์หน้ากูจะไปอังกฤษ คงอยู่หลายวันหนอย เลยแะมาหา”

“งาน?”

“ส่วนนึง”

“อืม เรื่องของมึง”

“ไฉนนี่เสียเสีย หงุดหงิดแล้วพาลกู”

“เออ รู้แล้วก็อดทน”

อีกฝ่ายกลอกตา “แล้วนี่เพื่อนกลับมาอนบ้านบ้างไหม คิดถึงวะ”

“คิดถึงตินกูนี้”

“หวงไม่เลิก เพื่อนก็แฟนน้องกูแท้ๆ” พออีกฝ่ายพูดถึงรุ่นน้องคนสนิทของตัวเอง หัวคิ้วผมก็กระตุก

“กูอยากจะฆ่าน้องมึงวันละหลายๆ รอบ”

“ทำลงเหรอ”

ผมขมวดคิ้ว สบถอีกครั้งเป็นรอบที่ร้อยของวัน แน่ล่ะว่าทำไมลง

เพื่อนรักมัน

และนั่นเป็นเหตุผลเดียวที่ทำให้ผมยอมลงได้ง่ายๆ ยอมทุกอย่างโดยไม่มีข้อแม้

ต่อให้ผมจะมั่นใจว่าตัวเองรักเพื่อนมากกว่าไม่รู้ก็เท่า

[----- ♥ -----]

คิดว่าช่วงนี้ผมคงนอนน้อย พักผ่อนไม่พอ แล้วก็...ว่ายนํ้ากันไปหน่อย

ถึงได้ป่วยหนักครั้งแรกในรอบหลายปีแบบนี้

[เดี่ยวเพื่อนเข้าไป] เพื่อนเอ๋ยปากทันทีที่โทรมาแล้วรู้ว่าผมไม่สบาย ยังน่ารักเสมอเลย

“น้องไม่ต้องเข้ามาหรอก” ผมตอบกลับ ยกโทรศัพท์ห่างจากใบหน้าเล็กน้อยเพราะไอ “เดี่ยวเพื่อนนอนพักก็หาย” ไม่อยากให้น้องติดหวัด

[เสียงพี่พอร์ชไม่ดีเลย]

“เดี่ยวพี่จะหลับแล้ว”

[เพื่อนซื้อข้าวไปให้นะ]

“น้องทำงานเถอะ ไข้เล็กแล้วค่อยมาก็ได้”

[แต่...]

“อย่าดื้อสิ”

[เพื่อนไม่ได้ดื้อ แค่ห่วงเอง พี่พอร์ชไม่ค่อยป่วย พอป่วยก็ไม่ค่อยยอมกินยา]

ผมหัวเราะ “ดูพี่เหรอนะ”

[ดูไว้ใช้กับคนที่พูดไม่ฟัง พี่พอร์ชเป็นแบบนี้แหละ]

นั่นไง เอาใหญ่แล้วที่รักของพี่ “ฟังครับ สัญญาว่าจะกินข้าวกินยานอนพัก รอเพื่อนเลิกงาน โอเคไหม”

[อือ โอเคครับ]

“จันทังใจทำงานนะ ถ้าจะมายุ่งลิ้มโทรบอกเป็นไต่ด้วยล่ะ”

[เดี่ยวเป็นไต่มารับตอนเลิก]

“โอเคครับ” ผมยิ้ม หลับตาลง “จันทันนอนพักก่อนนะ”

[ครับ อย่าลืมาทำงานนะพี่พอร์ช]

เพื่อนก็เป็นแบบนี้ เป็นคนที่ผมรักที่สุดไม่เปลี่ยน “รู้แล้วครับ”

[แล้วเดี่ยวเจอกันเย็นนี้นะครับ]

“โอเค พี่รักเพื่อนนะ”

[อือ เพื่อนก็รักพี่พอร์ช]

ผมกอดวางสาย แล้วลืมตามองเพดาน มองนิ่งๆ แบบนั้นและรู้สึกว่ามันเริ่มหมุนไปมามากขึ้นทุกที

ผมปรือตามองเมื่อได้ยินเสียงสันของโทรศัพท์ดังขึ้นติดๆ กันมาสักพักแล้ว ด้วยความหงุดหงิดเพราะนักหัวเลยหยิบต้นตอของเสียงขึ้นมาและกดปิดสั่นโยนไปให้ห่างตัวก่อนจะหลับตาลงอีกครั้ง

หลับได้ไม่ทันไรก็ได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้นใกล้ๆ ผมเลยลืมตาขึ้น ก่อนจะสบตาเข้ากับคนที่เป็นต้นเหตุให้ต้องนอนชมอยู่แบบนี้

“มาทำไม” ผมเกลียดเสียงตัวเองตอนนี้ชะมัด

“ผมเอาแบบมาให้พี่ตรวจครับ” อีกฝ่ายเอ่ยปาก ขู่หลักฐานโชว์ “พี่ชั้นบอกว่าต้องส่งภายในพรุ่งนี้”

ผมพยักหน้า “อืม วางไว้”

ณะเดินไปวางของที่ว้าไว้บนโต๊ะ ช่วงหลังมานี้อีกฝ่ายดูนิ่งๆ ซึมๆ ไม่หือไม่อือ ไม่เถียงไม่อะไรทั้งนั้น มันเจียบสนิทจนผมอารมณ์เสีย

“กินข้าวหรือยังครับ”

“เรื่องของกู” สวนกลับทันควัน

“ผมซื้อข้าวต้มทรงเครื่องมาให้ วางไว้ข้างล่าง กินไหมครับ”

“อย่ามายุ่ง ทำธุระเสร็จแล้วมึงก็กลับไป”

“ผมลงไปเทมาให้ นะครับ”

“ฟังภาษาคนไม่รู้เรื่องเหรือ” ผมขมวดคิ้วแน่น ไม่รู้ทำไมถึงได้หงุดหงิดนัก

“ผมก็ดื้อเหมือนพี่פורชนั่นแหละครับ”

ผมสบถ แต่อีกฝ่ายไม่สนใจเดินออกจากห้องไปแล้ว ไม่นานก็กลับขึ้นมาพร้อมชามข้าวต้ม พุดกวนประสาทจนผมต้องยอมกิน ใส่ปากได้ไม่กี่คำก็วางช้อนเป็นคนบอกเองนี่ว้าให้กินหน่อย แค่อยอมกลืนลงท้องก็เป็นบุญแล้ว

“ยังไม่ถึงครึ่งเลยครับ”

“มึงบอกให้กินหน่อย”

“อีกสักนิดเถอะครับ จะได้กินยา”

ผมมองคนตรงหน้า กลับมาหลบตาอีกแล้ว ไม่รู้ว่าเพราะอะไรแต่ไม่เคยรู้สึกจริงๆ หรือว่าอีกฝ่าย
กำลังทำ

แต่แค่ไม่เข้าใจมากกว่า ความจริงช่วงนี้ก็คิดว่าจะเลิกยุ่งแล้วเสียอีก เล่นหลบหน้ากันขนาดนั้น

“มายุ่งอะไรกับกูอีก ไม่ใช่ واجبแล้วหรือไง”

นะเลิกคิว หันมาสบตาผมแวบเดียวก็เบนกลับไปมองที่เดิม “หมายถึงอะไรครับ”

“ยังไง พอจบเกมก็กลับมาแสดงเป็นเด็กเรียบร้อยไม่กลัมองตาอีกหรือ ไม่ทันแล้วมั้ง” แล้วก็ไม่รู้
เหมือนกันว่าตัวเองเป็นบ้าอะไร ถึงได้พูดยั่วแบบนี้ไม่หยุด เหมือนไม่เป็นตัวเองเลย

“พี่กินข้าวเถอะครับ เดี๋ยวผมเอายาให้ เก็บไว้ตรงไหน”

ได้ยินคู่สนทนาเปลี่ยนเรื่องก็ยังไม่พอใจ “กูไม่กิน”

“จันตรวจแบบไหนไหมครับ”

“คีนี่ค่อยตรวจ”

“ถ้าจันผมกลับก่อนนะครับ”

“กูอยากเช็ดตัว”

“ครับ?”

ใครจะให้กลับง่ายๆ ละวะ “บอกว่ายากเช็ดตัว”

“เอ?”

“ไปเอาอ่างแก้วใหญ่ๆ ที่เก็บไว้ในตู้ข้างบันไดออกมา ผ่าสะอาดอยู่ในลิ้นชักตู้เสื้อผ้า” ยังมาขมวดคิ้ว
อีก “นั่งนิ่งทำไม ไปทำตามทีบอก”

ผมใจเย็นลงตอนที่เห็นอีกฝ่ายขมวดคิ้วหน้าแดงขณะกำลังเช็ดตัวให้ผมที่อยู่ในสภาพบ็อกเซอร์ตัว
เดียว

ไม่รู้ว่าอายุอะไร ทำมากกว่ามองก็เคยมาแล้ว หลายครั้งด้วย

เขาขีดเบาๆ ที่ข้อพับแขนให้ ผมมองหน้าเขาเจิบๆ จนแต่งตัวเสร็จใจกำลังจะสงบลงอยู่แล้วเขีย
แต่มากระตุกเอาอีกตอนที่โทรศัพท์ของผู้มาเยือนส่งเสียงร้องลั่นห้อง
ชั้นส่วนโทรศัพท์ก็ครบถ้วน ไม่ได้หลงเป็นผงสักหน่อย

“โทรศัพท์ก็ใช้ได้” ผมแค้นหัวเราะ “ไม่รู้ทำไม โทรเท่าไหนแมงก็ไม่ติด”

อีกฝ่ายเม้มปากนิ่ง ไม่ได้ตอบ ผมเหลือบตามองเครื่องมือสื่อสารในมือเขาแล้วเอ่ยปากต่อ

“รับสิ”

ณะเงยหน้าขึ้นมาสบตา ดูตระหนกอย่างไม่ปิดบัง “ครับ?”

“บอกให้รับ”

“...เดี๋ยวผมกลับแล้วค่อยคุยก็ได้ครับ”

“รับ” ผมย่ำคำ บอกให้รู้ว่ารับทำตามก่อนจะต้องอาละวาด

“ผม...”

“หรือจะให้กูรับ”

“...”

“ดี” เมื่ออีกฝ่ายยังเลือกที่จะเจิบ ผมเลยเอื้อมมือไปดึงโทรศัพท์จากมือแล้วโยนให้ห่างตัว ดึงเขาให้
ล้มลงนอนหงายก่อนจะขยับไปคร่อมกักตัวไว้ ผมขมวดคิ้ว ปวดหัวหนีบตอนขยับตัวเร็วๆ แต่ยังเก็บ
อาการไว้พละกัเอ่ยปากเสียงเรียบ “ไม่รับก็ไม่ต้องรับ”

“พี่ฟอร์ช...นอนเถอะครับ เดียวก็ไข้ขึ้น”

“จะระบายไข่ออกนี่ไง” ผมกระตุกยืมมุมปาก และรู้ว่าอีกฝ่ายเข้าใจ

“พี่...”

“เขาบอกถ้าแพร่หัดให้ใคร จะหาไม่ไข้เธอ”

“ปล่อยผมเถอะครับ”

“กูอยาก”

คนใต้ร่างชะงักไปนิด ทำตาโต ดูน่ามันเขี้ยวจนอยากจะขย้า แต่ไม่รู้ทำไมผมถึงได้โน้มลงไปหา
จรดริมฝีปากประกบกันเบาๆ ผมจูบเขา ค่อยเป็นค่อยไป ไม่รีบร้อน สัมผัสไปเรื่อยๆ อยู่ดีๆ หัวใจก็เต้น
ช้าลง

รู้สึกสงบและหายหงุดหงิดเป็นปลิดทิ้ง มาชะงักเอาตอนรู้สึกถึงความเปียกชื้นตรงปลายนิ้วที่จับแก้ว
เขาอยู่

ผมผละออก ก่อนจะขมวดคิ้วตอนเห็นหน้าอีกฝ่าย

“ถึงขนาดต้องร้องไห้เลยหรอ”

ณะลืตามองผม น้ำตาไหลเป็นสาย

“แค่มืออะไรกับกูนี่ถึงขนาดต้องร้องไห้เลย?” โคตรน่าโมโหเลย “นี่กูโดนเปื้อแล้วถูกไหม”

“ผม...”

“อยากร้องไห้ก็ช่าง”

“...”

ผมถอยตัวออกเล็กน้อย จับชายเสื้อถอดออกจากตัว “กูจะทำ” ไม่ได้อยากพูดแบบนี้ แต่ผมควบคุม
อารมณ์และการกระทำของตัวเองไม่ได้เลยเวลาที่เห็นหน้าเขา

ความคิดที่ซับซ้อนมาหลายวันของผมเริ่มชัดเจนขึ้นมากก็ตอนที่ได้สัมผัสไปทั่วร่างของอีกฝ่าย
ผมรู้สึกผ่อนคลายตอนเนื้อตัวเราแนบสนิทกัน ความอึดอัดที่หน้าอกลดน้อยลงในตอนที่ได้ยินเสียง
ครางเบาๆ จากคนใต้ร่าง
ผมจับแก้วเขา ไส้ลงมาที่ลำคอ สุดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วกอดอีกคนไว้นั่น

ขยับตัวลงต่ำ จมพิงที่กลางหน้าอกอีกฝ่าย ลากมือลงไปที่ต้นคอแล้วบีบนิ้วเบาๆ
หางตาเห็นเขาขมขื่นฝ่าปฐูที่นอนจนยับย่น เสียงสุดลมสั้นๆ และท่าทางที่เหมือนกลั้นหายใจของนะทำ
ผมหลุดยิ้ม
อดไม่ได้ที่จะจับเบาๆ ตรงหน้าอก ไข่ฟันหยอกเขาให้ทนไม่ไหว

“พีพอร์ช!” ฝ่ายตรงข้ามสะดุ้งโหยงเรียกชื่อผมเสียงดังแล้วพยายามถดตัวออกห่าง แต่ผมล็อกต้นขา
ทั้งสองข้างของเขาไว้ ผมขมวดคิ้ว เงยหน้ามองแล้วส่งเสียงปราม ณะเม้มปากแน่น ดวงตาสั่นระริก
เหมือนคนตกใจ ก็แน่ละ...

ผมไม่เคยใช้ปากให้ใครมาก่อนเลย

ไม่เคยสักคน

“ยะ...อย่าทำ อย่าทำแบบนี้” เจ้าตัวเอ๋ยเสียงสั้น หน้าแดงก่ำ

“นะ อย่าหนี” ผมพูดเสียงเข้ม จับต้นขาเขาแน่น และมันก็ไ้ผล เมื่ออีกฝ่ายตัวอ่อนลง เลิกขึ้นแรงสู้ และนอนลงแต่โดยดี

[----- ♥ -----]

ผมนั่งนิ่งอยู่ที่ขอบเตียงหลังจากไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จเรียบร้อยแล้วโดยไม่สนใจอาการป่วยของตัวเอง
ณะกลับไปตั้งแต่ทำเสร็จ เขาไม่แม้แต่จะอาบน้ำด้วยซ้ำ ทำทางรีบร้อนของอีกฝ่ายทำให้ผมรู้สึกไม่ดี
เอาเสียเลย
ปกติเราก็ไม่เคยพูดดีกันอยู่แล้ว แต่ไม่รู้ทำไมครั้งนี้มันถึงต่าง

เขากำลังจะหนีผม

ผมรู้สึกได้

รู้สึกมาสักพักแล้ว...

“แม่งเฮีย...” สบถเบาๆ ในลำคอ ยกมือขึ้นลูบใบหน้าตัวเอง แล้วทั้งตัวนอนหงายมองเพดาน ปล่อยหัว
ให้วางทิ้งที่จิตใจว่าุ่นไม่หยุด ก่อนจะได้ยินเสียงฝีเท้าจากด้านนอก ผมรีบขยับตัว แล้วรุดไปที่หน้า
ประตู ใจนึงแอบคิดว่าคนที่เพิ่งออกไปไม่นานอาจจะวกกลับมา

“อ้าว จะออกไปไหนครับ”

“เพื่อน...”

แต่ก็ไม่ใช่ ไม่ใช่เขา...

“พี่พอร์ชอาบน้ำเหรอ” น้องดันผมให้ขยับเข้ามาในห้อง

“ครับ”

“ไม่สบายอาบน้ำไม่ได้” เจ้าตัวขมวดคิ้ว “พี่พอร์ชเคยบอก”

“พี่จะหายแล้ว” เพื่อนจ้องหน้าผม มองค้างไปพักนึง ดูก็รู้แล้วว่าไม่เชื่อแน่ๆ “คิดนานแบบนี้จะหาว่าพี่โกหกเหรอ” ผมเอ่ยปาก ดึงแก้มน้องเบาๆ

“ความจริงเพื่อนมาถึงสักพักแล้ว แต่อยู่บ้านแม่”

“ครับ”

“เห็นคนเดินออกมาจากบ้านพี่พอร์ช” เพื่อนพูดต่อ เดินไปหยิบผ้าเช็ดตัวที่ผมวางพาดไว้ลวกๆ ที่ปลายเตียงไปเก็บ “ใช่หรืหรือเปล่าครับ”

“ครับ” “ไม่มีความจำเป็นจะต้องโกหกอยู่แล้ว” “เอางานมาให้พี่”

“เหรอครับ” น้องหันมามองหน้าผมอีก ไม่ชอบเวลาเพื่อนจ้องแบบนี้เลยให้ตาย

“แล้วเป็นไทยอยู่ไหน” เปลี่ยนเรื่องเร็วๆ ดีกว่า

“พี่พอร์ชกำลังดึงความสนใจเพื่อนเหรอ”

ให้ตายเถอะ ผมก็น่าจะรู้ว่าคนตรงหน้าเป็นยังไง ซ่อนอะไรไว้จับได้ตลอด “พี่ถามต่างหาก ทำไมถึงพูดแบบนี้ล่ะ” ผมยิ้มมุมปาก เดินเข้าไปใกล้ โอบเอวน้องเข้ามากอด

“ฮือ” เจ้าตัวส่งเสียงค่าน “เป็นไทยอยู่ข้างล่าง เพื่อนไม่ยากให้เป็นไทยหิง”

ผมหัวเราะ ก็เป็นแบบนี้ตลอด แล้วจะให้พี่ไม่หวนน้องได้ยังไง “เมื่อก่อนพี่กอดพี่หอมทุกวัน เดียวนี้จับตัวยังไม่ได้เลย น้อยใจแล้วนะ”

“พี่พอร์ช...” เพื่อนแหมปาก หลบตามองพื้นเหมือนคนคิดหนัก น่าเกล้งจริงๆ แต่สุดท้ายผมก็ทำไม่ลง

“พี่ล้อเล่น” พูดพลางขยับออก “แล้วนี้ทำไมมันยอมปล่อยให้น้องขึ้นมาคนเดียว”

“ใครบอกผมปล่อย แค่อ้างเก็บของใส่ตู้เย็นต่างหาก” พูดถึงผี ผีก็มา ตายยากจริงๆ

“เห็นหน้ามึงแล้วอาการก็จะแยลง” ผมเอ่ยปาก หึงตัวนั่งที่เตียง

“ทนเห็นไปก่อนจนกว่าเพื่อนจะกลับแล้วกันนะฟิฟอรัช” เป็นไทพุดตืดตลก เดินเข้ามาใกล้เพื่อน วางมือลงที่เอวอีกคน ตำแหน่งเดียวกับผมเมื่อครูไม่ผิดเพี้ยน แล้วมันก็ยิ่งตอกย้ำเข้าไปอีกเมื่อน้องไม่ได้ขยับหนี ไม่ได้ส่งเสียงคำน แต่ยืนนิ่งให้แฟนตัวเองจับอยู่แบบนั้น

ก็อยู่แล้วละนะ เขาเป็นแฟนกัน แต่มันน่าแปลก...

ที่ครั้งนี้ผมไม่รู้สึกอะไรเลย

เป็นไทมึงงานเข้ากะทันหัน หลังจากงอแงกับแฟนอยู่พักใหญ่ก็ขับรถออกไป ยังไม่วายยากับเพื่อนอีกรอบว่าไม่ให้ผมจับตัว ไอนี้มันวอนจริงๆ

“ฟิฟอรัช”

ผมละสายตาจากแบบที่กำลังตรวจหันไปมองน้อง “หืม” ครางรับ แล้วก้มลงมองจานเค้กของอีกฝ่าย “ไม่อร่อยเหรอ”

“หื” เพื่อนสายหน้า “เพื่อนชอบ”

“แล้วเรียกพี่ทำไม”

“เพื่อนอยากคุยเรื่องนะ”

“...” ผมขมวดคิ้วเล็กน้อย วางปากกาแล้วหันไปมองน้องดีๆ “มีอะไรหรือเปล่า”

“เหมือนเพื่อนจะเห็นอะไรซ่อนให้ตอนเดินออกจากบ้าน”

“...”

“เพื่อนรู้ว่าฟิฟอรัชรู้”

“พี่ไม่รู้ว่าอะไรซ่อนให้”

“หมายถึงที่ละครักฟิฟอรัช”

ผมเงยบสนิท ไม่โต้ตอบ น้องยังมองหน้าผม เป็นสายตาเดียวที่ทำให้ผมยอมแพ้มาดลอด

“ฟิฟอรัชรักนะไหม”

“ถามทำไมครับ”

“พี่พอร์ชบอกเพื่อนว่าเช็กซ์ต้องเก็บไวให้คนที่ตัวเองรัก”

“พี่บอกไปแล้วว่านั่นมันสำหรับน้อง”

อีกฝ่ายขมวดคิ้ว “พี่พอร์ชไม่ได้รักนะเธอ”

ผมไม่เคยโกหกน้อง และครั้งนี้ก็เหมือนกัน “พี่ไม่รู้”

“พี่พอร์ชรู้”

“พี่ไม่รู้”

“พี่พอร์ชต้องรู้” น้องยังย้ำคำเดิม คิ้วปากลงนิดหน่อยเหมือนคนไม่พอใจ “ที่ผ่านมาเพื่อนเป็นเหตุผลที่ทำให้พี่พอร์ชไม่คบกับใคร”

“ไม่จริงเลย” ผมรีบพูดกลับ ขยับเข้าไปใกล้เขา “พี่แค่ไม่เจอคนที่พี่รักต่างหาก”

“แล้วถ้าวันนี้เจอ พี่พอร์ชจะยอมรับไหม”

“...”

“นี่ไง พี่พอร์ชไม่ยอมรับ”

“พี่ยังไม่หันตอบอะไรเลย”

“ตอบช้าก็นับเป็นคำตอบแล้ว”

“น้องกำลังกดดันพี่เธอ”

เพื่อนสายหน้า “พี่พอร์ชได้ยินเสียงอะไรไหม”

“เสียงอะไร” ออๆ เปลี่ยนเรื่องเฉยเลย

“เสียงโกหก”

“อะ?” ผมเลิกคิ้ว “นี่”

“แต่เพื่อนได้ยิน” น้องถอนหายใจ “ได้ยินเสียงพี่พอร์ชกำลังโกหกตัวเองอยู่”

ผมถอนหายใจตาม ยอมแพ้งจริงๆ “พี่แค่เป็นห่วงเพื่อน” ผมเอ่ยปาก “พี่รักเพื่อนนะ”

“เพื่อนก็รักพี่พอร์ช” น้องตอบกลับอย่างรวดเร็วเหมือนเช่นเคย ผมยิ้มมุมปาก ชอบนิสัยตรงไปตรงมา คิดอะไรก็แสดงออกมาตรงๆ แบบนี้ของเขาเสมอ “แต่พี่พอร์ชไม่จำเป็นต้องห่วงเพื่อนขนาดนี้”

“ต่อให้น้องจะเป็นยังงี้ โตขึ้นอีกกี่ปี ความรู้สึกพี่มันก็ไม่น้อยลงหรอก”

“พี่พอร์ชจะห่วงเพื่อนก็ได้ จะรักเพื่อนก็ได้ แต่พี่พอร์ชไม่จำเป็นต้องทำแบบนี้” น้องเอ่ยปาก มองตาผม “พี่พอร์ชจะมีใครก็ได้ จะมีแฟนก็ได้ เพื่อนไม่เลิกกับเป็นไทหรอก”

“...” ผมนิ่งไป สบตาเพื่อนแล้วเข้าใจในความหมายที่น้องต้องการจะบอก ผมเลียริมฝีปากตัวเอง รู้สึกหนักๆ ที่หน้าอก

ผมดึงน้องเข้ามากอด วางศีรษะแนบกับขมับน้องแล้วลูบหัวอีกฝ่ายเบาๆ “พี่รู้ว่าน้องไม่เลิกกับเป็นไทหรอก”

พี่รู้...

“พี่แค่เป็นห่วง”

น้องกอดผมกลับ ลูบหลังผม “เพื่อนก็เป็นห่วงพี่พอร์ช...”

ผมเม้มปากแน่น ก่อนจะหลับตาลงเมื่อได้ยินประโยคต่อมาของคนในอ้อมกอด

“ที่เอาแต่เป็นห่วงเพื่อนอยู่แบบนี้”

♥ 18

-Porsche's talk-

“มึงดื่มไปก็แ้วแล้วเีย”

ผมเงยหน้าขึ้นมองตอนได้ยินเสียงคันทู ก่อนจะเจอหน้าไอ้ฉั่นเป็นอย่างแรก “หุบปากแล้วนั่งลง”

“นี่ไกลจากเครื่องยังไม่ทันถึงบ้านก็ต้องมาหา มึงเลยนะ”

“กูไม่ได้สั่งให้มึงมา” ผมตอบกลับ ยกแก้วกระดกอีกที

“เสียงในโทรศัพท์โคตรไม่น่าเป็นห่วงเลย” มันประชด หันไปสั่งเครื่องดื่มกับบาร์เทนเดอร์ แล้วเบนสายตากลับมามองผม “เป็นอะไรของมึงอีก”

“เมื่อวานขึ้นกุกุยกับเพื่อน”

“น้องอะนะ”

“อืม”

“ว่า?”

“น้องบอกว่าไม่มีวันเลิกกับเป็นไท”

อีกฝ่ายเลิกคิ้ว มองผมด้วยสายตาจริงจัง “นี่มึงยังหวังว่าน้องมันจะเลิกกันอีกหรือวะ”

ผมส่ายหน้า “กูไม่ได้หวัง” จริงตามที่พูด “แต่กูแค่รอ รอเพื่อวันไหนน้องไม่เหลือใคร กูจะได้ดูแลน้องได้”

“ไอ้เซี่ยพอร์ช” ชันถอนหายใจ ยกมือลูบหน้าตัวเอง “มึงเลิกหลอกตัวเองได้แล้ว มึงก็เห็นว่าไทมันรักเพื่อนแค่ไหน ต่อให้โลกแตกเพื่อนก็ไม่หนีทางไม่เหลือใคร”

“กูไม่รู้”

“มึงมันบ้า มึงจะรักเพื่อนมากกว่าตัวเองตลอดไปไม่ได้นะเว้ย”

“กูรักเพื่อนน้อยลงไม่ได้”

“กูไม่ได้บอกให้มึงรักเพื่อนน้อยลง แต่ความรักมันมีหลายรูปแบบ มันมีหลายตำแหน่ง มึงต้องจัดวางให้เป็น”

“ไม่ว่าเมื่อไหร่เพื่อนก็เป็นความรักทุกรูปแบบของกู” เป็นมาตลอด ไม่ว่าเมื่อก่อน...หรือตอนนี้

“ให้ตายเถอะ” คู่สนทนาพึมพำ รับแก้วเครื่องดื่มจากบาร์เทนเดอร์มาจิบแล้วพริ้มพริ้มออกยาว “มึงก็เห็นว่าขนาดมีเรื่องใหญ่แบบก่อนหน้านี้เกิดขึ้น น้องมันก็ยังไม่จับมือกันผ่านมาได้”

“กูรู้แล้ว...” ไม่ต้องพูดบ่อยได้ไหมวะ “กูก็แค่เผลอ”

“เผลอบ้าอะไร นี่มึงคิดจริงใช่ไหมว่าจะได้เพื่อนกลับคืนมาตอนน้องเป็นแบบนี้”

“ตอบว่าไม่คิดก็คงเป็นการโกหก” ผมแค้นยิ้ม “กูคิดถึงจะตายตอนที่กอดน้องได้ หอมน้องได้”

“ไอ้พอร์ช...”

“คิดถึงตอนที่เพื่อนเป็นของกู...ของกูคนเดียว”

ชั้นเจียบไป ก่อนจะวางมือลงบนบ่าผม ตบเบาๆ “มึงไม่จำเป็นต้องอุทิศตัวให้เพื่อน ต่อให้วันนึงมึงจะมีแฟน และต่อให้วันนั้นเพื่อนเลิกกับเป็นไท มันก็ไม่ใช่ความรับผิดชอบของมึง มึงมีคนที่รักได้ มึงรักคนอื่นได้ ไม่จำเป็นต้องอยู่ที่เดิมเหมือนหมาผู้ซื่อสัตย์ของน้องเลย”

ผมเม้มปากแน่น คำพูดของอีกคนตรงใจเกินไป ตรงจนเจ็บไปหมด

ใช่ ผมกลัวน้องเจ็บ กลัวน้องเหงา กลัวน้องต้องการผม

ผมกลัวจนไม่กล้าเดินไปไหนและตัดสินใจนั่งรอน้องไปเรื่อยๆ แบบนี้ อย่างน้อยผมจะเป็นเบาะนุ่มๆ รองรับน้องเวลาตกลงมา

เป็นสถานที่ปลอดภัยเวลาน้องรู้สึกอันตราย เป็นทุกอย่างที่คนคนหนึ่งสามารถเป็นให้ใครสักคนที่ตัวเองรักอย่างสุดหัวใจได้

ผมแค่คิดแบบนั้น

แค่เคยคิดแบบนั้นมาตลอด...

“เวลาเปลี่ยน อะไรๆ ก็เปลี่ยนหมดแล้ว ใจมึงก็ต้องเปลี่ยนให้ได้เหมือนกัน”

ผมวางแก้วลงที่เคาน์เตอร์ ไขปลายนิ้วลูบขอบปากเบาๆ แล้วนั่งคิด ก่อนจะหลับตาลง

“ฮืม...”

ใจผมก็ต้องเปลี่ยนเหมือนกัน

ผมคิดว่าจะลองเดินออกจากพื้นที่เดิม ความรู้สึกเดิม พาตัวเองไปเริ่มใหม่ กับคนใหม่

แต่กว่าจะคิดได้แบบนี้...

ก็ดูจะไม่ทันเอาเสียแล้ว

ผมถอนหายใจตอนเห็นณะเดินลงจากรถญี่ปุ่นสีขาหน้าออฟฟิศ

เขายิ้มมุมปากแล้วโบกมือไปมาอย่างเป็นธรรมชาติ ดูไม่ตื่นตระหนกเหมือนตอนอยู่กับผม

เจ้าตัวรองจรถคันนั้นขับออกไปถึงใต้หมื่นตัวเดินเข้ามาในอาคาร ก่อนจะชะงักเมื่อเจอผม "...สวัสดีครับพี่พอร์ช" อีกฝ่ายยกมือไหว้ หลบตามองพื้น จำไม่ได้แล้วว่าครั้งล่าสุดที่เขามองตาผมก่อนคือเมื่อไหร่

"ฮืม"

ณะยิ้มแหย่ ดูกระอักกระอ่วน เขาเหลือบตามองหน้าผมเล็กน้อย และโคตรบ้าเลยที่ใจผมดันกระตุกขึ้นมาตอนสบตากัน "ผมขอตัวนะครับ" พุดจบอีกฝ่ายก็เดินเลี้ยวไปทางโถงลิฟต์

ผมถอนหายใจอีกครั้ง ก่อนจะเดินตามหลังเขาไป

ในห้องโดยสารเจียบสนิทอย่างน่าอัศจรรย์ เมื่อมีเพียงผมกับเขา...

ความจริงผมควรจะชวนเขาคุยหรือเปล่า

อะไรก็ได้...

"ณะ"

เจ้าของชื่อสะดุ้งโหยง จนผมตกใจไปด้วย "อะ...ครับ?"

"มะรืนนี้มีตรวจงานส่วนแรกที่หัวหิน"

"..." อีกฝ่ายเจียบฟัง เม้มปากแน่น

"ไปไหม"

"เอ่อ...ถ้าค้างผมคงไม่สะดวก"

"ไปเข้าเย็นกลับ แค่เดินดูความเรียบร้อยของงาน ไม่ได้เจอคุณพี่"

"ยังงี้เดียวผมถามพี่ชั้นก่อนนะครับ"

"ถ้าจะไปเดี่ยวพี่คุยให้"

ณะชะงัก หันมามองตามผมด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยคำถาม เพียงพริบตาเขาก็หลบตาหลบ เบือนหน้าหนี

ยังไม่ทันพุดอะไรประตุลิฟต์ก็เปิดออก เขาผกหัวลงเล็กน้อยก่อนจะก้าวเท้าหนีออกไปเร็วๆ

ผมมองตามเขาแล้วถอนหายใจเป็นรอบที่สาม ไม่รู้ควรทำยังไง

เริ่มต้นแยะ ระหว่างทางก็พันยุ่งเหยิงไปหมด...

“เรียกผมทำไมครับคุณพอร์ช”

ผมเงยหน้าขึ้นจากเอกสารบนโต๊ะขึ้นมอง “ไม่เคาะประตู”

คนถูกว่ายืมร่าแล้วนั่งลงเก้าอี้ตรงข้าม “ให้น้องไปตามทำไม”

“จะคุยเรื่องนะ”

“หืม...” อีกฝ่ายเลิกคิ้ว ยืมมุมปาก “อะไรเหรอครับ”

ฉันต้องรู้เรื่องผมกับกะเน่ๆ ไม่มากก็น้อย หน้ามันฟ้อง “มะรืนนี้จะขอตัวน้องไปหิวหินด้วยกัน”

“อ้าว ทำไม”

“จะไปตรวจงาน”

“เพิ่งเริ่มไม่นานเองไม่ใช่เหรอ รอให้เสร็จเยอะกว่านี้ก่อนก็ได้มั้ง”

“ตรวจบ่อยๆ มีอะไรจะได้แก้ทัน” อีกคนหรีดตาลงมองผมอย่างจับผิด “อะไร”

“นี่ผมตกขาวอะไรไปหรือเปล่าครับ”

“ไม่ต้องรู้ก็ได้”

“หึ” ชันหัวเราะในคอ “ก็ไม่ติดอะไรหรอก งานที่กะทำตอนนี้ยังไม่ได้เร่ง เอาไปได้ แต่...ไม่ไหว”

“ชัน”

“ทำไม ปกติก็ไปเองตลอด จะเอาอะไปทำไม”

“ไม่ได้ขออนุญาต เรียกมาบอกให้รับรู้”

“อือหือ”

“ออกไปเลยไป”

“ถึงกับเกรี้ยวกราด” อีกคนเบะปาก “คิดจะเต๊าะเด็กในสังกัดผมเหรอ ไม่ถายนะครับ”

“แค่ให้ยืม กะเป็นคนของกูตั้งแต่เข้ามาแล้ว”

“พูดได้เต็มปากคนของกู” ชันสายหน้า ก่อนจะมองตาผม “ไต่ยืนแบบนี้ก็โอเค”

“อะไร”

“ณะเป็นเด็กดีมากนะพอร์ช” คนตรงหน้าพูดจริงจัง ทั้งที่ก็ดูเป็นห่วงปกติ แต่ไม่รู้ทำไมผมกลับหงุดหงิด “กูไม่รู้ว่าก่อนหน้านี้เกิดอะไรขึ้น แต่ณะสู้มึงไม่ได้หรอก...ในทุกความหมาย”

“อืม ขอขอบคุณที่เป็นห่วง แต่เก็บไว้เหอะ”

“เออๆ” มันหัวเราะ “เพิ่งเคยเห็นนะ”

“อะไร”

“ที่มึงห่วงอะไรนอกจากน้องเพื่อน”

“...” ผมเลียริมฝีปากตัวเอง เถียงไม่ออก

“กูไปละ จะเอน้องมันไปไหนก็ตามใจมึงเถอะ ยังไงใจณะมันก็ตามมึงไปทุกที่อยู่แล้ว”

ผมมองตามัน พยักหน้าให้ แล้วเจ้าตัวก็ลุกเดินออกจากห้องไปอย่างอารมณ์ดี

ก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าตอนนี้เป็นอย่างที่ชันพูดไหม

ใจของณะ จะยังไล่ตามผมเหมือนเดิมอยู่หรือเปล่า...

[----- ♥ -----]

ตอนนี้เจ็ดโมง เรากำลังขับรถตรงไปหัวหิน ณะมองออกไปนอกหน้าต่าง เจียนสนิทตั้งแต่ออกเดินทาง
“ณะ”

เจ้าตัวเอียงหน้ากลับมาเล็กน้อย แต่ไม่ได้หันมามอง “ครับ?”

“หิวหรือเปล่า”

“ผมกินมาแล้วครับ”

“...” ผมลอบถอนหายใจ มองตรงไปข้างหน้า พยายามคิดว่าควรจะพูดอะไรต่อ

“พี่พอร์ชหิวหรือเปล่าครับ” แต่อีกฝ่ายก็เอ่ยปากเสียก่อน

“นิดหน่อย” ความจริงไม่หิวเลย แต่ถ้าตอบไม่บทสนทนา ก็คงจบลงแค่นี้ “เดี๋ยวว่าจะแวะจุดพักรถ เราก็ไปหาอะไรกินเป็นเพื่อนพี่แล้วกันนะ”

“เอาที่พี่พอร์ชสะดวกเลยครับ ผมยังงี้ก็ได้”

“คุยกับพี่แต่ตามองข้างนอกเหรออ”

“...” ณะหันหน้ากลับมาทางผม แต่ตาหลบลงต่ำ “ขอโทษครับ”

“พี่ไม่ได้ดุสักหน่อย”

“...ครับ” เขาตอบรับ แล้วหันกลับไป ผมไม่รู้จะชวนคุยอะไรดี อูๆ ก็นึกไม่ออกว่าคนทั่วไปเขามีหัวข้อสนทนาอะไรบ้าง หรืออาจจะเพราะความสัมพันธ์ของเรามันเริ่มต้นอย่างไม่ปกติ การจะเริ่มต้นใหม่ให้เป็นธรรมชาติก็คงเป็นไปได้ยาก

ไม่รู้ทำไมทุกเรื่องในชีวิตผมมันถึงได้ดูส่ายไปแล้วเสียหมด

ผมไม่เคยคิดหรือทำอะไรได้ทันเลยสักอย่างจริงๆ

ผมคิดผิดมากเลยที่ชวนณะมาดูไซต์ก่อสร้าง ไม่คิดว่ามันจะยังไม่เรียบร้อยขนาดนี้
เห็นเขาเดินขึ้นบันไดที่ยังสร้างไม่เสร็จแล้วผมรู้สึกหงุดหงิด ดูอันตรายนอยากจะอุ้มเดิน

“ณะ”

เจ้าของชื่อชะงักเท่า หันมามอง “ครับ?”

“เดินดีๆ หน่อย”

อีกฝ่ายเลิกคิ้ว ทำหน้าง “ผมเดินไม่ดีเหรอครับ”

“มองเท้าด้วย อย่ามองแต่รอบๆ” ปกติก็มองพื้นตลอดเวลา ที่อย่างนี้ดันเงยหน้าไม่หยุด

“เอ?”

“ไม่จั่งก็ลงไปรอข้างล่าง เดี๋ยวพี่ดูต่อเอง”

“ไต่ยังไงล่ะครับ ไม่จั่งผมจะมาทำไม”

“ช่วยตรวจแค่ข้างล่างก็พอแล้ว” ผมขมวดคิ้ว ตอนเขาหันกลับมาเต็มตัว “เดินขึ้นไปก่อน” ว่าแล้วก็
ขยับขึ้นไปคว้าแขนเขาพาเดินไปที่ปลอดภัย

อีกฝ่ายที่เดินตามมาก้มหน้าดู จนนผมต้องพูดทัก

“มองพื้นขนาดนี้นี่ประชิดหรือเปล่าเนี่ย”

“เปล่าครับ...” เขาเม้มปาก บิดมือไปมา “ปล่อยก่อนได้ไหมครับ”

อ้อ... “โอเค” เพราะผมจับแขนเขาอยู่เนี่ยเอง

“พี่พอร์ช...ไม่ไปดูงานต่อเหรอครับ” ณะพึมพำ สายตาเบนออกไปด้านข้าง เขาดูอึดอัดที่ผมจ้อง
“เดี๋ยวผมตามถ่ายรูปต่อ”

“เหนื่อยหรือเปล่า” ผมไม่ยอมเข้าเรื่องงานง่ายๆ ไขหลังมือจับเหงื่อที่ขมับให้เขา แต่เจ้าตัวผละหนี

“มะ...ไม่ครับ พี่พอร์ชเดินนำไปเลย”

บอกให้ผมเดินนำ แต่ทำไมถึงก้าวเท้าไปก่อนแบบนี้ละ มองตามหลังเขาแล้วอมยิ้ม กลับมาเป็นกระต่ายขี้ตกใจแล้ว

“นะ” ผมเรียกชื่อเขาเสียงเข้ม ก่อนจะเดินไปหาเร็วๆ “ลงมา”

“ไม่เป็นไรครับ ผมโอเค”

ผมขมวดคิ้วตอนมองเขาเดินขึ้นบันไดที่เป็นโครงเหล็ก ขึ้นชั้นลอย มันจะไม่เป็นไรได้ยังไง ใช้แขนหนีบแบบไว้ ส่วนอีกมือถือกล้อง แล้ววางเท้าที่เหล็กหน้ากว้างแค่ห้าเซนต์แบบนี้!

“พี่บอกให้ลงมาไง”

“ผม...”

“อย่าให้พี่ต้องดู ลงมา”

“...โอเคครับ”

ผมขมวดคิ้วแน่นขึ้นเมื่ออีกฝ่ายหมุนตัวเตรียมเดินลงมา ทำไมถึงทำอะไรแบบนี้เนี่ย “ส่งแบบกับกล้องมาให้พี่” ผมขยับไปใกล้ เขี่ยบเหล็กชั้นสุดท้ายไว้ แล้วเอื้อมไปหา ภาวนาไม่让他เสียการทรงตัว

“ค่อยๆ” ผมพูดกำกับไปพลาง ตอนที่กระเียนของส่งมา ดูหน้าสิ กลัวขนาดนี้ยังจะฝืนปีนขึ้นไปอีก แค่อายุจะอะไรนี่หนา เดี่ยวผมก็ทำเองนั่นแหละ “นะ!”

ผมเรียกชื่อเขาเสียงดังตอนที่เจ้าตัวก้าวเท้าพลาด ผมรีบดึงแขนเขาและรอรับตอนตกลงมา

“โธ้ย!”

“พี่พอร์ช!” คนบนตัวผมเบิกตากว้าง รีบขยับออกทันทีที่ล้มลงมาทับจนผมนั่งอยู่ที่พื้น ให้ตายเถอะ “เจ็บไหมครับ เจ็บหรือเปล่า ผมขอโทษ พี่เจ็บตรงไหนไหม”

“ใจเย็นๆ ก่อน พี่ไม่ได้เป็นอะไร”

“พี่พอร์ชลูกก่อน ลูกก่อนนะครับ” คนตรงหน้าร่อนรน ค่อยๆ ประคองผมให้ลุก แต่ตอนที่จะยันตัวเองขึ้นผมก็ต้องโน้มหน้าเพราะความเจ็บแปลบบริเวณข้อมือ และนั่นยิ่งทำให้กะแฉกตื่น “เจ็บหรือครับ เจ็บตรงไหน”

“ใจเย็นๆ” ผมย้ำ “แค่เจ็บข้อมือ”

“เมื่อก็ต้องกระแทกแน่ๆ เลย” เจ้าตัวหน้าเสียวจนผมต้องรีบพูด

“ไม่เป็นไรมากหรอกน่า ก็คงแค่ขี้ๆ เคล็ดๆ แหละ”

“ไปหาหมอ ไปหาหมอกันนะครับ”

“ไม่ต้องขนาดนั้นหรอก ไม่ได้หักไม่ได้ร้าว นี่ก็ขยับได้” ไม่พูดเปล่า ผมขยับข้อมือยื่นให้อีกฝ่ายดู เจ็บนิดๆ แต่ไม่ถึงกับหนักหนา

“ไปเถอะนะครับ ไปตรวจให้แน่ใจ”

“พี่ไม่เป็นอะไรหรอก”

“ผมขอ” ณะเงยหน้ามองผม ดวงตาสีระริกและเริ่มแดงเหมือนจะร้องไห้

“โอเค พี่จะไปหาหมอ ใจเย็นลงก่อนนะ”

ได้ยินแบบนี้คนตื่นตระหนกก็เหมือนจะเย็นลงนิด “...ครับ”

ผมยืนนิ่ง มองอีกคนจับข้อมือผมค้างอยู่แบบนั้น
ท่าทางเขาคงจะตกใจมากจนลืมหัดคิดอย่างอื่นไปเสียหมด แล้วผมก็ไม่เื่องพักออกไปด้วย

“เดี๋ยวผมขับรถให้นะครับ”

“ขับไหวเหรอ”

“พี่พอร์ชนั่นแหละไม่ไหว” ณะตอบกลับ ดายังมองข้อมือผมอยู่ เหมือนกำลังจับผิดว่ามันจะบวมขึ้นมาเมื่อไหร่

“พี่ไหว”

“ให้ผมขับเถอะครับ”

“โอเคๆ” พอเห็นสีหน้าเขาแล้วก็เถียงต่อไม่ไหว “พี่ให้ณะขับ เพราะงั้นใจเย็นๆ ก่อนนะ”

เขาพยักหน้า เม้มปากเหมือนกลั้นน้ำตา “เดี๋ยวผมเสิร์ชหาโรงพยาบาลแถวนี้”

“ขับกลับกรุงเทพฯ เลยดีกว่า”

“แต่...”

“เข้ากรุงเทพฯ เมื่อไหร่พี่จะตรงไปโรงพยาบาลเลย” ผมพูดเสียงจริงจัง “โอเคไหม”

“...ครับ”

“พื้บอกแล้วว่าไม่เป็นไร” ผมเอ่ยปากขึ้นระหว่างเดินออกจากเคาน์เตอร์จ่ายเงิน

เจ้าตัวมุษหน้า “ยังงิมาตรวจก็ดีกว่าไม่ใช่หรอครับ”

“ครับๆ”

“กลับไปประคบตามที่หมอบอกด้วยนะครับ”

“พื้ทำเองไม่ค่อยถนัดเท่าไร”

“...” ณะเม้มปาก กะพริบตาเหมือนลังเล “เดียวผมขับรถพื้พอร์ชไปส่งที่บ้านนะครับ”

“แล้วเราจะกลับยังงิ”

“เดียวเรียกแท็กซี่ก็ได้ครับ”

“ไม่ต้องหรอก พื้ใช้มือซ้ายจับได้”

“มันอันตราย”

“ปกติพื้ก็ใช้มือข้างเดียวจับ”

อีกฝ่ายส่ายหน้า “มันไม่เหมือนกันครับ”

ผมยิ้ม รู้สึกดีขึ้นมาตอนเขาดูแบบนี้ “โอเค จั้รบกวนด้วยนะ”

“ครับ”

ใช้เวลาไม่นานจากโรงพยาบาลถึงบ้านผม ณะเคลื่อนรถเข้ามาจอดใต้ชายคา ดับเครื่องแล้วลงจากรถ เดินอ้อมมายืนข้างๆ แล้วส่งกุญแจคืน “นี่ครับพื้พอร์ช”

ผมรับมาถือ “เข้าบ้านก่อนสิ”

“เอ่อ...ไม่ดีกว่าครับ เดียวผมกลับเลย”

“ช่วยพื้ประคบข้อมือหน่อยนะ”

“...”

“ทำอะไรมือเดียวไม่ค่อยถนัด มันยังเจ็บๆ อยู่”

ณะเม้มปาก ก่อนจะถอนหายใจ “ก็ได้ครับ”

ผมนั่งมองหน้าคนที่กำลังใช้ผ้าห่อน้ำแข็งประคบข้อมือให้อยู่
เพิ่งได้มองชัดๆ ก็ตอนนี้ ขนตายาวมากเลย ยาวจนเผลอมองตามตอนมันกะพริบชั้นลง

“เจ็บไหมครับ”

ใจผมเต้นแรงขึ้นตอนอีกคนซ่อนตามองกะทันหัน

พอสบตากัน เขาก็หลบตามองข้อมือผมอีก “ฟัฟวร์ช...”

“หือ”

“ผมถามว่าเจ็บหรือเปล่าครับ”

“ไม่เจ็บ”

“...แล้ว...มีอะไรเพื่อนหน้าผมหรือเปล่า”

ผมเลิกคิ้ว “ไม่”

“จ้ะพี่เลิกจ้องหน้าผมได้ไหมครับ” ณะเอ่ยปากเสียงเบา ขยับตัวเหมือนอี๊ดอ๊ด “ผมรู้สึกแปลกๆ”

“แปลกยังไง” ผมถามกลับ “พี่ไม่รู้จะเอาตาไปไว้ตรงไหน”

“...”

“ขอวางตาที่หน้าเราไม่ได้เหรอ”

ณะเม้มปากแน่น และผมรู้สึกว่าหน้าเขาแดงขึ้น

“ประคบแค่นี้น่าจะโอเคแล้วนะครับ”

“พอแล้วเหรอ”

“ก็นานแล้ว...”

“แต่พี่ว่าน่าจะอีกนิด”

“...” ณะขมวดคิ้วนิดๆ ท่าทางเขาจะสับสนนาดู มองหน้าเขาก็กไม่นานเสียงโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น
ขัดจังหวะชะมัด...

เจ้าของเครื่องหยุดมือ หันไปหยิบเครื่องมือสื่อสารที่ส่งเสียงร้องอยู่บนโต๊ะมาดู “ผมขอตัวเดี๋ยวนะ
ครับ” พูดแล้วก็ลุกขึ้นยืนพลาถกครับ

“ครับพี่นาง...ครับ ผมถึงกรุงเทพฯ แล้ว ครับ...” ผมได้ยินแค่นั้นเจ้าตัวก็เดินออกไปด้านนอก

ถ้าจำไม่ผิด ชื่อที่เขาพูดเมื่อกี้เป็นชื่อเดียวกับที่โทรมาระหว่างเราทำกิจกรรมอยู่ในห้องทำงานคราว
ก่อนโน้น
และก็เป็นชื่อเดียวกับที่โทรเข้ามือถือณะตอนมาหาผมที่บ้านครั้งล่าสุด

ซึ่งผมไม่ชอบชื่อนั้นเอาเสียเลย...

♥ 19

ผมเดินออกมาตรงบันไดหน้าบ้าน ไกลพอที่คิดว่าคนข้างในจะไม่ได้ยินที่ผมคุย

[ถึงกรุงเทพฯ นานหรือยังครับณะ] คนในสายถาม

“เพิ่งถึงไม่นานครับ พอดีมีเรื่องนิดหน่อยเลยไม่ได้โทรหา”

[มีเรื่องอะไรครับ ณะเป็นอะไรหรือเปล่า]

“ผมไม่ได้เป็นอะไรครับ พอดีพี่พอร์ชเจ็บข้อมือที่ไซค์ เลยไปโรงพยาบาลกัน”

[อ้าว ไม่ได้เป็นอะไรมากไช้ไหม]

“ไม่ครับ แค่นี้ กับเคล็ดนิดหน่อย”

[อ้อโอเค แล้วนี่จะอยู่ไหน]

“ผมอยู่บ้านพี่พอร์ชครับ”

[อ่า...] พี่นางวางรับ แล้วเงยไปนิด [แล้วจะกลับยังงัย]

“เดี๋ยวผมเรียกแท็กซี่กลับครับ”

[เดี๋ยวพี่จะเลิกงานแล้ว ให้ไปรับไหมครับ]

“ไม่เป็นไรครับ รบกวนเปล่าๆ”

[ไปรับจะไม่เรียกรบกวนหรือครับ แอร์โกละขึ้นมาให้พี่นะ เดี๋ยวพี่ไปรับ]

“เออจ้ะเหวอครับ”

[เออจ้ะแหละ แอร์มานะ เดี๋ยวพี่รีบไป]

“โอเคครับ ขับรถดีๆ นะพี่นาง”

[ครับผม]

ผมรอจนพี่นางวางสาย ถึงได้เก็บโทรศัพท์ใส่กระเป๋าทางเกงแล้วเดินกลับเข้าไปด้านใน
พืพอร์ชยังอยู่ที่เดิม เขาเงยหน้ามองตอนผมเดินไปนั่งข้างๆ

“เดี๋ยวอีกสักพักผมจะกลับแล้วนะครับ”

“เวลานี้ไม่ต้องเข้าออฟฟิศแล้ว จะรีบไปไหน”

“เปล่าครับ”

“มือพี่ดีขึ้นแล้ว เดี๋ยวพี่ขับรถไปส่งที่บ้าน”

“ได้ยังงัยละครับ”

“ไม่จ้ะกินอนนี่”

ผมขมวดคิ้ว “ไม่เป็นไรครับ ผมไม่รบกวนดีกว่า”

“บอกแล้วเหวอว่ารบกวน”

“พอดีเดี๋ยวมมีคนมารับนะครับ” ผมพูดเสียงเบา “เขากำลังมา”

“...”

แล้วเราก็เจียบ ผมเม้มปาก กำมือแน่นบีบปลายนิ้วตัวเองไปมา รู้สึกอึดอัด ความจริงช่วงนี้ฟีพอร์ชแปลกๆ

อยู่ๆ ก็แทนตัวเองว่าฟีเหมือนช่วงแรกที่เจอกัน ซ้ำยังคุยกับผมดีมาก ๆ

การกระทำของเขาส่งผลรุนแรงเกินไปจนรู้สึกวูบโหวงไปหมด และมันไม่ดึงดูดใจผมเอาเสียเลย

ไม่ดีเลย...สำหรับเวลานี้

สงสัยฟีน่าจะรถติด...

“เดี๋ยวมขอตัวไปโทรศัพท์ก่อนนะครับ”

“ไม่ต้องโทรเร่งเขาหรอก ฟีไม่ได้เฝ้าโลกกลับสักหน่อย”

“แต่...”

“กินข้าวก่อนไหม มีข้าวผัดอยู่ในตู้เย็นเยอะเลย”

“ไม่เป็นไรครับ”

“แต่ฟีหิวแล้ว ไปเอาออกมาอุ่นหน่อย”

เอาแบบนั้นก็ได้... “รอแป็บนะครับ” พูดแล้วก็ลุกเดินเข้าไปในครัว เปิดตู้เย็นเจอข้าวผัดใส่หีบเปอร์แวร์กล่องใหญ่อยู่ เลยเอี้ยวตัวไปถามคนตรงนั้น “อุ่นหมดเลยหรือเปล่าครับ”

“อืม เอากล่องใส่ไมโครเวฟทีเดียวเลย ไม่หมดก็เก็บ”

ผมพยักหน้ารับ หยิบออกมา เปิดไมโครเวฟแล้วใส่กล่องข้าวเข้าไปอุ่น ไม่นานก็ได้ที่ ผมยกออกไปวางบนโต๊ะพร้อมจานกับช้อนส้อม

ฟีพอร์ชเดินมานั่งที่เก้าอี้ เงยหน้ามองผม “ไปเอาจานกับช้อนส้อมมาอีก กินด้วยกัน”

“ผมยังไม่หิวครับ”

“กินไปเถอะน่า เขาน่าจะรถติด เวลาเลิกงานแบบนี้คงใช้เวลา”

“...พี่พอร์ชกินเถอะครับ”

“อย่าดื้อ”

“...” ผมไม่ได้ดื้อสักหน่อย อย่ามาพูดแบบนี้

เขาหันมามองเมื่อเห็นว่าผมเงยไป อีกฝ่ายเลิกคิ้วขึ้น ก่อนจะเอื้อมมาจับมือผม

ผมชะงักตัวเกร็ง รู้สึกประหม่า อยากจะดึงมือออกแต่ไม่กล้าขึ้นแรง “พี่พอร์ชจะเอาอะไรหรือเปล่าครับ” อีกฝ่ายออกแรงดึงผมจนเสียหลักลงไปในนั่งตก ทำเอาใจเต้นแรง อยากจะลุกหนี “เอ่อ...พี่พอร์ช ผม...”

“นั่งดีๆ อย่าดิ้น”

“ปล่อยผมเถอะครับ”

“พี่ไม่ปล่อย”

“พี่พอร์ช” ผมเตรียมจะดันมือเขาออกแล้วลุกขึ้น แต่อีกฝ่ายกอดเอาไว้แน่นแล้วเอ่ยปากต่อ

“อย่าดิ้น เดี่ยวพี่เพลอใช้อีกมือแล้วเจ็บไปแยเลยนะ”

“...” พี่ก็ปล่อยผมดีๆ สิ

“นะ”

“ครับ...”

“หันมามองหน้าพี่หน่อย”

“...” ทำไมต้องทำอะไรแบบนี้ด้วย

ทำไมต้องทำแบบนี้ตอนนี้

ทำไม...

“นะ”

“พี่พอร์ชปล่อยผมเถอะครับ”

เขาไม่ตอบ จับคางให้หันไปมองหน้า เราสบตากันในระยะใกล้ ผมรู้สึกเหมือนจะขาดใจให้ได้

ผมกลืนหายใจ ตอนที่อีกฝ่ายขยับใบหน้าเข้ามาหา กำลังจะผละถอยหนี แต่ก็ไม่ทันเมื่อริมฝีปากบาง
ประกบเข้ามาก่อน
ผมสุดหายใจเข้าสั้นๆ หัวใจเต้นแรงอย่างบ้าคลั่ง ภายในปั๊นป่วนจนมวนท้อง มันหวิวไปหมดราวกับขา
ไม่ติดพื้น

ฟีพอร์ชจูบผมเบาๆ แตะย่ำหลายครั้งกว่าจะสอดลิ้นเข้ามา เขาจูบผมซ้ำๆ ค่อยเป็นค่อยไป
สัมผัสเหมือนลัมมอส ราวกับกำลังค่อยๆ ชิมปากผม ละเลียดทีละนิดเพื่อชิมรสชาติ

ผมรู้สึกเหมือนถูกขยำหัวใจแรงๆ แล้วกระชากออกไปจากอก

หรืออันที่จริง

ใจผมไม่ได้อยู่กับตัวมาตั้งนานแล้ว

“ร้องให้ทำไม”

ผมเพิ่งรู้ว่าน้ำตาไหลก็ตอนที่อีกฝ่ายผล่อออกมามองหน้า แล้วเอ่ยปากทัก

ยกสองมือเช็ดหน้าเช็ดตา พยายามกลั้นไม่ให้น้ำไหลออกมาจากตาอีก แต่ฟีพอร์ชก็จับข้อมือทั้งสอง
ข้างไว้ก่อน

“ฟี...”

“ร้องให้ทำไม” เขาถามย่ำ

“ฟีจูบผมทำไม”

“อยากจูบ”

“...” ทำไมถึงเป็นคนใจร้ายแบบนี้

“อยากจูบ อยากกอด อยากให้อยู่ใกล้ๆ”

“ผม...”

ออด!

ผมสะดุ้ง ผงะตัวออกห่าง “เอ่อ...สง...สงสัยว่าเขาจะมา จะมารับแล้ว” ผมอยากตบหน้าตัวเองที่พูด
ตะกุกตะกักแบบนั้นออกไป ใจเย็นๆ ก่อนนะ

เขายึดเอวผมไว้ “ฟีไม่อยากให้กลับ”

“...” ผมมองตาเขา ก่อนจะก้มหน้าลง

ผมไม่เคยต้านทานพี่ได้ ไม่เคยขัดคำพี่ลง ไม่เคยดั่งแต่แรกแล้ว
แต่ถึงอย่างนั้นตอนนี้ผมก็ไม่อาจทำร้ายจิตใจของคนที่รักผม ไม่อาจทำให้เขาเจ็บ เหมือนที่เคยทำเขา
เจ็บ

และเหมือนที่ผมเคยเจ็บอีกแล้ว...

“ขอโทษนะครับ...ผมต้องไปแล้ว”

.
. .
.

ผมสละตัวออกจากหัวไม้ได้

ทั้งสายตา น้ำเสียง คำพูด สัมผัส ทุกอย่างมันยังฝังแน่น และชัดเจนทุกครั้งทีหลับตา
หัวใจผมเป็นของเขา ไม่ว่าจะเป็นตอนไหนก็ยังเป็นของเขา

“นะ”

“...”

“นะครับ”

ผมชะงักเมื่อคนข้างๆ ดึงแขนแล้วเขย่าเบาๆ “ครับพี่นาง”

“นึกว่าหลับชะแล้ว ถึงบ้านแล้วครับ”

“อ้อ...” ผมมองไปรอบๆ พบว่าตัวเองหยุดอยู่ก่อนถึงหน้าบ้านประมาณสิบเมตร ที่เดิมทุกครั้งที่พี่
นางมาส่ง “ขอบคุณที่มาส่งนะครับ”

“คุยกับพี่สักแป๊บได้ไหม”

ผมหยุดมือที่กำลังจะปลดเข็มขัดนิรภัยออก แล้วหันไปมองตาเขา “ได้สิครับ พี่นางมีอะไรเหรอ”

“พี่อยากคุยกับนะ” เขายิ้ม “คิดถึง”

“ก็คุยกันทุกคืนนี่ครับ” ผมยิ้มตาม “ยังคิดถึงอยู่เหรอ”

“คิดถึงสิ พี่คิดถึงนะตลอดเวลาที่นั่นแหละ”

“พูดแบบนี้ไม่กลัวผมเขินเลย”

“เขินดีดี พี่จะได้มีกำลังใจหน่อย อย่างน้อยก็รู้ว่าแฟนพี่รู้สึกอะไรกับคำพูดตัวเองอยู่บ้าง” เขายิ้มกว้าง แต่ผมไม่รู้สีกว่ามันน่าขำตรงไหน

“พี่นาว...”

“พรุ่งนี้วันหยุด เราไปดูหนังกันไหม”

ผมพยักหน้า “ได้สิครับ” ไม่คิดจะปฏิเสธเขาอีกแล้ว

พี่นาววางมือลงที่ศีรษะผม ยิ้มแล้วลูบเบาๆ เรามองตากัน และเขาค่อยๆ ขยับใบหน้าเข้ามาใกล้ ผมตกใจเล็กน้อยแต่ไม่ได้จะถอยหนี กะพริบตาเตรียมจะปิดเปลือกตาลง แต่ก็มีเสียงหนึ่งดังขึ้นในหัวจนทำเอาผมเผลอเบิกตากว้าง

‘อยากจูบ’

‘อยากจูบ อยากกอด อยากให้อยู่ใกล้ๆ’

“พี่นาวครับ!” ผมเรียกชื่ออีกฝ่ายเสียงดัง ดันอกเขาเบาๆ “เอ่อ...คือ ขอโทษนะครับ ผม...ผมกลัวคนมาเห็น”

พี่นาวกะพริบตาปริบๆ มองผม เขาตูดึงไป แต่ไม่นานก็ยิ้มมุมปากแล้วลูบแก้มผมเล็กน้อยก่อนผละออก “โอเคครับ ดิดีไว้ก่อนนะ”

ผมเม้มปาก รู้สึกผิดเหลือเกิน “ครับ...”

“เดินเข้าบ้านดีๆ นะครับ พี่รอ”

“พี่นาวกลับไปเลยก็ได้ครับ”

“ไม่ได้ครับ พี่จะไม่ไปไหนจนกว่าจะเข้าไปในบ้าน”

ผมพยักหน้า “ขอบคุณนะครับพี่นาว” ผมหมายถึงสำหรับทุกอย่าง

“ครับ เดี๋ยวถึงบ้านแล้วพี่โทรหานะ”

“ขับรถดีๆ นะครับ”

พี่นาวยิ้มรับ ผมเลยลงจากรถ โบกมือให้เขาอีกครั้งแล้วเดินตรงไปที่ทางเข้า ระหว่างเปิดประตูก็หันไปมองคนที่นั่งมองอยู่บนรถอีกครั้ง เรายิ้มให้กันก่อนที่จะก้าวเท้าผ่านรั้วไป

[----- ♥ -----]

ผมร้องไห้

ไม่รู้เพราะหนังมันตรงกับชีวิตผมมากไป หรือเพราะผมคิดถึงเขากันแน่

“นะ” ผมเลิกคิ้ว ละความสนใจจากจอภาพยนตร์ขนาดใหญ่หันไปมองคนข้างขวาที่ขยับเข้ามาใกล้ และกระซิบเบาๆ เรียกชื่อ

“ครับพี่นาง” ผมกระซิบตอบกลับไป

“ซึ่งมากเลยเธอครับ” เขายิ้มเหมือนขำผม

“ผมอินไปหน่อย” พูดแล้วก็ใช้หลังมือเช็ดน้ำตาตัวเอง “ขอโทษทีครับ”

“ขอโทษทำไม น่ารักดีออก”

“พี่นาง” กระซิบเรียกชื่อเขาเสียงดู มุ่ยหน้าแล้วหันไปดูหนังต่อ

ผมวางมือที่เปียกน้ำตาลงบนตักก่อนจะชะงักอีกตอนคนข้างๆ เอื้อมมาดึงมือไปจับ ผมหันไปสบตาเขา เขายิ้มให้กันก่อนต่างคนต่างหันไปสนใจนักแสดงในจอ

น้ำตาผมแห้งไปแล้ว และแม้ว่าเราจะไม่ได้คุยกันต่อแต่ใจผมดันไม่ได้กลับไปจดจ่อกับเนื้อเรื่อง
หรือแม้แต่มือที่ถูกกุมอยู่
กลับลอยไปไกล ไปหาคนที่ไม่ได้อยู่ด้วยกันตอนนี้...

“ไม่สนุกเหรอคะ” พี่สาวถามขึ้นระหว่างเดินออกจากโรง
“ครับ?”

“หน้าไม่ค่อยดีเลย ไม่ชอบเหรอครับ?”

“ชอบครับ สงสัยจะอินไปหน่อย”

อีกฝ่ายหัวเราะ “นั่นสิ ร้องไห้จนูกแดงเลย” เขาพูดพลางจับปลายจมูกผมเบาๆ
ผมยิ้ม “นิดหน่อยครับ”

“หิวหรือยังครับ ไปกินข้าวไหม”

“พี่สาวหิวไหมครับ”

“กินได้ครับ ณะอยากกินหรือเปล่า”

“กินได้เหมือนกันครับ”

“จ้ะไปกินข้าวกันเนอะ กินอะไรดี”

“ผม...”

“ณะ”

ยังไม่ทันพูดอะไร เสียงคันทูก็เรียกชื่อดังมาจากด้านหลัง ผมเียวตัวไปมองก่อนจะเบิกตากว้าง “พี่
เพื่อน”

เจ้าตัวยืนอยู่ไม่ไกล เขาเดินตรงมาหา “มาดูหนังเธอ”

“ครับ” ผมตอบรับ หันไปยกมือไหว้คนข้างๆ พี่เพื่อน “สวัสดีครับพี่เป็นไท”

เจ้าตัวพยักหน้า มองเลยหลังไป ผมเลยรับหันตาม “นี่พี่นาวครับ แล้วนี่พี่เพื่อนกับพี่เป็นไท” ผมแนะนำทั้งสองฝ่ายสั้นๆ ไม่ได้ลงลึกความสัมพันธ์ และพวกเขาก็ทักกันสั้นๆ เช่นกัน

“ไปไหนต่อไหน” พี่เพื่อนถามผม

“อ้อ...เดี๋ยวไปหาอะไรกินครับ”

อีกฝ่ายมองหน้าผมค้าง เขานิ่งไปเหมือนคิดอะไรอยู่ ก่อนจะหันไปมองหน้าพี่เป็นไทเล็กน้อยแล้วเอ่ยปากต่อ “ไปกินข้าวด้วยกันไหม”

ผมเลิกคิ้ว “ครับ?”

“กำลังจะไปกินข้าวพอดี ไปด้วยกันไหม”

“เอ่อ...จะดีเหรอครับ ผมไม่รู้ว่าจะสะดวกไหม”

“ทำไมอะ”

ผมเหลือบตามองพี่นาว และสบตาเข้ากับเจ้าตัวพอดี ซึ่งเหมือนเขาจะรู้ว่าผมกังวลอะไรถึงได้รับพูด “ไปได้ครับ พี่ไม่ติดอะไร กินกันหลายคนก็สนุกดีเนอะ”

“ได้เหรอครับ”

“ได้สิครับ”

เมื่อเห็นพี่นาวยืนยันด้วยรอยยิ้มแบบนั้นแล้ว ก็ไม่มีเหตุผลอะไรให้ปฏิเสธ

“โอเคครับ”

พี่เพื่อนเลือกร้านอาหารญี่ปุ่น เราสามคนที่เหลือแทบไม่ต้องสั่งอะไรเลยออเดอร์ที่พนักงานรับไปก็แทบล้นโต๊ะ
ดูจากวันนี้แล้วผมคิดว่าพี่เป็นไทคงแทบไม่ต้องนั่งนึกเมนูอาหาร เพราะพี่เพื่อนดูอยากกินไปเสียทุกอย่าง
แล้วก็ดันน่ารักจนต้องยื่นเมนูทุกเล่มให้เขาไปอย่างเต็มใจ

“เดี๋ยวพี่ไปเข้าห้องน้ำแป๊บนึงนะ” พี่นาวพูดขึ้น เขาขยับตัวจะลุก “นะไปไหม”

“ผม...” ผมชะงักคำพูดไปนิดเมื่อรู้สึกว่ามีคนตะขิดเบาๆ ไต่โตะ และเมื่อสบตาเข้ากับพี่เพื่อนผมก็เปลี่ยนคำตอบที่ตั้งใจในตอนแรกไป “ผมไม่ปวดครับ พี่นาวตามสบายเลย”

“โอเค ขอตัวเดี๋ยวนะครับ” เขาตอบรับ แล้วหันไปเอ่ยปากกับอีกสองคนในโตะ ก่อนจะลุกจากโตะ

“พี่เพื่อนตะขิดผมหรือครับ” ผมถามขึ้นเมื่อพี่นาวออกจากร้านไปแล้ว พี่เป็นไทได้ยืนแบบนั้นก็หันไปมองหน้าพี่เพื่อนรอคำตอบ

“อือ”

“ตะขิดน้องทำไมเพื่อน” พี่เป็นไทถามแทรกขึ้น เป็นคำถามที่ผมตั้งใจจะถามอยู่พอดี

“ก็อยากคุย” เจ้าตัวพูดเสียงเบา หันมามองหน้าผม “คนนั้นคบกันหรือ”

“ครับ?” ผมตกใจกับคำถามที่ตรงเข้าประเด็นอย่างไม่อ้อมค้อมของอีกฝ่าย

“กับนาวอะ คบกัน?”

“ก็...ครับ”

“ไม่รักพี่พอร์ชแล้วหรือ”

“เพื่อน” พี่เป็นไทจับแขนพี่เพื่อน เรียกชื่อเหมือนปรามไม่ให้พูด

“ไม่เป็นไรครับพี่เป็นไท” ผมยิ้ม แล้วหันกลับไปสบตากับเจ้าของคำถาม “รักสิครับ”

“รักแล้วทำไมคบกับคนอื่น”

“ไม่ใช่ว่าทุกความรักจะต้องสมหวังนี่ครับ”

“ใจตรงกันทำไมต้องไม่สมหวัง”

ผมเลิกคิ้วขึ้น ก่อนจะขมวดแน่น “อะไรนะครับ”

“รักพี่พอร์ชนี่” พี่เพื่อนชี้นิ้วมาที่ผม “พี่พอร์ชก็รัก”

“พี่พอร์ชไม่ได้รักผมหรือครับ”

“รัก”

“...” พี่พอร์ชรักพี่เพื่อนต่างหาก อยากจะพูดออกไปนะ แต่เกรงใจพี่เป็นไท “ไม่ได้รักครับ”

พี่เพื่อนถอนหายใจ มุ่ยหน้า “ทำไมมีแต่คนดื้อ”

พี่เป็นไทหลดยิ้ม เขาดีดักแก้มพี่เพื่อนเบาๆ ทำแบบนี้ต่อหน้าผมอีกแล้วนะ ฮือ "พี่เพื่อนไม่ต้องกังวลเรื่องผมหรอกนะครับ ตอนนี้ผมโอเคมากๆ"

"คบกับคนที่ไม่ได้รักทำไมโอเค แกล้งพูดเธอ"

"..." ผมว่าผมคงแพ้ทางพี่เพื่อนอีกคนแล้วแน่ๆ ปกติคนเขาถามกันตรงๆ แบบนี้เลยเธอ พูดออกมาง่ายๆ แบบนี้ก็ได้ด้วยเธอ "พี่เพื่อนอย่าแกล้งผมสิครับ"

"แกล้งยังงี้"

ผมหันไปมองพี่เป็นไทอย่างขอความช่วยเหลือ แต่ดูจากสายตาที่มองกลับมาแล้วเขาก็คงช่วยไม่ได้เหมือนกัน "ผมเคยพยายามแล้วครับ ตอนนี้ผมตัดสินใจแล้วว่า จะเลิกพยายามต่อ"

"แต่พี่พอร์ชกำลังพยายามอยู่"

พยายาม? พี่พอร์ชนะเธอ... "พยายามอะไรครับ"

"พยายามยอมรับความรู้สึกของตัวเอง"

"..." เหมือนมีมิดขำวิ่งมาจากที่ไกลๆ แล้วมันปักลงตรงกลางใจได้อย่างพอดี ผมสุดลมหายใจเข้ารู้สึกขนลุกทั่วทั้งตัว ใบหน้าของพี่พอร์ชแล่นเข้ามาในหัวอีกครั้ง การกระทำเมื่อวันก่อนฉายวนซ้ำ และนั่นทำให้ผมหน้าร้อน

เราไม่ได้คุยกันต่อ เพราะพี่นาวกลับมาพอดี เขาหันมามองหน้าผมก่อนจะยิ้มมุมปาก

"เป็นอะไรครับ"

"ครับ?"

"หน้าแดงจัง"

ผมเม้มปากแน่น สายหน้าไปมา "ไม่มีอะไรครับ สงสัยจะร้อน"

พี่นาววางมือลงบนหลังศีรษะผม ลูบไปมาอย่างเอ็นดู ระหว่างนั้นพนักงานก็มาเสิร์ฟอาหาร ผมมองตามจานก่อนจะสบตาเข้ากับพี่เพื่อน อีกฝ่ายมุ่นหน้า ผมคิดว่าเขาน่าจะยังอยากพูดต่อ

แต่ผมไม่แน่ใจ

ว่าตัวเองจะอยากฟังอยู่หรือเปล่า

มะรินนี่ผมจะฝึกงานเป็นวันสุดท้าย เพราะอีกไม่กี่วันก็จะเปิดเทอม พี่ชั้นรู้แล้วแต่กับพี่พอร์ชผมไม่ได้บอก

ไม่รู้ว่าควรบอกหรือเปล่า แต่คิดว่าเขาอาจจะรู้แล้วก็ได้

ผมกลัดกระดุมเม็ดสุดท้ายก่อนจะยัดเสื้อเข้าในกางเกง หยิบกระเป๋าเป้สะพายบ่าแล้วเดินลงบันไดชั้นล่าง

ก่อนจะต้องชะงักแล้วกลืนน้ำลายลงคอ ผมรู้สึกขมๆ ที่โคนลิ้นเมื่อเห็นพอนั่งรออยู่ที่โซฟาด้านล่าง

เราสบตากันและนั่นทำให้ผมขมลูก

ไม่รอช้าผมก็รีบเดินลงไปหา ยกมือไหว้แล้วนั่งลงที่โซฟาตัวข้างๆ

“อรุณสวัสดิ์ครับคุณพ่อ ผมนี้กว่าจะกลับไทยพรงนี้เสียอีกครับ”

“อืม เลื่อนวันกลับ”

“อ้อครับ”

“ช่วงนี้สนิทกับผู้ชายคนไหนหรือ” พ่อเอ่ยปากเสียงนิ่ง หยิบรูปถ่ายออกมาจากกระเป๋าเสื้อแล้ววางลงบนโต๊ะ

ผมเปลอชมวดคิ้วเล็กน้อย “พีนาว...รุ่นพี่มหา'ลัยที่เรียนจบไปแล้วครับ”

“คบกันอยู่ใช่ไหม”

“...ครับ”

“ชั้นไหน”

ผมเม้มปาก ไม่รู้จะตอบยังไง

คนตรงหน้าถอนหายใจยาว แล้ววัดสายตามามองผม “ทำอะไรให้มันระวังหน่อย อย่าประเจิดประเจ้อ ให้มาก รสนิยมเธอฉันจะไม่ยุ่ง แค่อย่าเอาเรื่องปวดหัวมาให้ก็พอ”

ผมพยักหน้ารับ “ครับ”

“แล้วหัดเลือกให้มันดีๆ ไม่ใช่ไปเอาไอ้ก๊วยที่ไหนมา อย่าคิดจะให้มันมาเกาะนามสกุลฉันทำอะไร”

“ครับ”

“แล้วอีกอย่างถ้าเป็นไปได้ ก็เลือกผู้หญิงดีๆ สักคนลองคบซะ อะไรที่ไม่ควรเปิดเผยก็เก็บๆ มันไว้ หรือจะให้ฉันหาให้ก็มาบอก”

“...เรื่องนี้ผมไม่เคยคิดเลยครับ”

“ก็คิดซะตั้งแต่ตอนนี่ ถ้าเป็นจริงไม่ได้ แสดงให้คนไม่รู้ก็ยังดี” พ่อพนมหายใจออกอย่างหงุดหงิด “ดู พี่ชเป็นตัวอย่างเสียบ้าง”

“ครับคุณพ่อ”

“ไปล่ะ หวังว่าที่พูดไปจะเข้าใจ”

“ผมเข้าใจครับ”

พูดจบอีกฝ่ายก็ลุกขึ้นยืน เขาเดินออกจากบ้านไปโดยไม่ได้หันมามองอีก มันเป็นเรื่องปกติไปแล้วละนะเหตุการณ์แบบนี้ ใครใช้ให้ผมไม่ได้ตั้งใจเขาสักเรื่องกันละ

แต่อย่างน้อยการที่มีพี่ชผู้สมบูรณ์ไปเสียทุกเรื่องอยู่อีกคน ก็คงทำให้พ่อลืมความหงุดหงิดที่มีต่อลูกนอกสมรสอย่างผมไปได้บ้าง...ดีแล้วละนะ

ถึงจะบอกว่าเป็นเรื่องปกติ แต่ไม่รู้ทำไมใจผมถึงยังไม่ชินเสียที พอเจออย่างนั้นเข้าก็ยังอดซึมไม่ได้ มันเหมือนทุกอย่างกลายเป็นสีดำไปเสียหมด

“นะ”

ผมใจเต้นแรง ตั้งสติอยู่อีตึกก่อนจะละลายตาจากพื้นโถงลิฟต์เงยหน้าขึ้นตามเสียงเรียก “สวัสดีครับพี่ พอร์ช” ไม่มีวันที่ผมจะจำ เสียงเขาไม่ได้

“ชั้นใหม่” คนที่ยืนอยู่ในลิฟต์เอ่ยปากถาม

ผมหันมองซ้ายขวาเพื่อว่าจะมีคนขึ้นอีก แต่ก็ไม่มีใครสักคน วันนี้คงมาเข้าไปหน่วยบริษัทถึงได้เจียบแบบนี้
แล้วทำไมพี่พอร์ชต้องมาเร็วด้วยเนี่ย ความจริงก็อยากไปนั่งพักที่โต๊ะทำงานแล้ว
แต่ถ้าขึ้นตอนนี้คงต้องยืนเจียบในลิฟต์กันสองคนแน่

ไม่เอาดีกว่า

“ผม...”

“เข้ามาเถอะ แค่ขึ้นลิฟต์ด้วยกันสองคนคงไม่เป็นไรหรอกมั้ง”

ตั้งใจจะปฏิเสธ แต่พอเขาพูดมาแบบนี้ก็เอ่ยปากไม่ออก เลยได้แต่ยิ้มแห้งแล้วเดินเข้าไปยืนข้างๆ แต่
เว้นระยะไว้สองช่วงไหล่
เมื่อประตูเหล็กเคลื่อนเข้าหากันจนปิดสนิท ห้องโดยสารก็ค่อยๆ เลื่อนขึ้น
ผมมองไปเรื่อยแต่ไม่ได้ลากสายตาไปทางเขาเลยสักนิด

“ทำไมวันนี้มาเข้าจังเลยล่ะ”

ใจผมกระตุก ไม่คิดว่าเขาจะชวนคุย “พอดีผมตื่นเช้านะครับ...แล้วไม่ค่อยหิวด้วยเลยออกมาเลยไม่ได้
กินข้าว” ตอบแล้วผมก็คิดว่าควรจะถามเขากลับ “พี่พอร์ชล่ะครับ”

“มีงานต้องรีบส่งให้ลูกค้านิดหน่อย เลยรีบมา”

“อ้อครับ” ผมลอบมองข้อมือเขา ดูอาการน่าจะดีขึ้นแล้ว

“วันก่อนเพื่อนบอกเจออะที่ห้าง”

“อ้อ...ใช่ครับ”

“ไปดูหนังเหรอ”

“...ครับ”

“กับแฟนเหรอ”

ผมเม้มปาก ไม่ค่อยอยากตอบเท่าไร “...”

“...” พี่พอร์ชเองก็เจียบไป แต่ถึงอย่างนั้นผมก็ยังไม่พูดอะไรสักคำ และนั่นยิ่งทำให้น้ำอึดอัด

ผมสะดุ้งเหวี่ยงตัวกลับหันหน้า จับเข้าที่มือ ให้ตายเถอะ...

ผมรู้สึกอยากร้องไห้

เพราะหัวใจผมตอนนี้มันเต้นแรงมาก เต้นแรงจนเหมือนอีกฝ่ายจะได้ยิน และมันช่างแตกต่างกับตอนที่
พีนาวจับมือผม

ต่างกันมากเหลือเกิน...

“พี่...”

“ขอพี่จับจนถึงชั้นออฟฟิศได้ไหม” เขาพูดเสียงเบา

ผมก็ตรึมฝีปากกลางของตัวเองอย่างลั้งเล แต่เพราะไม่ได้ปฏิเสธเขาถึงไม่ปล่อยมือ

“ไม่ตอบถือว่าตกลงแล้วนะ”

ทำไมถึงขี้นุแบบนั้น...

“พี่พอร์ชทำอะไรนะครับ” ผมพูดขึ้นอย่างตกใจ เมื่ออีกฝ่ายเอื้อมมือไปกดปุ่มลิฟต์แทบทุกชั้น นี่ลิฟต์
ต้องจอดอีกกี่ครั้งกันเนี่ย!

“มือมันลั่น”

“โกหกซัดๆ เลย”

“พี่ไม่ได้ตั้งใจจริงๆ”

“พี่พอร์ช...”

“ลิฟต์จอด แต่ยังไม่ถึงชั้นเรา แบบนี้ก็ไม่ต้องปล่อยมือ”

“ทำไมถึงเป็นคนแบบนี้เนี่ยครับ”

เขายิ้ม และนั่นทำให้ผมปิดปากสนิทก้มหน้ามองต่ำทันที อย่างมาทำสีหน้าแบบนี้ใส่ผมนะ

พี่ซี่โก่งที่สุดเลย...

ในที่สุดก็มาถึงชั้นออฟฟิศเรา พี่พอร์ชค่อยๆ ปล่อยมือออก
หางตาเห็นเขามองอยู่ แต่ผมไม่ได้หันกลับไปสบตา ก้าวเท้านำออกจากลิฟต์โดยมีอีกฝ่ายตามมาติดๆ

“นะ”

“...ครับ” ผมขานรับทั้งที่ยังเดินต่อไปเรื่อยๆ

“ในห้องพี่มีขนมปังอยู่ วันก่อนเชลส์เอามาฝาก แวะเข้าไปเอานะ”

ได้ยินแบบนั้นผมก็พลอยหยุดเดิน เอี้ยวตัวไปมองหน้าเขาเล็กน้อย “ทำไมล่ะครับ”

“ก็ยังไม่ได้กินข้าวเข้าไปใช่ไหมเหรอ”

“...” พี่สนใจด้วยเหรอ

“เข้าไปเอามากินหน่อย เดี่ยวจะหิวตั้งแต่ยังไม่เที่ยง”

“ไม่เป็นไรดีกว่าครับ”

“อย่าดื้อเลย”

“...” พี่นั่นแหละอย่าดื้อ

“มานี่เร็ว” เขาจับแขนผมดึงให้เดินตามเข้าไปในห้องทำงาน ก่อนจะปล่อยให้ยืนรอแล้วตรงไปหยิบถุงขนมปังแบรนต์ดังมาส่งให้ “กินด้วยนะ”

“ขอบคุณนะครับ”

“อืม”

“ฉันขอตัว...”

“มานั่งตรงนี้แป๊บนึงได้ไหม” พี่พอร์ชพูดพลางเดินไปนั่งที่โซฟา ดบๆ ที่วางข้างตัว

“ผม...”

“ไม่ต้องรังเกียจพี่ขนาดนั้นหรอกน่า”

ไม่เคยรังเกียจพี่สักหน่อย อย่าทำเสียงแบบนั้นสิ

ผมเดินเข้าไปนั่งข้างๆ เว้นที่ว่างไว้ไม่ให้เราใกล้กันจนเกินไป “พี่พอร์ชมีอะไรเหรอครับ”

“นะ”

“...ครับ” ใจผมเต้นไม่เป็นจังหวะเสมอเวลาเขาเรียกชื่อ

“พี่รู้ว่ามันเข้าไปหน่อยสำหรับการเริ่มต้นใหม่”

“...”

“แล้วพี่ก็รู้ว่าที่ผ่านมาพี่ทำตัวไม่ค่อยดีเท่าไร” เขายิ้ม วางมือทับมือผม “พี่ขอโทษ”

“พี่พอร์ชไม่ต้องขอโทษหรอกครับ” ผมตอบกลับ ก้มลงมองมือเขาที่จับมือผมอยู่ แต่ไม่ได้ขึ้นแรงดังออก “ผมผิดเอง”

“พี่อยากเริ่มต้นใหม่...ทุกอย่าง”

“พี่หมายความว่ายังไง”

“หมายความว่าอยากให้ณะให้โอกาสพี่”

“สำหรับอะไรครับ”

“เรียนรู้กันใหม่ กลับไปเริ่มที่คำบอกรักของณะอีกครั้งนึง”

ใจผมเต้นวาบขึ้นมา รู้สึกโหวงในท้อง ค้นยุบยับไปหมด

“พี่อยากกอดณะ กอดเหมือนที่ไม่เคยกอด กอดที่ไม่เหมือนก่อนหน้านี้”

“พี่พอร์ช...”

“ครับ”

“ผมไม่รู้อะไรจะบอกยังไงให้พี่เข้าใจว่าผมดีใจมากขนาดไหนที่ได้ยินแบบนี้” ผมยิ้ม “ทั้งหัวใจของผม และคำบอกรักทั้งหมดมันเป็นของพี่มาตั้งนานแล้ว นานมากจริงๆ”

เขากุมมือผมแน่นขึ้น

“ผมเคยนั่งคิดและจินตนาการหลายต่อหลายครั้งว่าถ้าพี่รักผมกลับขึ้นมาบ้างจะเป็นยังไง พี่จะยิ้มให้ผมแบบไหน มองผมด้วยสายตาแบบไหน จะบอกรักผมแบบไหน คิดไปเยอะมาก ใช้เวลากับความคิดเหล่านั้นแล้วนั่งยิ้มไปยิ้มมาอยู่คนเดียว”

ไม่ว่าจะเป็นเด็กชายณะอายุแปดขวบ หรือจะเป็นณนนท์อายุยี่สิบปีคนนี้

“ผมรักพี่พอร์ชมากนะครับ รักมากกว่าตัวเองไม่รู้ก็เท่า และการที่พี่พอร์ชจะรักผมกลับ ผมไม่เคยคิดว่ามันจะกลายเป็นความจริงได้เลยในช่วงชีวิตนี้”

“ณะ...” เขาเอื้อมมืออีกข้างมาจะรั้งหลังผมเข้าไปกอด แต่ผมผินไว้

“แต่ถึงผมจะรักพี่มากขนาดไหน และถึงพี่จะอยากย้อนเวลากลับไปตอนผมบอกรักพี่เท่าไร...” ผมก้มมองมือของเขาอีกครั้ง “ตอนนี้ผมก็คบกับพี่นาวแล้ว”

“...”

และค่อยๆ ดึงมือตัวเองออกมา

ผมไม่อยากทำร้ายพี่นางเพิ่มอีกแล้ว

“ขอโทษนะครับ”

ผมกลับมาที่โต๊ะ สุดลมหายใจเข้าสุดปอดพยายามควบคุมอารมณ์
แต่ทำยังไงก็น้ำตาที่ขึ้นมาจกอยู่ตรงลำคอก็ไม่หายไปเสียที ผมเม้มปากแน่นจนเริ่มสั่น
มาน้ำขึ้นบดบังการมองเห็น โชคดีจริงๆ ที่วันนี้มาเร็วเลยยังไม่ค่อยมีคนมา

สุดท้ายแล้วผมก็ฮึดไว้ไม่ไหวต้องลุกออกจากโต๊ะไปหาที่ปลดคนเพื่อสงบใจ
ก่อนที่จะปล่อยโฮออกมาให้คนรู้กันหมด ผมใช้เวลาอยู่ตรงระเบียงที่พี่ในออฟฟิศชอบออกมาสูบบุหรี่
กันตอนกลางวันพักใหญ่
จนกระทั่งเริ่มได้ยินเสียงคนเดินเข้ามาใกล้เยอะขึ้นผมก็ก้มลงดูนาฬิกา เพิ่งรู้ว่ายืนอยู่นานขนาดนี้
ผมปาดน้ำตาและ หายใจเข้าออกช้าๆ ก่อนจะเดินกลับไปที่โต๊ะตัวเอง

“หายไปไหนมาวะนะ นี่กูมานั่งนานแล้วนะ เห็นแต่กระเป๋ามึง ไปเข้าห้องน้ำเหรอส” เด็ลพูดกับผมทั้ง
ที่ไม่ได้เงยหน้ามอง ผมนั่งลงที่เก้าอี้ทำงานข้างๆ เขา ไม่ได้ตอบอะไรกลับไป จนกระทั่งอีกฝ่ายหันมา
“ไม่ตอบกู... ไอ้กะ...”

เด็ลเรียกชื่อผม น้ำเสียงดุตกใจพอๆ กับอาการ เขาดันเก้าอี้เลื่อนออกแล้วขยับมาใกล้ จับหน้าให้หัน
ไปสบตา “มึงเป็นอะไร ร้องไห้เหรอส”

“...”

“มีอะไร บอกกูดิ”

“เด็ล” เสียงผมสั่นชะมัดเลย

“อะไร อย่าทำหน้าแบบนี้ได้ไหม กูใจเสียหมดแล้ว”

“เรารักพี่พอร์ช”

“กูรู้ไง เขาทำอะไรมึง”

“เขาไม่ได้ทำอะไรเลย”

“แล้วเป็นอะไร เกิดไรขึ้น”

“เขาไม่ได้ทำอะไรเราเลยเด็ด” ผมเม้มปาก กลัมน้ำตาจนไหลเริ่มสั่น

เพราะผมทำตัวเอง

ทำตัวเองทุกอย่างเลย

[----- ♥ -----]

วันนี้พี่นาวบอกว่าจะนั่งแท็กซี่มารับ จะได้ขับรถไปส่งผมที่บ้าน ที่จริงเขาเคยคิดจะมารับส่งผมทำงาน
เลยด้วยซ้ำ

แต่ถ้าผมทิ้งรถไว้บ้านบ่อยๆ พ่อก็จะไม่พอใจได้ จะแยกก่ายกันไปแยกก่ายกันกลับอีกฝ่ายก็ดูไม่โอเค
ผมไม่อยากขัดใจเขา เพราะความยับยั้งชั่งใจของปัญหาส่วนตัวผมเลยทำให้พี่นาวต้องลำบากแบบนี้

“ไม่กลับเหรอ” เด็ลที่กำลังเก็บของเอ๋ยปากถามเมื่อเห็นผมยังนั่งนิ่ง

“เดี๋ยรรอพีนาวะ”

“อ้าว มึงเอารถมานี้”

“เขานั่งแท็กซี่มา”

“อ้อ” อีกฝ่ายพยักหน้ารับ “โอเค กลับดีๆ ไม่ร้องแล้วรู้ปะ ตาบวมยังไม่หายเลยเนี่ย”

ผมยิ้ม “รู้แล้ว”

“แค่นี้ก็ต้องตอบคำถามพี่ๆ เป็นสิบคนแล้ว ไม่รู้ที่บอกดูหนังจนตึกจะนาเชื่อไหมเนี่ย”

คงไม่เชื่อหรอก แต่ที่ไม่ถามต่อก็เพราะพวกพี่เขาไม่กล้าเข้าขามากกว่า “กลับบ้านเถอะ เดินทางดีนะ”

“เออ แล้วคุยกัน”

“อืม” ผมโบกมือให้เพื่อนสนิท มองตามเจ้าตัวเดินออกไปทางโถงลิฟต์ หันไปมองนาฬิกาแล้วถอนหายใจ ก่อนจะเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ หลับตาลงแล้วยกมือนวตขมับตัวเอง

“ปวดหัวเธอ”

เฮือก!

ผมสะดุ้ง กระแทกตัวแรงๆ จนทำให้เก้าอี้เกือบหงาย แต่พี่พอร์ชเอื้อมมือมาจับไว้ได้ทัน

เขายิ้ม “ตกใจเธอ”

“คะ...ครับ” ผมขยับนั่งตัวตรง จัดเสื้อผ้าให้เข้าที่แก้ม “พี่พอร์ชมีอะไรหรือเปล่าครับ”

เขาลากเก้าอี้ใกล้ๆ มานั่งลงข้างผม แล้วมองหน้าจนรู้สึกเก้อเขิน “ตาบวม”

“...” พี่ก็น่าจะรู้ว่าเพราะอะไร โทกไปก็ฟังไม่ขึ้น

“ณะ”

“ครับ”

“พี่ถามตรงๆ ได้ไหม”

ผมเม้มปากลังเล ไม่อยากรู้เลยว่าจะถามอะไร แต่สุดท้ายก็พยักหน้า

“เรารักเขาหรือเปล่า”

ผมขมวดคิ้ว เหลือบตามองหน้าเขา “...พี่ถามทำไมครับ”

“ตอบพี่”

“ความรู้สึกผมมันไม่ได้เปลี่ยนง่ายขนาดนั้นหรอกครับ”

“ถ้าอย่างนั้นพี่ก็อยากให้เรารู้เหมือนกัน ว่าความรู้สึกของพี่ก็ไม่ได้เกิดขึ้นง่ายๆ”

“...พอเถอะครับพี่พอร์ช” อย่ามาพูดอะไรแบบนี้ได้นะไหม “ผมไม่อยากทำผิดอีก”

“ถ้าเรารู้สึกเหมือนกัน ทำไมถึงไม่ให้โอกาสมันเลย”

“ผมเลือกไปแล้วครับว่าจะให้โอกาสใคร ให้โอกาสอะไร” ผมก้มหน้าลง กำมือตัวเองแน่น “อย่าบังคับให้ผมต้องใจร้ายกับคนที่ดีกับผมมาตลอดซ้ำๆ เลยนะครับ”

“โตมาขนาดนี้มีสิ่งหนึ่งที่พี่ได้เรียนรู้มา” พี่พอร์ชเอื้อมมือมาจับคางผม ออกแรงรั้งให้หันไปสบตา ผมไม่อยากจะให้เขาเห็นตาบวมๆ ตอนนี้เลย “ความดีซื้อความรักไม่ได้ มันเป็นเรื่องจริงแบบนั้นเสมอ”

“แล้วผมใช้อะไรซื้อความรักของพี่เธอครับ”

“พี่ไม่ได้ต้องการให้เธอล้าง ไม่ต้องจ่ายด้วยอะไรทั้งนั้น” เขาเลื่อนมือจากคางมาลูบแก้มผม “พี่แค่รัก”

“...”

“ขอพี่ลองรักเราดูได้ไหม”

ผมเบนความสนใจจากมือตัวเองไปสบตากับเขา ชั่วจิตใจที่ผมรู้สึกทั้งยินดีและเป็นทุกข์ไปพร้อมๆ กัน ผมดันมือเขาที่วางแนบแก้มผมออก ปรายตามองโทรศัพท์ที่สั่นเพราะมีสายเรียกเข้าเล็กน้อยก่อนจะเอ่ยปาก

“ถ้าลองแล้วไม่ได้รักจริงอย่างที่พี่คิด พี่จะทำยังไงกับผมเธอครับ”

เขาเงิบ ไม่แสดงอาการอะไรออกมาทางสีหน้า แววตาเขายังเหมือนเดิมกับนาทีก่อน เราไม่ได้พูดอะไร ทำแค่สบตากัน

ซึ่งผมไม่ได้คิดจะฟังคำตอบตั้งแต่แรกแล้ว เลยเอื้อมมือไปคว้ากระเป๋าของตัวเอง แล้วหยิบโทรศัพท์มากดรับ

“ถึงแล้วใช่ไหมครับพี่นาง เดี่ยวผมกำลังลงไป” ผมตอบรับคู่สนทนาที่อยู่ปลายสาย ผงกหัวให้พี่พอร์ช

แล้วเดินออกมาจากตรงนั้น

เดินออกมาจากเขา

ผมออกจากลิฟต์ แล้วเดินตรงออกไปที่ประตูทางเข้า ตั้งใจรับฟีนาวก่อนแล้วค่อยขึ้นไปลานจอดรถด้วยกัน

กำลังหยิบโทรศัพท์ที่จะกดโทรหาคนที่น่าจะมาถึงแล้ว แต่มีคนจับแขนรั้งไว้ก่อน

“พี่พอร์ช?” ผมหันไปตามแรงดึง เลิกคิดอย่างตกใจ “พี่ตามมาทำไม”

“ยังคุยกันไม่รู้เรื่อง”

“นี่มันหน้าประตูนะครับ”

“มาคุยตรงนี้” เขาย้ายจากแขนผมเปลี่ยนมาเป็นมือ จับข้อมือให้เดินไปข้างเสา

“ผมต้องไปแล้วนะครับพี่พอร์ช”

“จะไปที่ไหน แต่ต้องเข้าใจตรงกันก่อน”

“...เข้าใจอะไร”

“พี่ไม่ได้มาขอโอกาสเริ่มใหม่เพื่อทดลองนะ อย่าเข้าใจผิด” เขาเอ่ยปาก เสยผมตัวเอง “พี่อาจจะใช้คำไม่ถูกเท่าไร พี่ไม่ได้หมายความว่าลองอย่างนั้น”

“...”

“พี่แค่อยากให้เรากลับมา หมายถึงกลับมาเปิดใจให้พี่” เขาพรูลมหายใจออก ดึงมือผมไปจับ แต่ผมขึ้นแรงไว้ เดียวมีคนเห็นจะยุ่ง “เปิดใจให้พี่ ในเวลาที่พี่ตาสว่างแบบนี้”

“อย่าพูดถึงขนาดนั้นเลยครับ...ผมไม่กล้ารับไว้หรอก”

“ณะ...”

“ผมกลัว” ในที่สุดผมก็หลุดคำนี้ออกไปจนได้

“...”

“กลัวที่จะรักพี่ กลัวที่จะกลับไปเริ่มต้นใหม่ กลัวทุกอย่าง” ผมสุดลมหายใจเข้าสั้นๆ ถี่ๆ อย่างกระวนกระวาย “ผมกลัว กลัวทุกอย่างที่เกี่ยวกับพี่”

“นะ” เขาพยายามจะเรียกชื่อผม แต่ผมไม่พร้อมจะฟังอะไรอีกแล้ว

“เวลาอยู่กับพี่ผมไม่เป็นตัวของตัวเอง ใจผมไม่สงบ ผมกังวล ผมเหมือนจะเป็นบ้า” ผมพูดเร็ว และเร็วเหมือนลื่นพินกัน ผมแค่อยากให้เขาปล่อยผม อยากเดินออกไปจากตรงนี้ อย่างน้อยก็แค่ตอนนี้ “ผมขอร้อง...อย่ามาใกล้ผมมาก พี่อยู่แบบเดิมดีอยู่แล้ว”

แม้ว่าเมื่อก่อนจะรู้สึกเหงา หรือวูบโหวงบ้างเวลาคิดถึง

แต่มันก็ไม่ได้เจ็บ ไม่ได้ทรมานอย่างตอนนี้

“พี่อาจจะเหมาะแค่อยู่ในรูปภาพ เหมาะจะเป็นคนให้คิดถึง...มากกว่าที่ผมจะเอื้อมมือไปจับ”

“...”

“ผมขอโทษจริงๆ นะครับ แล้วก็ขอร้องด้วย” ผมก้มหน้า ซ่อนน้ำที่คลอเต็มขอบตาของตัวเองไว้

ความจริงตอนนี้ผมไม่รู้อะไรเลย

ไม่รู้แม้แต่ความต้องการของตัวเองว่ามันตรงกับคำพูดที่หลุดออกจากปากไปจริงหรือเปล่า ไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าตัดสินใจแบบนี้ไปจะทำให้มีความสุขมากกว่าช่วงเดือนที่ผ่านมาไหม

แต่สิ่งที่ผมรู้ก็คือผมเหมือนกระต่ายที่อยากเป็นเจ้าของดวงจันทร์ หลงใหลมันและต้องการครอบครอง ซึ่งก็ทำได้เพียงกระโดดสุดตัว และท้ายที่สุดก็ตกลงมา

เจ็บปางตาย

อย่างที่เป็นอยู่ตอนนี้...

“พี่กลับไปอยู่ในที่ของพี่เถอะครับ”

ผมเอาเขาออกไปจากหัวไม่ได้

ผมกลัวแต่ก็รักเขา รักไม่น้อยลงเลย ผมคิดถึงเขา คิดถึงตลอดเวลา ได้ยินประโยคเดิมๆ ซ้ำไปซ้ำมา แม้แต่เวลาอยู่กับพินาว...

สัมผัสอุ่นๆ สอดเข้ามาที่ฝ่ามือ ผมละสายตาจากคลื่นทะเลหันไปมองคนข้างๆ

“ยืนมองอะไรอยู่ครับ” พินาวกระชับแรงจับมือผม แล้วยิ้มมุมปาก

“มองคลื่นครับ”

“อยากเล่นน้ำไหม”

“ไม่ดีกว่าครับ ผมชอบเดินเล่นแบบนี้มากกว่า”

“งั้นเดินไปตรงโน้นกัน พี่จะได้ถ่ายรูปให้ เดี่ยวรออีกนิดท้องฟ้าน่าจะสวยงาม”

ผมพยักหน้า ปล่อยให้คนอื่นเดินจับมือพาไปที่โขดหินอีกฝั่งของหาด

พินาวพกกลองมาด้วย เดี่ยวก็แอบถ่ายผมบ้าง เรียกให้หันไปมองบ้าง บอกให้เดินไปยืนตรงนั้นตรงนี้ อีกฝ่ายดูมีความสุขตอนเห็นผมในเฟรม พอเห็นเขายิ้มแบบนี้ก็จะให้ผมยืนถ่ายอีกสักกี่รูปก็ได้ทั้งนั้น

ความจริงผมไม่ชอบถ่ายรูปเท่าไรหรอก ปกติแล้วไม่มีรูปตัวเองเยอะนัก มีแต่รูปของคนอื่น...

“ผมถ่ายให้บ้างไหมครับพินาว” โดนถ่ายอยู่คนเดียวแบบนี้มันก็เขินสิ

พินาวส่ายหน้า “เดี๋ยวเรารอเวลาถ่ายคู่กันบ้างดีกว่า แต่ตอนนี้ขอถ่ายณะก่อนนะ”

“ถ่ายผมไปเยอะแล้วนะครับ ผมยิ้มจนเมื่อยแล้วเนี่ย”

“ก็แฟนพินารักนี่ ต้องถ่ายเก็บไว้เยอะๆ”

ผมยิ้ม เป็นรอยยิ้มที่ไม่ได้มอบให้กล้อง แต่เป็นคนหลังกล้อง “พูดแบบนี้ก็จะให้ผมทำหน้าที่เขินเธอครับ”

เขาหัวเราะ “ไม่ได้ผลเธอเนี่ย”

แรงสั่นจากโทรศัพท์ในกระเป๋ากางเกงเรียกความสนใจที่มีต่อตากลองไป

ผมยกมือบอกพี่นาง แล้วขอตัวเดินไปรับสายจากเพื่อนสนิท

“ว่าไงเต้ล”

[มึงอยู่ไหน]

“อยู่พัทยา”

[นี่มึงไปทำอะไร ไปกับพี่นางหรือ]

“อืมใช่” ผมหัวเราะกับน้ำเสียงของคุณสนทนา “รู้ได้ยังไงเนี่ย”

[พี่เขาลงรูปมึงในเฟซบุ๊ก ภูเลียบโทรมานี่ไง ไม่บอกภูเลียบนะไอ้ถะ]

“มันกะทันหันนะสิ ค้างแคคืนเดียวเอง”

[แน่ใจแล้วใช่ไหมถึงได้ไปต่างจังหวัดกับเขาแบบนี้]

“อืม แน่ใจสิ” ผมตอบไปแบบนั้น ทั้งที่คำตอบอาจจะไม่ตรงกับความรู้สึกจริงๆ

[ถะ]

“หืม”

[มึงรักพี่พอร์ชมากี่ปีแล้ว]

“...” ถามแบบนี้ต้องการอะไร “เต้ลก็รู้”

[ใช่ กูรู้ แล้วมึงไม่รู้หรือไง]

“เต้ล...”

[มึงเลิกรักพี่พอร์ชไม่ได้]

“...”

[นั่นหมายความว่ามึงก็รักพี่นางไม่ได้เหมือนกัน]

“เราพยายาม”

[จะรักใครมันไม่ต้องพยายามถะ]

ยิ่งคุยเหมือนยิ่งมีมิติมาบักที่อก ผมรู้ว่าตัวเองกำลังหนี แต่ผมไม่ได้อยากหลบปัญหาไว้ได้เม็ดทราย ผมแค่อยากให้มันหายไป

เดินออกมาจากตรงนั้น และหวังเพียงว่าจะไม่เดินย้อนกลับไปอีก

“นะ”

ผมละสายตาจากนอกประตูระเบียง หันไปมองเจ้าของเสียงเรียก “อาบน้ำเสร็จแล้วหรือครับ”

คนที่กำลังเดินเข้าใกล้ยิ้มรับ “ครับ นะจะนอนหรือยัง”

“อีกแป๊บหนึ่งครับ ยังไม่่วงเลย”

“ออกไปที่หน้าระเบียงไหม”

“นั่งอยู่ตรงนี้ดีกว่า เดี่ยวโดนลม แล้วตัวเหนียวอีก”

พี่สาวพยักหน้า ขยับนั่งลงข้างๆ ผม “เที่ยวครั้งนี้เบื่อไหมครับ”

“ไม่ครับ ได้มาพักผ่อนก็ดีเหมือนกัน”

“เสียดายฝนตก”

“นอนพักในห้องก็พอแล้วครับ เมื่อเย็นก็ได้ไปเดินชายหาดด้วย”

“ไว้คราวหน้าเรามารันใหม่นะ หลายนะ วันหน่อย”

ผมยิ้ม ไม่ได้ตอบรับอะไร มองออกไปด้านนอกอีกครั้ง เจ็บได้ไม่นานคนข้างๆ ก็พูดต่อ

“นะ”

“ครับ” ผมหันไปสบตา แล้วก็ยื่นำขาที่ผมมองตาอีกฝ่ายได้สบายขนาดนี้

“ขอบคุณนะครับที่วันนี้มาด้วยกัน”

“ผมต้องขอบคุณพี่สาวมากกว่าที่พามา”

ผมชะงักตอนที่พี่นาวเอื้อมมือมาจับแก้มผม ใช้นิ้วโป้งลูบเบาๆ ผมรู้สึกอึดอัดเล็กน้อย แต่ไม่อยากจะผล่ออกให้ต้องรู้สึกแย่กันทั้งคู่ “เอ่อ...”

“พี่จูบนะได้ไหม”

ผมเหม่ปากเมื่อเผลอคิดถึงพี่พอร์ชขึ้นมา ถ้าเป็นเขาคงไม่ขอแบบนี้

“ผม...”

“ไม่เป็นไรครับ” พี่นาวหัวเราะ “อย่าทำหน้าแบบนี้สิ”

“คือ...พี่นาวครับ ผม...”

ยังพูดไม่จบพี่นาวก็ขยับเข้ามาจดมุกลงเบาๆ ที่แก้ม ผมสะดุ้งเล็กน้อยตอนเขาผล่ออกเพื่อสบตา “แค่นี้ก็พอครับ”

“...”

“นอนกันดีกว่าเนอะ”

เขาลุกขึ้นเดินตรงไปที่เตียง ขยับขึ้นไปนอนแล้วพยักหน้าเรียก ความจริงก่อนมาผมก็คิดเรื่องพวกนี้ไว้แล้ว

ไม่ได้คิดถึงเรื่องเกินเลยอะไรนัก แต่การสัมผัสเนื้อตัวกันมันก็เป็นเรื่องปกติ แต่พอมาถึงเวลาจริงกลับรู้สึกตัวไม่ได้ มันพานคิดถึงอีกคนอยู่ตลอดเวลา

ตลอดเวลาจริงๆ

[----- ♥ -----]

วันนี้ผมฝึกงานเป็นวันสุดท้าย และไม่รู้ทำไมพี่นาวถึงได้ขอร้องผมให้ยอมให้เขาไปส่งที่ทำงานตอนเช้า

ปกติก็ไม่เห็นจะอยากขับมารับที่บ้านขนาดนี้ คุณกันไปแล้วที่นึกก็คิดว่าน่าจะเข้าใจ ตอนแรกผมลังเลเพราะกลัวพ่อจะว่าอีก แต่เห็นอีกฝ่ายพูดย้ำขนาดนั้นแล้ว สุดท้ายก็ยอมจนได้

“วันนี้พี่นาวไม่ต้องรีบไปทำงานหรอกครับ”

“ไม่ครับ มาส่งณะก่อนได้”

เขาชวนผมคายนั่นคยนี้ไปเรื่อย ระหว่างนั้นก็เอื้อมมาดึงมือผมไปจับ ยึดและมองด้วยสายตาอ่อนโยนเหมือนทุกครั้ง แต่ไม่รู้ทำไมผมถึงรู้สึกว่ามันไม่เหมือนเดิม

พี่นาวหักพวงมาลัยเลี้ยวที่ไฟแดงสุดท้าย เขาหันมามองผม ก่อนจะจอดเทียบที่ว่างข้างฟุตบาทตรงข้ามกับบริษัท

ผมมองไปรอบๆ ไม่เข้าใจว่าอีกฝ่ายจอดทำไม “มีอะไรหรือเปล่าครับ”

“พี่อยากคุยกับนะ แต่ไปจอดหน้าออฟฟิศคงไม่เหมาะสมอะ คุณตรงนี้ดีกว่า ถ้าใกล้ถึงเวลาเข้างานจะได้ไปทันด้วย เพื่อคยนาน”

“คยตอนนี้อยู่ครับ” ผมเลิกคิ้ว ยิ่งไม่เข้าใจใหญ่ “ไ้เย็นนี้ค่อยคยตอนเจอกันก็ได้”

“วันนี้กะฝึกงานวันสุดท้ายแล้วเนอะ”

“ครับ?” แล้วมันเกี่ยวอะไรกัน

“ก่อนหน้านี้ วันที่พี่มารับนะ” พี่นาวยิ้ม ลูบหลังมือผมเบาๆ “พี่เห็นนะคยกับเขา”

“...”

“ตอนนี้ความสุขของนะพี่เป็นคนขโมยมันมาหรือเปล่า”

“พีนาว...”

“พืบอกว่ถ้ามีความสุขน้อยกว่ตอนอยู่กับพี ก็กลับมาให้พีดูแลใช้ใหม่” เขาพรุลมหายใจออก วางมือลงที่ศีรษะผม “แต่ถ้ารู้ว่าคุณสุขของตัวเองอยู่ที่ไหน ก็ไม่จำเป็นต้องกลับมาะครับ”

“ผมไม่ได้...”

“พีรู้” เขาพูดแทรก แวดตาที่มองมาเหมือนอ่านใจผมออก “พีรู้ว่าะคิดอะไร แล้วหลายวันที่ผ่านมาพีก็มีความสุขพอแล้ว”

“ถ้าพีนาวมีความสุข มันก็ดีแล้วนี่ครับ เราไม่เห็นต้องพูดเรื่องนี้กันอีกเลย”

“แต่ะไม่มีความสุข”

“...”

“วันนี้ฝึกงานวันสุดท้ายนะครับ จะได้เจอเขาอีกเมื่อไหร่ก็ไม่รู้”

ผมส่ายหน้า “ผมบอกพีไปแล้วว่าจะเริ่มใหม่...เริ่มทุกอย่างใหม่กับพี”

“ะก็รู้ว่าตัวเองทำไม่ได้”

ผมแค่คิดว่าจะทำได้ ไม่ใช่ตอนนี้ แต่...

“อยู่กับพีทั้งที่ใจคิดถึงเขามันไม่เท่าไร ก่อนหน้านี้พีไม่เคยรู้สึกเป็นปัญหา เพราะอย่างน้อยพีก็รักะ” เขาลูบแก้มผม “การพยายามอยู่กับพีมันคงดีกว่าไปพยายามอยู่กับคนที่ไม่ได้รัก”

ยิ่งฟังผมยิ่งอยากร้องไห้ ยิ่งได้ยินแบบนี้ผมยิ่งอยากรักเขา

ผมอยากรักเขา...

“แต่ตอนนี้เขารักะแล้ว ไม่มีเหตุผลอะไรที่ะจะมาอยู่ตรงนี้”

“ผมมีความสุขเวลาอยู่กับพีนาว”

“แต่จะมีความสุขมากกว่านี้หลายเท่าตอนอยู่กับเขา”

“ผมไม่...”

“อย่าเถียงเลยนะคนเก่ง ขอคุณะครับที่ใส่ใจความรู้สึกของพี”

ผมเม้มปากแน่น และได้แต่นั่งนิ่งให้เขาเข็ดน้ำตาออกจากใบหน้าให้ ถ้าผมไม่เจอพีพอร์ชก่อน ผมสัญญาว่าผมจะรักเขา ผมจะไม่มองใคร จะมอบหัวใจให้เขาทั้งหมด ผมจะทำให้เขามีความสุขที่สุด โชคดีที่สุด

แต่เพราะผมเจอเขาแล้ว ผมเจอพีพอร์ชแล้ว และหัวใจของผมก็ไล่ตามเขามานานมาก...

นานมากจริงๆ

“นั่งรอในรถก่อนดีกว่าไหม” พี่นาวเอ่ยปากขึ้นหลังจากที่ผมบอกว่าจะลงจากรถตรงนี้และให้เขาไปทำงานได้แล้ว

“ไม่เป็นไรครับ เดี่ยวพี่นาวจะสาย นี่ก็จะแปดโมงแล้วด้วย”

“พี่จะทิ้งนะไวกคนเดียวได้ยังไงล่ะ”

“เดี๋ยวผมนั่งรอให้ต๋ายแดงนิตนึ่งก็เข้าออฟฟิศแล้วครับ”

“แต่...”

“พี่นาวไปทำงานเถอะครับ เดี่ยวเข้าสายผมจะรู้สึกผิดกว่านั้นะ”

“ดูทำหน้าที่เข้า” เขาหัวเราะ “มองแบบนี้พี่ก็ต้องยอมแพ้สิ”

“ขับรถดีๆ นะครับ”

“ครับ ข้ามถนนระวังด้วยนะ แล้วเดี๋ยวพี่ไลน์หา”

“ครับ”

เปิดประตูลงจากรถ โบกมือให้เขาแล้วมองส่งอีกฝ่ายขับรถออกไป ผมถอนหายใจยาว เดินไปทอดตัวลงที่มานั่งข้างทาง มองคนเดินข้ามทางม้าลายไปมา พยายามกลั้นน้ำตาไม่ให้ไหลลงมามาก ไม่อยากตาบวมเข้าออฟฟิศให้คนหัก

ผมนั่งอยู่นานจนใกล้เลยเวลาเข้างาน ตอนนี้คนบริเวณหน้าบริษัทและทางม้าลายที่หน้าตาเมื่อครู่เริ่มน้อยลงแล้ว...ผมก็ควรเข้างานเสียที

ลุกจากมานั่ง เดินไปที่ทางม้าลาย ผมยืนรอจังหวะให้รถโฉบแล้วค่อยข้าม คิดอะไรไปเรื่อยเปื่อยจนมีรถยนต์สีขาวคันหนึ่งหยุดให้ ผมผงกหัวขอบคุณเขา แล้วก้าวเท้ายาวๆ เดินก่อนสะดุ้งสุดตัวตอนได้ยินเสียงแตรรถดังลั่น หันไปมองเห็นมอเตอร์ไซด์กำลังตรงเข้ามาหา

ผมเบิกตากว้างอยากจะหลบแต่เท้ากลับไม่ขยับ ดวงตาปิดแน่นลงอัตโนมัติ เป็นการกระทำที่โง่สันต
รินาที่นั่นโลกก็หมุน ผมรู้สึกถึงแรงกระแทก และสัมผัสหนกๆ ที่ไหล

ลึบตาขึ้นช้าๆ เมื่อไม่รู้สึกเจ็บตรงไหนเลย

หัวใจผมเต้นแรง และกระตุกเป็นจังหวะเมื่อเห็นใบหน้าของคนที่เป็นเจ้าของอ้อมแขนที่โอบรอบเอว
และหลังผมอยู่

ใบหน้าที่ผมคุ้นเคยเหลือเกิน

“...พีพอร์ช”

เจ้าของชื่อขมวดคิ้ว ย้ายมือที่กอดหลังผมอยู่มาจับที่แขนแล้วออกแรงดึงให้ขามฝั่งสำเร็จ
ผมเม้มปากแน่น รู้สึกเจ็บที่หน้าอก ภาพความทรงจำตอนแปดขวบไหลเข้ามาในหัว
เป็นอีกครั้งแล้วที่เขาช่วยผม อีกครั้งที่ผมตกหลุมรักเขา อีกครั้ง และอีกครั้งแบบนี้อยู่ต่อไป...

ผมก้มหน้าเดินตามพีพอร์ช จนกระทั่งมายืนกันหน้าประตูทางเข้าบริษัทเขาก็หันกลับมา
ตีหน้าเครียดเหมือนจะดุด แต่ก็ต้องชะงักไปเมื่อสบตากัน

“ร้องให้ทำไม” เขาอดุดใจ ไม่ต่างกันกับผม

ผมปาดน้ำตาที่ข้างแก้ม เพิ่งรู้ตัวว่าร้องให้ “ขอโทษครับ”

“ใจเย็นๆ พีไม่ได้จะดุด”

“ผมไม่ได้กลัวพี”

“แล้วเป็นอะไร” พีพอร์ชถาม แต่ผมไม่ตอบ ก้มหน้ามองพื้นแล้วเม้มปากแน่น เขาถอนหายใจเบาๆ
เอื้อมมือมาลูบหัวผม “ไม่เป็นไร ปลอดภัยแล้ว”

พอได้ยินแบบนี้หน้าตาก็ยิ่งแตก ที่นี้ไหลไม่หยุดจนผมก็เริ่มอาย

“เดี๋ยวสิ ทำไมร้องหนักกว่าเดิมอีกล่ะ”

“ผม...ผม...ฮึก...ไม่รู้ ผมไม่รู้”

อีกฝ่ายดูกระวนกระวายเล็กน้อยตอนผมยกมือปาดน้ำตาบ่อยๆ พีพอร์ชจับมือผม เดินไปที่ลิฟต์
ผมพยายามก้มหน้าซ่อนน้ำตาไม่ให้ใครเห็น จนกระทั่งเข้ามาในลิฟต์
พีพอร์ชก็กดเลขชั้นรอบประตูเคลื่อนเข้าหากันจนปิดสนิท ถึงได้ขยับตัวหันมาหา จับคางให้เงยขึ้นแล้ว
เช็ดน้ำตาให้

“ร้องทำไม”

ยิ่งเขาเข็ดน้ำตาให้ และยิ่งเขาถามผมด้วยน้ำเสียงแบบนี้ น้ำตามันก็ไม่ยอมหยุดไหลเสียที เหมือนเขาจะรู้ว่าเข็ดเท่าไรก็คงไม่แห้งเลยหยุดมือ ถอนหายใจแล้วใช้แขนเสื้อเช็ดแทนลูกๆ

“หยุดร้องก่อนเร็ว เดี่ยวคนอื่นเห็นนะ”

“ผมก็อยากหยุด...อีก...แต่...อีก หยุด...หยุดไม่ได้” ยิ่งนานผมยิ่งสะอื้นแรง

เขายกมือเกาศีรษะ พอดีกับที่ประตูลิฟต์เปิด อีกฝ่ายเอาตัวมาบัง แอบจับข้อมือผมไว้ด้านหลังและใช้จังหวะที่ทุกคนไม่ทันสังเกตพาเดินเร็วๆ เข้าห้องทำงานของตัวเอง

พี่พอร์ชพาผมไปที่โซฟา เขาปิดม่านลง แล้วเดินตามมานั่งลงข้างๆ หยิบกระดาษทิชชูจากกล่องบน โต๊ะส่งให้

ผมรับมันมาเช็ดหน้า แต่น้ำตาก็ยังไม่หยุดไหลอยู่ดี เขามองผมก่อนจะดึงตัวเข้าไปกอดแล้วลูบหลังเบาๆ

ผมรู้ว่าอีกฝ่ายอยากจะปลอบให้หยุดร้อง แต่อะไรก็ตามที่เขาทำมันส่งผลตรงกันข้ามทั้งหมด

“ไม่มีอะไรแล้ว อยู่กับพี่เราปลอดภัยแล้ว”

ผมหลับตา ชบหน้าลงกับอกเขา ปลอบให้อีกฝ่ายลูบหัวลูบหลังปลอบไปเรื่อยๆ กว่าจะผละออกจากกันเสื้อเช็ดเขาก็เปียกน้ำตาผมจนชุ่มเป็นวง

ทันทีที่สบตากันพี่พอร์ชก็หัวเราะ “ตาบวมเป่งเลย”

ผมมุกหน้า หันไปทางอื่น “อย่าหัวเราะสิครับ”

“เด็กขี้แย”

“พี่พอร์ช...”

“จะโดนรถชนร้องให้เป็นเด็กเลย”

“ผมเปลาร้องเพราะกลัวรถลั๊กหนอย”

“ไม่ต้องมาโกหกเลย ตอนเด็กเราก็ร้องแบบนี้”

“...” ผมหันกลับไปมองหน้าเขา

นี่พี่จำได้หรือ...

อีกฝ่ายเลิกคิ้วขึ้น ยิ้มมุมปาก “เป็นอะไรอีก ไม่ต้องเบะแล้ว”

ผมวางทุกอย่างทิ้ง สลัดความคิดซับซ้อนในหัวออก โผเข้ากอดเขาแน่น อีกฝ่ายดูตกใจในทีแรก แต่ไม่นานก็กอดผมกลับ ได้ยินเสียงเขาเรียกชื่อเหมือนจะพูดอะไรสักอย่าง

แต่ผมแย่งพูดก่อน “ผมรักพี่พอร์ช”

กระซิบเสียงสั่นแล้วกดเขาแน่นขึ้นอีก

“ผมรักพี่พอร์ช”

ผมเอามันคืนมาไม่ได้

เอาหัวใจตัวเองคืนมาไม่ได้ ไม่มีวันเลย...

♥ 22

“นี่ชีวิตมึงจะฉัฟเด็ดทุกวันเลยหรอ วันๆ นึงจะมีอะไรเกิดขึ้นเยอะขนาดนี้วะ” เดิ้ลพูดยาวหลังจากอิงไปพักใหญ่ตอนฟังเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นตั้งแต่เช้าของผม “แล้วตามึงเนี่ยจะบวมตลอดไปเลยปะ”

“เจียบบ่นา” ผมเม้มปาก แค่นี้ก็ไม่กล้ามองตาใครแล้ว

ดีที่วันนี้คนไม่ค่อยเยอะ ทีมนี้ออกไปคุยโปรเจกต์ใหญ่กัน ผมกับเดิ้ลเลยมาเก็บของกลับ และเคลียร์เอกสารทั้งหมดที่เป็นส่วนของตัวเองเข้าแฟ้มให้เรียบร้อย เพื่อว่าคนที่ทำงานจะมาหาอะไรย้อนหลัง

คนข้างๆ รวบเอาเครื่องเขียนบนโต๊ะตัวเองใส่กล่อง “นี่แน่นอนหรือยัง พรุ่งนี้จะมีอะไรเปลี่ยนอีกปะ”

“ไม่รู้เหมือนกัน...” ผมเลียริมฝีปากตัวเอง รู้สึกหน้าร้อนผ่าว “แต่ตอนนี้เหมือนฝันอยู่เลย”

“เกลียดหน้ามึงตอนนี้นะมาก”

ผมยี้ก้มหน้างุด เอาหลังมือปิดปากตัวเอง ไม่อยากยิ้มเลย

“เฮ้อ” เดิ้ลถอนหายใจ พลิกหัวผมเบาๆ “มีความสุขสักทีนะมึงอะ”

“อืม...” ผมพยักหน้า “ขอบคุณนะ”

“แล้วนี่ลงเอยแบบนี้จะฝึกงานจนเปิดเทอมไปเลยปะ”

“ไม่อะ อาทิตย์สุดท้ายขอพักผ่อนอยู่บ้านดีกว่า”

“เดี๋ยวก็เหงาจนต้องแอบมา”

“เกินไปน่าเตล”

อีกฝ่ายหัวเราะ “มะรีนกูน่าจะไปบ้านยายกับแม่ นอนสักสองสามวัน ดอนแรกว่าจะชวนมึงไปด้วย แต่คงไม่ได้แล้วมั้ง”

“ทำไมอะ”

“อยู่กรุงเทพฯ ไปเถอะ คงมีใครให้เคลียร์อีกเยอะ”

ผมขมวดคิ้ว “ไม่คุยเรื่องนี้แล้ว”

“ที่จ้ทามาเซ็น หมั่นไส้” เตลส่ายหน้า เบะปากแล้วหันไปเก็บของต่อ

พอใกล้เลิกงานแล้วก็ไปบอกลาพี่ๆ กัน ถึงเหตุผลในตอนแรกที่เราเลือกฝึกงานที่นี่เป็นเพราะถูกพ่อผมบังคับ

แต่มาถึงวันนี้ผมก็รู้สึกโชคดีที่ได้มาที่นี่ ได้มาเจอกับพี่ๆ ทั้งหมด ทุกคนน่ารักมากจริงๆ

“แล้วเดี๋ยวมึงกลับเลยปะ” เตลถามขึ้นเมื่อเรากลับมาที่โต๊ะแล้ว

ผมมองโต๊ะทำงานที่ตัวเองนั่งมาเป็นเดือนแล้วอมยิ้ม โลงเหมือนไม่เคยมีใครนั่งมาก่อนเลย “น่าจะกลับเลยนะ เดี๋ยวเราออกไปเรียกแท็กซี่ แล้วเตลละ”

“เดี๋ยวไปทำธุระให้แม่นิดหน่อย”

“อ้าวเหอ ให้ไปเป็นเพื่อนไหม”

“ความจริงไม่จำเป็นหรอก แต่ถ้ามึงไม่ยากกลับบ้านจะไปกับกูก็ได้ อ่า...” เตลมองเลยไปข้างหลัง “แต่กูว่ามึงไม่ว่างหรอก”

“ฮะ?” ผมเลิกคิ้ว แล้วมองตามไปข้างหลัง “...พี่พอร์ช”

เจ้าของชื้ออมยิ้ม “จะกลับเลยหรือเปล่า รอแป๊บนึงได้อีไหม เดี่ยวไปกับพี่”

“ผม...”

“เดี๋ยวกลับก่อนนะ” เต็มพูดแทรกขึ้น ผมเลยหันขวับไปมองทันที “ไงเดี๋ยวคุยกันมึง สวัสดีครับพี่พอร์ช”

ผมอ้าปากค้างมองเต้เลยกมือไหว้พี่พอร์ชที่พยักหน้ารับ แล้วรีบเดินเร็วๆ ออกไปเหมือนกลัวว่าผมจะรังไไว้

“เอ่อ...”

“มานั่งรอในห้องพี่ก่อนนะ พี่ส่งงานเสร็จแล้วกลับพร้อมกัน”

ผมซ่อนตามองเขาเล็กน้อย แล้วหลบตาลงต่ำ “ความจริงผมกลับเองก็ได้ครับ”

“พี่ไม่ได้จะไปส่งบ้านสักหน่อย”

“อ้าว แล้ว...”

“รอพี่ก่อนแป๊บนึงนะ”

อ่า... “ครับ” ใครจะไปกล้าปฏิเสธอีกละ

ผมมานั่งเล่นโทรศัพท์รอที่โซฟาในห้องทำงานพี่พอร์ช อีกฝ่ายทำงานหน้าตาจริงจัง คิดว่าคงกำลังรีบอยู่ ผมเลยพยายามเงิบที่สุดเพื่อไม่ให้รบกวนเขา เลื่อนเฟชนึกไปมาจนเจอรูปของตัวเองกำลังยิ้มกว้าง จากด้านหลังคือทะเลและท้องฟ้าสีชมพูส้ม ผมเลิกคิ้วย้ายสายตาไปตรงโพรไฟล์ของคนโพส

พีนาว...

ผมพรุลงมหายใจออกยาว อ่านคำบรรยายใต้ภาพแล้วรู้สึกแย

Your smile lights up my world. :)

ระหว่างกำลังจ้องข้อความนั้นอยู่ โทรศัพท์ก็สั่น หน้าจอเปลี่ยนจากภาพตัวเองเป็นชื้อของเจ้าของรูปนั้น

ผมแอบเหลือบตามองพี่พอร์ชเล็กน้อย ก่อนจะกดรับ

“ครับพี่นาง”

[กลับบ้านหรือยังครับนะ]

“ยังเลยครับ”

[แล้วคุยกับเขาหรือยัง]

“อ่า...คุยแล้วครับ”

[เป็นยังงัยบ้างครับ คุยแล้วโอเคไหม]

“ก็โอเคครับ...คิดว่าจะ”

[ฟังจากเสียงแล้วน่าจะดีเลยนะเนี่ย]

“เสียงผมก็ปกตินี้น่า...”

[รู้จักกันมานานขนาดไหนแล้ว พี่จะฟังเสียงเราไม่ออกได้ยังไงเล่า]

“พี่นางอะ”

[ดีใจด้วยนะครับ พี่อยากให้เรามีความสุขมากๆ นะ]

“ผมก็เหมือนกันนะครับ”

[เห็นเรามีความสุข พี่ก็มีความสุขแล้ว ไว้พี่หาแฟนน่ารักๆ ได้เมื่อไหร่จะพามาอวดคนแรกเลยดีไหม]
ปลายสายพูดด้วยน้ำเสียงร่าเริง พี่นางไม่เคยทำให้ผมต้องรู้สึกแย่จากการกระทำของเขาเลยสักครั้ง
มาแข่งกันว่าใครจะมีความสุขมากกว่า]

“ขอบคุณนะครับ”

[ขอบคุณพี่บ่อยไปแล้ว]

“ก็ผมคิดแบบนั้นจริงๆ นี่”

[ครับผม] เขาหัวเราะ [ตอนแรกกะจะโทรถามว่าให้พี่ไปรับไหม แต่คงไม่ต้องแล้วเนอะ]

“ก็...ครับ”

[โอเค จันทน์พี่ไม่กวนแล้ว ไว้คุยกันใหม่ นะครับ]

ผมก็ดริมผีปากกลางของตัวเอง เราเข้าใจดีเกี่ยวกับคำว่าไวด้วยกันใหม่ที่ฟีนาวพูดครั้งนี้ มันตอบไม่ได้เลยว่าจะมาถึงเมื่อไหร่ นี่เป็นอีกครั้งแล้วที่เราสองคนปล่อยมือกัน

หรือความจริงเราอาจจะไม่เคยจับมือกันตั้งแต่แรกแล้ว...

“ดูแลสุขภาพนะครับฟีนาว”

[ครับ ณะก็เหมือนกันนะ เมื่อเข้าตัวรวมๆ ด้วย อย่าลืมกินยาละ]

“...ครับ...ขอบคุณนะครับฟีนาว”

[วางแล้วดีกว่า ก่อนจะต้องฟังคำขอบคุณอีกรอบ] เขาเอ่ยปากอารมณ์ดี บอกลาผม และไม่วายที่จะต้องฟังคำขอบคุณอีกครั้งจริงอย่างที่พูดก่อนวางสาย

ผมเก็บมือถือเข้ากระเป๋า มองโทรศัพท์ตัวเองแล้วขมวดคิ้ว ไม่รู้แบบนี้จะดีจริงไหม แต่ทุกอย่างก็เกิดขึ้นไปแล้ว

“ณะ”

ผมเงยหน้าขึ้นเมื่อมีคนเรียกชื่อ สบตาเข้ากับเจ้าของเสียง “ครับพี่พอร์ช”

“มานี่หน่อยสิ”

ผมเลิกคิ้ว ลังเลที่จะทำตาม แต่พออีกฝ่ายพยักหน้าย้าก็เผลอลุกขึ้นจนได้ “มีอะไรหรือเปล่าครับ” ผมไปยืนข้างๆ เว้นระยะนิดหน่อยและมองเลยไปที่จอคอมฯ คิดว่าเขาอาจจะมึงงานอะไรให้ดูหรือเปล่า แต่ก็เห็นแค่หน้าอีเมลที่กำลังอัปโหลดไฟล์งานส่งลูกค้าอยู่

“นั่งนี่หน่อย” พี่พอร์ชเอ่ยปากพลางตบลงที่หน้าขาตัวเอง

“มะ...ไม่เอา” ผมหน้าร้อน ถอยหลังก้าวหนึ่งอย่างตกใจ

“มานั่งนี่เร็ว”

“ไม่เอาครับ”

“ณะ”

“ไม่เอาอะ นี่ในออฟฟิศนะครับ”

“ไม่มีใครเห็นหรอกน่า เลิกงานแล้ว”

“คนทำโอทีก็มี”

“เขาไม่มองเข้ามาหรอก ม่านก็ปิดอยู่”

“แต่...”

“อย่าดื้อสิ” เขามียิ้ม “มานั่งตักพี่หน่อย”

“ผม...ไม่ชิน”

“ถ้าไม่ทำแล้วจะชินได้ยังไง” เขาว่าพลางดึงมือผมให้ขยับเข้าใกล้ รังให้นั่งลงบนตัก ผมตัวเกร็งไม่รู้จะเอามือวางไว้ที่ไหน จะทำหน้ายังไง รู้สึกเหมือนขาไปทั้งตัวเลย

“เมื่อไหร่โคริจะมา”

“...ถามนี้ไม่รู้จริงๆ เหนอครับ” ผมไม่เชื่อหรือว่าเขาจะไม่ได้ยิน

“ตอบสิ”

“พี่นางครับ”

“โคริมาทำไม”

“ก็แค่โคริมาคุย...” จะให้บอกความจริงได้ยังไงอะ

“นะ”

“คะ...ครับ”

“ไหนบอกเลิกกับเขาแล้วไง”

ผมเลิกคิ้ว หันไปมองหน้าเขา ก่อนจะรู้สึกของตัวเองคิดผิดเมื่อสบตากัน “ก็...เลิกแล้วไงครับ”

“แล้วโคริมาทำไม”

“พี่นางเป็นคนดีครับ ถึงเลิกกันแล้วก็ยังเป็นพี่ที่ดี”

“พี่ไม่ใจกว้างพอหรอคะ”

“ครับ?”

“ที่จะยอมให้แฟนตัวเองคุยกับแฟนเก่าบ่อยๆ” เขาขมวดคิ้วจ้องผม “นั่นไม่ใช่นิสัยพี่แน่”

ผมใจเต้นแรงกับคำพูดและแววตาของพี่พอร์ช เม้มปากแน่นแล้วขู่งูกหน้ากับไหล่เขาอย่างยอมแพ้

ยอมแล้ว ยอมทุกอย่างเลย

[----- ♥ -----]

“ทำไมถึงเอามือปิดหน้าแบบนี้ล่ะ” เสียงพี่พอร์ชดังขึ้นเหนือหัว ผมได้ยินเสียงหัวเราะเบาๆ ด้วย แต่ไม่กล้าลืมตา “เอามือออกเร็ว”

“หึ” ผมส่งเสียงปฏิเสธในคอ สายหน้าไปมาทั้งที่ยังใช้สองมือปิดอยู่

“เร็วเข้า”

“ไอ้เอา” เสียงผมอุ๊อึ้เพราะพูดทั้งที่มือปิดหน้า

“พี่ยากมองหน้า เอามือออกเร็ว”

“...” ผมเงยบไปอึดใจ ก่อนจะค่อยๆ กางมือออกแล้วหันตามองผ่านร่องนิ้ว ยิ่งเห็นรอยยิ้มพี่พอร์ชก็ยิ่งไม่กล้าเผชิญหน้าจริงๆ

“ดูท่า เป็นเด็กเลย”

“ผมไม่ใช่เด็กสักหน่อย” ผมเอามือออกข้างนึง “พี่ถอยออกไปหน่อยสิ”

เขายิ้มมุมปาก สายหน้าเล็กน้อย เกลียดสีหน้าเขาซะมัดเลย

“ทำไมต้องพาผมมาบ้านพี่ด้วย”

“ก็ยังไม่อยากให้กลับ”

“แล้วทำไมต้องพามาบนห้องด้วย”

“อยากคุยกับเรา”

“แล้วทำไมต้องมานอนคร่อมผมแบบนี้ด้วยล่ะครับ” ฮือออ ถอยออกไปเลยนะ

“ก็พี่อยากกอดเรานี้”

“พี่พอร์ช” ผมเรียกชื่อเขากลับเสียงเข้ม อายจนไม่รู้จะกลบเกลื่อนยังไงแล้ว!

“กอดไม่ได้หรอก”

“ก็...ไม่” ไม่ใช่ไม่ได้หรอก แต่มันกะทันหันไปนี่ ไม่ไหวอะ

“พี่อยากกอด” เขากระซิบ มองไล่จากตาผมไปที่ปาก คาง และลำคอ “กอด...เหมือนที่บอกเราไปครั้งก่อน”

อย่ามามองกันด้วยสายตาแบบนี้ละ!

“กอดเหมือนที่ไม่เคยกอด กอดที่ไม่เหมือนที่ผ่านมา”

“พี่อยากเป็นชาตกรเธอครับ”

ผมจะตายอยู่แล้ว...

เขาหลุดหัวเราะ “พี่ไม่ได้จะฆ่าเราสักหน่อย” ไม่ซำก็เหมือนซำนั่นแหละ

อยู่ๆ พี่พอร์ชก็ก้มมาจับมือผมที่ปิดหน้าไปซีกนึงทำเอาสะดุ้งเฮือก เขายิ้มแล้วลากริมฝีปากมาที่ข้อมือ ก่อนจะไล่ไปตามแขน สัมผัสบางเบาที่ทำให้ขนลุกทั้งตัว

“พี่...”

คนด้านบนดึงมือผมออกจากหน้า เขาก็จับมือสองข้างของผมไว้แน่นไม่ยอมให้ขยับมาปิดอะไรได้อีก อีกฝ่ายมองเหมือนจะกินผมเข้าไป ผมเริ่มกลัวเขาจริงๆ แล้ว

เจ้าตัวยังยิ้มมุมปากตอนที่จูบไปทั่วแก้มและลำคอผม มือข้างหนึ่งย้ายจากข้อมือไปวางบนสะโพก ก่อนจะค่อยๆ สอดมือโอบเอวผมตึงเข้าหาตัวจนหลังลอยจากฟูก หน้าอกเราแนบกันทำให้ผม กระวนกระวาย

เขาต้องได้ยินเสียงหัวใจผมแน่

“พี่ฟอร์ช...”

เจ้าของชื่อเล็กตัวรับ ขยับมาจับปากกลางของผมแล้วยิ้ม ทำไมเป็นคนแบบนี้เนี่ย...

“ไหนบอกจะไม่อ่อนโยนไง”

“หืม” เจ้าตัวตรงรับ แต่ยังไม่คลายอยู่กับแก้มผม

“ผมไม่ใช่พี่เพื่อนสักหน่อย”

ได้ยินแบบนี้เขาก็ขยับมามองหน้า เลิกตัวขึ้นด้วยใบหน้าเปื้อนยิ้ม ผมไม่ได้ตั้งใจจะพูดแบบนี้เลย แต่ปากมันไปเอง ดินะที่เขาไม่โกรธ “โกรธอยู่สินะ”

“ผมเปล่าโกรธนะ”

“เป็นพี่ก็โกรธ จะลงโทษให้ยับเลยด้วย”

โธ้ย หยุดเดี๋ยวนี้เลย “พอแล้ว ไม่คุย”

“พี่รักเราเหมือนเพื่อนไม่ได้”

“...”

ผมรู้อยู่แล้วละ...

“แต่จะรักให้ไม่เหมือนที่เคยรักเพื่อน รักในแบบที่อยากรัก รักแบบที่เป็นของคนเดียว” เขายิ้มกว้าง ขึ้นตอนผมเผละหันไปสบตา “เข้าใจที่พูดไหม”

“มะ...ไม่รู้” ผมหันหน้าหนี เลยถูกหอมแก้มอีกฟอด “ฮือ พอแล้ว”

“พูดคำนี้เร็วไปหรือเปล่า ยังไม่ทันเริ่มทำอะไรเลย”

“ไม่เอา ไม่ทำ ถอยไปเลย”

“ไต่ยังงัย อยู่บนเตียงขนาดนี้แล้ว ถ้าพี่ยอมปล่อยให้กลับง่ายๆ นี่เสียชื่อแย่”

“ชื่อพี่มันดังเรื่องนี้มากเธอครับ”

“ประชดเธอ”

“ไม่ได้ประชด”

เขาหัวเราะ “เพิ่งรู้ว่าซึ่งอน”

“ผมไม่ได้งอน”

“ไหนขอพี่จูบคนไม่ได้งอนหน่อย”

“ไม่”

“ไหนบอกไม่งอน”

“ถ้าจะจูบคนไม่งอน ผมก็งอน”

พี่พอร์ชสายหน้า ยีหัวผมไปมาอย่างมันเขี้ยว ก่อนจะแตะคางผมให้หันกลับไปมองหน้า แล้วจูบลงมาเบาๆ ตรงมุมปาก “จะจูบ”

“เพิ่งรู้ว่าพี่ทำแบบนี้ได้ด้วย”

แล้วยิ้มอะไรนักรักหนา พอรู้ว่าผมเขินก็ทำให้ใหญ่เลยนะ “พี่ทำได้มากกว่านี้อีก”

ผมเม้มปาก หลับตาแน่นตอนเขาจูบย่ำที่ลำคอ เสียงดูดเบาๆ ทำผมรู้สึกร้อนเหมือนเลือดทั้งตัววิ่งมากองรวมกันที่ใบหน้า แล้วอีกฝ่ายก็มีโอวเหลือเกิน ลืมตามาอีกที่ตัวผมก็เปลือยเปล่า
เสื้อผ้างลงไปกองอยู่ที่พื้นเรียบร้อย เขายิ้มมุมปากเมื่อเห็นผมมองหน้า

พี่พอร์ชขยับลงด้านล่าง ไล่จูบตั้งแต่ไหปลาร้าลงไปถึงหน้าอก ผมหายใจสะดุดตอนริมฝีปากร่อนๆ ของเขาเม้มเบาๆ ที่ผิวเนื้อ สีแดงระเรื่อเริ่มกระจายไปทั่วตัว กระทั่งใบหน้าเขาไต่ระดับลงไปตรงหว่างขา ผมก็สะดุ้งเฮือก
มือหน้าจับข้อพับเขาทั้งสองข้างของผมพาดบ่า ท่าทางที่อีกฝ่ายจัดให้ทำเอากระดากอายจนเก็บอาการไม่อยู่

“พี่พอร์ช อย่า...อ้อ!”

โพรงปากอุ่นครอบครองผมซ้ำๆ สัมผัสไม่รุนแรงแต่ทำเอาหลังไม่ติดเตียง ผมแอ่นหน้าอกขึ้นเบิกตากว้างเมื่อพี่พอร์ชรุกเร้าทั้งข้างหน้าและข้างหลัง

มันเป็นความรู้สึกที่แตกต่างจากครั้งก่อนๆ ผมจิกมือขยุ้มผ้าปูที่นอนจนยับย่น แต่ถึงกระนั้นความรู้สึกก็ไม่ได้ลดน้อยลงเลย
พยายามกลั้นเสียงไม่ให้หลุดร้องแม่ว่าจะอยากระบายมากเหลือเกิน

ผมรู้สึกถึงปลายนิ้ว รู้สึกถึงลิ้นอุ่นๆ และริมฝีปากนุ่มๆ ของเขา
รู้สึกแม้กระทั่งลมหายใจ ชีพจร ทุกอย่างที่เขาทำให้ใจผมเต้นแรงจนเจ็บไปทั้งหน้าอก
เช็ทซ์ที่ผ่านมามีของเขาก็ทำเอาผมจะขาดใจตายอยู่แล้ว

พอมาเจอพี่พอร์ชในรูปแบบนี้นั้นเหมือนวิญญาณผมหลุดออกจากร่างไปแล้วเลย

“อ้อ...” ผมส่งเสียงร้อง บิดตัวเล็กน้อย รู้สึกคับแน่นที่ด้านหลัง

พี่พอร์ชขยับตัวขึ้นมาให้ใบหน้าเราอยู่ระดับเดียวกัน อีกฝ่ายจูบหน้าผากผมก่อนส่งยิ้มให้
ผมกระตุกเมื่อเขาถอนตัวออก รู้สึกวูบโหวง สั่นไหว และเหนือสิ่งอื่นใด

ผมกลับต้องการเขามากอย่างไม่น่าให้อภัย...

“ไหวหรือเปล่า”

ผมพยักหน้า “ครับ...”

“พี่ใส่นะ”

“อย่าถามสิ”

เขาหัวเราะ จูบขมับผมอีกครั้ง ก่อนจะค่อยๆ ขยับเข้ามา ผมเม้มปากแน่น ความรู้สึกตอนร่างกายเรา
เสียดสีกันมันดีจนแทบบ้า
ผมอยากร้องดังๆ แต่ทำได้แค่ปิดปากตัวเองไว้ด้วยมือทั้งสองข้างจนมิด

ผมเกร็งตัวเล็กน้อยตอนอีกฝ่ายดันเข้ามาจนสุด เตรียมรับแรงกระแทกเหมือนเช่นเคย
แต่กลับต้องแปลกใจเมื่อเขาทำแค่ขยับตัวช้าๆ ทีละนิด
ผมปรือตามองเห็นพี่พอร์ชกำลังกัดฟันและขมวดคิ้วจนเส้นเลือดขึ้นที่ขมับ

มองไปตามโครงหน้าที่เต็มไปด้วยเหงื่อแล้วรู้สึกน้ำตาจะไหล

เขากำลังอดทนอยู่...

อดทน เพราะกลัวผมเจ็บ

ถามว่าความอ่อนโยนแบบนี้ทำให้ผมรู้สึกดีไหม มันก็แน่นอนอยู่แล้ว
จะมีอะไรดีไปกว่าเช็ทซ์ที่อ่อนโยนกับคนที่เรารัก และเขาก็บอกว่ารักเราอีก
แต่ถึงอย่างนั้น...ร่างกายผมมันกำลังตะโกนดังๆ อยู่

ไม่อยากจะยอมรับเลยสักนิด

แต่สัมผัสอ่อนโยนแบบนี้...ผมไม่พอเสียแล้ว

“พี่พอร์ช”

คนด้านบนลืมหามองผม “หืม เจ็บเธอ”

ผมส่ายหน้า “ไม่เจ็บครับ”

เขายิ้ม จูบเบาๆ ที่แก้ม “ดีแล้ว”

“ไม่ดี”

อีกฝ่ายเลิกคิ้ว ทำหน้าไม่เข้าใจ

ผมเม้มปาก ยกมือขึ้นคล้องคอเขา แล้วยกสองขาเกี่ยวที่หลัง “พี่พอรชอดทนแบบนี้ไม่ดีเลย”

เขากะพริบตา กัดริมฝีปากกลางตัวเองแล้วมองต่ำลงเหมือนกำลังจะทนไม่ไหว “อย่าพูดแบบนี้สิ อยากให้พี่สติแตกหรือไง”

“ไม่เห็นเป็นไร...ทำเหมือนเดิมสิครับ”

“เดี๋ยวเรากी...”

“นะครับ” ผมกระซิบเสียงเบา กอดคอเขาแน่นขึ้นแล้วขยับสะโพกเข้าหา

อีกฝ่ายกัดฟันกรอด กอดตัวเข้ามาลึกลงจนผมเข็ดหน้าเพราะความเสียววาบ “ห้ามงอนพี่ที่หลังด้วย”

ผมยังไม่ทันตอบรับเขาก็เริ่มขยับแรงๆ ความรู้สึกต่างจากเมื่อครู่ลิบลิ้น
ผมหน้าตาคลอเมื่อถูกสัมผัสรุนแรงเข้าจู่โจม ผมอยากจะงอนเขา แต่น้ำโมโหก็ตรงที่...

มันรู้สึกดีเป็นบ้าเลย

ผมขยับตัวลุกขึ้น ใช้หลังมือขีดเหงื่อที่ขมับตัวเอง ถอนหายใจแล้วกวาดสายตาไปรอบๆ
ผ้าปูที่นอนถูกดึงออกจากฟูกเกือบครึ่ง ทั้งหมดที่ตกเกลื่อนพื้น ผ้าห่มกองอยู่บนพรมปลายเตียง
สภาพห้องเหมือนเพิ่งผ่านสงครามมา แต่นั่นก็ไม่เกินจริงเลยเมื่อหันไปมองคนที่สลบไปแล้วเรียบร้อย
ทั้งตัวเต็มไปด้วยรอยจูบและรอยกัด ตาบวมแดงจากการร้องไห้ แล้วยังข้างล่างนั้นอีก มีหวังตื่นมาลูก
ไม่ไหวแน่

ยกมือลูบหน้าตัวเองเหมือนได้สติกลับมา ผมเหมือนคนคุมตัวเองไม่อยู่
เล่นทำเขาขนาดนั้น ไม่มียั้งมือเลย เห็นเนื้อตัวเขาแล้วไม่มีทางนอนสบาย
คิดอยู่ไม่นานก็ซ่อนตัวอีกฝ่ายขึ้นเพื่อพาไปล้างตัวในห้องน้ำ พอได้สัมผัสแบบจริงจังถึงได้รู้ว่าอะตัวเบา
ขนาดไหน
เห็นตัวสูงๆ ไม่คิดว่าจะผอมแบบนี้ แล้วยังคงหมดแรงจริงๆ ถึงได้ไม่รู้สีกตัวเลยสักนิด
ผมอยากจะตีตัวเองแรงๆ ไม่ใช่ที่ทำเท่าไรก็ไม่พอ ไม่ใช่เพราะเห็นเขาร้องไห้บอกว่าไม่ไหวแล้วยัง
ไม่ยอมหยุด

แต่เพราะถึงจะสามารถย้อนเวลากลับไปได้...ผมก็ยังจะทำแบบเดิมอยู่ดี

ณะตื่นขึ้นหลังเที่ยง ผมลุกจากเตียงไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า ซื้ออาหารเข้าที่กว่าจะได้กินก็เกือบบ่าย
เตรียมไว้แล้ว
กระต่ายตัวเล็กขี้ตาไปมา พอจะลุกขึ้นก็นัวหน้าเหมือนปวดตัว

“ไหวไหม”

พอผมเอ่ยปากเขาก็เหมือนจะได้สติ หันมามองผมเล็กน้อยแล้วสะดุ้งเล็กน้อยตอนสบตากัน “...พี
พอร์ช”

ผมยิ้ม “หน้าแดงอะไร”

ณะทำหน้าบึ้งยาก มองซ้ายมองขวา “ผมอยากได้เสื้อผ้า”

“ชักอยู่”

“อ้าว” ดูทำหน้าสิ ดกใจอะไรขนาดนั้น

“ใส่เสื้อฟีก่อนนะ เตรียมไว้ให้แล้ว ลุกไปอาบน้ำไป”

“จะลุกได้ยังงัยละครับ”

“หือ” ผมเลิกคิ้ว “ลุกไม่ไหวเหรอ ให้พี่อุ้มไหม” พุดพลางเดินไปใกล้ๆ

“มะ...ไม่ต้องครับ” อีกฝ่ายรีบพูดจนเอ่ยคำตะกุกตะกัก “ผมแค่อยากได้ผ้าเช็ดตัวก่อน...ผมโป้”

ผมหัวเราะ ใช้คำเสียน่ารักเลย แล้วทำไมต้องเขินขนาดนี้ด้วยเนี่ย “โอเค เดี๋ยวพี่หยิบให้” พูดแล้วก็เปิดตู้เสื้อผ้าหยิบผ้าเช็ดตัวผืนเล็กออกมา เดินไปหาคนที่ดึงผ้าห่มมาคลุมถึงอก

เขาขมวดคิ้วตอนรับผ้าไปถือ ก่อนจะเงยหน้ามองผม “ผืนเล็กอะพี่พอร์ช”

“ก็ใช่ไง”

“เอาผืนใหญ่สิครับ”

“ปกติพี่ก็ใช้ผืนเล็ก”

“โกหกซัดๆ เลย”

ผมยิ้มมุมปาก พยักหน้าเรียกเขา “ลุกขึ้นเร็ว”

“ฮือ ไม่เอา”

“พี่หิวแล้ว รีบอาบน้ำจะได้กินข้าวกัน”

ณะเล็กคิ้ว ยิ้มเหมือนได้ยินเรื่องถูกใจ “พี่พอร์ชก็ออกไปกินก่อนเลย” เขาพยักหน้าหลายๆ ครั้ง ปิดมือไล่ผมเหมือนเด็กพยายามหลอกผู้ใหญ่ “ผมอาบน้ำเสร็จจะตามไป”

ผมส่ายหน้า รู้ทันหรือกว่าไม่อยากจะเห็นตัวเองโป้เลยจะไล่ผมออกจากห้อง “พี่รอ”

“พี่พอร์ช...”

“เขินอะไร มาถึงตอนนี้แล้ว”

“ปกติมันไม่สว่างแบบนี้”

ผมหัวเราะ “ต่างกันตรงไหน”

“พี่ไม่เข้าใจ” เขาขมวดคิ้ว งอแงเหวอเนี่ย

“ไปอาบน้ำเร็ว ไม่ต้องอายหรอก” ผมยิ้มกริ่ม “เมื่อวานพี่อุ้มไปล้างตัวในห้องน้ำก็เห็นครบหมดแล้ว”

“พี่พอร์ช!”

หืม...ไม่บ่อยเลยนะที่จะพูดเสียงดังแบบนี้ “ครับ”

“ออกไปก่อน ออกไปเลย”

ทำไมอยู่ๆ มาอายขนาดนี้เนี่ย ที่ผ่านมามาทำต้งเยอะไม่เห็นจะอาการหนักก็เลย “เราซ่อนอะไรไว้หรือเปล่าเนี่ย ทำไมถึงหลบขนาดนี้”

เขามุ่ยหน้า “...เพราะไม่ได้ซ่อนแล้วต่างหาก”

ผมหยุดคิด มองอีกฝ่ายนั่งหน้าแดง ก่อนจะยกมือปิดปากตัวเองเมื่อเข้าใจความหมายของประโยคนั้น

จะบอกว่าที่ผ่านมามาซ่อนความอายไว้ตลอดเลยงั้นหรอ...ทำไมต้องน่ารักด้วย

พอรู้แบบนี้ต่อมขี้แกล้งของผมมันก็กระตุกสิ “เออจ้” ผมเอ่ยปาก เดินไปนั่งลงบนเตียงข้างๆ เขา เจ้าตัวสะดุ้ง ผละตัวออกเล็กน้อยอย่างระแวง “พี่ล้มไปเลยดีกว่า ที่นี่ก็ไม่เห็นอะไรแล้ว”

ไม่รอให้อีกฝ่ายไหวตัวทันผมก็ดึงผ้าห่มออกแล้วกอดเขาไว้แน่น พอจะต้งสติได้ก็หันมาชุกหน้ากับอกผมทันที “พี่พอร์ชขี้โกงอะ”

ผมหัวเราะ จูบศีรษะเขา “ก็อย่ายอมให้พี่โกงสิ ไหนเอาคืนเร็ว”

“ไม่เล่นแล้ว ผมอยากอาบน้ำ”

“อยากอาบน้ำแต่ไม่ยอมเงยหน้าจากอกพี่นี่หมายความว่ายังงิ”

“พี่พอร์ชแกล้งทำไมเล่า แกล้งผมทั้งที่โป๊อยู่นี่ไม่สนุกเลยนะครับ”

“พี่ก็เพิ่งรู้นี้แหละ”

“ครับ?”

“ว่าตัวเองเป็นคนขี้แกล้ง” ผมยิ้ม สบตาอีกฝ่ายที่ยอมผละออกมามองหน้าอย่างสงสัย “โดยเฉพาะกับคนที่ชอบ”

ผมเพิ่งเคยเห็นคนหน้าแดงขึ้นช้ดๆ แบบนี้ก็ครั้งแรก เขาเม้มปากขมวดคิ้วเหมือนแสดงอารมณ์ไม่ถูก ก่อนจะมุดหน้าลงที่อกผมอีกครั้ง พิมพ์ใหญ่ว่ารับไม่ไหวแล้ว น่ารักจริงๆ ด้วยสิ

“ตัวเราร้อนๆ หรือเปล่า” ผมถามพลางเอื้อมมือไปแตะหน้าผากเขาก่อนจะขมวดคิ้ว “ร้อนจริงด้วย”

“หรอครับ” เขาจับหน้าผากกับคอตัวเอง

นี่เป็นเพราะผมหรือเปล่า “พีหนักมือไปเหรอนีเย”

เขามุ่ยหน้า “ไม่ต้องแกลังถามเลย”

ผมหัวเราะ ยื่นยากับแก้วน้ำให้อีกฝ่าย “เอ้า กินยาตักไว้ เดี่ยวจะเป็นหนัก”

“ขอบคุณครับ” ณะรับแก้วน้ำไปถือ กินยาแต่โดยดีไม่แงงลักนิต

“ปวดหัวหรือเปล่า”

“นิดหน่อยครับ ความจริงน่าจะเพราะก่อนหน้านี้ไปเที่ยวแล้วโดนฝนด้วย”

“เที่ยวไหน”

“ทะเลครับ” ผมเลิกคิ้ว มองหน้าเขาจนอีกฝ่ายหันมาสบตา “ครับ?”

“กับนาว?”

ณะเม้มปาก พยักหน้าลงเล็กน้อย “ก็...ใช่ครับ”

ผมขมวดคิ้ว ไม่อยากถามแต่จะให้เก็บไว้สงสัยคนเดียวก็ไม่ใช่นิสัย “นอนด้วยกันหรือเปล่า”

“นอนครับ” ผมเตรียมจะโวย แต่ณะแย่งพูดต่อก่อน “แต่ไม่ได้มีอะไรกันนะ แค่นอนเฉยๆ”

“ร้อนตัว”

“ไม่ได้ร้อนตัวสักหน่อย อ่ยามองผมแบบนั้นสิ” ความจริงผมไม่ได้ไม่เชื่อหรือก แต่เห็นเขาร้อนใจแล้ว ก็สนุกดี “ทำไมผมยิ่งพูดยิ่งเหมือนแก้ตัวอะ”

“ก็แก้ตัว”

“ไม่ได้แก้ตัวสักหน่อย พีเป็นคนแรกและคนเดียวทั้งหมดนั่นแหละ”

ผมชะงักเมื่อได้ยินแบบนี้ อีกฝ่ายหน้ามุ่ยเหมือนเพิ่งรู้ว่าหลุดพูดอะไรออกมา
ความจริงก็สงสัยอยู่ตลอด แต่ไม่มั่นใจสักเรื่อง พอมาได้ยินแบบนี้แล้วก็อดดีใจไม่ได้

“เหร่อ”

“มะ...ไม่รู้”

“ไม่รู้อะไร”

“ไม่รู้อะไรทั้งนั้นแหละครับ”

ผมยิ้มมุมปาก ดึงเขาเข้ามากอด “พูดไม่รู้อีกทีจะกอดไม่ปล่อยเลย”

ขณะกอดผมกลับ ก่อนจะกระซิบตอบกลับมาเสียงเบาด้วยคำที่ทำให้ผมยิ้มกว้าง

“ไม่รู้...”

[----- ♥ -----]

[ไม่เข้าออฟฟิศเหวอะ] เสียงซันดังมาจากปลายสาย

“อืม” ผมตรงรับ กดไฟเลี้ยงมือถึงทางแยก “วันนี้ประชุมบ่ายยกเลิก เลยจะเข้าตึกไปดูส่วนที่จะต่อเติมให้น้อง”

[เหวอ โอเคๆ จันเอกสารไว้บนโต๊ะนะ พรุ่งนี้มาเช็กแล้วเช็นด้วย]

“ได้ๆ ขอขอบคุณมาก”

ผมกดปุ่มตรงพวงมาลัยเพื่อวางสาย ก่อนจะจอดเทียบที่ฟุตบาทเยื้องกับทางเข้าหน้าตึกทีวีของเพื่อน
ดับรถแล้วเดินตรงเข้าไปด้านใน เห็นคิงนั่งอยู่หลังเคาน์เตอร์

“อ้าว” เจ้าตัวเงยหน้ามาเจอผมก็ยิ้มกว้าง ยกมือไหว้ “สวัสดีครับพี่พอร์ช ไหนเพื่อนบอกว่าจะมาเย็นๆ”

“พอดีประชุมยกเลิกกะทันหัน พี่เลยแวะมาก่อน จะได้ไปทีอื่นต่อด้วย”

“เพื่อนอยู่ข้างบนนะครับ”

ผมพยักหน้า “วันนี้ตึกปิดสินะ”

“ครับ นี่มาคุยเรื่องคอร์สเรียนช่วงเปิดเทอมกัน เพิ่งพักกินข้าวกันไม่นาน”

“โอเค จันเดียวพี่ขึ้นไป”

“อ้อ เป็นไทอยู่นะครับ”

ผมเลิกคิ้ว ชะงักเท่าที่กำลังจะก้าว “มันไม่ทำงานทำการหรือไง”

คิงหัวเราะ “บางวันก็แวนมาครับ”

พยักหน้ารับอย่างรู้กัน ผมเดินขึ้นบันไดไปที่ละชั้นก็ยังไม่เจอคนที่ตั้งใจมาหา
จนถึงชั้นสี่ก็เห็นเจ้าตัวนั่งตักแฟนกินขนมอยู่ที่โต๊ะอาหาร

“เพื่อน” ผมเรียกชื่อน้อง เว้นอีกคนไว้ในฐานที่ไม่สนใจ

“พี่พอร์ช” น้องยิ้มกว้าง ทำท่าจะลุกมาหา แต่หมาหวงก้างก็คว้าเอวกอดไว้แน่น

“ไม่ทักผมเลยนะพี่”

“คนเขาไม่ทักก็น่าจะรู้ว่าไม่อยากเห็นหน้า”

มันยิ้มกว้าง “ยังรักผมเหมือนเดิม”

“แล้วแต่” ดีความตามทีสบายใจได้เลย “แล้วนี่จะต่อเติมบันไดตรงระเบียงขึ้นไปเป็นห้องใช้ไหมครับ”
ผมเลิกสนใจเป็นไทแล้วถามน้อง

“ครับ เดี่ยวเพื่อนพาพี่พอร์ชออกไปดู”

“จะทำบนห้องเก็บของด้านนอกใช้ไหม”

“ครับ เพื่อนว่ามันน่าจะเป็นห้องดีได้อีกสักสามสี่กลุ่ม”

“โอเคเดี๋ยวพี่ออกไปถ่ายรูปกับวัดขนาดคร่าวๆ ไว้หน่อย”

“พี่พอร์ชกินข้าวแล้วหรือครับ ดูนะ”

ผมยิ้ม มองน้องที่ลงจากตึกเป็นไทสำเร็จเดินเข้ามาหา “ยังเลยครับ แต่เดี๋ยวพี่จะไปหาณะต่อ”

“ไปหาณะ?”

“ครับ” ผมพยักหน้ารับ “ณะไม่สบาย นอนป่วยอยู่บ้าน”

“พี่พอร์ชคุยกับณะเข้าใจแล้วหรือ”

“ครับ ต้องขอบคุณน้องเลยนะ”

“เพื่อนไม่ได้ทำอะไรเลย”

ผมไม่ได้แย้งเขา แค่ผมรู้ก็พอแล้วว่าอีกฝ่ายช่วยผมมากขนาดไหน “ปะ ออกไปดูสถานที่กัน”

น้องพยักหน้าเดินนำออกไปข้างนอก ผมเลยก้าวเท้าตาม
ส่วนไอ้เด็กขี่หวงตรงนั้นก็ไม่เคยปล่อยให้ห่างตา ลุกตามมาทันทีเหมือนกัน

“แล้วเดี๋ยวพี่กลับไปดูมุดให้อีกทีนะ” ผมเก็บสมุดที่เขียนแปลนและขนาดทั้งหมดคร่าวๆ ของบริเวณที่
จะต่อเติมไว้แล้วใส่กระเป๋าพลาจเอียปากกับน้อง

“ขอบคุณนะครับ”

“ครับ” ผมยิ้ม “จ้ะพี่กลับเลยนะ”

“พี่พอร์ชไปหาณะใช่ไหม”

ผมพยักหน้า “ครับ”

“เพื่อนไปด้วยได้ไหมครับ”

“หืม” ทำไมอยู่ๆ จะขอไปด้วย “ไปทำอะไรครับ”

“ล่าสุดยังคุยกับณะไม่จบ คางใจ”

“คาใจอะไร” ผมหัวเราะ เอื้อมมือไปยีผมน้อง หางตาเห็นเป็นไทมมวดคิ้ว แต่ผมสนิทไหนละ

“เพื่อนไปด้วยได้ไหม”

“ไปแค่น้องคนเดียวใช่ไหม”

“ใช่ที่ไหนละครับ” ผมกลั้ย้มเมื่อคนด้านหลังแทรกขึ้นมาทันที “เพื่อนไปผมก็ไป”

“ไม่น่าถามเนอะ ตามเป็นเงา” ผมพูดกลับ เหลือบมองเป็นไท อีกฝ่ายยักไหล่ทำเป็นไม่รู้เรื่อง ผมเลยหันกลับมาคุยกับเพื่อน “แต่กะไม่ค่อยสบายนะครับ น้องจะติดหวัดหรือเปล่า”

เพื่อนสายหน้า “เพื่อนแข็งแรง เดี่ยวจะยืมไกลนิดนึง”

ผมยิ้มกว้างอย่างมันเขี้ยว “โอเคๆ ให้เป็นไทขับตามไป หรือจะไปกับพี่หมดเลย”

“เดี๋ยวผมขับตามไปก็ได้ครับ คุยไม่นานหรอก ผมจะได้พาเพื่อนกลับก่อน” เป็นไทว่า “พี่น่าจะอยากอยู่กับกะสองคน”

หันไปมองหน้ามัน ยิ้มมุมปาก “รู้ดี ยังไงขับตามมาแล้วกัน”

“ครับ”

“แต่ถ้าเกิดคลาดกันก็เปิดแมปเอาก็ได้ บ้านธราธิวัฒน์”

“บ้านธราธิวัฒน์หรือครับ” เป็นไทถามกลับ ขมวดคิ้วเล็กน้อย

“อืม” ผมพยักหน้า “ทำไม”

“คือบ้านกะหรือ” มันยังถามต่อ “กะนามสกุลธราธิวัฒน์?”

“อืม นามสกุลพ่อ” ผมหรีตามองมัน “ถามทำไม”

“ก็ไม่มีอะไรหรอกครับ”

“อะไรของมึง” ผมสายหน้า “จันก็ไปกันได้แล้ว ไม่อยากออกเย็นเดี๋ยวลด” พูดจบก็เดินลงไปตามล่าง เพื่อนไปลาคิงแล้วตามผมออกมาด้านนอก แยกกันขึ้นรถคนละคันก่อนจะตรงไปบ้านคนป่วย

มาถึงผมก็ขับผ่านรั้วเข้าไปจอดหน้าประตูบ้านเล็กตามความเคยชิน

ไม่ได้ผ่านรั้วเข้ามาหลายปีมาแล้วแต่ที่นี้ก็ยังเหมือนเดิม ผมลงจากรถยืนรออีกสองคนกำลังดับเครื่องตามลงมา

หันไปเห็นรถของคุณอาจจอดอยู่หน้าบ้านใหญ่พอดี ผมขมวดคิ้วเล็กน้อย ไม่คิดว่าเขาจะอยู่บ้านตอนนี้
เพื่อนกับเป็นไทเดินเข้ามาหาผม จังหวะเดียวกันกับที่แม่บ้านเดินออกมาต้อนรับ “มาหาคุณนะเธอ
คะ”

ผมพยักหน้า “ครับ ณะตื่นหรือยังครับ”

“นอนอยู่บนห้องคะ ล่าสุดขึ้นไปยกถาดอาหารกลางวันมาเก็บเมื่อชั่วโมงก่อนคะ”

“กินไหมครับ”

“กินน้อยคะ แต่ว่ากินยาเรียบร้อยแล้ว” เธอว่า “ให้ขึ้นไปเรียนว่าใครมาเยี่ยมดีคะ”

“ไม่เป็นไรครับ เดี่ยวพวกผมเดินขึ้นไปเองก็ได้”

“ไม่ดีมั้งคะ...” แม่บ้านสาวก้มหน้าลงเล็กน้อย ช้อนตามอง “นั่งรอที่โซฟาก่อนเถอะนะคะ ถ้าดิฉัน
ปล่อยให้ขึ้นไปเองโดยไม่ถามคุณนะก่อนคงไม่ดีแน่”

เมื่ออีกฝ่ายมีท่าทีลำบากใจ ถึงผมจะรู้ว่าณะไม่มีทางโกรธแต่ก็ไม่อยากขัด “ก็ได้ครับ เดี่ยวผมนั่งรอ
ข้างล่างก่อน บอกนะว่าพอρχมาก็ได้ครับ”

“รับทราบแล้วคะ นั่งรอก่อนนะคะ เดี่ยวให้คนยกน้ำมาเสิร์ฟ”

“ขอบคุณมากครับ” ผมตอบกลับ แล้วพวกเราก็เตรียมจะเดินไปนั่งที่โซฟา แต่ยังไม่ทันก้าวเท้าไปไหน
ก็มีผู้ชายคนหนึ่งเดินเข้ามาขัดจังหวะเข้าเสียก่อน

“คุณพอρχหรือเปล่าครับ” คนมาใหม่หันไปถามเป็นไท

ผมเลยแทรกขึ้น “ผมเองครับ มีอะไรหรือเปล่า”

“คุณท่านให้ตามไปพบที่บ้านใหญ่ครับ”

ผมเลิกคิ้ว เจียบไปนิดก่อนจะหันไปหาเพื่อนกับเป็นไท “พวกเรานั่งรอที่นี่ก็ได้ เดี่ยวพีไปคนเดียว”

น้องสายหน้า “เพื่อนไปด้วยก็ได้”

“ไปทำไมครับ”

“ไปเป็นเพื่อนพี่พอρχ”

ผมยิ้มขำ “ไม่เป็นไรครับ”

“ให้เพื่อนไปด้วยเถอะครับ” เป็นไทแทรกขึ้นมา ผมหันไปมองหน้า อีกฝ่ายสบตากลับมาอย่างจริงจัง
จนผมแปลกใจ แต่พอเห็นท่าทีแบบนั้นแล้วก็รู้สึกไม่ควรขัดอีก อยากไปด้วยก็ตามใจ

“โอเค ฉันไปด้วยกันหมดนี้แหละ”

เดินผ่านทางเดินไปที่บ้านใหญ่ ผู้ชายคนที่มาเรียกพาพวกผมเข้าไปด้านใน
พันธุ์ปิลท์อินขนาดใหญ่มากเจอคุณอนั่งอยู่ที่โซฟากลางบ้าน พวกผมรีบยกมือไหว้ทันทีที่เขาหันมา
มอง

เจ้าบ้านรับไหว้ แล้วพยักหน้า “นั่งลงก่อน มาหาอะหรอ” คุณอาถามผม

“ครับ ผมมาเยี่ยม เห็นว่าไม่สบาย”

“ที่ผ่านมาก็เห็นไม่ได้ติดต่อกันแล้วนี่”

“ครับ แต่หลังจากทำงานด้วยกันผมก็คุยกับอะมาเรื่อยๆ”

คุณอาเงียบ เขาหรีตามองผม แบบที่ผมก็สบตากลับไปไม่ได้หลบ “รู้ใช่ไหมว่ารสนิยมอะเป็นยังไง”

ก็ตรงประเด็นดี “ครับ ผมทราบ” ผมพยักหน้า “แต่ผมไม่แน่ใจว่าคุณอาทราบรสนิยมผมหรือเปล่า”

“ตอนแรกไม่รู้” เขาเอ่ยเสียงเรียบ ยกแก้วกาแฟขึ้นจิบ

“ครับ” หมายความว่าตอนนี้รู้แล้วสินะ

“ที่เรียกมาไม่ได้จะว่าหรือห้ามอะไรหรอก”

“ครับ”

“แต่แค่อยากคุยให้เข้าใจตรงกันเรื่องฐานะของอะ ทั้งตอนนี้และในอนาคต”

ผมอยากขมวดคิ้ว แต่พยายามคุมใบหน้าตัวเองไม่ให้แสดงอารมณ์ “คุณอาหมายถึงอะไรนะครับ”

“ฉันคิดว่าเธอเป็นคนหัวไว” คุณอาเคาะนิ้วลงที่เข่าตัวเองเบาๆ “อะใช้นามสกุลของฉันอยู่”

“ครับ ผมทราบดี”

“ถ้าอย่างนั้นก็คงรู้ว่าวันนึงเขาจะต้องแต่งงาน มีหน้ามีตาในสังคม เคยบอกแล้วว่าเรื่องส่วนตัวฉันก็ไม่
อยากยุ่งเกี่ยว ตราบใดที่ไม่เดือดร้อนมาถึงตระกูล”

“ผมรับปากได้ว่าผมจะไม่ทำให้ตระกูลของคุณอาเดือดร้อน จะไม่ทำให้เสียมาถึงนามสกุลของคุณอา”
ผมเอ่ยเสียงจริงจัง “แต่เรื่องแต่งงานผมว่าไม่จำเป็นเลยครับ ผมดูแลอะได้ และจะไม่มีอะไรเสียหาย
แน่นอน”

“อายุมากขึ้นก็ต้องแต่งงาน จะไปไหนมาไหนกับผู้ชายสองคนไปตลอดได้ยังไง คนเขาเห็นบ่อยๆ ก็
ต้องพูดกันอยู่ดี”

“...ผมขอแทรกได้ไหมครับ”

ผมชะงัก หันไปมองเป็นไทแล้วเรียกชื่อปราชญ์ “เป็นไท อย่าเสียมารยาท” ก่อนจะย้ายสายตากลับมาที่คุณอาอีกครั้ง “ขอโทษแทนน้องผมด้วยนะครับ”

เหมือนว่าคุณอาจะเพิ่งสังเกตว่าเป็นไทกับเพื่อนมีตัวตน อีกฝ่ายมองเป็นไทนิ่งไปอึดใจก่อนจะเอ่ยปาก “หน้าตาคุณๆ”

เป็นไทผงกหัวลงเล็กน้อย “ผมเป็นไท ฐริภักธเมธาครับ”

“ฐริภักธเมธา?”

“ครับ”

“หลานคุณหญิงนภสร?”

“ใช่ครับ”

คุณอาเลิกคิ้วเล็กน้อย นิ่งเหมือนคิดอะไรสักอย่าง “ก็ว่าหน้าคุณตา น่าจะเห็นในข่าวสังคมบ่อยๆ”

“ครับ คุณอาที่พูดถึงคุณลุงให้ฟังอยู่บ้าง แต่ผมไม่มีโอกาสได้เจอเสียที”

“อืม ปกติคุยแต่กับคุณหญิง”

เป็นไทพยักหน้ารับ “ครับ ช่วงนี้ผมก็กำลังคุยกับคุณอาเรื่องสัญญาอะไหล่ที่คุยกับบริษัทหนึ่งในเครือของคุณลุงเอาไว้”

“ก็หวังว่าคุณหญิงจะพอใจกับข้อเสนอแหละนะ”

“ครับ ตอนนี้คุณอาส่งต่อให้ผมพิจารณาสัญญาอยู่ ยังไงภายในอาทิตย์หน้าผมจะรีบให้คนติดต่อมาทางเลขานุการของคุณลุงนะครับ”

“ครับ ยังไงฝากด้วยแล้วกัน”

ผมเลิกคิ้วเล็กน้อยเมื่อคุณอาเอ่ยปากกับเป็นไทอย่างสุภาพ เหมือนว่าคนที่ถือไฟเหนือกว่าในธุรกิจครั้งนี้จะเป็นฝ่ายเป็นไท

“เพิ่งรู้จักกับพอร์ชนี่รู้จักกันด้วย” คุณอาพูดพลางเหลือบตามองผมเล็กน้อย

“พี่พอร์ชก็เหมือนพี่ชายผมครับ” เพิ่งเคยเห็นรอยยิ้มการค้าของเป็นไทก็วันนี้ “เลยทำให้ได้รู้จักกับณด้วย ทราบว่าไม่สบายผมเลยอยากมาเยี่ยม”

คุณอาพยักหน้ารับ

“อ้อ” ประชานกรรมการอายุน้อยส่งเสียงร่าวกกับเพ็งนึกอะไรออก “นี่เพื่อนครับ คนรักของผม หลายคนโปรดของคุณย่าเลย ที่ช่วงหลังคุณย่าไปเป็นประธานเปิดงานนิทรรศการภาพวาดบ่อยๆ ก็เพราะเพื่อนนี่แหละครับ”

คุณอาลากสายตามาหยุดที่เพื่อน เจียบไปหลายอึดใจ บรรยายกาสดูหนักอย่างอธิบายไม่ถูกกว่าที่เสียงทุ้มจะเอ่ยออกมาเบาๆ คนใจร้อนอย่างผมก็แทบทนไม่ไหว

“ยินดีที่ได้รู้จัก”

“ยินดีที่ได้รู้จักครับ” เพื่อนตอบกลับ น้องพูดสั้นๆ และผงกหัวลงเล็กน้อยอย่างสุภาพ ปกติเวลาอยู่กับผู้ใหญ่ที่ไม่สนิทน้องจะไม่พูดมาก เอ่ยปากเฉพาะที่จำเป็น และคอยคุยตามจังหวะที่คนอายุมากกว่าส่งมาให้เท่านั้น ถ้าเทียบกันผมว่าที่ผ่านมาเพื่อนทำได้ดีกว่าเป็นไทมาก

แต่สำหรับคราวนี้...

เป็นไททำได้สุดยอดจริงๆ

♥ 24

-Porsche's talk-

“อึดอัด” เพื่อนพูดขึ้นทันทีที่เดินพ้นบ้านใหญ่มาระยะหนึ่งแล้ว

ผมหัวเราะ หันไปมองน้อง “อึดอัดอะไรครับ”

“อยากพูด แต่ก็พูดไม่ได้ ทำเหมือนไม่รักนะเลย”

ผมเจียบ ไม่รู้จะตอบอะไร เพราะคำพูดน้องมันตรงใจเกินไป “น้องอย่าไปพูดแบบนี้ให้กะไดยินนะ”

“เพื่อนไม่พูดหรอก เขาก็ไม่ควรพูดเหมือนกัน ทั้งกับนะหรือว่ากับใคร”

“หงุดหงิดๆ” เป็นไทยยิ้มเอ็นดู ลูบแก้มเพื่อนเบาๆ “หน้าบึ้งเลย”

“อ้อ...นะรักพี่พอร์ช ถ้าจะแต่งงานก็ต้องแต่งกับพี่พอร์ช”

“พี่เป็นผู้ชายนะ” ผมหัวเราะ “จะแต่งยังไงล่ะ”

“ก็เพราะแต่งไม่ได้ไง แล้วจะพูดเรื่องแต่งงานทำไม”

เฮ้อ น่ารักจังเลยน่า “นั่นสิเนอะ” ผมพยักหน้า แสดงออกว่าเห็นด้วย “แต่เชื่อเถอะว่าคุณอาจจะไม่พูดถึงเรื่องนี้อีก”

เพื่อนเลิกคิ้ว เงยหน้ามองผม “ทำไมครับ”

“ไวให้เป็นไทยธิบายเนอะ” ผมว่า แล้วรีบเปลี่ยนเรื่อง “ไม่พูดเรื่องนี้แล้วดีกว่า รีบไปเยี่ยมคนป่วยกัน”

และแน่นอนว่าได้ผล เมื่อเพื่อนพยักหน้ารับหลายๆ ครั้ง ก่อนจะเดินนำไปหนึ่งก้าวทันที

ผมทิ้งระยะห่างจากเพื่อนเล็กน้อย แล้วเอ่ยปากกับเป็นไทยเสียงเบา “ขอบใจมากนะ...เมื่อกี้”

เป็นไทยหันมามองผม และขยับมุมปากเป็นรอยยิ้มที่ทำให้รู้สึกอยากต่อให้ปากแตก “ไม่ต้องขอบใจอะไรหรอกพี่พอร์ช” มันยิ้มกว้าง “ผมทำไว้เป็นบุญคุณ เพื่อเรียกใช้คืนในอนาคต” พูดจบอีกฝ่ายก็เดินตามแฟนตัวเองไป

ผมมองแผ่นหลังเป็นไทยแล้วส่ายหัว ถึงจะกวาดต้อนและนำหมั้นใส่อยู่มาก แต่ก็ต้องยอมรับว่ามันเป็นคนดีจริง...

อย่างน้อยก็สำหรับเพื่อน

เราเปิดประตูเข้าไปในห้องนอนหลังจากย้ายกับแม่บ้านไปว่าขออนุญาตคุณอาเรียบร้อยแล้วอยู่สองสามครั้ง

กว่าจะได้เดินขึ้นบันไดมายังพื้นที่ส่วนตัวของเจ้าของบ้าน ก้าวเข้ามาด้านในเห็นคนป่วยนอนคลุมผ้าห่มจนถึงอกอยู่บนเตียง

หลับสนิทแต่เหงื่อออกเยอะ หายใจแรงเหมือนกำลังไขว่คว้า ผมเดินไปนั่งข้างๆ และหลังมือลงที่ชอกคอเขาแล้วขมวดคิ้ว

“เดี๋ยวคงต้องเช็ดตัว” ผมว่า หันไปหาเพื่อน “น้องกลับก่อนดีกว่า วันนี้หน่าน่าจะคุยไม่ไหว”

เพื่อนมองผมสลับกับนะแล้วหยุดคิดไปพักนึง “พี่พอร์ชให้นะกินยาด้วยนะครับ”

ผมยิ้มรับเมื่อน้องไม่งอแง “ได้ครับ ไว้จะหายเมื่อไหร่ค่อยนัดกันนะอะ”

“ครับ” เพื่อนพยักหน้า “เพื่อนจะรอจะหายก่อน”

“โอเค” ผมตอบน้อง ก่อนจะหันไปหาเป็นไท “ขับรถพาน้องกลับบ้านดีกว่า นะเป็นไท”

“ครับ” คนตัวสูงรับคำ “ฝากบอกจะหายเร็วๆ นะครับ”

“อืม เดี่ยวจะบอกว่าพวกเรามาเยี่ยม”

“อ้อ” เพื่อนตรงรับ มองณะเหมือนเสียตาย ดูแล้วน้องคงอยากคุยมาก แต่ยังไม่วันนี้คงไม่ไหว ไม่อยากให้น้องติดหัว

แล้วเดี๋ยวผมจะเช็ดตัวให้ละด้วย ไม่อยากให้มีคนอยู่ในห้อง

ผมลุกจากเตียง เดินไปวางมือบนศีรษะน้องแล้วลูบเบาๆ “กลับบ้านดีกว่า นะครับ”

ผมเช็ดตัวให้ณะไปสามรอบ ปลุกเขามากินยาไม่สำเร็จเลยประกบปากป้อนไปแล้วรอบนึง ใกล้เย็นคนป่วยก็เหมือนจะอาการดีขึ้น ผมกำลังเปลี่ยนเสื้อผ้าให้อีกรอบเจ้าตัวก็ลืมตามอง

“พี่ฟอร์ช...” เสียงแหบเขี้ยว

“ว่าไง ตื่นแล้วหรอ”

“พี่ฟอร์ชมาเมื่อไหร่ครับ”

“นานแล้ว” ผมยิ้ม แต่หน้าผากเขา “เช็ดตัวไปหลายรอบกว่าไข้จะลง”

“พี่ฟอร์ชเช็ดตัวให้ผมหรอ”

“ครับ”

เขาเม้มปาก คิ้วขมวดกันยุ่ง “...”

“เลิกเขินได้แล้ว เห็นจนพี่จำตำแหน่งไฟตามตัวเราได้หมดแล้ว”

“ถ้าไม่อยากให้ผมเขินจริง ไม่ต้องพูดแบบนี้เลยก็ได้นะครับ”

ผมหัวเราะ “หิวไหม กินข้าวเลยนะ แม่บ้านเพิ่งยกมาเมื่อกี้พอดี”

“ครับ” เขาตอบรับ ค่อยๆ ดันตัวขึ้นนั่งพิงหัวเตียงโดยมีผมเข้าไปช่วยประคอง คนป่วยนี้หน้าเล็กน้อย บิบบับตัวเองเหมือนปวดหัว

“กินข้าวแล้วกินยานะ ยังปวดหัวอยู่ใช่ไหม”

“ครับ คงนอนนานไปหน่อย”

“เดี๋ยวก็ดีขึ้น” ผมว่า เดินไปหยิบอาหารที่โต๊ะใกล้หน้าต่างมาวางข้างเตียง นั่งลงเก้าอี้ตัวเดิม “เพื่อนกับเป็นไทก็มาเยี่ยมเรานะ”

“อ้าว จริงหรือครับ แะเลยผมไม่ได้ตื่นมาต้อนรับ”

“หายป่วยก่อนเถอะ”

“แล้วมาอยู่กันนานไหมครับ”

“ไม่นานหรอก” ผมคนข้าวต้มเบาๆ ตักขึ้นมาคำเล็กเป่าให้คลายร้อนแล้วจ่อไปตรงริมฝีปากคนป่วย “เอ้า”

เขาสะดุ้งโหยง “ผม...ผมกินเองดีกว่า” ยกสองมือขึ้นเหมือนตกใจ

“ไม่เป็นไร พี่ปอน”

“แต่...”

“อ้าปากนะ”

เขานั่งงุบงิบ แต่ก็ยอมกินโดยดี

“เอ้อ...” ผมลากเสียงเกริ่น ตักข้าวต้มคำที่สอง “ตอนมาถึงคุณอาอยู่บ้านพอดี ท่านเรียกพี่ไปคุยด้วยนะ”

“อะ...แค่นี้!”

ผมชะงักตอนอีกฝ่ายหันมาอย่างตระหนก เตรียมจะอ้าปากพูดแต่กลับไอเสียงดังก่อน “เอ้า ระวังหน่อยสิ” ว่าจะแล้วก็รีบรินน้ำใส่แก้วส่งให้ “ค่อยๆ กิน สาลึกเลย”

ณะรับน้ำไปดื่ม ไออีกเล็กน้อยแล้วรีบเอ่ยปาก เสียงแหบกว่าเดิมเลย “ระ...เรียก เรียกไปคุยเรื่องอะไรครับ คุณพ่อว่าพี่หรือเปล่า พูดเรื่องอะไร”

“เดี๋ยวก็สาลึกอีกหรอก ใจเย็นๆ สิ ค่อยๆ ถามก็ได้ พี่ก็นั่งอยู่นี่แหละ”

“ก็ผมตกใจนี่ ตกลงคุยอะไรครับ”

“ก็เรื่องของเรานั้นแหละ คุณอาน่าจะรู้แล้วว่าเราคบกันอยู่”

“...ผม...ผมทำให้พี่เดือดร้อนแล้วแน่ๆ”

“ไม่หรอก เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องที่เรากำลังกังวล พี่จัดการเอง”

“แต่...”

“จากนี้ไปเรื่องทั้งหมดของณะคือเรื่องของพี่ อย่าคิดอะไรคนเดียว” ผมยิ้ม ดึงจมูกเขาเบาๆ “อย่าแบ่งส่วนกับพี่อีก ช่วยกันทุกอย่าง แม้แต่ความคิดด้วย มีอะไรก็แบ่งกันคิด”

“...”

“เงียบอีก เข้าใจที่พูดไหม”

เขาพยักหน้า “เข้าใจครับ”

“กินข้าวต่อเร็ว”

“เล่าต่อสิครับ คุยกับคุณพ่อว่ายังไงบ้าง”

“ก็ไม่มีงัย พอดีวันนี้เป็นไทกับเพื่อนมาด้วย”

ณะเลิกคิ้ว ดาโต “พี่เพื่อนกับพี่เป็นไทเข้าไปคุยด้วยหรอครับ”

“ใช่” ผมว่า ป่อนเขาอีกคำ “บังเอิญมากเลยนะที่คุณพ่อของเรากำลังดีลธุรกิจกับทางบริษัทเป็นไทพอดี”

“เอ๊ะ”

“ย่าของเป็นไทก็เคยไม่ยอมรับความรักของสองคนนั้นเหมือนกัน แต่ตอนนี้เพื่อนกลายเป็นหลานคนโปรดไปแล้ว พาออกงานสังคมจนคนรู้จักมากกว่าเป็นไทอีก ไม่รู้ว่าพ่อเราพลาดเรื่องนี้ไปได้ยังไง”

“คุณพ่อไม่ค่อยสนใจเรื่องอื่นนอกจากธุรกิจตัวเองหรอครับ”

ผมมองณะ ดูท่าหน้าเขาสี “อย่าทำตาแบบนี้ เดี่ยวพี่ก็ปล้ำเลย”

“เกียจอะไรล่ะครับ” เจ้าตัวสวนกลับอย่างรวดเร็ว มองผมระแวง ทำเหมือนว่าผมจะรังแกคนป่วยลงจันแหละ

ก็ไม่นั่นหรอ...

“อย่าคิดมาก อะไรที่มันเกิดขึ้นไม่ใช่ความผิดของเราหรอก”

“ต่อให้คุณพ่อไม่รักผม ต่อให้ผมไม่มีประโยชน์กับท่าน ก็ไม่ใช่ความผิดหรอกครับ”

“ก็ไม่ใช่ละสิ” ผมดีดจมูกเขาเบาๆ “เด็กโง่”

“แล้วเรื่องของเรา...”

“ไม่ต้องห่วง พี่คุยกับคุณอาแล้ว สัญญาไปแล้วด้วยว่าจะไม่ทำให้เสียมาถึงท่าน”

“...ครับ”

ผมลอบถอนหายใจตอนมองสีหน้าขี้มุกๆ ของอีกฝ่าย เพราะว่าคุณอาจะไม่มีทางวุ่นวายกับเรื่องของเรา

ตราบนาทีธุรกิจของท่านไปได้สวย สัญญากับบริษัทเป็นไทยจบลงด้วยดี

ไม่มีข่าวเสียหายมาถึงตระกูล ไม่ต้องตอบคำถามสังคมเรื่องลูกชายเป็นพวกรักร่วมเพศ

อะไรก็ได้ที่ไม่ส่งผลกระทบต่อตัวเอง

แม้ว่านั่นจะเป็นความสุขที่สุดของลูกชายก็ตาม...

“อ๊ะ” ผมเอื้อมไปจับมืออีกฝ่ายมากุมไว้ “เชื่อไหมว่าตอนนี้ความสุขของอะเชื่อมอยู่กับความสุขของพี่”

“พี่พอร์ช...”

“แล้วเชื่อหรือเปล่าว่าตอนนี้รอยยิ้มของอะเป็นหนึ่งในแฮปปี้ลิสต์ของพี่ด้วย”

เขาแหม่มปาก พยักหน้าหลายๆ ครั้ง

“ถ้าเชื่อ ก็อย่าลืมทำให้พี่มีความสุขทุกวันด้วยนะ”

เขาพยักหน้าอีก ดุสิ น้ำตาคลอแล้ว

“ไหนล่ะ วันนี้ทำให้พี่มีความสุขหรือยัง”

อะซ่อนตามอง ผมยกมือขึ้นเช็ดน้ำตาให้อีกฝ่าย ก่อนจะได้รับความสุขที่สวยที่สุดของวัน

รอยยิ้มกว้างของคนที่ผมรัก...

[----- ♥ -----]

“คิดยังงใจกลับมาอนบ้านแม่เนี่ย” นี่เป็นคำแรกที่แม่ถามผมหลังจากเจอหน้ากัน

“ก็กลัวว่าแม่จะเหงา พ่อไม่อยู่หลายวัน” ผมเอ่ยปากยิ้มๆ เดินไปนั่งข้างๆ

“ไม่ต้องเลย ไปทำอะไรมาหรือเปล่า ปกติไม่เคยยอมค้าง”

“ทำไมคิดกับลูกในแง่ร้ายแบบนั้นล่ะแม่”

แม่หัวเราะ “แล้วกินข้าวมาหรือยัง”

“เรียบร้อยแล้วครับ แม่กินหรือยัง”

“เพิ่งกินเสร็จเราก็กินมาพอดี”

“ครับ” ผมพยักหน้า “แม่จำที่ผมเล่าให้ฟังได้ไหม เรื่องที่ผมเล่าให้ฟังว่าอะมาฝึกงานบริษัทตัวเอง”

“จำได้สิ เราเพิ่งพูดถึงไปเอง”

“อืม...ตอนนี้ท้องเป็นแฟนผมอยู่”

“หืม” แม่หันมามองผม เบิกตากว้างกว่าเดิมเล็กน้อย “ไม่เห็นจะเคยพูดถึงท้องไปทางนั้นเลย แล้วนี่เล็กติดท้องเพื่อนได้แล้วเหรอ”

“โธ่แม่ ถ้าเพื่อนเป็นผู้หญิงป่านนี้ลูกสองแล้ว”

แม่หัวเราะชอบใจใหญ่ “ทำเป็นพูดตื๊อ เห็นจะเป็นจะตายตอนท้องมีแฟน”

“ช่างเถอะน่าแม่”

“แล้วยังไง ตกลงไปเอาท้องมาเป็นแฟนได้ยังไง”

“เรื่องมันยาว แต่ง่ายๆ ก็เรารักกัน”

“อย่ามาเล่นๆ กับน้องเชียว” แม่หรีดา ใช้นิ้วชี้เคาะจมูกผมสองครั้ง “ลูกชายคนสำคัญของเพื่อนแม่นะ ทำนองเสียใจเมื่อไหร่จะดีให้ตายเลย”

นี่ถ้ารู้เรื่องก่อนหน้านี้แม่คงต้องสั่งคนมาเก็บผมแล้วละ “จากนี้ไปผมจะดูแลน้องให้ดี ไม่ทำให้ต้องเสียใจเลย สัญญาด้วยเกียรติของลูกผู้ชาย”

“แม่จำแม่นนะรู้ใช่ไหม”

ผมยิ้มกว้าง พยักหน้ารับ

“แล้วก็พาน้องมาเจอแม่ด้วย บอกตั้งนานแล้วว่าให้พามา แม่คิดถึง”

“ไม่มีจิงหะสักที แต่เดี๋ยวจะรีบพามาเจอแม่เลย”

“แล้วก็อย่าบังคับหรือเอาแต่ใจกับน้องให้มากล่ะ”

“พูดเหมือนผมแย่มากเลย”

“เรานะมันพวกซี้หวงของ กับคนก็หวง”

“ผมก็หวงเฉพาะที่เป็นของผมนั่นแหละ”

“เกินเหตุไปไกล”

“ผมไม่เถียงแม่แล้ว ยิ่งพูดยิ่งแยเปล่าๆ” ผมยิ้ม “ไว้จะพาน้องมาหานะครับ”

“จะ เตรียมตัวหัวเนาได้เลย”

ผมหัวเราะ “เท่านี้ยังไม่พออีกเหรอครับ” คิดถึงตอนเพื่อนเด็กๆ แล้วยังขำไม่หาย เพราะน้องเป็นเด็กน่ารัก ใครๆ เลยแพ้วทางกันหมด ยิ่งผมนี่ยกให้ทั้งใจเลย

ตอนนี้พี่คงต้องขอใจส่วนที่ควรจะเป็นของอีกคนคืนแล้วนะเพื่อน...

♥ บทส่งท้าย

ผมไม่ได้เจอป้านางนานมาก

ล่าสุดก็ผ่านมาหลายปีแล้ว พอจะได้กลับมาเจอที่ก็ดันเป็นตอนที่สถานะระหว่างผมกับพี่พอร์ชเปลี่ยนไปแล้ว

ยังนึกไม่ออกว่าควรทำตัวยังไง ผมไม่รู้ว่าจะคุยสนทนาตัวเองได้หรือเปล่า ตอนนี้ผมตื่นเต้น ประหม่า และคิดเยอะไปหมด

ป้านางจะโอเคกับผมไหมนะ จะชอบผมในฐานะแฟนลูกชายคนเดียวของท่านหรือเปล่า จะทำให้พี่พอร์ชเปลี่ยนใจไหม

ไม่รู้และไม่อยากคิดเลย แต่ระยะทางที่รถเคลื่อนตัวไปก็ไกลพอที่ความคิดผมจะวิ่งวนจนวนวายไปหมด

“นะ”

ผมหันไปมองคนขับ “ครับพี่พอร์ช”

“กังวลอยู่เหรอ”

“ผมเหรอ”

“ใช่สิ คิวพันกันยุ่งแล้ว”

ผมยิ้มแหยๆ แค่นี้ก็แสดงอาการไม่รู้ตัวแล้ว “นิดหน่อยครับ”

“แม่พี่ก็เหมือนแม่ณะนั้นแหละ”

“พี่พูดมันก็ง่ายสิ”

“แล้วจะรู้ว่ามันง่ายกว่าที่พี่พูดอีก”

เขาหัวเราะ เอื้อมมาดึงมือผมไปวางบนหน้าขาตัวเองแล้วกุมไว้
ปกติพี่พอร์ชขับรถมือเดียว อีกมือจะวางที่ตักตัวเองไม่ก็เกียร์
แต่ช่วงหลังมานี้เขาจะจับมือผมไว้ตลอด เป็นการกระทำเล็กๆ น้อยๆ ที่ทำให้ผมรู้สึกดีมาจริงๆ

เรามาถึงบ้านป้านางก่อนเที่ยงเล็กน้อย พี่พอร์ชยิ้มให้ผมอีกครั้งก่อนจะเดินนำไป
ผมเคยมาบ้านป้านางอยู่หลายครั้งตอนเด็กๆ มันก็นานมากแล้วจนจำอะไรไม่ค่อยได้
แต่สิ่งหนึ่งที่ไม่มียวันลืมเลยก็คือต้นไม้ใหญ่หน้าบ้านที่มีชิงช้าผูกอยู่ ตอนเด็กๆ ผมชอบมากแต่ที่บ้าน
ไม่มี
เวลามาเที่ยวบ้านป้านางที่ไรก็จะพุ่งไปนั่งไม่ยอมขยับไปไหนทุกครั้ง จนแม่ต้องยกจานข้าวมาให้กินที่
ชิงช้าเลย

“นะ”

ผมละสายตาจากความทรงจำครั้งวัยเยาว์แล้วหันไปหาพี่พอร์ช “ครับ”

“อยากเล่นหรือ” เขายิ้ม “เดี๋ยวค่อยออกมานั่งนะ พี่ไกวให้”

“เปล่าหรอครับ ผมแค่คิดถึงตอนที่มาบ้านป้านางกับแม่บ่อยๆ ตอนยังเด็ก” ผมยิ้มตอบ “แม่เป็นผู้
หญิงตัวเล็ก แรงไม่ค่อยมี แต่ก็ยังพยายามผลักหลังผมอยู่เป็นชั่วโมง”

“แต่พี่แรงเยอะนะ” พี่พอร์ชว่า ลูบหัวผมเบาๆ “จะไกวให้จนกว่าเราจะเบื่อเลย”

ผมพยักหน้า “ครับ”

พี่พอร์ชสอดปลายนิ้วเข้ามาตามร่องนิ้วผมแล้วจับไว้แน่น พยักหน้าให้ครั้งนึงก่อนจะพาเข้าไปในตัว
บ้าน

ป้านางกำลังนั่งปอกผลไม้อยู่ที่โต๊ะอาหารด้านใน อีกฝ่ายเงยหน้ามองแล้วยิ้มกว้างให้ผม รอยยิ้มแบบ
นี้ผมจำได้ดีเลยละ

“สวัสดีครับป้านาง”

ป้าพยักหน้ารับ ลูกเดินมาหา “ไม่ได้เจอกันนานเลยน้องนะ” เจ้าของบ้านจับไหล่ผมให้หันซ้ายหันขวา
“สูงขึ้นตั้งเยอะ หล่อขึ้นด้วย พอร์ชเล่าให้ฟังว่าทำงานเก่งมากเลยใช่ไหม นุติมาเห็นคงภูมิใจแย่”

“ไม่ขนาดนั้นหรอครับคุณป้า”

“เรียกป่าทำไมกัน เรียกแม่เลยก็ได้” ป่านางดีแซนผมเบาๆ “ลูกของนุติก็เหมือนลูกของแม่นั้นแหละ”

ผมยิ้ม “ขอบคุณนะครับ”

“ไหนลองเรียกดูซิ คงชื่นใจกว่าอีกคนเรียกแน่” ป่านางยิ้มขัน เหลือบมองฟิฟอร์ชเล็กน้อย ยังชี้เล่นไม่เปลี่ยนเลย

“ครับแม่”

อีกฝ่ายยิ้มพอใจ ลูบหัวผมเบาๆ “มานั่งก่อนมา กินผลไม้กันจะ”

เราเดินตามป่านางไปนั่งที่โซฟาปรับแขกด้านใน ฟิฟอร์ชรินน้ำในเหยือกใส่แก้ว ยื่นให้ผม ก่อนจะยกแก้วของตัวเองขึ้นจิบแล้วเอ่ยปาก “วันนี้แม่อยู่บ้านคนเดียวหรือครับ”

“ใช่จะ พวกแม่บ้านเขาลากลับต่างจังหวัดกัน แม่เห็นว่าไม่มีอะไร แล้วก็แค่สองสามวันเลยอนุญาต”

“วันนี้ให้ผมมานอนเป็นเพื่อนไหม”

“เอาที่เราสะดวกเลย” ป่านางว่า แล้วหันมาหาผม “น้องณะนอนด้วยเลยสิ จะได้อยู่คุยกันนานๆ”

“เอ่อ...ผมไม่ได้บอกที่บ้านไว้เลยครับ”

“เดี่ยวแม่โทรไปคุยกับคุณพ่อเราให้ นี่ก็ว่าจะขอมมาเป็นลูกชายตัวเองแล้ว”

“คือ...”

ป่านางหัวเราะเบาๆ ลูบแก้มผม “แค่พูดเล่นๆ จะ ไม่ต้องทำหน้ากังวลแบบนี้เลย”

ผมยิ้มแห้ง

“ยังเกรงใจพ่อเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลงนะเรา เหมือนแม่ไม่ผิดเลย”

“ครับ” ผมพยักหน้า “มีแต่คนบอกว่าผมเหมือนแม่”

“เพราะนะเหมือนแม่” ป่านางยิ้มบาง “ณะถึงเป็นเด็กน่ารักและเป็นผู้ชายที่ดีที่สุด เพราะถูกเลี้ยงมาโดยผู้หญิงที่ดีที่สุด”

“ขอบคุณนะครับ”

“เข้าเรื่องดีกว่า” ผมเลิกคิ้ว เมื่ออยู่ดีๆ ป่านางก็เปลี่ยนอารมณ์กะทันหัน “ต่อจากนี้ไปถ้าพอร์ชทำอะไรให้ณะเสียใจ ไม่ชอบ หรือไม่พอใจ บอกแม่ได้ทุกอย่างเลยนะ แม่จะจัดการให้เอง”

“พูดเหมือนผมจะทำให้ณะเสียใจบ่อยๆ จั๊นแหละ” ฟิฟอร์ชแทรกขึ้น

“แน่ละ น้องตามเราไม่ทันหรอก พ่อตัวดี” ป้านางยกนิ้วชี้บอกไปมา “ต้องเจอแม่นี่แหละ ระวังตัวไว้เลย”

“แม่พูดจ้ผมเสียหมด” คนถูกคาดโทษบ่นอุบ

บรรยากาศบ้านที่อบอุ่นอย่างนี้เป็นสิ่งที่ผมคิดถึงมาตลอด เมื่อก่อนบ้านผมก็เคยมีความสุขแบบนี้ ตอนที่ผมยังมีแม่ ตอนที่เรายังกินข้าวด้วยกัน คอยถึงเรื่องที่เจอมาในแต่ละวัน และจูบราตรีสวัสดิ์ที่ข้างแก้มก่อนเข้านอน

“ณะ” เสียงป้านางเรียกให้ผมหลุดจากความคิด

“ครับ”

“ไม่ว่าจะที่ผ่านมา หรือต่อจากนี้ไป แม่ก็ยังคงคิดแบบเดิมและจะบอกแบบเดิมกับณะทุกครั้ง ว่าบ้านนี้ก็คือบ้านอีกหลังของณะ เป็นอีกครอบครัวของณะ” ป้านางแตะแก้มผมเบาๆ และมอบรอยยิ้มอ่อนโยนที่ทำให้รู้สึกอุ่นไปถึงข้างใน “ถึงวันนี้แม่นิดีจะไม่อยู่แล้ว แต่ก็ยังมีแม่นางแทน มีอะไรคุยกับแม่ได้ ฟังพาแม่ได้ จะสุขหรือทุกข์ก็มาแบ่งกับแม่ได้นะจ๊ะ”

“ขอบคุณนะครับ”

“ถ้าวันนึงไม่รักพ่อรชแล้วก็ไม่เป็นไร ยังเป็นลูกชายแม่เหมือนเดิม”

“อ้าวแม่” เสียงพี่พอร์ชดังแทรกมาจากด้านหลังผมทันทีที่ประโยคสุดท้ายของป้านางจบลง “อันนี้ไม่เห็นจำเป็นต้องพูดเลย”

“แค่พูดเพื่อไว้ เรานะมันพวกทำตัวไม่น่ารัก”

“ณะอย่าฟังแม่พี่มาก”

ผมหัวเราะ เช็ดน้ำตาที่คลออยู่แล้วเงยหน้ามองป้านาง “ขอบคุณมากนะครับ ผมจะดูแลพี่พอร์ชให้ดีที่สุดเลย”

“พอร์ชนะแม่ไม่ห่วงหรอก ห่วงแต่เรามากกว่า” ป้านางถอนหายใจ “นิสัยคิดถึงใจคนอื่นมากกว่าตัวเองนะดี แต่มากไปจะเป็นทุกข์นะจ๊ะ”

“ไม่เป็นไรหรอกแม่” พี่พอร์ชพูดขึ้น “ต่อไปผมจะคิดถึงส่วนของน้องแทนเอง”

“อย่าให้น้องมาฟ้องแม่เขี้ยวว่าทั้งห่วงทั้งหวงจนทำให้น้องอึดอัด”

“อันนี้มันก็ห้ามยาก”

“จะพาน้องหนีไปให้เช็ดเลย”

“ผมเริ่มรู้สึกว่าคุณคิดผิดแล้วที่พาน้องมาเจอแม่”

ผมฟังพี่พอร์ชคุยกับป้านางแล้วอมยิ้ม ชอบตอนนี้จัง รู้สึกได้รับความรัก รู้สึกเหมือนได้แม่กลับมา
เป็นความอบอุ่นแบบเดียวกับตอนที่แม่ยังอยู่ ตอนที่แม่ มีป้านาง มีผม และมีพี่พอร์ช

ถึงเวลานี้เราจะนั่งกันอยู่แค่สามคน แต่ก็เหมือนได้ย้อนเวลากลับไป...

ย้อนไปตอนที่เรายังอยู่พร้อมหน้ากัน

[----- ♥ -----]

“อ้อมอะไรอยู่คนเดียว”

ผมหันไปมองพี่พอร์ชที่เพิ่งอาบน้ำเสร็จเมื่อเขาเอ่ยปากทัก เจ้าตัวขยับมานั่งบนเตียงข้างๆ “ทำไมไม่
ใส่เสื้อครับ” เปลือยบนทำไมเนี่ย

“พี่นอนไม่ใส่เสื้อ”

“ไม่จริงอะ ยังเคยเห็นใส่เลย” ไม่นับที่เผลอหลับไปหลังจากทำอะไรๆ หรอกนะ

“ก็จะให้ถอดเสื้อนอนกับคนอื่นได้ยังไงล่ะ”

“นี่ผมอยู่ ไปใส่สิ”

“กับแฟนไม่นับ”

“...” ผมกัดริมฝีปากตัวเอง ไม่ชินเสียทีกับคำพูดแบบนี้

“แล้วตกลงยืมอะไร”

“มีความสุขครับ”

“หืม”

“ป้านางน่ารัก”

“เรียกแม่สิ เดี่ยวมาได้ยินก็โววายหรอก”

“มันไม่ชินนี่นา”

“บอยเข้าก็ชิน” พี่พอร์ชยิ้ม ดึงผมไปไกลให้เอนหลังฟังออก “ต้องเรียกไปอีกทั้งชีวิต”

“พี่พอร์ชอะ”

“หรือไม่จริง”

“ฮือ เลิกพูดได้แล้ว” ผมมุกหน้า “พี่พอร์ชขี้แกล้ง”

เขาหัวเราะ แล้วดึงให้ผมนอนหงายก่อนจะขยับมานอนคร่อม “อืม พี่ชอบแกล้ง ค็นนี้ก็ต้องแกล้งอีก”

“นี่เราอยู่บ้านป้านางนะ”

“นอนกันคนละฝั่งเลย ไม่ได้ยินหรอก ร้องได้เต็มที”

“ใครจะร้องกันเล่า”

“เราไง”

“ผม...”

“แต่พี่ชอบนะ เสียงเราน่าฟังจะตาย พอทำเบาก็บอกให้แรง ทำแรงก็บอกให้หยุด ย้อนแย้งไปหมด”
พูดอะไรเนี่ย “น่ารัก”

“โธ้ย ไม่เอา ไม่พูดแล้ว” ผมขมวดคิ้วแน่น आयจนแก้มร้อนไปหมด “ไม่ทำด้วย”

“ไม่พูดได้ แต่ทำไมไม่ได้”

“เดี๋ยวพรุ่งนี้เข็นป้านาง”

“ก็บอกแล้วว่าไม่ได้ยินใจ” เขายิ้มขัน ลูบแก้มผมไปมา

“เดี๋ยวป้านางจับพิรุธได้” ทำที่ไรเดินไม่ปกติทุกที

“ก็อยากชอบแรงๆ เองทำไม พี่ก็ต้องทำแรงๆ สิ”

“พี่พอร์ช!”

เขายิ้มกว้าง “ครับ”

“ไม่ทำแล้ว!”

“ว่า” ไม่ต้องมาทำเสียงจ้เลย ดูก็รู้ว่าแสร้งทำ “ทำยังไงดี ไม่ทำก็ไม่ได้ ทำเบาก็ไม่ได้ด้วย”

“ถ้าพี่พูดอีกทีผมจะไปเคาะห้องป้านางนอนด้วย”

“โอโห เดี๋ยวนี้นมีขู่พี่ด้วย”

“ไม่ได้ขู่”

เขายิ้ม ก้มลงมาจับจมูกผม ฮึ้ย...อย่ามาทำแบบนี้ละ “พี่จะพยายามทำเบาๆ”

“...”

“แต่เชื่อเถอะว่าณะจะขอให้ทำแรงๆ”

“พี่พอร์ช!”

เจ้าของชื่อหัวเราะพอใจ จิบปิดปากผม และไม่อยากจะยอมรับเลยว่ามันได้ผล
เพราะผมเลิกคิดจะพูดไปแล้วตอนนั้นเขาสัมผัสลงที่ริมฝีปาก ผมถูกชักจูงให้คล้อยตามไปกับอารมณ์
ของอีกฝ่าย

และสุดท้ายก็เป็นไปตามที่พี่พอร์ชพูดทุกอย่าง
ผมอยากจะมุดลงไปแอบใต้เตียงตอนที่สุดท้ายก็บอกเขาจนได้ว่าให้ขยับแรงกว่าที่ทำอยู่
และยิ่งอายมากขึ้นตอนอีกฝ่ายหัวเราะในคอเหมือนจะเย้ยกันแบบนั้น

ผมชอบหนักตอนเขาถอนตัวออกจากร่างกายผม พี่พอร์ชเกลี่ยเส้นผมที่ตกมาปรกหน้าออกให้พลง
ยืมบาง

เขาล้มตัวลงนอนหงาย แล้วเอื้อมมือมาโอบเอวผมเข้าไปกอด อัตราการเต้นของหัวใจยังไม่กลับมา
เป็นปกติ

ลมหายใจของเราคือเสียงที่ดังที่สุดในห้องตอนนี้

“นะ”

ผมเลิกคิ้ว เงยหน้ามอง ไข่แดงเกยหน้าอกเขา

เขายิ้ม ตะปลายนิ้วลงที่จมูกผม “นะเคยบอกว่าพี่เป็นคนแรก และคนเดียว”

“ครับ?”

“เสียดาย ที่นะไม่ใช่คนแรกของพี่”

ผมตื้อกเขาเบาๆ “ก็แน่ละ”

“ไม่ใช่คนเดียวด้วย”

จะมาพูดทำไมเนี่ย เดียวก็กั๊กคอเลย “...”

“แต่จะเป็นคนสุดท้าย” เขากะชิบ จูบขมับผม “โอเคไหม”

ผมกำเสื้อเขาแน่น รู้สึกว่ากำลังยิ้มกว้างไปจนรู้สึกเมื่อยแถม พยายามกลั้นยิ้มแล้วครางตอบกลับไป
“...อืม”

ได้ยินเสียงเขาหัวเราะ พร้อมๆ กับสัมผัสที่กดลงมาตรงกลางศีรษะ กับแรงกอดที่แน่นขึ้นกว่าเมื่อครู่
มันอบอุ่นจนผมน้ำตาคลอ

อบอุ่นมากจริงๆ

ตอนนี้ผมมีความสุขมาก และชีวิตคงใกล้เคียงกับคำว่าสมบูรณ์แบบอย่างที่คุณเขาพูดกัน
เพราะเวลานี้ผมมีทุกอย่างที่คิดว่าจะต้องการตลอดช่วงอายุที่เหลืออยู่ไว้ในมือแล้ว
และพรขอเดียวที่จะขอทุกครั้งก่อนเขานอนหลังจากนี้จะมีเพียงแค...ขอให้คำพูดของเขามั่นคงอยู่
แบบนี้ตลอดไป

พี่พอรัชชัยย์มาจูบที่หน้าผาก ก่อนจะกระซิบแผ่วเบา

“รักนะ”

แค่นี้แหละที่ผมต้องการ

แค่เขาคนเดียว

- E n d -